

Obsah KRONIKY OLDSKAUTI.CZ

Obsah KRONIKY OLDSKAUTI.CZ	1
Jak to začalo.....	13
PIK SKAUT 17. 8.–15. 9. 1990	14
Malá Fatra 25.–26. 2. 2006	42
Velká Fatra 4.–5. 3. 2006.....	44
Francie 17.–26. 3. 2006.....	48
Prvosjezd Kateřinky 1. 4. 2006.....	50
S raftem po Bečvě 2. 4. 2006	52
Velikonoční Planina 14.–17. 4. 2006	53
Prase 13.–14. 5. 2006	58
Slavnostní otevření DBCB 26. 5. 2006.....	60
Parawesterniáda 27. 5. 2006.....	61
Bystřička 28. 5. 2006.....	62
Krajské kolo závodu 3. 6. 2006.....	63
Předtáborovka 23.–25. 6. 2006	64
Puťák 1.–5. 7. 2006.....	69
Stálý tábor 8.–23. 7. 2006.....	73

(Dazul) Drtivou většinu toho, co je v této tištěné verzi KRONIKY OLDSKAUTI.CZ, najdeš i na www.OLDSKAUTI.cz. Tedy alespoň v době vydání této „knihy“ tomu tak je. Ale není příliš jisté, že tomu tak bude třeba za dalších 10 či 20 let. Proto nepovažuju ty stovky hodin strávených nad sazbou i finanční prostředky potřebné na vytištění minimálního počtu knih, za zbytečné. Papír má šanci přežít déle než internet v podobě jak jej známe dnes.

Tahle knížečka je pro leckoho z nás odrazem nepominutelné části našich životů. Jedním drobným barevným kamínkem té úžasně pesté mozaiky jedinečnosti každého z nás. A tady jsou zaznamenány chvílky, **kdy se naše „mozaiky“ prolínaly**. Při čtení si každý z nás jistě vzpomene i na události, které zde zaznamenány nejsou, které se odehrávaly mimo hledáček fotoaparátu či oka ostatních. Ale i v tom je smysl téhle „kroniky“. Jen mne trochu trápí fakt, že tyhle stránky zahycují (bohužel) jen prokazatelně **menší část** toho, co jsme společně podnikli. Víím co píšu, protože můj neúplný archiv digitalizovaných i digitálních fotografií (cca 250 000 záběrů) je toho důkazem. Ale „zaplaťpánbůh“ aspoň za to. Jsem si tedy vědom, že období, které postihuje tahle „kronika“ může být pro leckoho ze zúčastněných klíčové, citlivé, zásadní, standardní, zlomové, bezvýznamné, zajímavé... Přesto berme tyhle stránky jen jako zachycení rozličných pohledů na okamžiky, kterým jsme byli přítomni. To, co není obsaženo v napsaných slovech či zachyceno na fotografiích jsou jen naše individuální vzpomínky, které se nám při listování vybaví. Třeba si připomeneme, že zdaleka vše nebylo tak ideální, jak se to v našich roky obroušených vzpomínkách zachovalo. Ale díky i za to. Mnozí z nás jistě přejí svým dětem či vnukům mimo jiné do života i takovéto zážitky a zkušenosti, které jsou letmo zachyceny na těchto stranách. Nezpochybnitelně převažují ty dobré :-)

Porovnáním fotek z roku 2006 (či v případě jediné akce z roku 1990) a těch pořízených nyní, s údivem zjistíme že jsme asi zestárlí či co. Prý se to děje i jiným, takže nemusíme být smutní. Nepochybuju o tom, že se jednou, až nebudeme v takové fyzické kondici jako při vydání téhle publikace, budeme touto knížkou „chlubit“ před svými praprapravnučky :-). A nevylučuju, že se doba změní natolik, že nám naši potomci budou i trošku závidět aktivity, které pro nás byly normální, ale pro ně už ne.

A mimo to je touto „knihou“ zachycena jakási pomyslná (velmi úzká) sonda do života jednoho (skautského) společenství :-)

Oldskautská čtyřcítka 28. 7. 2006.....	82
Rekreace Lipno 30. 7.–5. 8. 2006.....	83
Amfolkfest 5.–6. 8. 2006.....	85
Au-pair v Anglii.....	86
Práce v Itálii.....	87
Expedice SLOVINSKO 19.–27. 8. 2006.....	88
Seskok padákem 15.–16. 9. 2006.....	90
Srubostavění 16. 9. 2006.....	93
Na kolách 17. 9. 2006.....	94
Rodičovské Březiny 23.–24. 9. 2006.....	95
Kolmo na Hostýn 24. 9. 2006.....	96
CC na nečisto 28. 9. 2006.....	97
Cross country 7. 10. 2006.....	98
Sečín 13.–15. 10. 2006.....	101
Srubostavění 21. 10. 2006.....	102
Anitino čtvrtstoletí 28.–29. 10. 2006.....	103
Stavíme kolňu v DBCB 4. 11. 2006.....	104
Kurs sebeobranu 5. 11. 2006.....	105
Stavíme kolňu 11.–12. 11. 2006.....	106
Stavíme kolňu 16. 11. 2006.....	107
Střecha na kolni 19. 11. 2006.....	108
Finále kolně 9. 12. 2006.....	109
Vánoční akademie 16. 12. 2006.....	110
Vánoční vzpomínání 23. 12. 2006.....	112
OS Tůlavé papuče 2006.....	114
Silvestr 31. 12. 2006–1. 1. 2007.....	118
Tříkrálová sbírka 6.1.2007.....	121
Takový malý countrybál 13.1.2007.....	122
Srubostavění 14.1.2007.....	123
Srubostavění a Irčiny narozeniny 20.1.2007.....	124
X. skautský ples 27.1.2007.....	125
K2 10.2.2007.....	126
Zimní pochod a bivak na Malé Fatře 17.-18.2.2007.....	127
Srubostavění 25.2.2007.....	132
Zimní přejezd Velké Fatry 3.-4.3.2007.....	133
Kolmo na Troják 11.3.2007.....	136
Na srubu jsou parohy 17.3.2007.....	137
Letošní první raft na Bečvě 25.3.2007.....	138
Porada o Parawesterniádě 1.4.2007.....	139
Pešivecká planina 6.-9.4.2007.....	140
10. výročí ŠESTKY 14.4.2007.....	142
ŠPACÍR - 100 km do 24 hodin 5.5.2007.....	144
ObRok 5.-9.5.2007.....	147
Prase 15.5.2007.....	148
Promítání 19.5.2007.....	149
Čištění lesíka u DBCB 20.5.2007.....	150
Parawesterniáda 25.5.2007.....	151
Bystřička 27.5.2007.....	153
Hledání vody 1.6.2007.....	155
Srubostavění 2.6.2007.....	156
Zkuste si triatlon 9.6.2007.....	157
Výroba podsad 10.6.2007.....	158
Narozeninová party DBCB 15.6.2007.....	159
Předtáborovka 22.-24.6.2007.....	160
Puťák 30.6. - 5.7.2007.....	163
Expediční jednotka 5.-6.7.2007.....	168
Tábor Egypt 7.-22.7.2007.....	169
Amfolkfest 28.7.2007.....	174
Úsvit nového století skautingu 1.8.2007.....	175

Rekreace na Lipně 4.-5.2.2007	176
Radkovy 32.narozeniny 11.8.2007	178
Jak jsem se pustil 16.8.2007.....	179
Expedice Norsko 18.8.-1.9.2007	184
Návštěva Dazula 2.9.2007	186
Help 14.-16.9.2007	187
Rodičovské Březiny 22.9.2007	191
Crosscountry 6.10.2007	192
Akca „seno-sláma“ 12.-13.10.2007	193
Brigáda na Bařince 13.10.2007	194
Výprava s ŠESTKOU do Dinotic 26.-28.10.2007.....	195
Běžky, loď a večere 18.11.2007	197
Viděno jinýma očima	199
Mikulášský seminář 6.-9.12.2007	201
Středisková vánoční akademie 15.12.2007.....	203
Kurs sebeobranu 16.12.2007	205
Silvestr 31.12.2007 - 1.1.2008	206
Skautský ples XI. 2.2.2008	207
Noc na Malé Fatře 16.-17.2.2008	209
Plešivecká planina 21.-24.3.2008.....	212
Lyžování na Chopku 3.4.2008.....	220
Brigáda na Bařince 5.4.2008.....	222
Kolmo na Hostýn 13.4.2008.....	223
Náročný víkend 26.-27.4.2008.....	224
Špacír na horských kolech 3.5.2008.....	227
Sběr železného šrotu 3.5.2008.....	230
Přebírání daru 4.5.2008.....	232
Belá a Čierny Váh 10.-11.5.2008.....	234
Zkuste si triatlon 7.6.2008.....	236
Kolo s Tůlavýma papučama 14.6.2008.....	238
Předtáborová výprava 20.-22.6.2008.....	239
Puťák Šestky 28.6.2008.....	241
Stavba tábora 5.-6.7.2008	243
Oldskauti na táboře 20.7.2008	245
Amfolkfest 27.7.2008	248
Rodnei a Maramureš 1.-10.8.2008.....	249
Gardenparty u Pípy 13.8.2008	253
Expedice Tynés 15.-31.8.2008	255
Putování na koních 5.-7.9.2008	257
Polní hra HELP 12.-13.9.2008	260
Přejezd Velké Fatry na kolech II. 27.9.2008.....	262
Cross country VII. 4.10.2008.....	265
Martinské hole na horském kole 19.10.2008.....	267
Svinica 2301 mnm 15.-17.11.2008.....	269
Silvestr na Bařince 31.12.2008.....	274
Oddílovka - Jak to začalo 9.1.2009.....	277
K2 - náročná jízda 10.1.2009.....	281
Amerika očima valašského ogara 7.-31.1.2009.....	283
Jizerské hory 23.-25.1.2008.....	286
Skautský ples na zámku XII 14.2.2009.....	288
Zimní nocování na Malé Fatře 21.-22.2.2009.....	290
Přejezd Malé Fatry 28.2.-1.3.2009.....	295
Pravda o Velké Fatře 28.2.-1.3.2009.....	299
Sjezd Kateřinky 2 7.3.2009.....	302
Monaco z kilometrové výšky 6.-15.3.2009.....	304
Velikonoční lyžování, popasti a koupání 11.-13.4.2009.....	318
Landkiting 25.-26.4.2009.....	322
Splouvání Bystřice 30.5.2009.....	324
Kiteboarding 13.-14.6.2009	326

<i>Předtáborovka na nové tábořiště</i> 19.-21.6.2009.....	329
<i>Odvoz věcí na tábor</i> 1.7.2009.....	333
<i>Tábor nad Barnovem</i> 4.-19.7.2009	336
<i>Expedice Dolomity</i> 25.7.-1.8.2009.....	342
<i>Jižní Amerika</i> 7.2009	344
<i>Kiteboarding na Rujaně</i> 13.-17.8.2009	346
<i>Hucul</i> 4.-6.9.2009	348
<i>Help</i> 11.-12.9.2009.....	350
<i>Velká Fatra na horském kole III</i> 28.10.2009	353
<i>Rychlebské hory na kole i pěšky</i> 30.10.-1.11.2009.....	356
<i>Sám na vandru po skalách</i> 21.-22.11.2009	358
<i>Lyžování na Hochkaru</i> 30.12.2009.....	362
<i>Silvestr s OS Tůlavé papuče na Bařince</i> 31.12.2009 - 1.1.2010	364
<i>K2 - 10. ročník</i> 9.1.2010	365
<i>S Tůlavýma papučama na Hostýn</i> 24.1.2010	367
<i>Noční běžky</i> 16.2.2010	369
<i>Tradiční noc bez stanu na zimní Malé Fatře</i> 27.-28.2.2010.....	371
<i>Monaco</i> 12.-21.3.2010.....	374
<i>Chopok - poslední lyžování sezony</i> 27.3.2010	389
<i>ŠPACÍR - 100 km valašským terénem</i> 7.-8.5.2010	393
<i>Sjezd z Pusteven a nevzet z Velkého Javorníku</i> 27.6.2010.....	397
<i>Polétání nad Javorovým u Třince</i> 29.6.2010.....	399
<i>Mini předtáborová výprava</i> 30.6.2010.....	401
<i>Jizerské hory na kole</i> 3.-5.7.2010.....	403
<i>Návštěvní den</i> 17.7.2010.....	408
<i>Tábor z pohledu oldskautky</i> 18.-23.7.2010	412
<i>Odvoz vybavení tábora</i> 23.-24.7.2010.....	414
<i>Oldskauti pro DBCB</i> 31.8.2010	416
<i>Ohlédnutí - s digitálním objektivem za zvířátka našich lesů, vod a strání</i>	417
<i>Dokončujeme plot</i> 5.10.2010.....	422
<i>Cross Country</i> 9.10.2010	423
<i>Lov beze zbraně</i> 10.10.2010.....	425
<i>Oslava narození Vítka</i> 15.10.2010	427
<i>Do kůta Míšovi</i> 16.10.2010.....	428
<i>Velkotatranský špacír</i> 21.-22.10.2010.....	429
<i>Velká Fatra na kole</i> 23.10.2010.....	436
<i>Podzimní přechod Nízkých Tater</i> 28.-31.10.2010.....	440
<i>Martinské hole na horském kole II.</i> 6.11.2010.....	444
<i>Mladá vína - OS Tůlavé papuče</i> 19.11.2010.....	446
<i>Vánoční vzpomínání</i> 23.12.2010.....	448
<i>Velké lyžování na Chopku</i> 30.12.2010	450
<i>Oficialita</i>	452

Jak to začalo

Na jaře **1997** byla na „zelené louce“ založena ŠESTKA – 6. koedukovaný oddíl Junáka v Kateřinicích. Oddíl se měl čile k životu, rostl, plánoval postavení samostatné klubovny...

22. prosince 2005 – Radek přišel s nápadem na založení samostatné oldskautské jednotky, protože beztak na většině akcí které sponzálně podnikáme se potkáváme v obdobném složení. Takto bychom svými aktivitami nezatěžovali oddíl, nijak bychom nezasahovali do dění oddílové rady atd. S Dazulem se domlouvají na vzniku samostatného oldskautského seskupení organizačně mimo kateřinickou ŠESTKU – 6. koedukovaný oddíl. Tipují se osoby, které by se mohly oslovit (ty, které se v ŠESTCE v minulém roce neregistrovaly + „přestárlí“ roveři). Ti, kteří jsou aktivní v oddíle (podílejí se třeba na vedení svetlušek a vlčat...) záměrně neoslovujeme, abychom nebourali fungující běh oddílu.

31. prosince 2005 – Na silvestrovské Bařince už je jasné, že nás v OS klubu bude minimálně 6.

5. ledna 2006 – Při schůzce s vedením ŠESTKY oznámil Dazul, že se pokouší dát dohromady OS alternativu k stávajícímu oddílu.

8. ledna 2006 – Na střediskové radě oznámeno, že se pro rok 2006 bude na našem středisku registrovat další OS klub k stávajícím – 36. Portáši (+1.OS Tůlavé Papučě), 2.OS Blackbirds. Deklarováno, že se (podobně jako Tůlavé papučě, nebudeme vměšovat do záležitostí střediska a vzdáváme se hlasování ve věcech týkajících se dětských oddílů).

21. ledna 2006 – Oficiální Ustanovující schůzka (v rámci IX.Skautského plesu na vsetínském zámku). Je nás registrováno 9 – to na založení OS klubu stačí. Vůdcem 6. oldskautského klubu je zvolen Radek.

(Dazul) Na úvod naší „kroniky“ jsem se rozhodl zařadit dávnou prázdninovou expedici, kterou jsem podnikl spolu s Irčou. Tenkrát jsme ještě nebyli manželé a já před akcí rozšafně prohlásil, že když expedici přežije, vezmu si jí za ženu :-). Je známo, že takovéto extrémní akce vztah mezi ženou a mužem buďto zničí nebo posílí.

Tahle „dlouhá reportáž“ **vyšla v prosinci 1998 jako samostatná 32-stránková příloha roverského časopisu KMEN v edici „semínka“** (bez fotografií). Samozřejmě, že mne to potěšilo. Ale ještě víc mne potěšilo, když mi na úplně prvním ObRoku o dva roky později říkal Katel, tehdejší vůdce „foglarovské“ Dvojky, že v oddíle podle tohoto spisku hráli celoroční oddílovou hru :-).

Expedice do velehor Pamír pro mne byla v roce 1990 vyvrcholením mých potulek po domovských horách, rumunských Karpatech, rakouských Alpách, polských Beskydech či gruzínském Kavkaze. Mám pocit, že jsem od toho devadesátého roku nepodnikl logisticky, fyzicky i psychicky náročnější akci. A vsadil bych si, že už ani nepodniknu. Navíc mi tato akce přijde jako hezké pojítka mezi roverským a oldskautským věkem (bylo mi tehdy 24 let) :-).

Dávno jsou za námi prázdniny a s nimi i tábory, expedice, výpravy, velké vandry — a já ani nevím, jak všechny ty prázdninové ztřeštěnosti nazvat. Přečtěte si o jedné bláznivé akci, která se odehrála o prázdninách 1990. Povídání o ní jsem sepsal původně pro časopis JUNÁK, ale tam se svým rozsahem ani ztvárněním nehodí. Sáhla po něm redakce KMENE.

Ležíme si pěkně v pohodě a klidu ve vlaku, který nás odváží domů. Konečně domů! Po měsíci. Rozvalen na lůžku mám bezva pocit. Hlavou mi víří kvantum droboučkových vzpomínek. Spousta různobarevných střípků. Sloupávám si z tváře poslední zbytky odumřelé pokožky. Slunce dovede na Pamíru člověka pěkně pozna-menat, byť je chráněn sebelepší mastí.

Alpský styl na Pamír. Šestitisícovka sólo. Pojmenování hory. Pastevci. Pochod polopouští. Laviny. Noc strachu v ledovcové stěně. Chudoba a štedrost domorodců...

Pro ty, kterým se předchozí věty zdají trochu zmatené, začnu raději popořádku.

Dostal jsem (podle mne božský, podle jiných střelený) nápad zorganizovat 1. skautskou expedici na Pamír, která by vylezla na nějakou dosud nepojmenovanou horu a nazvala ji SKAUT. Mé snahy získat pro tuto akci tři lidi podobně postižené jako já ztroskotaly. Byl jsem tedy rozhodnutý vyrazit sám s tím, že by to byl takový prima velký bobřík osamělosti. Doma se se mnou pomalu nebavil ani sestřin křeček Pepa, a když jsem se prořekl, že se mnou pojede nakonec Irča, nazvali mne vrahem. Ale vysvětlujte lidem, kteří byli v lese naposled za Marie Terezie, co je to volání a vábení hor. Jaké to je, když usínáte pod širákem a hvězdná obloha je strašně nízko. Kolem vás to voní, dohasínající

oheň hází stíny fantastických tvarů. Ticho ruší občas hukot padající laviny kdesi za tím hřebenem, který máte zítra přecházet... Tohle by naši stejně nepochopili. A jejich námitky, že je to nebezpečné, jsem vyvracel tím, že jsem se nechal dvojnásobně pojistit na život (zaplatil jsem za to plných 60 Kčs) a že při mé smůle se mi zase nic nestane.

No a teď už je všechno za námi. Škoda. Byl to nádherný měsíc. Asi nejkrásnější, jaký jsem měl možnost prožít. Teď už nám zbývá jenom vzpomínání. Listuji stránkami svého deníku...

21. srpna 1990

Sedíme před letištěm v Dušanbe a jsme nuceni čekat. Nic nenasvědčuje tomu, že je dneska smutné výročí jedné malé země. Československo 1968? Příliš vedro na zamyšlení. Asi jim to ani nepřijde. Jsou příliš blízko Afghánistánu. Třeba právě z místních kasáren odjížděli chlapci zcela samozřejmě poskytovat podobnou medvědí službu tam.

Letadlo dneska nepoletí. Není benzín anebo je špatné počasí. K horám to je ještě 500 km, a tak jednohlasně zavrhuje možnost, že bychom šli pěšky.

Irča zavádí téma naší diskuse na polemickou otázku, jestli je omluvitelné v této situaci vědomé porušení skautských zákonů – nemůže vydržet, aby tvrdě nezaklela.

Po šesté hodině odpoledne největší vedra opadla a je snesitelné. Jdeme se opět projít po hlavním městě Tadžikistánu. Nějak si nemůžeme zvyknout na tu hroznou špínu a fůru odpadků, povalujících se na těch nejnemožnějších místech. „Je sice pravda, že tu po zemětřesení v sedmdesátých letech zbyly ze všeho jenom ruiny, ale za tu dobu to tu už mohli trochu uklidit,“ neodpustím si ironickou poznámku. Za pár minut mě ovšem nějak přechází chuť pronášet štiplavé řečičky. Procházíme kolem ušmudlané ženy s malým dítětem, která sedí na chodníku, před sebou krabici a nepřítomně se dívá někam na nohy nevšímavě procházejících lidí. To dítě má nějak divně zvrácenou hlavu, vypadá, jako by bylo mrtvé. Ale to snad ne, říkám si v duchu a dochází mi, že ta žena žebra. Ne, že bych nikdy na svých cestách žebračka neviděl, ale vždy to bylo takové přirozenější a navíc jsem si myslel, že tahle země je na tom přece jenom trochu líp. A to jsme se od nich učili 40 let. Zaplaťpánbůh, že jsme byli tak špatní žáci. Hážeme ženě do krabice rubl a přidáváme do kroku, abychom byli co nejdál. Nevím proč. Mám jen takový podivný pocit, jako bych se styděl za to, že si žiju líp než ta žena na chodníku.

Za chvíli se rozhovor začíná zase rozvíjet. Míjíme totiž řadovku „domů“, o kterých jsme si prvně mysleli, že jsou to kůlny a chlívky pro domácí zvířectvo. Prostě obrázek jako z nejchudší africké země. No a kousek odtud stojí velký poutač, na kterém mladá pionýrka sděluje, že s radostí buduje socialismus. Prostě nám to nedá, abychom se nezačali smát. Je to takový černý humor, na který

si holt musíme zvyknout. Ale staví tady autobus místní dopravy. Nasedáme po chvílce čekání do mašiny značky Ikarus a jedeme do centra. Nevíme sice, jestli tahleta linka do centra jede, ale máme spoustu volného času, takže nám to je jedno.

Máme štěstí (Irča to nějak nemůže pochopit, když v autobuse sedím já). Právě projíždíme kolem monumentálních soch, zřejmě místních hrdinů. Jedna z nich mi nápadně připomíná Lenina. I když nepatří mezi zdejší rodáky, zaujímá čestné místo v centru Dušanbe. To patří k folklóru. Pohledná architektura tomu nasvědčuje, a tak hledáme nějaký obchod, kde bychom koupili něco sladkého na zub, protože tělo potřebuje nějaké kalorie, aby bylo schopné zvládnout aklimatizaci. Padá sice námitka, že tohle město leží jen pár desítek metrů nad mořem a aklimatizovat bychom se měli někde ve 4 000 metrech, ale jsem přehlasován.

Po půlhodině marného prohlížení prázdných krámů naši snahu vzdáváme. Jelikož je tohle město bez zvláštních památek, upouštíme od prohlídky a navracíme se na letiště. O pár minut později už táhneme své bágly do parčíku, kde hodláme přespat. Spacáky nemá cenu vytahovat, protože noci jsou tady na můj vkus až příliš teplé. Oblékáme jenom dlouhé kalhoty proti nočnímu dotěrnému hmyzu.

22. srpna 1990

„To bude moje smrt,“ oznamuje mi Irča s nepříčetným výrazem ve tváři. Je mi to jasné – nepoletíme! „Ta ženská mi drze tvrdila, že je špatné počasí, a proto se dnes nelítá. Že prý máme čekat, zítra snad poletí.“ Pokoušejí se o mne mrákoty. Tak to jde už třetí den. Letadlo, které nás má dopravit k horám, prostě nepoletí. Kdyby alespoň nebylo takové šílené vedro.

Hodlám se právě odebrat do říše snů, když Irča ze sebe začne chrlit, že jsme chuňata, protože už třetí den chodíme v nevypraných ponožkách, a to letadlo neletělo hlavně kvůli tomu. Irčina teorie je samozřejmě od samého začátku scestná, a tak se ji snažím vyvést z bludu v domnění, že nebudu muset vstávat a jít prát tuto bezvýznamnou část oděvu. Asi po čtvrt hodině slovního filozofování vítězím. Irča bere i moje ponožky a odchází je prát. Musím uznat, že je hodné děvče. Jestli zítra opravdu poletíme, bude to jedině její zásluha.

23. srpna 1990

Ráno mě budí hukot startujících letadel. Mrknu na hodinky a rázem jako by mne kousl škorpión! Je sedm hodin! Za půl hodiny nám letí letadlo!

Vůbec nepomýšlím na to, že taky letadlo startovat nemusí kvůli počasí nebo nedostatku benzínu. Budím Irču a trháme světový rekord v balení kletrů na čas. V čekací hale svítí světelná tabule, že let 197 do Ljachši neboli Kara-šury se už odbavuje. Pociťuju radost, jako jsem měl naposledy snad při ulovení bobříka mlčení. Vůbec mi nevadí, že si stařena v pestrobarevném tádžickém obleku postavila neforemný uzel s půltunou železa na moji nohu. Dokonce se usmívám i na dědu s turbanem a bradkou, který mi v tlačenici uštědřil loktem ránu na solar. „Bijte si mne, mučte si mne chlebovou polívkou, stejně jsem ten nejšťastnější člověk na světě. Viděl jsem dneska Rychlé šípy,“ snažím se volně převyprávět slova Tlouštíkovy a Irča se jen šťastně usmívá.

Jako vždycky naše pohoda netrvá moc dlouho. V odbavovací místnosti našli u Irči v batohu láhev s benzinem, který máme do vařiče. Zachmuřený pohled letištního úředníka nevypadá na to, že by si s námi chtěl popovídat o počasí. Irča se mu snaží vysvětlit, že nejsme žádní teroristé a že ten benzin vezeme až z Československa, protože víme o zdejší benzínové krizi a nechceme přitěžovat místnímu hospodářství. Jelikož mám se sovětskými úředníky své zkušenosti, do debaty nezasahuju a modlím se, abychom ještě dneska letěli. Nevím, jakým způsobem toho docílila, snad že je to

ženská, ale pustili nás dál bez sepisování protokolů a s plnou flaškou našeho benzínu. Přivázejí nás k letadlu. Pozoruju Irčinu udivenou tvář, když si prohlíží, v čem že to vlastně poletíme. Tomuto stroji chybí akorát stopy po střelách a obrázek druhé světové války by byl dokonalý. Hrdinně nasedáme a prohlížíme interiér letadla. Nevypadá zase tak zle. Rozhodně působí lepší dojem než zvenčí. Dokonce skla v oknech jsou celá.

Letíme. Z výšky vypadá Dušanbe docela obstojně. Když opadly první pocity opojení z letu, soustřeďují pozornost na křídlo letadla, jehož konec kmitá na můj vkus až příliš. Mám pocit, že se musí každou chvíli ulomit. Když se asi třikrát propadneme ve vzdušném víru, můj pocit se ještě víc utvrzuje. A Irča si klidně spí. Vzhledem k tomu, že z ostatních 16 cestujících nikdo nejeví známky neklidu, upouštím od svého úmyslu informovat pilota. Ostatně by to stejně nepomohlo, protože bychom neměli kde přistát.

Pod námi se pomalu vleče červenohnědá krajina, zvrásněná stovkami skalisek, kaňonů, strží a náhorních plošin. Prostě ideální místo na nouzové přistání. Ale ta krajina je opravdu fantastická. Nechápu sice, jak tady mohou žít lidé (taky jsem po dobu letu viděl jen pár malých vesnic), když tu je chronický nedostatek vody a nikde pořádný stín. Je taky pravda, že v téhle zemi velké asi jako Československo žije jen něco přes tři miliony obyvatel. Život je tu skutečně těžký. Vzdálenosti vesnic (kyšlaků) od měst jsou na naše poměry dosti neobvykle velké, a když vezmu, že v gorodě většinou vesničané stejně nic nekoupí, musí je tahle drsná země nějak uživit. Tahle krajina mne prostě fascinuje. „Dejte mi pustinu nebo oceán,“ řekl slavný Thoreau.

24. srpna 1990

Šlapeme v poledním slunci vyprahlou krajinou k řece Muk-su. Země kolem nás připomíná ze všeho nejvíc poušť. Vyprahlé a zvětralé skály, které mají na můj vkus až příliš červenohnědou barvu. Kamení, prach a občas trs sluncem sežehlé trávy. Botasky se místy boří do návějí písku a zvedají malé obláčky prachu. V hlavě mi neustále zní píseň „...na kraji pouště sluncem spálený...“, která se v pravidelných intervalech střídá s tou druhou „...a slunce páli jen...“ Staří dobří Greenhorns, kdybyste jenom věděli, kde budou vaše písničky znít.

Irča už dávno ztratila počáteční tempo a vleče se jako hlemýžď. Fakt je, že se šestadvaceti kily se to nešlape nejlíp. Ostatně můj bágel, který má jen o „trochu víc“ (46 kilo), mne taky nenutí zrovna běžet.

Dopili jsme poslední doušek vody. Byla sice už odporně teplá, ale v dané situaci to byl snad jediný požitek. Ještě hodinu pochodu a měli bychom narazit na vodu. Přecházíme po visutém mostě, nevzbuzujícím příliš důvěru, řeku Muk-su. Obrovské množství vody. Bohužel se nedá pít. Nese s sebou všechnu špínu z hor.

Odpočíváme stále častěji. Naše trika a bermudy v národních barvách začínají mít stále víc a víc barvu okolní krajiny. Písčité krajina se změnila v kamenitou a popruhy batohů jsou nasáklé potem. Což teprve záda! Styčnou plochu mezi svými zády a batohem můžu použít jako laciný zdroj soli. Sluneční brýle mně nepříjemně rozedírají hřbet nosu. A nejhorší je ta žízeň. Hlad vůbec nepociťuju, přestože jsem od rána nic nejedl. Takhle vypadá romantika zblízka, ty trumpeto, povídám si a mimoděk si vzpomenu na nádherné plakáty z horolezeckých expedic. Romantika z nich sálá. Zástup šerpů, kráčejších kamenitou krajinou v zapadajícím slunci. Visuté mosty přes kaňony s divokými řekami. Siluety mužů kráčejších vzhůru, na tu svou horu. Mám takových plakátů a obrázků doma spoustu. Ale tahleta nádeničina na ně vrhá trochu odlišné světlo. Tady už se nemůžem vrátit, tady se musí jít dál.

„Dazul, já už fakticky nemůžu,“ říká mi znaveným hlasem Irča. Mám toho taky plné kecky, ale to si nechávám pro sebe. „Tak jo, dáme si oddych. Ale jenom deset minut. Za hodinku už se bude stmívat a k úpatí hor to je ještě nejmíň pět kiláků.“ Nezdá se to, ale je to tak. Ty hory mi připadají, jako bych si na ně mohl sáhnout, jenomže tady můj odhad neustále zklamává.

Už je tma jako v pytli. Irča sedí unaveně na kameni a nevnímá. Je to už naše nejmíň padesátá

zastávka. Pokouším se dostat z báglu baterku, ale ne a ne ji najít. Po deseti minutách usilovného pátrání, když už mám vyházenou půlku batohu, zjišťuju, že baterku prostě nemám. V úschovně na letišti jsou zřejmě čilí chlapi. Ať jim slouží, pomyslí si a zakleju, abych si aspoň trochu ulevil. Není mi sice jasné, kterak se bez baterky obejdu, ale stejně teď nic nevyřeším, a tak se vydávám na průzkum. Irča usnula v sedě, a tak ji ani neinformuju, že na chvíli zmiznu. Potmě se chodí docela nešikovně. Alespoň měsíc by mohl svítit. Když jsem zakopl asi tak o stopadesát šestý šutr, uslyším šumění vody. Za skálou se šumot mění v hučení a mně je jasné, že jsme konečně tam, kam celý den kráčíme. Ledovcová říčka Kandou-su. Vychutnáváme ledovou vodu, která nám v této chvíli chutná určitě víc, než nějaká coca-cola či jiný fajnovější nápoj. Nepopsatelné blaho se rozlévá celým tělem. „Tak a teď už můžeme klidně umřít,“ povídá Irča a v této chvíli s ní zcela a bez výhrad souhlasím. Nemáme chuť (a část expedice ani síly) hledat pořádný plac na postavení stanu. Rozbalujeme věci přímo v kaňonu Kandou-su na kamenitém břehu. V noci se tenhle velký potok bez baterky přejít nedá, a tak musíme trochu toho nepohodlí vytrpět. Stan tu postavit nelze, tak leháme pod širák. Chybí nám sice jehličnatá poduška našich lesů a taky vůně noci je tady úplně jiná, ale usnul bych zřejmě i na fakírské posteli.

„Irčo, spíš?“ Nic.

Ta už má půlnoc. Podívám se na hodinky a vidím, že do ní moc ča-su nezbývá. A najednou si uvědomuju, že je na hodinky vidět! Hvězdy! Najednou se na obloze vyhouply z neprůhledných nočních mraků. Ležím a pozoruju oblohu, jak vypadá 5 000 kilometrů od domova. Malý a Velký vůz, Labuť, Kasiopea, Delfín, Drak. Všechno stejné jako u nás. Ne, není to stejné. Ty hvězdy mi připadají nějak větší. Jasně, jsou aspoň dvakrát, ne třikrát, a možná že i čtyřikrát větší, než jak jsme je pozorovali s oddílem na táboře uprostřed Strážovských vrchů. Nikde nejsou tak velké hvězdy jako na Pamíru.

26. srpna 1990

Máme za sebou výstup do sedla Bel-kando. Hodně přes tři tisíce metrů. „A to nic není, půjdeme možná i dvakrát výš,“ líčím Ireně nadšeně, co nás ještě čeká. Nutno poznamenat, že její tvář stejně nadšení nejen nesdílí, ale tváří se dokonce odmítavě. „Vidiš ty ho-ry. Šapak, Korženěvská, Irgai a tamhle to bude asi kousek Komunismu,“ zúročuju své poznatky získané z dostupných fotografií a map. „Vzdálené vrcholky hor,“ napadá mě mimoděk název jednoho filmu, který momentálně vystihuje situaci.

Odpočíváme. Co jiného lze po výstupu na takový kopec dělat. Pijeme mandarinkový „humus“, jak říkáme všem nápojům z prášku. Doma bych si tím asi zdraví neničil, ale tady, tady to je přece jen něco jiného. Pít neustále jenom vodu se za pár dnů člověku zhýčkanému civilizací omrzí, a tak přijde vhod i chemie a aromatizované nápoje.

„Půjdeme, ne?“

Irena kupodivu přisvědčí a už si nahazuje kletr. A zase ty neviditelné stezky, kameny, oslepující slunce, žízeň a monotónní rytmus chodidel dopadajících na tuhle podivuhodnou zemi...

Začínají se mi zavírat oči.

„Ty, Dejzli.“

„Hmm?“

Čekám, jaká moudrost z Irči vyleze.

„Poslouchej, víš, že to za ten pohled stálo?“

Usíná se mi děsně nádherně.

27. srpna 1990

Včera jsem Irču připravoval na to, že vyrazíme ještě za tmy, abychom nemuseli šlapat v tom největším vedru. Zkušeně jsem nastavil své digitální hodinky made in Honkong na 5:00 s tím, že mne určitě vzbudí. Hodinky mě ani tentokrát nezklamaly a jako vždy zklamaly. Budím se, když už praží slunko do našeho stanu.

Rozespalý šmátrám po hodinkách. A, už je mám. Trochu nechápavě hledím na bílý displej, než mi dochází, že noční chlad vykonal své. Pokouším se zoufale třením zahřát baterii, ale je to marnost nad marnost. Konec konců nic strašného se neděje. Irča má podle mých instrukcí někde na dně báglu ručičkové natahovací sovětské „časy“, které určitě nezamrznou.

„Irčo! Vstávej!“ Snažím se nějak šikovně, abych nepopudil, vzbudit postavu srulovanou do blíže neidentifikovatelného tvaru. Samozřejmě jsem připraven odrazit veškeré slovní výpady, týkající se mé osoby. Ale dneska se Irča nějak nemá ke svému obvyklému „a proč?“, kterým je rozehráván náš oblíbený dialog Boba a Bobka. „Dazul,“ ozývá se slabý hlásek ze spacáku, „dneska si dáme odpočinek, jó?“ „Neblázni, Irčo, to se vůbec s takovou nedostaneme ani ke Korženěvské,“ okamžitě se ji snažím přesvědčit. Celý rok se na tu chvíli těším a teď bych tu měl odpočívat?

„Mně je děsně špatně. Bolí mě břicho a...“ Větu Irena nestačí dokončit. S rychlostí, kterou bych se u ní neodvážil předpokládat ani ve snu, rozvazuje spacák, na první pokus otevírá stan a mizí za blízkou skupinku balvanů. Tak to bude opravdu vážné. O tom, že je Irča nemocná, se neodvážuju pochybovat poté, když po třetím vyběhnutí ze stanu se ani nesnaží dostat za balvany.

V průběhu dne se naše zásoby WC papíru díky Irenině nezvyklé zábavě tenčí na minimum. Situace je natolik kritická, že neváhá použít několik čistých listů ze svého deníku, ba dokonce i letenky, na které jsme letěli sem, jsou určeny ke znehodnocení. Kdo někdy zažil ve vysokých horách tuto nemoc, ví, že to není zas taková legrace, jak ji líčím. Irena má horečku, bolí ji hlava a celé tělo. Dneska dál určitě nepůjdeme.

28. srpna 1990

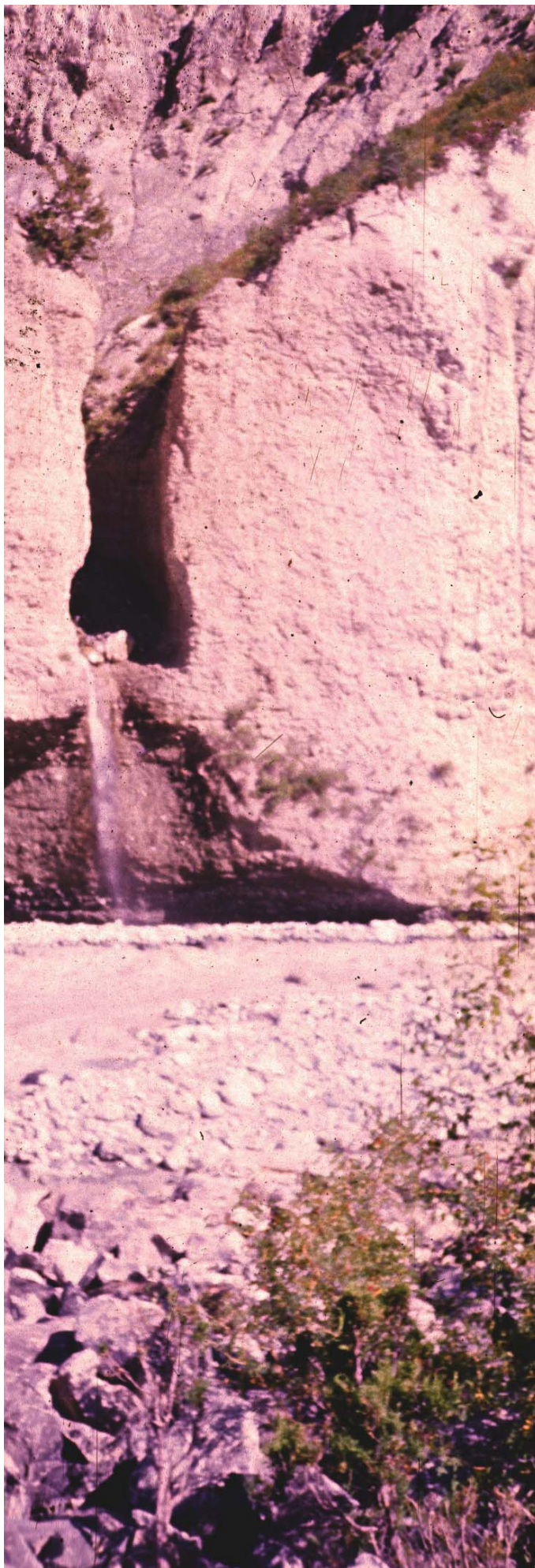
Irče je pořád tak mizerně jako včera. Za tuhle noc vybíhala (co jsem registroval) asi šestkrát. Uvažuju, co dál. Tak se nikam nedo–stane. Ani dopředu, ani nazpátek k lidem. Tohle jsou bohužel stinné stránky alpského stylu, který tak opěvuju. No, tohle je poněkud tvrdší alpský styl, který hraničí trochu s hazardem, ale s tím jsem musel počítat. Teď musí přijít na řadu medicína. První oddílovou poučku zdravotníka: „skaute — pomoz si sám“ v této situaci zavrhuju a druhou, „pitva ukáže, kdo

měl pravdu“, považuju za předčasnou. Tahám z báglu svou maxi Kápézetku, které říkáme Pop (piksla osobní potřeby). Vytahuju z Popa skleničku prášku s nálepkou TETRACYKLIN. Před naším odjezdem mi je donesla Rosnička, která dělá zdravotní sestru a měla by tomu tedy rozumět. Na všechny léky jsem si napsal, k čemu jsou a v jakých dávkách se užívají. Čtu – při horečnatých průjmech, jednorázově 12 tabletek. Dvanáct tabletek? Je mi to sice trochu divné, ale je to tak napsáno. Přepsat jsem se nemohl, všechno jsem kontroloval alespoň dvakrát. Nutím Irče všech dvanáct tablet spolu s mátovým čajem bez cukru. Při devátém prášku odmítá polykat a se slzami v očích mi vyčítá, že ji chci otrávit. Snažím se ji uklidnit tím, že jest-li se skutečně otráví, tak dám Rosničku k soudu. Zdá se, že ji mo-je konejšení vůbec neuklidnilo, a tak zkouším fintu stylu – za maminku, za tatínka. Poslední tabletku polyká za 1. dívčí a tváří se při tom velice nehezky.

Irča usnula a bude spát alespoň tři hodinky. Vyrážím na malý průzkum. Náš kemp je kolem dokola obklíčen vysokými horami. Ten nejmenší hřeben, přes který bych musel jít, je vysoký tři a půl tisíce metrů. Nahoru tedy ne. Zbývá tedy cesta dolů. Kousek od stanu je strmý, asi padesátimetrový sráz kaňonu Sugran-su. Slézám tedy dolů, alespoň si omrknu tuhle ledovcovou říčku zblízka a najdu vhodné místo pro přechod.

Sestup se shora zdál pohodovkou, ale teď proklínám všechno, co mne momentálně napadá, protože jsem právě dostal desátým šutrem přímo na kotník a vypadá to, že si ještě užiju. To byl prima nápad, vzít si na tenhle průzkum botasky. Za mnou se právě valí malá lavinka kamínků, kamenů a balvanů, kterou jsem strhl poskakováním po sutí. „Do pytle!“ ulevím si. „Tady už kamínky padat nebudou, tady se se mnou urve přímo celý skalní kvádr.“ Krok přede mnou se totiž objevila skalní stěna, která končí o nějakých deset metrů níž, kousek od Sugran-su. A taky jasně vidím, že ten potůček, který z výšky vypadal skutečně jako trochu rozvodněná jarní stružka, je něco úplně jiného. Vlnky místy dosahují metrové výšky a těch devět nebo deset metrů taky asi s báglem nepřeskočím. „Tudy ne, tudy cesta nevede,“ říkám si ústy klasika a pokouším se zdolat stěnu. Nevím, jak to přijde, že se vždycky

leze líp nahoru než dolů. Odvážně skáču poslední metr a půl do drobného naplaveného štěrku. Paráda. Dívám se po skalních stěnách, a moje fantazie si ihned dokresluje k tomu vpravo ležícímu balvanu uši a je to úplný Plaváček. Kdyby tak milovaný rádce Jestřábu věděl, že mu matička příroda vytvořila pár tisíc kiláků od domova takovou nádhernou bustu.

Vytahuju svůj foťáček a pořizuju dokumentární snímky. Tady tohle vodou přinesené dřevo arči – no to je přece jasný krokodýl. Nebo tenhle vinami omývaný balvan – nádherný hroch. A ta voda, jakou má divnou barvu. Ráno bylo vidět až na dno, a teď nevidím ani pět centáků pod hladinu. Je totiž hodné po poledni a ledovec taje. Voda odnáší veškerou špínu z té hory kamení, ledu a hlíny. Proto ta barva. Tím, že jsem sestoupil dolů do kaňonu, značně se mi zúžil obzor. Příkré srázy mi dovolují vidět jenom vrcholky hor ve směru toku Sugran-su. Stojím a nehnutě pozoruju tu nádheru. Šedé srázy kaňonu nádherně kontrastují s jasně modrou oblohou a sluncem ozářenými hřbety hor. Zvrásněné kmeny zakrslé arči, hnědá tráva ostřice a občas malý keřík barbarisu. Tady dole v kaňonu ještě ostrůvky bílých topolů a bříz. Najednou do mě vjede divoká radost z toho, že jsem tady a všechno tohle mohu vidět a vnímat. To mi nemůžou dát žádné knížky ani sebelíp natočené filmy. Radost mě nutí běžet. Teda spíš skákat z kamene na kámen. Je to zvláštní projev vybíjení sil a pocitů. Mezi kameny se valí prudká voda, jejíž proud unese i padlý strom. Stačí chybný skok a plavu. Ale na to v této chvíli nemyslím. Skáču z obrovských balvanů na menší, z menších na ty sotva vyčnívající, co je už olizují vodní jazyky, a pak znovu skok na ten velký šutr... Najednou jsem na konci průzkumu. Kdybych chtěl dál, potřebuju křídla, abych překonal nezkrotný živel. Prudké stěny kaňonu končí přímo ve vodě. A ledovec Byrs je tak blízko. Zbývá mi snad jenom 400 metrů. Ale touhle „cestou“ to teda určitě nepůjde.

Podívám se na hodinky a málem mě to položí – je šest hodin. Za dvě hodiny je tma jako v pytli. Jestli se Irča vzbudila a hledá mě, tak má už určitě strach. Začínám se za sebe stydět. Zatímco já si tady jášám a je mi fajn, ona chuděra trpí. Možná se jí už udělalo líp. Vyrážím mílovými kroky nazpět.

Irča naštěstí pořád ještě spí. A ten, kdo spí, nevnímá nepříjemné pocity své nemoci. Spánek léčí – vzpomínám na moudrosti vyčtené z knih. Snad jí, až se vzbudí, už bude líp. Vylézám ze stanu a jdu rozdělat oheň, abych mohl uvařit poridž. Povedlo se to na jednu sirku (dlouholetý oddílový

trénink zanechal přece jenom nějaké výsledky). Za patnáct minut pojídám horkou ovesnou kaši s hrozkami. Chutná kupodivu dobře. Jsem jenom zvědavý, jakpak bude chutnat za měsíc. Naše strava je trochu jednotvárná – poridž a polévky ze sáčku. Nemohli jsme s sebou brát konzervy ani normální cukr, protože bychom padli ještě na letišti. Deset kilo ovesných vloček a spousta hrozek plus umělé sladidlo. Třicet sáčků Francouzských a Gulášových polévek, dvě štangle uheráku a dva pecny chleba. No a ještě dvě kila čokolády. Nějak s tím vystačíme. Musíme.

Poridž je hotov, ale Irča nemá na jídlo ani pomyslení. I když mlaskám a mumlám něco o nejlepším poridži všech dob. Nu což, přece to nevyhodím. Junák je šetrný. S velkým „sebezapřením“ se pouštím i do jejího dílu.

Ešus jdu umývat až za tmy, a málem se přerazím o mistrovsky narafičené šutry. Zaklel jsem jako pohan (tak to říká moje maminka) a do spacáku lezu s modrým malíčkem na levé noze.

Noci jsou tady chladné, ale nejsme zas tak vysoko, aby se to nedalo snést. Vystrkuju hlavu ze stanu a zabalen ve spacáku, který nádherně hřeje, pozoruju oblohu. Těch hvězd. Miliony...

29. srpna 1990

Irču už přestala bolet hlava a průjem začíná být snesitelnější! Sláva! Odpoledne se snad pohneme. Alespoň o kousíček. Vyrážím na poslední průzkum. Dostávám se až na druhou stranu kaňonu. Objevil jsem totiž nejužší místo, které bylo široké asi jen 6 metrů a přes to chatrný můstek z pokroucených pahýlů arči. Ale objevil jsem ještě něco – obydlí! Je to z hlíny uplácaná chatrč, ve které žije Dima. Filozof, poustevník a snad i trochu psanec. Sedím s ním před jeho domem a vyprávím mu, co a jak. Irču pro jistotu nazývám svou ženou, aby se to nepříčilo zdejšími mravům. Když mu vyličím všechny naše problémy, vstává, nasazuje si tubetějku (místní hučka) a povídá – jdeme. „Iren se bude léčit tady. Mám tu všechny léky a spoustu bylin, které vyhojí všechno.“

Námítky se nepřipouštějí a proč si to nepřiznat, je to vlastně záchrana. Okamžitě totiž začínám sprádat plány na slezení pořádné hory, protože by Irča mohla zůstat tady. V duchu se stydím za svůj egoismus, ale hned se snažím vůči sobě ospravedlnovat, že když jsem jel takovou dálku, tak přece nebudu tvrdnout...

Zatímco takto zběsile uvažuju, Dima přešel z rychlé chůze do běhu. Asi mne chce vyzkoušet, myslím si, a začnu utíkat taky. Však ty po kilometru přestaneš. Pěšinka tady chvíli stoupá a zase klesá, skoky z balvanu na balvan a běh vysokou travou taky vysilují. Po dvou kilometrech už si nejsem tak jistý, že tenhle mladičký poustevník se tak snadno unaví. Když už běžíme půl hodiny, zjišťuju, že tenhle běh ho snad baví. Na našem tábořišti se Dimy sice stále držím, ale melu z posledního. Dima se

lehce vydýchává, a tak dělám taky že nic, aby si nemyslel, že v Československu jsou skauti nějaké máčky.

Nic nechápající Irča si balí bágel a Dima se zaujetím prohlíží náš stan Gemma. Jeho nezvyklý kopulovitý tvar ho udivuje.

Irenin bágel táhnu já a s mým báglem Dima zmizel daleko před námi. Cesta se poněkud protahuje, neboť Irčiny střešní potíže nejsou definitivně zažehnány. Každopádně je chůze pro ni utrpením. Už abychom tam byli.

Konečně se dostáváme před chatrč. Zevnitř se line libá vůně nějaké bašty. Náš nový přítel stačil zatím uvařit oběd. Vlastně už večeri, protože na mých hodinkách je právě půl sedmé.

Sedáme si na hliněnou podlahu a Dima přináší mísu se zeleninou, která přitahuje naše zraky jako magnet. Nádherně roste mrkev, řepa, cibule, ředkvička, nať petržele a ještě několik dalších druhů místní zeleniny, které se mi při mé nevzdělanosti nepodařilo identifikovat. To vše umyté v ledovcovém potůčku. Už jenom pohled na tyto dary přírody mi nepříjemně dráždil žaludek, a když donesl Dima ještě hrnc obrovských brambor, ze kterých se ještě kouřilo, zmateně mumlám česky něco o štedrosti, dobrotě a laskavosti domorodců, přičemž polykám druhý brambor.

Ne tak Irča, která zmožená dnešní cestou a nemocí usíná na Dimově lůžku. Omlouvám se za to, ale tenhle podivínský muž mi s klidem a samozřejmostí odpovídá, že mu to nevadí, protože chodí spát na střechu, neboť tam za ním ty potvory blechy nemohou. Nemám srdce Irču budit a oznamovat jí toto zajímavé zjištění. Blešky jsou potvory, to znám z vojny. Člověka furt něco svědíl. Beru spacák s karimatkou a odcházím si lehnout ven, protože pamírské hvězdy jsou jedny z největších na světě a člověk by si neměl tuto příležitost nechat ujít.

31. srpna 1990

Irče už je snad i dobře, ale asi už ji nedonutím, abychom pokračovali ve vytyčené cestě. Nezbyvá tedy, než abych vyrazil sám. Ve chvíli, kdy tento „geniální nápad“ oznamuji Dimovi, jsem nazván sebevrahem, neboť tyhle hory lidem nepřejí. Rusové se odváží na takovou expedici minimálně v osmi lidech. Na letišti v Dušanbe jsme taky žádnou menší skupinu nepotkali. Při cestě do hor jsme viděli zubožené Němce, kteří byli ve třech, ale sólo jdou skutečně jen extrémisté a cvoci. Že jsem cvok, s tím jsem se smířil už dávno, a tak se samozřejmě nedávám od svého úmyslu zviklat. Při pohledu na bílé špičky vrcholů si odmítám připouštět jakákoliv rizika. Když půjdu po okraji ledovce, kde je to víc kamenité, vyloučím téměř propadnutí do trhliny. No a pak nastoupím támhle vlevo tím ledovým jazykem na zasněženou pláň a po ní vystoupám v pohodě až na vrchol. Nebude to víc než 6 000 metrů, takže bych neměl mít problémy s aklimatizací. Koneckonců výstup na 4 800 byl bez nejmenších problémů, takže to zkusit můžu bez velkého rizika, že nevydržím s dechem. Za 6 dnů musím být zpátky. Když se zhorší počasí, okamžitě polezu dolů. Je mi to prostě úplně jasné a jen hlupák a slaboch by se do toho nepustil. Dima se na mě dívá takovým divným pohledem a nic neříká. Na Irče je vidět, že kdyby mohla, tak mě nepustí. Nepřemlouvá. Ví, že by to bylo marné. Dělán velkou přípravu na svou největší práskárnu v životě. Chci vylézt co nejvýš, dokud budu mít síly. Odlehčuju, jak se dá. Bágl nesmí mít víc než 20 kilo, jinak to na laně nezvládnou. Vezmu si s sebou navíc Irčin cepín, co kdybych narazil na ledovou stěnu? Zbytečnost, stačí jeden! Mám brát obě tyčky? Nahoře se budu muset mocně opírat, abych něco ušel. Není nutné! Postačí jedna, v nejhorším případě se budu opírat i o cepín. Bonekanové kalhoty si vzít musím, jinak bych tam zmrzl. Škoda, mohl jsem ušetřit půl kila...

Poslední večere před výstupem. Dima rozlévá čaj. Zelený. Takový se pije tady na Východě. Labužnický chroupám mrkev a řepu. Ležíme na boku a hledíme na mihotavé plamínky petrolejky. Začíná naše večerní filozofování. Tentokrát je to o víře. Alláh, Buddha, Siva... Shodujeme se na tom, že záleží především na člověku. Lidi jsou pouze dobří a ti méně dobří. Je jedno, jestli věří v Boha, Buddhu nebo Alláha. V něco by každý z nás věřit měl. Já věřím na lásku. Na lásku člověka k člověku, k přírodě, k životu. Všichni jsou bratři. Povídám Dimovi o skautingu, o celosvětovém bratrství, o tom, jak jej u nás zakazovali a stejně žil, a jak právě proto chci vylézt na nějakou neznámou bezejmennou horu a nazvat ji Pik Skaut, o tom jak... Rozjel jsem se. Ohnivě vyprávím, jak na náš oddíl chodily před pár lety anonymy, že se snažíme pokračovat v něčem, co je zakázáno, o našich táborech a normálním oddílovém životě. O tom, jak mě to poznamenalo a ovlivnilo celý můj život. Jak jsem měl problémy na vojně, že jsem nedokázal být jako ostatní a taky šikanovat. O pocitu radosti z toho, když doká-žeš dávat a nejenom brát... Chrlím myšlenky tak zmateně, jak se mi honí hlavou. Na mého nového přítele to zjevně zapůsobilo. Když jdeme ještě po další hodině povídání spát, říká: „Skauting je dobrá víra.“

1. září 1990

Vyrážím za šera, abych došel ještě dnes přes ledovec k úpatí hory. Irča má v očích slzy. Možná se opravdu vidíme naposledy. Hory jsou nevyzpytatelné a nedovolí každému, aby je pokořil. Jak jsem nemocný touhou po těch třpytících se sněhových vrcholech. Já je přece nechci pokořit. Necítím se jako dobyvatel, ale spíš jako prosebník.

Šlapu po zarostlé suti kamenů, každou chvíli mi podjede noha. Potím se. Nejvíc trpí chodidla. Mám obuté skeletové pohory z plastu, které nejsou na normální chůzi stavěné. Musím to nějak překonat, až narazím na sníh, ocením jejich výhody.

Bágl začíná nenápadně těžknout. Taky už mi dochází voda. Budu si muset aspoň chvíli odpočinout. Ostřížím zrakem pátrám po nějaké stružce z ledovce, protože žízeň je věčná (jak vždycky říkal Pajda, než se oženil). Na vodu mám čich, támhle teče skoro potok. Voda není sice nejčistější, má takovou mléčnou barvu od drobného písku, který se zde bůhví odkud vzal, ale je to stravitelné. Sypu do termosky k vodě něco pomerančového prášku a vychutnávám ten nektar do posledního doušku.

Aby to bylo náležité, tak si doušek alespoň pětkrát převálím na jazyku. Chuťové buňky chrochtají blahem. Slastně přivírám oči a pohroužím se do mikrosněžku. Je mi nádherně. Ticho, nádherné ticho a fantastická scenérie hor. Obrovská samota. Minimálně den pochodu nikde žádná lidská duše. Kolik takových míst na naší planetě ještě zůstalo? Opájím se pocitem Velké Samoty. Tento blažený stav se dostavuje vždycky, když jsem v obdobné situaci – daleko od veškeré civilizace, plný energie a nestrádající hladem a zimou. Jakmile se ozve Velký Hlad a já bez jediné ovesné vločky pojídám k nasycení planá nezralá jablka nebo dužinu ze stébel trav, pocit Velké Samoty už není tak opájející a dostávám se do stavu, kdy jej zatracuju.

Teď mi ale nechybí nic a nechávám se tímto opiátem zcela ovládnout. Budiž blahoslavena, Velká Samoto. Je mi strašně líto, že neumím své pocity zachytit na stránky deníku tak nádherně jako pan Nevrlý v nejbáječnější knize Karpatské hry. Nádherný dar umět napsat něco, co každý cítí, ale nedokáže vyjádřit. Já bych o tom kecal půl hodiny, přeháněl bych, gestikuloval, a on to dokáže vystihnout tak nádherně na pár řádcích. Nezávidím nikomu jeho vilu, nádherné auto, video a domácí saunu, ale ta dětská touha po něčem, co nemám, u mne vzbuzuje pocit závidi právě po tomhle umění přenášet na ostatní lidi své pocity.

Probírám se ze svých úvah a pohledem na rychle klesající slunce hodnotím situaci tak, že mi zbývají čtyři hodiny, než úplně zapadne, a pak další dvě hodiny do úplné tmy. Do sedel! Nahazuju bágl na záda a kamenitým ledovcovým polem mířím k úpatí budoucího Pik Skautu. Už znám ten pocit, který hnal zlatokopy na Aljašce za jejich zlatým přeludem.

2. září 1990

Bolí mne ramena od stále těžšího báglu. Každou hodinu jsem nucen udělat aspoň desetiminutovou pauzu. Stop time. Bílý jazyk ledovcové stěny je téměř na dosah. Ale abych si mohl skutečně sáhnout, musím ještě hodinku šlapat.

Jak ty hory matou. Nikdy mi odhad vzdálenosti moc nešel, vždycky jsem si radši trochu přidal a byl mile překvapen, když jsem došel dříve, ale tady svůj odhad násobím pro jistotu koeficientem 1,5 a ještě to úplně nestačí.

Konečně jsem u ledovcové plotny. Dopřávám si pořádný odpočinek, kdy likviduju poslední kousek uheráku a piju skoro litr čaje. Každá kapka je tady v horách dobrá. československý horolezec Rakoncaj někde napsal, že litr tekutiny je minimum, dva litry jsou dobré, tři litry ještě lepší, čtyři litry ideální, ale tělo už odmítá víc přijmout.

Obřadně nasazuju na skeletové pohory mačky (stoupací železa), upravuju ledovcové brýle a opíraje se o cepín vyrážím. Předě mnou je vše úžasně bílé a panensky čisté. Každý můj krok zanechává v ledu šrám. Jak dlouho bude znát, že jsem tudy prošel? Den, tři nebo celý týden, než počasí dokonale zahladí stopy mé přítomnosti? Jusuf, pastevec z pod Bel-kanda, by určitě řekl „Alláh ví“ a pak by bezradně pokrčil rameny.

Šikmá plotna začíná být ještě šikmější a pak už to snad ani není šikmina, ale spíš stěna. Nezbyvá mi nic jiného, než se začít jistit. Zarovnáвам cepínem hrbolatý led a šroubuju ledovcovou skobu. Karabinu, zajistit kletr, navázat druhý konec lana. Nějak jsem nepočítal s tím, že se dostanu do takového terénu, a tak jsem s sebou bral pouze čtyřicetimetrou pojistnou šňůru, která není pro takovéto případy nejvhodnější. Mám dvě možnosti: vrátit se zpět, nebo riskovat případný pád do téhle „prádelní šňůry“, která to taky nemusí vůbec vydržet. Vpřed! Uklidňuju se tím, že horolezecká lana vydrží i několikanásobně víc, než je zaručené. Pro jistotu dávám lano dvojmo, čímž se mi zmenšila délka na dvacet metrů, ale dušička je přeci jen trochu klidnější.

Bágl je pode mnou právě 20 metrů. Podařilo se mi úspěšně zdolat první délku. Zavrtávám druhou skobu a spouštím se odjistit bágl. Šup s ním na záda. Ještě vyšroubovat „ledavrut“, který mne

jistil, a opatrně nahoru. Jde to mnohem líp než bez lana. Zajišťuji se speletem, takže i kdybych uklouzl, nebudu padat hluboko. Už jsem u skoby. Zasekávám cepín, jak nejhluběji to je možné, a přivazuju bágl. Chvilka oddechu a kolotoč začíná nanovo. Zajištěn na skobu, škrábu se po stěně nahoru. Vyvažuju tělem tam, kde nelze ani cepínu moc věřit. Proč já trouba si nevzal i ten Irčin!!! Jak by mi teď pomohl. Využívám každého výstupku k odpočinku. V pěti tisících metrech se člověk zadýchá i při menší námaze, než je tato. Pít. Mám strašnou žízeň. V láhvi už není ani kapka. Místy po stěně stékají pramínky ledovcové vody. Jako naschvál tečou tak, že je nelze chytat do láhve. Žíznivě chlemtám vodu přímo z ledové stěny. Víím, že tohle určitě není nejzdravější, jenomže vysvětlujte to někomu, kdo má žízeň. Piju, dokud nejsem úplně plný. Ten zatracený pocit žízně nezmizel.

Ještě pět metrů a budu zřejmě na nějaké plošině. Asi tam začne pláň a nebo to půjde aspoň chvíli bez jištění. Strašně moc to zdržuje. Celou stěnu takhle vlastně lezu dvakrát. Kdybych měl tako-vých dvě stě skob, mohl bych je nechávat zavrtané, a až polezu nazpět, tak bych je vytáhl. Jenomže já mám skoby jenom tři. Takhle mizerně vybaven by to asi nikdo nelezl, v tomhle mám skutečně asi primát, ale v téhle chvíli mi to je srdečně jedno. Navíc mne začíná obtěžovat pocit strachu. Do téhle chvíle jsem si jej vůbec nepřipouštěl, a najednou je tady. Z výšky mám strach jako každý normální člověk. Když vás někdo jistí, je to něco jiného. Strach přechází pouze v obavu z chyby. Tady můžu mít strach pouze ze své chyby. A taky třeba z nějakého šutru, který se může někde urvat. Nebo z laviny. Před pár dny na druhé straně hor zasypala základní tábor a v něm 42 lidí. Tady ale nic padat nebude, snažím už po několikáté uklidnit sám sebe. Dobře jsem si to zdola prohlédl. Takových už bylo, odpovídá můj strach. Podívám se dolů a zavrhuju možnost, že bych se mohl stejnou cestou vrátit. To bych mohl rovnou skočit. Musíš to vydržet!

Zatluokám skobu. Už dávno jsem si sundal rukavice, abych mohl líp manipulovat karabinami a lanem. Tak se stalo, že mé ruce jsou docela dobře zkrvavené. Spousta oděrek od ostrého ledu a sněhu. Některé už zaschly, další jsem právě před chvílí, kdy jsem uklouzl, znovu rozedřel. Všímám si

toho až teď. Nasazuju rukavice. Hmm, je to lepší. Za chvíli je mám celé mokré. Nevadí, v báglu mám náhradní a přes noc mi ve spacáku snad uschnou. Lezu neustále nahoru, teď už proto, že dolů to nejde. Pohyby už nejsou promyšlené jako ze začátku, ale staly se mechanickými. To je nejlepší cesta k tomu, abych udělal chybu. Odpočinek.

Slunko zapadlo za mohutný hřeben pětitisícovek už před hodinou, a já pořád nejsem z té proklaté stěny venku. Musím to zkusit do boku. Jenomže tam je skála a na tu nemám vůbec nic, ani skobu. Přece se musí najít cestička, jak z toho ledového prokletí pryč. Marnost nad marnost a vše je marnost. Buď nahoru, anebo dolů. Není jiné cesty.

„Do pytle!“ Stačím zoufale vykřiknout a už sklouzávám po ledu o nějakých pět metrů dolů. Něco mezi pádem a hodně rychlým sklouznutím. Trvá mi aspoň minutu, než jsem schopný vytáhnout se zpět k báglu. Ten hnusný cepín mi vyjel z ledu a rázem jsem ztratil rovnováhu. Taková hloupá chyba. Pět metrů. Nic to není, ale padejte si tak v místech, kde je pod vámi tři sta metrů nic. To je na infarkt. Sakra. Měl bych to už dneska zapíchnout, jinak se tu zabiju. Ale kde tady najdu místo na nějaký bivač? Že bych spal zavěšený v sedáku je tak kardinální hloupost, že ji okamžitě zavrhuju. Musím to zkusit ještě trochu nahoru, třeba tam něco bude. Nějaká plošinka anebo prohlubeň. Naděje umírá opravdu naposled.

Převis! Normálně by to byla pohodovka. Začíná asi v deseti metrech absolutně kolmé stěny. Má necelý metr. Je to ale dost na to, abych si na něm dobře nabil kokos. Navíc moje hodinky ukazují 21:35 a kolem už je tma. Ve sněhu a ledu to není tak strašné, člověk vidí poměrně dost, protože světlo se od sněhových ploten dobře odráží. Ale je to přece jen tma. Musím ten převis zvládnout. Nad ním je určitě super plac na spaní. Touha po tom, že to dneska už konečně zabalím, mne žene dopředu. Melu z posledního. První skobu nechávám v metrové výšce, protože kdybych se zase urval, tak mne najdou až úplně dole. Na té zběsilé šikmině bych to neubrzdil ani zázrakem. Vysekávám si v ledu chyty, abych alespoň trochu nahradil chybějící cepín. Mít tak teroše, to by se to lezlo. Postupuju velice opatrně. Druhou skobu nechávám v půlce stěny. Třetí těsně pod převisem. Spouštím se pro první skobu, abych se mohl nahoře zajistit. To mi jde bez problémů. Jó slaňování, to je moje. Nahoru se dostávám pomocí speletů. Jako ve Zvonivé díře na Plešivecké planině. Tam

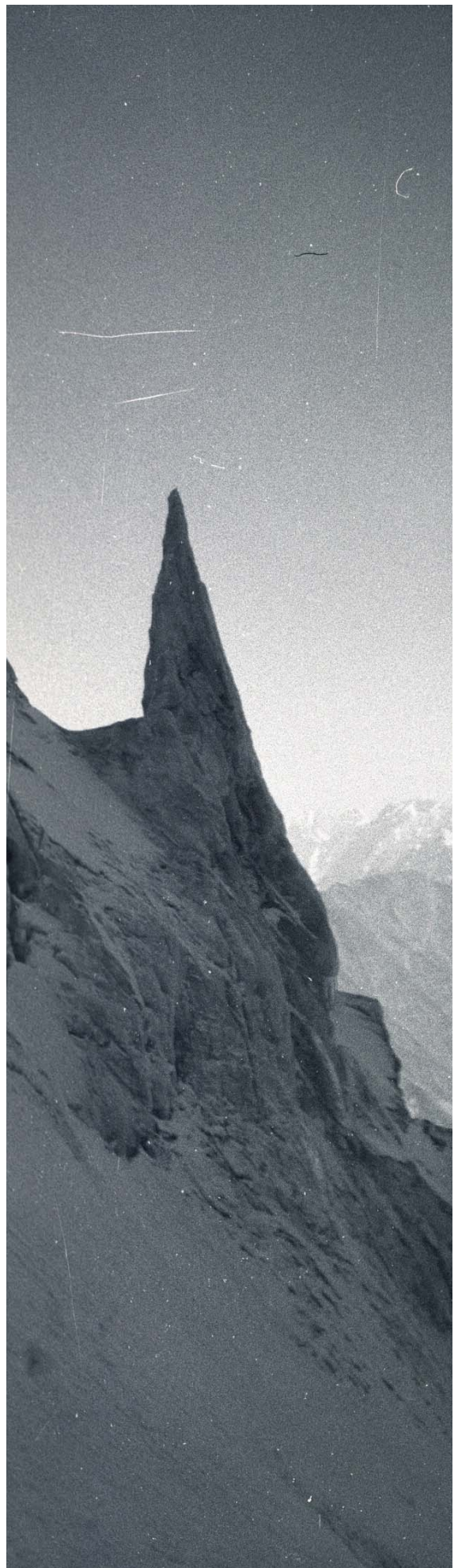
jsem měl strach chvílemi ještě větší. Hurá, už jsem zase pod převisem. Chvíli odpočívám. Na nějaké vybroušené technické lezení není ani pomyslení. Musím ten cepín zaseknout nad převis a pak se na něm vytáhnout. Odsekávám a obrovským rozmachem se snažím zatnout cepín do ledu někam úplně dozadu, co nejdál od hrany, která by se mohla urvat. Je to na houby, že tam nevidím. Hlavu mám pořád pod převisem. Na sedmý pokus je cepín zaseknutý. Zkousím na něj opatrně přenést celou váhu. Je to dobrý. Drží. Povoluju trochu lano, aby mne nestrhlo zpět, až se vyšvihnu nahoru. Teď jdu na ruce. Přitahuju se a snažím se najít pro druhou ruku něco jako chyt. Nic tam není. Do pytle. Ještě pár sekund a neudržím se. Musím to risknout a nějak to na hraně vyvážit. Už to ale nestíhám, protože cepín to nevydržel a vyklouzl ze záseku.

Že jsem sletěl o pár metrů níž, si uvědomuju, až když se houpu jako jojo. Kontroluju se, jestli jsem celý a v pořádku. Zdá se, že ano. V této chvíli mne přepadá pocit šílené beznaděje. Člověk je úžas-ně malý a nemohoucí. Hraje si přitom na pána tvorstva. Hlupák. Není nic. Úpině nic. Taková malá ledová stěna mu to snadno dokáže. Prosím. Pokorně prosím, pusť mne nahoru. Smiluj se. Coti to udělá. Pokochám se pohledem a zas půjdu. Zasekávám cepín už po dvanácté. Mám za sebou druhý pád na této stěně smrti. Teď. Teď to musí vyjít. Už mám nahoře pravou nohu. Musím. Podařilo se mi nasoukat se nahoru i břichem. Teď už snad nepadnu. Druhá noha. Jsem tady. Žádné fanfáry. Nic. Ticho je narušované jenom mým zrychleným dechem. Tep srdce aspoň 160. Panebože, já to dokázal!

3. září 1990

Na tuhle noc nikdy v životě nezapomenu. Kousek nad převisem jsem našel fajn místo na nocleh. Stan tady sice nešel postavit, ale když jsem se přivázal, trčely mi do prostoru pouze kotníky. Na tu bídu je to vcelku pohodlné. Teplota v noci neklesla pod 15 stupňů mrazu, takže zima taky nebyla. Spacáky jsme s Irčou ušili dobře. Ale strašně bylo praskání ledovce. Někdy ve strašlivé blízkosti, možná přímo pode mnou. Je to šílený nápor na psychiku. Nevěděl jsem, jestli se něco nade mnou utrhne, anebo jestli se neutvoří trhлина na místě, kde spím. V té chvíli jsem se duševně vyrovnal s tím, že asi nedožiju rána. Najednou byl ve mně klid. Smíření se smrtí. Věčnost. Vše je relativní. Jaké to bude pak? Hvězdy. Velké hvězdy. Než se mi podařilo usnout, ozvala se ještě spousta ran, které vydával praskající ledovec, ale všechny přijímám s odevzdanou vyrovnaností.

Ale teď je ráno. A žiju! Je to nádherný pocit. Jsem plný síly. Ze spacáku se mi nechce. Je tu teplo. Pokouším se

ve spacáku about boty. Celou noc jsem je musel mít uvnitř, aby mi nezmrzly. Jde to mizerně. Ze spacáku nabírám do ešusu navátý sníh, zapaluju benziňák a vařím čaj. Čtvereček čokolády z večera nemůžu rozkousnout, jak je zmrzlý. Už bych měl z toho peležu ven. Nechce se mi. I když je jen pár stupňů pod nulou, je to nepříjemné. Sakra, bude osm. Najednou to jde, ani nevím jak. Celta, kterou jsem byl přikrytý, je tak nádherně zmrzlá, že ji musím lámat, abych ji mohl dát do kletru. Karimatka je zespodu taky namrzlá, ale s tím nic nenadělám.

Pokračuju nahoru svým divokým stylem. Snažím se riziko omezit na minimum, a tak se jistím, kde to jde. Dostávám se do úseku, kde je stěna mírnější, ale je tu zato trhlinka vedle trhliny. Vlevo objevuju možnou cestu z toho ledového pekla. Přes pár trhlin jde přeskočit, někde je ledový most, něco musím složitě a zdlouhavě obcházet. Ještě tenhle výšvih a jsem na souvislé pláni. Žádné viditelné trhliny, žádný šutr, žádné ledové špičáky. Obrovská sněhová pláň. Vypadá to, že se nebudu muset jistit. Sklon je přijatelný. Ale nesmím spadnout. Pád znamená konec. V těch trhlinách pod mnou mne nikdo nikdy nemůže najít.

Stopy maček hyzdí panenskou čistotu pláně. Vidím jen bílý obzor a svůj stín. Něco mne svědí na nose a já se nemůžu poškrábat. Setřel bych si silnou vrstvu zinkové masti, která chrání obličej před ultrafialovým zářením. Oteplilo se. Jdu jenom ve větrovce. Krok, druhý. Pátý, stý...

Jsem čím dál unavenější. Musím alespoň krátce odpočívat každých 20 metrů. To už je tou výškou. Žízeň. Zase mám žízeň. Vydlabávám cepínem rovinku pro bágl a vařič. Musím zase roztopit vodu na pití. Alespoň si odpočinu. Rozpouštění sněhu trvá šíleně dlouho. Aby mi vyšel benzin. Mít tak plynový vařič. To by se jinak vařilo. Stalo se. Vzpomínám na oddílovou zásadu č. 3 – co jsem si zapomněl, bez toho se musím umět obejít. Já to sice nezapomněl, ale nepodařilo se mi jej vypůjčit. Malý vařič zn. Husch není pro našince zrovna nejlevnější záležitost. Kontroluju foťák. Ozývá se charakteristické klapnutí uzávěrky a vrčení motorku. Nezamrzl, fotí. Zkousím fotit svůj stín. Tohle nikdo nepochopí. Stín! Můj jediný společník na cestě přes pláň. Jsem blázen.

Konečně se dostávám ke skaliskům. Vrchol bude na dosah. Je 14.10, když nechávám bágl na skalisku a vyrážím dál s malým bágličkem, kde je jen voda, vložky, zápisník, aluminiová záchranná fólie (pro případný bivak), foťák a plechovka ananasového kompotu. Domnělý vrchol je vzdálený tak 200 výškových metrů. Odhaduju to na dvě hodiny. Cepín se zasekává do prudkého sněhového srázu a dělá mi schody. Hnusný úsek. Sklon tak 75 stupňů. A skoby s lanem jsem nechal dole. Něco

zase prasklo. Naproti z Šapaku letí dolů lavina. Je mi nějak divně, když si uvědomím, že tamtudy jsem původně zamýšlel jít. Modlím se. Ó, horo. Než na mne spustíš svůj hněv, který nedá nikomu přežít, vyslechni má slova. Nepřišel jsem tě pokořit, ale poklonit se ti. Zdá se mi, jako bych slyšel hlasy. Halucinace? Tady? Kritická hranice je přeci 7 500 m. Asi to na mne působí o hodně níž. Nikde nikdo. Ticho prořízne občas zvuk padajících kamenů, které strhávají takové mini laviny. Už nemůžu. Musíš! Přece se na to nevybodneš pár metrů od vrcholu! Je 16. 40.

Na vrchol jsem přilezl po čtyřech. Teda spíš jsem na něj padl. Zase jsem si hrábl na dno svých sil. Dokázal jsem to! Nádhera, já to opravdu dokázal. Díky, horo. Nezapomenu ti to.

Tak pro tenhle kus skaliska zavátého sněhem ses štvál tisíce kiláků od domova? Nevím. Asi ano. Nebo spíš určitě ano. Copak asi teď dělá Irča? Kdyby věděla, že se mi to povedlo. A co kluci z oddílu? Dneska mají zahajovačku. Doufám, že to Mário nezvrtal a zahajovačka se povedla. Člověk je děsně malý, bezmocný a nemohoucí. A hory jsou velké. Myšlenky v hlavě rotují zmateně jako v pracím bubnu. Asi mi z toho začíná hrabat.

Ležím na sněhu snad pět minut, než mě chlad přinutí vstát. Udivuje mne, jak rychle mizí únava. Tep se taky zvolňuje. Tak teda – horo, křtím tě na Pik Skaut, Mount Scout, Horu Skaut. Vylívám půlku ananasového kompotu na nejvyšší bod, kde jsem připevnil svoji slibovou lilii. Místo šampaňského, které tu pochopitelně nemám. Ještě foto. Škoda že nemám samospoušť. Natahuju levou ruku co nejdál od sebe a dělám autoportrét. Snad se to povede. Možná jsem opravdu první, kdo tady stojí. Kolik asi, Skaute, měříš? Zkousím nejjednodušší metodu – porovnání s okolními horami. Šapak je šestitisícovka, kóta za sedlem Ryžnyj má skoro pět a půl tisíce. Podle mapy. Jenomže mi to připadá stejně vysoko jako Šapak a taky stejně vysoko jako ta kóta naproti. Odhad 5 500 – 6 000 nakonec raději snižuju k dolní hranici. Máš smůlu Skaute, budeš v Dimově mapě označen výškou 5600 metrů. Začíná foukat nepříjemný vítr. Budu muset dolů. Snad to nějak přežiju. Dolů to půjde rychleji. Některé úseky půjdou ubrzdít, a tak je budu sjíždět po zadku. Lehce se řekne, ale hůř provede. Když vidím ten spád, přechází mne rázem chuť něco takového podnikat. Raději opatrně, pomocí cepínu, sestupuju. Opatrnosti není nikdy dosti. Bohužel dvojnásob to platí u mé osoby. Asi jsem nějak špatně zasekl cepín, nebo mi uklouzla mačka oblepená sněhem a už se vezu. Pamatuju si, že jsem vykřikoval nějaké zběsilosti a taky to, že jsem nemohl zaseknout cepín. Pořád se mi vysmekával a nabíral jsem větší rychlost. Tak přeci té trhlíně neujdu. Najednou ucítím obrovské šubnutí v ruce. První reakce je, že mi pravačku někdo utrhl. Ježíšmarjá, mně se podařilo zaseknout cepín! Držadlo mi sice vyjelo z ruky, ale smyčka omotaná kolem zápěstí to vydržela. Rychle zasekávám do sněhu mačky, abych cepínu odlehčil. Úžasné se mi klepou nohy. Pajda tomu říká folklór. Trvá mi děsně dlouho, než se uklidním a můžu pokračovat dolů. Žádné sklouzávání nebude. Nic. Žádná trhlina

Stan mám postavený asi v pěti tisících. Konečně solidní rovinka. Nádherný západ slunka. Ticho ruší zase ty odporné laviny od Šapaku. Dívám se na ně z bezpečné vzdálenosti, ale nepříjemný

pocit mne neopouští. Bum! Tentokrát to není lavina, ani praskání ledovce, tentokrát je to vaříč. Šlehá z něj totiž metrový plamen, což – jak jsem bystře usoudil – není normální. Do pytle. Jsem bez vaříče. To znamená konec další cesty na Šapak. Bez teplého jídla a vody jsem odepsaný. Usilovně přemýšlím, jak to zaonačit, abych šel dál, ale nic mne nenapadá. Za chyby se přece platí. Tak teda končím. Sestup je nevyhnutelný. Aspoň tu polívku, kdyby se mi podařilo zachránit. Tak budu do sebe tlačit jenom studené suchary.

5. září 1990

Jsem zpátky na Sugran-su u Dimy. Irča je šíleně veselá. Tvrdí, že mne nemohla poznat, protože moje chůze se na dálku jevila jako belhání a tvář mírně napuchla. Sloupávám odumírající kůži z tváře. Slunko dokázalo své. Jsem červený jako rak. Irča mi vytlačuje hnis ze zanícené achilovky. Že to bolí, začínám pocítovat, až když mi to desinfikuje slivovicí. Nosím ji v popu proto, že je univerzální. V malé flaštičce od léků. Zbytek dávám Dimovi na jeho bolavý zub. Zabírá to. Máme prý v Československu vynikající léky. Achilovka nevypadá nejpěkněji, ale snad se do dvou dnů trochu zahojí, abychom mohli jít zpátky. Jsem šíleně unavený. Sestup o dva a půl tisíce výškových metrů dá přece jenom zabrat. Usíná se mi nádherně, protože jsem se vrátil živý a zdravý.

8. září 1990

Sedíme u pouštní cesty, kousek od chatrného visutého mostu přes Muksu. Jestliže tady pojede nějaké auto a podaří se mu překonat most, máme šanci, že nám zastaví. Tady se staví vždycky. Lidi jsou v téhle pustině vzácní. Ležíme na báglech a dopijíme vodu, kterou jsme nabrali u Irgai. V termoláhvi ještě nezteplala a je příjemně studená. Prostě je to požitek.

Začíná se stmívat. Po celodenním pochodu od úpatí hor máme vše–ho tak akorát. Asi tady přespíme. Irču začíná pobolívat břicho. Mám podezření na slepák. V tomhle stavu dneska už dál nedojde. Modlím se, aby do rána vydržela. Ha — slyším auto. Jede! Bohužel opačným směrem. Je to sice do civilizace, ale my potřebujeme k letišti. Řidič zastavil a říká, že pojede za pět minut nazpátek. Paráda. Dneska budeme v Ljachši a zítra bychom mohli letět do Dušanbe. Okamžitě dáváme do kletrů všechny vytažené věci, abychom nezdržovali. Pět minut se protáhlo skoro na hodinu. Už jsme se chtěli rozbalit na noc a konečně slyšíme auto. Rychle nahoru. Teprve teď si uvědomuju, že tohle je vlastně benzinová cisterna. Válečný typ. Naštěstí jsou tady schůdky, kterých se můžeme držet. Bágly pro jistotu přivazujeme. A dobře jsme udělali, cesta se mění v divokou rallye. Hotové safari. Za autem obrovská oblaka dýmu. Vždycky jsem si myslel, že nejdivočejší natrásání je při rodeu. Teď už si to nemyslím. Po hodinové jízdě, spíše necestou než cestou, bych bez velkých obav vlezl na jakéhokoliv mustanga a strčil svým výkonem do kapsy všechny kovboje. Řvu radostí. Divoká radost. Irčina tvář střídá výrazy radosti a utrpení. Slepák! Snad to vydrží.

Jízda už není tak divoká jako před chvílí. Řev auťáku nám připadá úpině normální. Na údolí řeky Muksu padá noc. Po nocích strávených uprostřed velehor je to nezvyk. Působí to na mě velice silně. Pocit obrovského chrámu, který jsem měl v horách, je nahrazen čímsi jiným, neméně působivým. Chybí mi ta správná slova.

Nákladák má jen pravý reflektor. Tohle ale nemůže našeho řidiče vůbec rozházet. Má prostě cit. Dvakrát jsme nuceni sesednout a pomáhat roztlačovat. Tma jako v pytli. Ze stěn padají sem dolů na cestu šutry. Člověk ani nevidí, kam to dopadne. S dvojnásobnou radostí vítám konečně nastartování toho vehiklu.

9. září 1990

Letiště, kde nyní čekáme, je pusté. Čekací halu tu nahrazuje trávník. Asijské slunko je nezmar. Mít tu tak klimatizaci.

Kromě obrovského povozu se senem, který táhne utrmácený oslík, tu není žádný ruch. Letenky začnou prodávat až za hodinku, takže žádná zábava. Prohlížíme si přistávací dráhu. Rovná plocha je narušována kravinci místních dobytčat, kterým letiště slouží jako pastvina. Skvělé využití půdy.

Tak daleko jsme u nás doma ještě nedospěli. Vidím, že se máme neustále co učit. Začínají se trousit první domorodci. Dospělí si nás nevšímají a pro děti jsme ihned středem zájmu. Stojí nás to opět pár žvýkaček. Najednou nastává rozruch a všichni se vrhají k okýnku. Bleskne mi hlavou, že se asi začne prodávat. Připadá mi nespravedlivé, že mne všichni předběhli, když tady čekáme od svítání. Snažím se to taky dát najevo, ale první rána od šedivého staříka mi jasně napověděla, že tady platí trochu jiná pravidla. Trefil se rovnou na solar. Je to už druhá potupná rána, kterou jsem v téhle zemi pro nic za nic dostal. Všechno ve mně vře a jen moje přirozená úcta ke stáří zachraňuje starce od předčasného odchodu z letiště. Kromě toho tam takových dědečků bylo aspoň deset – a jak se říká – mnoho psů, zajícova smrt. Mezitím, co přemýšlím o základních otázkách lidstva, čiperní domorodci hážou svoje pasy do okýnka. Nechápu tuto místní tradici. Po chvíli štěbetání lidiček ustává a dokonce se v klidu rozcházejí. Teď nastává má chvíle. Přistupuji ke kase a snažím se letištnímu úředníkovi vysvětlit, že bych rád dvě letenky do Dušanbe. Mile se na mne usmívá a s klidnou tváří vysvětluje, že letenky jsou už vyprodány, přičemž ukazuje na hromádku pasů. Začíná mi docházet ta místní tradice.

Poletíme tedy až večer. Dlouhou chvíli si krátíme především pojídáním melounu. Má deset kilo. A taky objevuju na dně kletru patku chleba. Ani není moc tvrdý, přestože je tři týdny starý. Svěřuju se s touto zvláštností letištnímu úředníkovi, který mi ochotně poskytuje kus lepjošky (místní chlebová placka) a kotel vřící vody na zelený čaj. Zapřádáme rozhovor s kdekým. Nabídky na výhodný odprodej lana, bot i batohu okamžitě zamítám a na fotoaparát Nikon nasazuju pro jistotu horentní sumu. Místní domorodec zavádí rozhovor na Irču, že by ji jako koupil. Ihned nasazuju cenu – dvanáct velbloudů. Po chvílce přemýšlení odpovídá, že to bere a že zajde za sousedem, aby se složili. Ireň to není vůbec po chuti a zle se na mě škaredí. Rychle obchod ruším, protože si uvědomuju, že bych velbloudy velice těžko dostával do Československa a navíc by možná byly problémy na hranicích. Než stačím rozjet nějaký jiný obchod, přistává letadlo a my rychle balíme batohy, aby náhodou neodletělo bez nás, protože tahle země je zemí netušených možností a zvratů...

Monotónní klepot kolejnic mne uspává. Ještě jednou prolétnu zhusta tužkou popsané stránky deníku. Jsou umazané, pokrčené, místy mi dá velkou práci cokoliv přečíst, jak jsem se ve spěchu pokoušel zachytit tok svých myšlenek. Dneska je 16. září. Končí moje velká cesta. Je mi nádherně. Irča má půlnoc, a tak se nemůžu o své pocity s nikým dělit. Konec konců – je těžké se dělit o pocity, které nedokážu ani dost dobře popsat. Jak jsem stál Tam – nahore – a díval se dolů. Kolem mne byla šílená zima, vítr jako hrom, mrzly mi ruce, a přesto bych ten pocit nevyměnil. Nebo jak mne poslední den před odchodem do civilizace Dima požádal, aby mohl být taky skautem. Nepopsatelný je pocit, s jakým jsem mu předával svůj junácký šátek, a tiskl levou ruku. Někdy mám pocit, jako bychom celý život žili jenom pro vzpomínky. A já jsem vlastně takový sběratel pocitů a lovec vzpomínek. Nemůžu se těm svým rádoby hlubokomyslným myšlenkám neusmát. Ještě deník nezavírám. Musím si zde napsat koncept dopisu pro redakci Junáka:

Vážená redakce,

nevím, do jaké míry bude můj dopis pro vás zajímavý, ale domnívám se, že by moje zpráva mohla alespoň část skautské veřejnosti zaujmout.

Ve dnech 1. – 3. září 1990 jsem podnikl v pohoří Pamír sólo výstup na dosud nepojmenovanou horu a nazval ji Pik Skaut...

Dazul

Malá Fatra 25.–26. 2. 2006

(Veve – TROJKA) Už jsem si myslel, že celé prázdniny prosedím doma, ale přeci jen se mi naskytla příležitost, jak tomu zabránit. Dazul, Miris, Zub a Radek mě vyzvedli u hypernovy a vyjeli jsme vstříc našemu dobrodružství na Slovensku. Auto jsme nechali ve vesničce Šútovo, u rodinného domečku s odházeným sněhem pro auto, a dál už jdeme po svých.

Nejdříve jdeme po silnici, ale již zanedlouho odbočujeme na malý, ušlapaný chodníček, který nás vede až k Šútovskému vodopádu. Tady „obědváme“ a Dazul s Mirisem neodolávají a vyráží na zamrzlý vodopád s mačkama a cepínama. Oba dva se bez problémů dostávají nahoru a Dazul

to celé zakončuje excelentním „slaněním“ dolů (no jo, trošičku mu to bez maček klouže, a nám ze zdola to přišlo legrační, když jel dole po břiše).

A baňohy jsou zase na zádech a my se vydáváme ještě do větších pustin, kde ještě lidská noha nevkročila. Teda vlastně šestkaři tu už byli, ale to nevadí. Cestou narážíme na oblíbený seskok, kde opět padne pár fotek. Dál už se začíná sníh propadat a tak ti, co mají sněžnice se do nich bez váhání soukají. Svah začíná nabírat na prudkosti a pohled na lavinový svah před náma není nejpříjemnější. Naštěstí po chvíli odbočujeme do lesa. Jo, možná to je zkratka, ale moc dobře se nejde. Uf, už jsme opět na louce a Radek poznává místo nedaleké našemu pelechu. Těsně před soumrakem jsme na našem dnešním konečném placu a připravujeme místo ke spaní, dřevo na oheň a taky jámu na oheň, která mi připadá jak past na medvědy. Po večeri zalézáme do spacáků a už o sobě nevíme...

...ráno se probouzíme jak sněhuláci a moc se nám nechce vylézat z vyhřátého spacáku. Dazul vyhání jako prvního Zuba, aby udělal photo. Brrrr, teplo zrovna není. Vařiče moc nefungují a oheň už asi rozfoukat nepůjde a proto ani nevaříme a snídáme naše studené zásoby. Balíme se a vydáváme se na hřeben. Pohled

směrem k hřebenu je docela srandovní a pořád nechápu, proč jsem se k tomu nechal nalákat, a radši nezůstal doma, v teple, bez námahy...no ale jsem tu, a tolik pohybu po ránu mi moc nevyhovuje, ale naštěstí se dostávám do tempa. Jde nám to dobře, chvílema na nás s poza mraků nahlíží i slunko ale v polovině ztrácím dech. Každých deset kroků odpočívám. Ostatní čekají asi ve třičtvrtě kopce na mě a Dazula, který se trochu zdržel v boji s lyžemi, které nakonec sundal.

Konečně dobýváme hřeben. Škoda, že je pod mrakem a mlha. Já obouvám na chvíli běžky, ale zjišťuji, že s nimi moc velký kamarád nebudu. Po zdolání několika vrcholků scházíme do Chaty pod Chlebom, kde se občerstvujeme kofolou, čajem, polívkami...

Po půl hodině vyrážíme sjezdovkou dolů a já dávám poslední příležitost mým běžkám – ale prostě nemají zájem být se mnou zadobře a proto je definitivně sundávám a pokračuji s ostatními pěšky. Dazul zmizel na skialpech v lese a my scházíme za ním až do Šútova. Tam nasedáme do auta a unavení míříme domů.

Nakonec jsem spokojený, že jsem se tohodle zúčastnil, protože jsem si vyzkoušel něco pro mě nového, a taky jsem si opět dokázal, že na tom nejsem zas tak špatně, když se podívnu na některé mé spolužáky...snad jen to počasí mohlo být krapet lepší.

(Zub) Jak jsem slíbil, tak píšu. Už su pár hodin doma. Stihl jsem donést babičce uhlí, vybalit si věci, přivítat se s Peťkú, Barčú, našima aj Janinú. Teď su čerstvě okúpaný a skončili Profíci.

No co vlastně o té Fatře napsat? Tož sú to takové kopce. V zimě zasněžené a v létě bez sněhu.

Tak jo jinak – bylo tam krásně. Sníh byl tvrdý a bílý. Ledy na Šutově byly na lezení a ogaři takej lozili. První den jsme jen došli na naše spací místo, ale bohatě to stačilo. Jedli jsme až potmě.

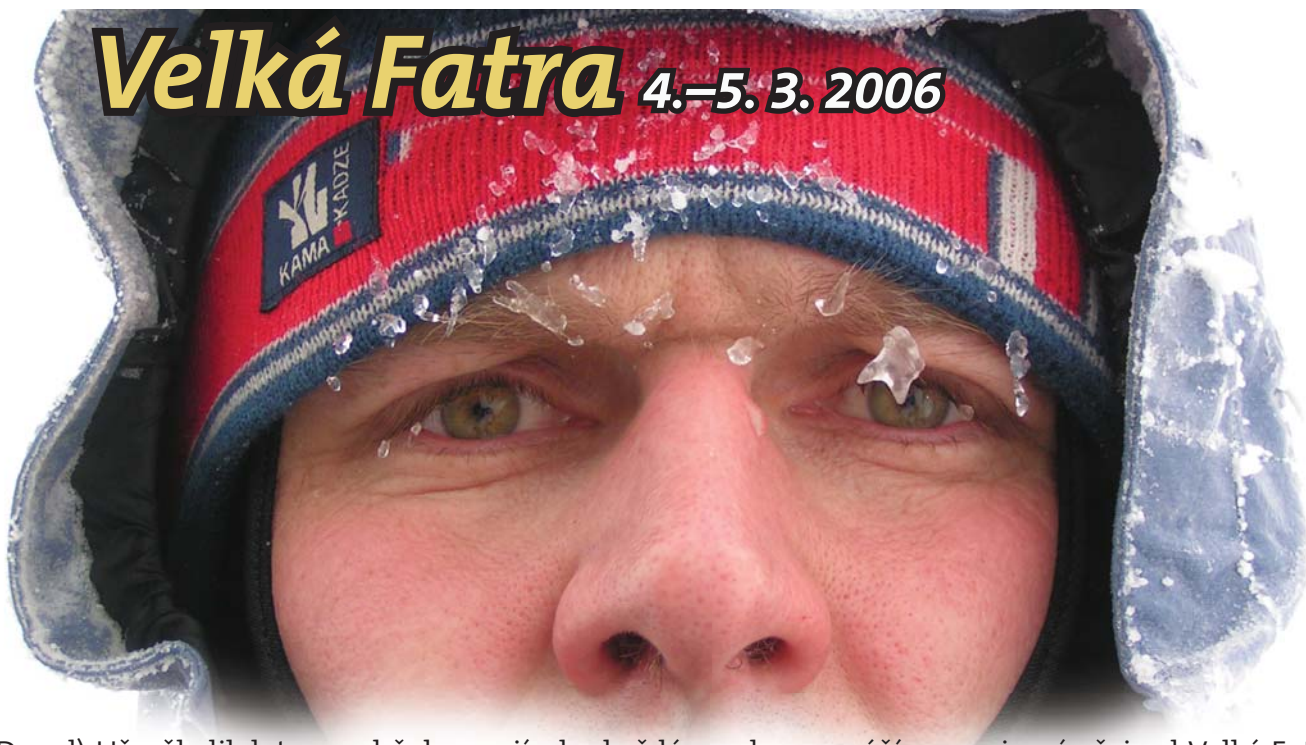
Dneska jsme hned ráno vyrazili přímo na Poludňový Grúň. Už od večera sněžil drobný sníh a tak to bylo i po celou nedělu. Vyjít navrch byla makačka, ale fakt to stálo za to. Na hřebeni jsme snědli broskve z plechovky a pokračovali směrem na Chleb. Na hřebeni byly mraky lidí, hlavně češi. Pak z Chlebu dolů na chatu pod Chlebom. Tam jsme dali šošovicovú polievku s čajem a posilnění sa vydali dolů do Šútova a dom.

No a pár slov závěrem. Sněžnice sú super věc. Všecko je jinak než by sa na první pohled zdálo a takej, to sa špatně píše, je těžko vyjádřit to, co jsem zažíval tam navrchu. Tak příště.

VVVVVVVVVzpomínám na svoje
malý starosti,
který mě trápily,
když vítr mi převracel kajak
a já myslel,
že jsem v nebezpečí.
Mý neštěstí zdálo se velký
a velká se zdála má snaha
překonávat věčný strasti.
A přece jen jedno je velký,
jen jedno je vopravdu velký.
Doma i na dlouhejch cestách
silně prožívat veľkej den,
zářivej den
a vidět světlo
co naplňuje svět...

Velká Fatra 4.–5. 3. 2006

(Dazul) Už několik let po sobě, bez výjimky, každým rokem vyrážím na zimní přejezd Velké Fatry. Psala jsem o něm v minulém ročníku ŠESTÁKA, protože se jednalo o zvláštní akci tím, že jsem ji absolvoval samotný. Letos je zvláštní tím, že jsme ji s Raďochem prohlásili za akci 6. OS a vyrazili jsme na ni ve dvojici.

Upřímně řečeno – kdybychom nebyli dva, tak přesně v 9:55 akci vzdávám a v rámci pudu sebezáchovy se vracím zpět. Ale protože jsem jel se svým velkým vůdcem 6. OS a navíc už jsme měli za sebou několik stovek metrů stoupání, neotočil jsem to. A to navzdory tomu, že počasí bylo vskutku mizerné, Troufám si říct, že horší jsem ve svém životě zažil tak 1-2x. Vítr nás téměř srážel k zemi a velmi nepříjemně nám zabodával ostré mrazivé špičky do tváří. Navíc byla taková mlha, že bylo sotva vidět od tyčky k tvčce.

Párkrát se stalo, že jsme nemohli narazit na další tyč a tak se Radek postavil v předpokládaném směru na dohled k poslední tyči a já opatrně mizel v mlze, abych našel další tyčku. Naštěstí jsme byli vždy úspěšní. Obrovskou výhodou, kterou jsem docenil až nyní bylo to, že jsem v posledním cca půlroce tuhle trasu absolvoval potřetí – v srpnu jsem jí šel tři dny pěšky s Irčou, Zdendášem a Pájou, v říjnu jsme jí přejížděli na horských kolech a nyní na běžkách. A tak jsem věděl, že si musíme dát v mlze velký pozor na Křižné, Ostriedku i Ploské, abychom správně odbočili a nesešli z hřebene Velké Fatry. Asi tři hodinky jsme se doslova probíjeli tím nečasem a neutrpěli jsme žádné psychické ani zdravotní újmy, byť tváře namrzaly. Pouze méně zkušená část naší výpravy utrpěla drobné materiální ztráty – pokrývku hlavy mu vítr odnesl někam k Maďarsku...

Pod Ploskou jsme narazili u Chyžek na rastarou opuštěnou salaš, kde jsme konečně klidu a v závětří pořádně pojedli. To už jsme si rojili jízdu na „kozích“ běžkách – na levé lyži

jsme měli přidělaný tulení pás ze skialpinistických lyží a na druhé nic. Po desíti hodinách jízdy jsme si připadali jako „Žofre de Peirak“.

Radek mne po celou dobu překvapoval. Bečál jenom 3x: když mu ve vichřici uletěl šátek z hlavy, když mu byla ve vichřici zima a když měl pocit, že jsem se mu ve vichřici schválně ztratil. Ale vítr naštěstí dost hlučel, tak ho nebylo moc daleko slyšet. Navíc na něj zabral argument, že jako nejvyšší pohlavár 6.OS klubu je vzorem i pro mne a že jestli chce, abych se rozbřečel taky...

Radek mne několikrát překvapil i tím, že tento zimní přechod snášel po fyzické stránce docela dobře – většinu cesty si nesl svůj bágl sám a do kopce jsem jej nemusel skoro vůbec tlačit (většinou zabralo to, když jsem mu řekl, že jej budu fotografovat...). Takové množství fotek, co jsem nafotil tenhle víkend, už jsem dlouho nenafotil. A skoro na všech je Radek...

Trochu jsme podcenili vodu. Zásoby minerálky, které jsme si nesli, jsme buďto vypili a nebo nám během dvou hodin pochodu zmrzly na kost. Večer jsme se sice snažili roztopit sněh, ale únava byla silnější než my. Ano – i já jsem byl velmi příjemně unaven, když jsem na půli cesty mezi Skalnou Alpou a Smrekovicou zalézal do spacáku. Radek si chtěl sice pořád povídat, ale ignoroval jsem jej a tak nevím, kdo z nás usnul dřív...

Závěrem bych chtěl podotknout, že tahle akce byla ze všech mých přechodů a přejezdů Velké Fatry zatím nejdrsnější. Kdybych vyrazil sám, otočil bych to nazpět patrně hned na Křižné. Ale protože jsem měl s sebou Radka, věděl jsem, že to není risk a že spolu to bez problémově zvládneme.

(Radek) Začalo to celkem nenápadně. Na přejezdu K-2 se mě Dazul nenápadně zeptal, jestli nemám zájem si něco podobného jako je K-2, zopakovat někdy začátkem března a že by to teda nebylo tak náročné, ani tak dlouhé, prostě pohoda klídek. Zeptal se mě, jestli s ním nepojedu přejezd Velké Fatry na běžkách.

Nějak jsem to vypustil z hlavy zapomněl na to jak na smrt. Bylo mi to ale připomenuto cestou

na přechod Malé Fatry, tedy týden předem. Celkem překvápko. Absolvovat dvě takové akce během týdne. Že by se mi teda moc chtělo, to se říct nedá.

Tak datum byl stanoven, čas a kdo co vezme mi Dazul sdělil během týdne. Sobota se blížila mílovými kroky a do toho ještě tělesná průprava v podobě celo středěčního lyžování ve Velké Rači a v pátek zahájení etapové hry na tábor.

Vyrazili jsme celkem brzo. Byly čtyři hodiny ráno a naše vozidlo uhánělo směr Makov a Ružomberok. Cestou řídíme na střídačku. V 7.05 nastoupíme na bus do Starých Hor. Je to po prve, co jedu na Velkou Fatru. Juchuchu. Vystoupili jsme blízko vesničky Turecká, kde vyjíždíme lanovkou na hřeben. Zatím to bylo v pohodě. Zataženo, sem tam nějaká mlha, ale pohoda. Ta ale skončila po příjezdu na konec lanovky. Ta tam

byla pohoda, klídek a vyhlídka příjemné vyjížďky po hřebeni Velké Fatry.

Po dotazu člena horské služby, kde že to v takovém počasí jdeme, hledáme v husté mlžině směr naší cesty. Najít tyče. To byl základ. Tady mě poprvé napadlo, co tu dělám.

Opření o silný boční větřík nabíráme výšku a postupně zdoláváme od tyče k tyči Křižnou, Ostredok, na kterém jsem dostal nečekaný lepec od větrného poryvu, až mi můj vánoční dárek v podobě šátku značky Kama, zamával na pozdrav a odletěl Bůh ví kam, dále pak Plosku a Rakytov.

Cestou nás provázel všudybýlek větr a mlha. No a do toho všeho Dazulový nářky, že už nemůže a tak vůbec. Ale jedno se musí Dazulovi nechat. Přišel na jednu geniální věc. Nebo spíš nápad. Každý si nalepil na jednu běžku jeden tulení pás a ten ho držel při stoupání a brzdil při sjezdech. Fakt dost dobrá věc.

Po nespočtu sjezdů, objezdů, zkratk a pádů jsme si našli místo v jednom sedle, název neznám, na spaní. Žádné dlouhé vybavování. Postavit stan, něco málo do žaludku, zabalit do spacáků a spát. Sotva se mi zavřely oči, už bylo ráno. Všechno zmrzlé a ledové. Za chyby se platí. Nedal jsem si totiž lyžáky do spacáku a ty byly jak šutr.

A tak honem všechno zabalit nahodit na záda a rozhábat. Postupem času nám povolovaly a zahřívaly se ruce i nohy.

Hodiny ubíhaly a my ukrajovali kilometr za kilometrem. Po cestě se k nám přidali stejní šílenci, mezi kterými byly též dvě zastánkyně něžného pohlaví, i když s přihlédnutím k podmínkám, v kterých jely, asi tak něžné nebyly. Ale kdo ví.

Bylo asi kolem poledne a nás už čekal jenom sjezdík okolo hory Malino Brdo dolů do Ružomberoku. Dazul se celou cestu modlil, aby byl náš kočár v pořádku, póněvač si v nabíječce zapomněl mobil. Ale naštěstí se nic nestalo a po půl hodinové túře městem se dorazilo k autu.

Cestou domů jsem ještě Dazula přemluvil, že když máme tu možnost, ať se stavíme v Mekáči. A to byl krásný závěr našeho pohodového přejezdu Velké Fatry.

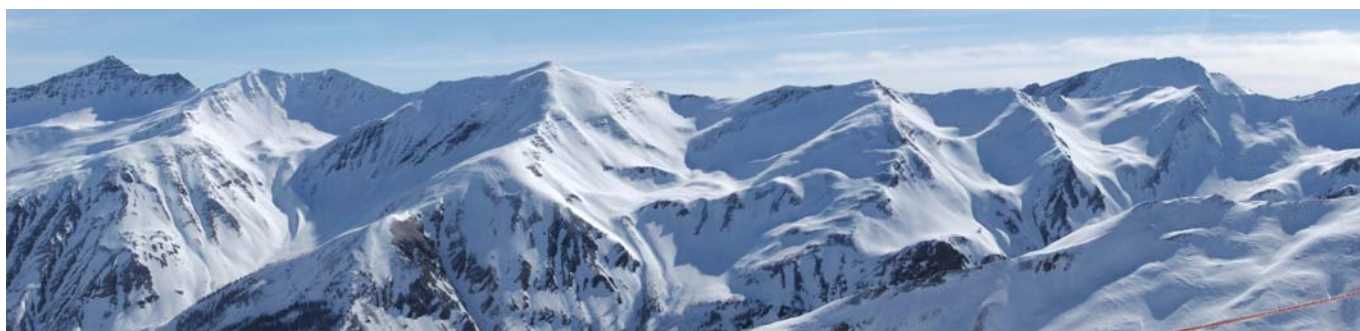

(Tutíno) Horám, kterým se pokloníš... Ruce, které rozpačíš, když tě svoboda pohltí. Svah, který zdoláváš a hlavně přátelé, které kolem máš... Chápeš?

(Irča) Když mi Roman řekl, že jedou do Francie na lyže, moc jsem neváhala a s mírným nátlakem jsem angažovala Dazula, Milana a Niku (pamětníci si je pamatují z tábora). Cesta autobusem byla vražedná. Nohy srulované do ruličky, ze zad paragraf, ale nakonec nás přece jen po 25 hodinách vyplivli v lyžařském středisku LES ORRES v Alpách. Ubytovat se, seznámit s okolím, nastudovat mapu lyžařských tras, a druhý den ráno hurá na sjezdovku. Užili jsme si opravdu všeho. Mlha taková, že by se dala krájet (a hlavně nebylo vidět, kam jedem), trhání mlžných oparů a hory zalité sluncem vystupující z mraků, nádherné sluníčko s mírnými obláčky až po azurově modrou oblohu jako ze žurnálu. Nádherný prašánek, úplnou ledovku, naměkklý supr snížek, dokonce i po kotníky mokrého těžkého sněhu. Hory nám opravdu ukázaly, jak dovedou být nevyzpytatelné. Během pětiminutové cesty lanovkou nahoru bylo ze slunečného počasí mlžno a naopak. Prostě nádhera.

Sjezdovky nádherně upravené do dálnic, obtížností pro každého. Od nejjednodušších zelených, na kterých jsme museli bruslit, aby nám to jelo, přes střední modré a mírně těžké červené (ty byly pro nás nejlepší) po velmi obtížné černé. Sjeli jsme samozřejmě všechny. Některé jsme si tak oblíbili, že jsme se jich nenabažili ani po týdnu. Co mě tu však úplně fascinovalo, byly prázdné sjezdovky. Stalo se mi, že jsem sjížděla kilometr dlouhou trať a nepotkala jsem za celou cestu jediného človíčka. Bylo jich tu opravdu poskrovnu. (Radek) Opalovací krém je vážení fakt dobrá věc. Škoda jenom, že jsem na to přišel tak pozdě. Vidina snědé tváře mi bránila ho použít. Ale pak hopla. Alpské sluníčko je tak zrádné, že nejenom mám spálené čelo, ale taky opuchlý kořen nosu a oči. Dobrá zkušenost.

(Dazul) Když se řekne lyžovačka ve francouzských Alpách, napadne mne asi jako první pocit jakési nezaslouženosti fantastických pohledů. Podobný pocit měl už na OS expedici Korsika – ostrově shodou okolností také patřící k Francii. Lanovkami a vleky jsme se během čtvrt hodinky dostali z výšky 1650 metrů nad mořem (kde jsme byli ubytováni v apartmánu) až na hřeben do výšky 2703 metrů. Pěšky bych tuto trasu šel aspoň 4 hodiny a dal bych si pořádně do těla. A ten fantastický výhled bych si náležitě vychutnal. Ale lanovkou jsem si nahoru vyjel odpočatý i 10x denně. Přistihl jsem se, že jsem byl několikrát zaujatý víc technikou lyžování než tou scenérií kolem. Ale opojení ze samotného lyžování mne brzy přešlo a já tu alpskou krajinu pořádně vychutnával. Proto jsem velmi brzy přestal jezdit s ostatními a osamostatnil se. Zatímco já jsem z hřebene dolů sjel jednou, ostatní členové naší výpravy to stihli i dvakrát. Neustále jsem něco fotil, jezdil mimo vyhrazenou sjezdovku, prozkoumával nové trasy... prostě jsem se „kochal“.

Lyžařské brýle

(Anita)

Jeden – žádný krasavec
druhý jako sportovec.

Různé typy a kvalita
vybrat je věc zapeklitá.

Od větru, sněhu oči chrání,
v každém sportu prý jsou k máni.

Když na koupi nešetříš,
své oči si pošetríš.

UV filtr, sklo dvojitě
je i pro ty nemovitě.

Jak jsme se dorozumívali s Francouzi aneb „tož jak bych ti to vysvětlila co po tobě chcu“

(Brumla) Začnu tím, že musím pochválit Francouze, že jsou velmi chápaví, protože i když jsme na ně dělali různé posunky a ukazovali prstem, při tom jsme se sami sobě smáli, docela rychle pochopili co po nich vlastně chceme :-). Také jsou velmi učenliví, Marťan naučila vlekaře – to jsou ti, co stojí u lanovky a dohlíží na její provoz, české slovíčka – „Ahoj“ a „jak se máte“. Ti pak na nás vždycky když jsme projížděli povolávali „Ahoj, jak se máte?“ – bylo to super :-). (sice nevím, jak poznali, že jsme Češi). A jinak jsme si moc nepokecali :-). Pár rad na závěr: Když si objednáte jídlo ukazujte ho v jídelním lístku a na prstech ukazujte, kolikrát ho chcete. 2. Když chcete platit mávejte penězi nad hlavou a on si vás někdo všimne. 3. Důležité jsou ruce a nohy :-). Ale jinak – učte se jazyky!!! :-)

Prvosjezd Kateřinky 1. 4. 2006

(Radek, 6.OS) Je půl 9 a brašule už volá. Původně byl sraz na 9, ale asi se to posunulo. Žeprej kde su, už se foukají lodě. No tak „hýp“ na kolo a už si to valím dolů Snozem k Dazulovi, kde byl sraz. Lodě už byly napůl nafoukané, všeci měli plné ruce práce, akorát brašule ruce v kapsách. Do půl hodky

bylo všecko nachystané a mohlo se naše historicky první splutí Kateřinky rozjet. Vyjely celkem 3 pálavy. Posádky tvořili zkušení vodáci ve složení: Fanta, Cipísek, Ořko, Pája a já. Zabezpečení od břehu zajišťoval Dazul a Mates. Přes sněhové pole jsme přenesli pálavy k potoku a nahodili je na vodu. Může se vyrazit. První splavy, první mokré kolena a zmrzlé ruce. A tak jsme minuli obchod, hospodu, kostel... a cesta ubíhala jak voda. Pod klubovnou už byl každý mokrý jak myš. Moc jsem tomu nevěřil, ale i na takovém úzkém potoce se dá cvaknout. Postupně šel ke dnu každý. V Ratiboři jsme si říkali, že už to zabalíme, ale byl tam ještě jeden menší splávek – 2,5 možná 3 m. To dáme. Omyl. S pocitem profíků vyjíždíme na splav a ejhle... Vlnka zprava Fanta mizí pod vodou a já za ním. Ale to už nám bylo jedno. Nasedáme zpět do pálavy a vychutnáváme si podjezd Ratibořského mostu. U obecního úřadu nakládáme a tím naše cesta končí. Ale Dazulův Focus s pálavama na střeše poutá pozornost dál.

Prvosjezd kateřinického potoka – družinová výprava Šneků

(Cipísek) V pátek večer mi Fanta poslal zprávu, že se v sobotu 1. 4. 2006 sjíždí Kateřinka a ať to vyřídím i Očkovi a Timovi. Věděl jsem, že Tomáš nebude moct kvůli hokeji, tak jsem to hned běžel vyřídít aspoň Filipovi. V 8:30 jsme měli být u Dazula. Ráno jsem přišel k Filipovi v 7:45 a spolu jsme šli pěšky do Kateřinic. Cestou jsme stopovali a v úrovni Londů nám zastavilo auto. Chvilí jsme čekali u Drábků na dvoře, než přijel Dazul s Fantou a loděmi. Sešlo se nás 8. Vyfasovali jsme 6 pump a nafukovali lodě. Potom nám dal Dazul pokyny, helmy, vesty a pádla. Do lodí jsme nasedali plni nadšení a radosti z dobrodružství. Vyjeli jsme v této sestavě: já s Fantou, Očko s Pájou a Radek sám. U školy jsme se prohodili. Já s Pájou, Očko s Fantou. Radek zůstal opět na ocet. Dazul, Máta a Košťa se starali o zdokumentování celé akce – čili focení. U mostu se jako první vykoupal Radek a my jsme ho s Pájou po 10 metrech následovali. Nakonec vyzkoušeli kvalitu vody i Očko s Fantou. Pája chytal pádlo a loď a já druhé uplavané pádlo. Jezdili jsme až do odpoledne. Mám nádherné zážitky a přeju si, aby se to častěji opakovalo.

(Klíště) Ráno vstávám celkem brzy a s odhodláním, že pojedu do školy dřív a začnu se konečně učit na maturu, balím do batohu knížky, když v tom mi přijde sms: „pojed na sjezd Becvy“. Chvilku váhám a po diskuzi s rodiči a přesvědčení, že raft se přece převrátit nemůže, píšu Dazulovi ať bere o vestu a pádlo navíc. Raft je skoro nafúkný, svítí sluníčko a nálada je parádní. Přiznám se, že sem myslela, že to bude trošku horší, ale i tak to byla paráda. Ani se mi nezdálo, že do Valmezu jedeme skoro dvě hodiny. U loděnice kotvíme, převléct se do suchých věcí a tradá domů. Najednou mi přijde nějaká maturita úplně zbytečná. Nejradši bych vzala bágel na záda a vyrazila na nějaký vandr. Bohužel, realita je jiná a tak už sedím ve vlaku směr Brno a přemítám v hlavě uplynulý víkend.

Velikonoční Planina 14.–17. 4. 2006

(Brumla) Celý týden před odjezdem na Plešiveckou planinu jsem sledovala předpověď počasí. Jelikož nebyla nijak zvlášť optimistická, říkala jsem si jestli má vůbec cenu tam jet. Naštěstí jsem neuvěřila předpovědím odborníků a v pátek jsem si sbalila batoh. Počasí asi odradilo více lidí, takže nás jelo nakonec jenom 10. Ale aspoň jsme se mohli rozvalovat v autě :-). Jak jsem naznačila už výše počasí nám vyšlo a zažili jsme krásné planinové počasí. Cesta uběhla docela rychle a asi kolem druhé ráno jsme ulehali do spacáků. Ráno nás probudilo sluníčko, takže jsme si sbalili batohy, dali si buchty na snídani a vyrazili směrem k hraně. Dazul s Irčou jeli na kolech a my (což byli: Bára, Kikina, Mája, Budulínek, Hanýsek, Klamerka, Peťa a já) jsme šli pěšky. Večer jsme došli na naše tábořiště postavili stany a dali si věcu :-). Pak jsme dlouho seděli u ohně a dál to už všeci znáte. V noci nás uspávaly kapky deště, které tloukly do stanu, na spaní to bylo příjemné, ale usínala jsem s nadějí, že to ráno snad přejde a ono přestalo :-). Celou neděli jsme byli myslím u Akolyuku (Velké peňažnice) :-) ale nevím to přesně, poněvač jména těch všech závrťů a propastí co jsou na planině si nepamatuju a pletu :-). Tam jsem se opět po dlouhé době spustila do podzemní tmy a bylo to supr. I když byla na planině převaha holek nevyhly jsme se pondělnímu šmigrůstu. Pak jsme si sbalili batohy a vyšli k autům. Dazul si chtěl skočit z hrany, takže jsme popojeli do vhodného místa, kde by se to dalo uskutečnit. Dazul byl připraven ke skoku ale nějak nepřál vítr, takže se to moc nepovedlo. Ale měl tam nás :-) takže jsme mu z těch stromů a kamení pomohli a vyrazili směr Vsetín. Já a Mája jsme si sjeli planinu dolů na kolech, je to dobrý šupec. Cesta domů nám trvala déle, poněvačž byly svátky a policie na každém kroku. Ale musím říct, že tam bylo krásně :-)

(Tuček) ***Pátek*** Do poslední chvíle jsem nevěděl, kolik lidí s námi pojede. Slíbil ten, slíbil onen. Ale na konec desetičlenná skupina v podání Dazul, Irča, Barča, Kikina, Hanýsek, Klamerka, Budulínek,

Mája, Sabča a já vyrazila kolem 18:30 na Slovensko. Naším cílem byla Planina. Lidi, ani nevíte, jak moc jsem se těšil. Celou dobu jsem ji znal jen z fotek a vyprávění. Cestu tam jsem skoro celou prospal. Probudil mě až rachot kamení pod kolami auta, který mi naznačil, že za chvíli budeme na místě. Než kdesi cosi, tak asi něco kolem jedné ráno naše výprava dorazila na přechodné tábořiště. Nebyl čas na nějaké vybavování. Kosa jak z nosa a rozespalost z cesty dělala své. Pod místním přístřeškem jsme zalezli do spacáku až po uši a strávili první zbytek noci.

Sobota Ráno sice svítlo sluníčko, ale na teplo jsme si museli ještě pár hodin počkat. První túra nás čekala po okolí Planiny. Pár fotek, nějaké to video a kolem páté jsme se vrátili k autům pro

stany a batohy. Zkušený Hanýsek nás potom vedl cestou necestou k tábořišti, které bylo šikově schované mezi jalovci na malém paloučku. Je sice pravda, že Dazul to tam znal také, ale rajtoval s Irčou na kole a držet se za něj a ještě k tomu po svých nebylo jen tak. Chvilku to šlo, ale pak si říkám, jestli bych to nemohl... Následovalo postavení stanů, rozdělení ohně a příprava večere. Tak

si večer ve stanu říkám, že je fakt škoda, že spousta lidí vyměkla...

Neděle V noci pršelo. Měl jsem strach, že to bude na celý den. Ale malování čerta na zeď bylo předčasné a zbytečné. Chvilí po východu slunce se udělalo počasí jak z alabastru, no co víc bych si přál. Kikina nám nachystala snídani. Čekal nás náročný den. Naším cílem byly místní jeskyně. Podle knihy, kterou měl Dazul u sebe jsme se dozvěděli, že Planina skrývá 200 vápencových úkazů z nichž asi 83 jsou jeskyně, malé závrtky a zbytek patří různým propastím. Po menších nezdarech v hledání jsme na konec zakotvili u Peňažnice. Byla to výzva. 100 metrů do útrob země láká. Sestup proběhl celkem rychle. To, co nás čekalo v podzemí se nedá ani slovem popsat. Byla to nádhera. Čelovka na mé hlavě rozsvítila tmu v jeskyni a pomalu mi ukazovala její tajemství a také Hanýsek, který mi pomáhal vysoukat se z lana. Ve svém živlu byl snad každý a hlavně Hanýsek, který jako zkušený fotograf pomocí svého foťáku ukrádal kousek po kousku toho pokladu. Byly to nádherné prostory plné krápníkové výzdoby. Vyplašili jsme i malého obyvatele tohoto království, malého netopýra,

ktejř naši neohlášenou návštěvu dával patřičně najevo. Plni zážitků a dojmů jsme se vraceli zpět na tábořiště. Mezi tím, než se v kotlíku uvařila večeře, probíhala živá diskuse na kdejakou capinu, která utichla s přibývajícím únavou.

Velikonoční pondělí Ráno bylo nádherně. Počasí jak na objednávku. Ani nevím, jak se to seběhlo... hm, asi spontálně, ale už jsem držel Sabču v náručí a šup s ní na jalovec :-). Tož, vždyť sů ty Velikonoce ne? A aby nebylo líto aj ostatním cčrkám dostaly nakládačku též. Jalovců bylo kolem plno a tak s výběrem vhodného karabáče nebyl problém. Ještě, že je jich na Planině tolik. Cčrky na nás, že prý jestli nás to baví a tak různě. Šak to znáte. Nic sa nebojte bo nás to nebavilo abyste věděli :-). A bylo na čase se pomalu sbalit. Ještě se dosušovaly stany a uklízelo tábořiště. Poslední pohledy na krajinu se slovy: „a za rok jsme tu zas“

Planina – skvělá akce?

(Kikina) Z pohledu organizátora:

Měsíc před akcí: Tady máš zvadlo. Dej vědět. Jasně. Auta budou.

14 dní před akcí: Jedeš? No, nevím, asi jo. Auta budou.

7 dní před akcí: Jedeš? Jo, jedu. Peníze dáš? Pozdějc. Auta budou.

2 dny před akcí: Peníze nejsou. Mami, puč 2000. Auta budou.

1 den před akcí: Poslůchaj, já nejedu. Poslůchaj, já taky nejedu. Auto nebude, je v servisu.

„Zjistil jsem, že přátelství je více o snaze jednat s druhými ohleduplně, než pokoušet se od nich něco získat, a to i při víře, že oplácím stejnou, ne-li větší, měrou.“ (Sean Astin)

opouštíme toto krásné místo. Při cestě domů chtěl ještě Dazul vyzkoušet padák z hrany Planiny. Jakkoliv hloupý zdál se nám jeho nápad, nikdo mu v tom nebránil. Jejda, měli jste vidět Irču, když jsme Dazula 2x sundávali z chabaští. No, ani se ji nedívím :-). Říkám mu, když se s jeho padákem smýkáme do svahu, že dneska stačí bo po třetí za ním lézt... no, uznejte sami... To byla poslední tečka za krásným dnem a vlastně celým víkendem. Už na nás čekala jen únavná cesta domů :-)

(Bára) Krajina plná tajemství na dnech propastí – to je Planina.
Vysoké nebe a bílé hory v dáli – to je Planina.
Místo, kde není nouze o přátele – to je Planina.
Pláně poseté jalovci a závrtty – to je Planina.
Večerní siesta u ohně – to je Planina.
Ranní probuzení do krásného slunečného dne
– to je Planina.
Co je to Planina? Planina je... Planina

(Klíště) S Mirů a Susedem sme se domluvili, že na Bařinku vyjedeme trochu dřív a dovezeme nějaké ty trámy do Dynotic. Tak v 6:00 No jo jenže když Mira řekne v 6:00, tak to je většinou o půl 7. Tak si natáčím budík o půl hodiny pozdějc. No co, ale Mira překvapil. Dostavil sa jak na sv. na čas. Ale naštěstí sem nebyla brzda já nýbrž Sused, kterého sme teprv tahali z postele. Když se z ní konečně vyhrabal, nasedli sme do iveca a trada do Březin pro trámy a pak do Dynotic. Měli sme sice zpoždění, ale na Bařinku sme sa dostali celkem v čas. Po pár vyprošťovacích zásahoch auta se šlo pracovat. Asi sa toho nepodělalo zrovna nejvíc, ale byla to taková pracovní pohoda. Svaly mě zas trochu narostly a už sem přišla aj na to proč su furt tak malá – no protože furt tahám nějaké

těžké hebla a tím pádem mňa to zarážá do země :-). Měla sem v úmyslu tam přespát, ale Roman se nabídl, že má místo v autě, tak sem toho využila a nocovala už ve svém pelišku.

(Dazul) I když se místo prasete opékala živáňská, nikomu to nevadilo. Smyslem večerní části akce PRASE je, abychom se potkali, pokláboslili, pojedli, popili a zazpívali... Byl jsem příjemně překvapen, že mimo aktivních členů našeho střediska, dorazili navečer i ti se kterými se tak často nevidám – squadra ze starých čtverkařů – Lvičat a taky Tempo s Křečkem. Pozitivní byla i více než 50% účast 6.OS, méně pozitivní pak účast ŠESTKY. Zato Lvičat bylo na Praseti až se zelený les modral od jejich oddílových triček :-). Historicky prvně jsme na tomto PRASETI „legálně“ těžili z polomů dřevo na topení. Ani večerní dešťové přeháňky nemohly pokazit můj pěkný pocit z této víkendové akce.

Slavnostní otevření DBCB 26. 5. 2006

(Pajtáš – redakčně kráceno a upraveno) Vzhledem k tomu, že jsem z projevů slyšel jen pana faráře a pak potlesky, nejsem si jist zdali vám bylo dostatečně poděkováno... Ono poděkování je vlastně jen taková formalita, při které je spíš slyšet jména papalášů, kteří si svou přítomností, tu více, tu méně ohřejí svou polívčičku. Jak tedy projevit vděk a sympatie? Pojmenovat ulici, náměstí, vyrazit pamětní zlatou medaili??? Těžko říci co je nejlepší. Z historie se však můžeme spolehlivě poučit, že světská než dost. Možná to není nejlepší příměř, ale vy mi jistě rozumíte. A tak snad nejlepším poděkováním je, když plody naší práce, byť i anonymně, dobře a dlouho slouží cílům pro které jsme byli ochotni obětovat čas, námahu, nervy, peníze a já nevím co ještě. Myslím, že už to tak hold bývá, časem nikdo nebude vědět nebo si nevzpomene kdo to byl ten či ten, a co vykonal. Tak jako dnes nevíme, kdo první rozdělal oheň a naučil to ostatní. Přesto, aniž si to uvědomujeme, ho velebíme vždy, když se nám plamínek podaří zažehnout. Chtěl bych tedy místo poděkování popřát, můžeme spolehlivě poučit, že světská sláva – polní tráva. Jistě, člověka to v ten moment a nějakou dobu poté zahřeje i do oblak povznese. Ovšem, homo sapiens sapiens je potvora nevděčná a rychle zapomínající, jako korouhvička ve větru se točí. Těch ulic a náměstí, které se jmenovaly Franc Josefa II., p a k Masarykova, pak Hitler Strasse, Rudé armády a pak... je víc Chtěl bych tedy místo poděkování popřát, aby DBCB dlouho dělalo radost, aby dlouho a dobře plnilo cíle pro které je „zplozeno“ a aby to dopadlo jako s tím ohněm.

Parawesterniáda 27. 5. 2006

(Klíště) Měla sem volit mezi maturitním rozlučákem s mými spolužáky a Parawesterniádou. Vyhrála Parawesterniáda už jen kvůli tomu, že sem neměla chuť ve večerní euforii, která by se určitě dostavila řešit nejnovější modely kabelek – a rozhodnutí nelituju. Už jen kvůli těm šťastným pohledům, vřelým slůvkům, byť sem pomohla jen maličkostí, strávit den s lidmi kteří srší nadšením z strávit den s lidmi kteří srší nadšením z každé právě probíhající věci... Seděla sem s jedním klukem, který byl poután na vozičku a začla rozhovor větou co se mu nejvíc líbí. Při jeho odpovědi mě obklopilo... ten pocit nedokážu vyjádřit slovy. Řekl, že nejvíc se mu líbí život... Večer se dostavila taková ta příjemná únava z krásně prožitého dne, ale i mrzutost z přístupu některých lidí, kterým asi funkce stoupá rychle do hlavy...

(Dazul) Parawesterniáda se za těch pár let stala přirozenou součástí oddílového života ŠESTKY. Letos mohu s klidným svědomím konstatovat, že i tradiční akcí celého vsetínského skautského střediska. A tak bych rád radostně zařval: „Jen houšť a větší kapky...!“ Každým rokem se nám daří k tradičním aktivitám přidat něco nového (hasiči, plachetnice, vozičky...) a vylepšit staré (lanová kladka, zázemí...). I když nás letos prvně počasí bohapustě zradilo, neměl jsem pocit, že to Parawesterniádu zásadně ovlivnilo. Spíše naopak – přijeli ti skalní, n a mnoha aktivitách bylo více času si vzájemně popovídat, pozdravit se. A navíc se mi zdálo, že těch lidí přijelo méně než loni. Svoje kouzlo mělo i popůlnoční sezení a relaxace po dvoudenním maratonu v kuchyni DBCB... :-)

(Brůča – taťka od Delfínka) Přijímáme pozvání na sjezd Bystřičky. To ale netušíme, že ráno bude pršet jako z konve. Ujišťuju se, že skauti žádnou akci neruší a proto s Luďkem, Elen a potomky vyrážíme směr Bystřička. Po bouřlivém uvitání s Dazulem, Radkem a ostatními oblékáme vestu a helmu. Krátká instruktáž co dělat až vypadne z raftu!!! A jdeme na vodu. Ve předu statní hoši Radek, Fanta a vzadu kapitán Dazul. První sjezd jezu a nepřemýšlíme o tom, že by jsme přijeli do cíle suší. Několik máchnutí pádel, přejezdů splavů a vystupujem. Nakládáme raft, pálavu a vracíme se na začátek. Výměna posádky a jdeme do toho znovu. Tentokrát sedíme ve předu a voda na nás cáká víc než když jsme byli vzadu. Teď už jsme opravdu mokří úplně celí. Škodolibě se řehtáme jak Dazul s Vojtou se udělali na pálavě! :) Po půl hodině příjemně strávené plavby přijíždíme zase do cíle. Promočení ale spokojení s nabitými novými zážitky se těšíme na nedělní oběd. Díky Dazule a ostatní za příjemné dopoledne.

(Dazul) Ráno prší a tím pádem je mi jasné, že nás (na první splutí Bystřičky po znovu napuštění přehrady) moc nepojede. Ale oba brašulové nezklamali a polovina bratrov a sestier zo 6. zboru taky. O Máji (1.roj) ani nepíšu – protože tu už беру jako by byla ze ŠESTKY. Navíc jsme po delší době potkali Vojtu z Jablůnky a to mně taky moc potěšilo – podával mi levačku, jako kdybychom se viděli naposledy včera. A protože jsme se chystali na třetí a poslední splutí, nedalo mi naprosto žádnou práci dostat Vojtu jako háčka na pálavu. Když bylo Vojtovi asi 12 nebo 13 roků, spluli jsme tu divočinu spolu bez udělán. Potěšilo mne, že mi Vojta věří i po té, co viděl otřeseného Patrika (kolega z práce), který to po minimálně čtyřech uděláních odpískal. Nebudu napínat – po prvních máchnutích pádlem jsme měl sice trochu obavu, jestli Vojta nezapomněl co jsme spolu v ŠESTCE a jablůnkovské SEDMIČCE odzkoušeli, ale po zdárném zdolání prvního pořádného vracáku jsem byl v pohodě. Vojta instinktivně přitahoval i kontroval aniž bych musel ze zadu velet. Sice trapně vypadl, když jsem přidržoval loď při přistání, ale to byla jediná trapná epizoda, která nás potkala.

Krajské kolo závodu 3. 6. 2006

(Dazu!) Klíště, Radek, Kecka a Dazul pomáhají při organizaci Krajského kola světlušek a vlčat v DBCB. V mezičase si Radek s Dazulem (a Fantou) odskočili betonovat desku pod komín srubu v Dinoticách.

(Mája – 1.roj) Původní myšlenka uspořádat krajské kolo byl původně jen můj nevinný vtíp, který vznikl někdy v říjnu na oddílové radě, jenže Romík ho vzala vážně, a tak jsme se směle pustili do příprav. Práce bylo hodně, sehnat dohromady základní realizační tým, vymyslet disciplíny, najít místo, kde se to všechno uskuteční, později pak v klidu ustát veškeré poznámky a připomínky z vyšších míst, ale také od potencionálních účastníků závodu, a do toho všeho ještě připravovat naše světlušky. Ne, že bych na všechno to zařizování nebyla zvyklá, ale poslední tři dny a noci před samotným závodem byly opravdu hektické. V tu chvíli šlo vše ostatní mimo mě a existovaly pouze závody. Dokonce jsem začala pomalu nenávidět svůj mobil, na kterém jsem jinak téměř závislá, nejhorší bylo, když jsem na displeji uviděla jméno Romík, to už sem jen čekala, co se zase pokazilo, kde je problém, atd... Samotný závod však alespoň z mého pohledu proběhl téměř hladce. V Březinách se nakonec sjelo cca 151 účastníků. Světlušky a vlčata změřily své síly v deseti disciplínách např.: pomoc zraněnému, kuchtění, lanové překážky, minové pole, mletí kávy. Mimo jiné byl nachystán také úžasný doprovodný program, a i když nám počasí příliš nepřálo, akce došla zdárnému konci. Kupodivu, krom jednoho nechápatého individua (ale toho jsme zhodnotili jako ztracený případ) nikdo ani neměl téměř žádný protest. Takže nezbyvá než poděkovat všem, kteří se kolem závodu motali a přiložili ruku (a mozek) k dílu.

Předtáborovka 23.–25. 6. 2006

(Anita a Radek) Asi po půl roce ulehám pod širé nebe. Po pátračce v paměti totiž zjišťuji, že jsem venku spala naposled v září. Dazul kupodivu dnešní noc nechrápe a tak spím jako poleno až do rána. Ale tu svoji noční absenci si v plném rozsahu vynahrazuje heroicky známým nápěvem „Ej už je ráno už je den“, bez které by konec konců předtáborovka jinak začít ani nemohla. Po kaloricky – sladce bohaté snídani následovalo rozdělení úkolů. Dazul navázal podsady a „Šestá žací peruť“, posílená o jednoho plašona Medvěda, který byl slavnostně pasován za kadeta, zahájila kobercové bombardování (sečení) tábořiště. Těsně před zahájením této bojové akce byl svolán briefing, na kterém byla celá operace dopodrobna rozebrána a mimo jiné byl vzdán hold nebeskému maršálu „in memory“ Spídymu, spuštěním bojových strojů na plný výkon. Jelikož činnosti na předtáborovce jsou zažity a noví členové se rychle učí, tak stanovená meta, posečení a navážka podsad do 12:00 byla hravě zvládnuta. Nutno vzpomenout historicky mezník, a to ten, že letos poprvé byli přítomni a velice užiteční rodiče od Včelky. Odměnou všem, za tento výkon byl dobrý oběd a otevřená náruč naší tuňky. A to si ještě někteří rybařící stačili nahodit udičku – zbytečně. A pak to šlo ráz na ráz. Započaté činnosti se s večerem dodělávaly a blížil se čas přípravy sauny. Začal se dělat oheň, žhavit šutry a stavit potní chýši. Letošní se nám opravdu vydařila. Oheň, sauna, skok do vody, tlukot vlastního srdce a hvězdy, to je prostě něco, co zažiješ jenom na tábořišti. Nový vynález, který

má kořeny u indiánské dýmky míru, a který se nám velice osvědčil je tzv. Náš kartáček, protože jako tato dýmka taky koloval. Následující ráno mě nezbudil ani Dazul, ani sladký polibek mého milého, ale turbo-lumek vznášející se nebezpečně blízko mého ucha. Nový den jsme oslavili prací. Jelikož se každý svého úkolu zhostil s odhodláním a vervou nám vlastní, tak nebylo okolo 12:00 do čeho píchnout. Postavil se nový most, přenesla se latrína, odvážela se tráva a dělaly se povedené taškařice u tůňky. Okolo 13:00 se tři vozidla rozjíždí směr Kateřince. Cestou bravurně zvládáme drobnou závadu na Zubové „Střele“ a dál už jedeme bez problémů až domů.

(Klíště – Pokojská :-)) Začalo to už vlastně oddílovku, posbírat pár kaménku, pak ještě pro sekačku na Vsetín a rychle dom balit bágly na víkend. Během házení věcí do bágly mě dělala společnost Fialka,

kteřá se seznamovala s funkcemi ICQ a pravda nasmáli jsme sa. Pak už jen naskákat do aut a hurá na tábořiště. Cesta byla poměrně klidná a první noc na tábořišti mírně chladná (teda aspoň mě sa trošku drkotaly zuby v tom moje spacáčku). Ráno sa začlo celkem svižně a ani sem sa nenadála a už sa žhavily kaménky na saunu, která byla vynikající. Večer sešlost u svíčky a pak už jen krásné usínání pod rozzářenou oblohou a Dazulovým vrněním :-). Další den sa dodělalo pár věcí a tradá dom. Pravda moc sa nechtělo, ale aspoň sa je na co zase těšit.

(Fialka) Odjíždět sa mělo v šest, ale jak už to tak bývá, potřebovalo sa eště něco dodělat a tak sme odjeli od klubovny mezi sedmou a osmou. Pak sa eště jelo k Zubovi pro nějaké nářadí. Nečekaně jel eště Zub ve svojí škodárni a mě si vybral jako spolujezdca, nebo-li telefonní ústřednu. Jedem k Zubovi a zjišťujem, že jinak skvělá škodárna má taký zajímavý zvuk asi jak traktor. U Zuba sa to naložilo, ale menší chybička. Nešly zavřít a pak otevřít zadní dveře Iveca. Nakonec sa zjistilo, že to otevřít nešlo, protože ogárci nějakým záhadným způsobem zamkli dveře, i když celú dobu tvrdili, že zamklé nejsů. Pak už sa vyjelo v pořadí tuningovaná škodárna a za ňů Iveco. Za Valem na Shellce (benzínce) nás počkal Mira s Dazulem ve Focusu. Pak už jel první Mira, za ním my ve škodárně a za nama Radek s Ivecem. Mira jel trochu víc v předu a dával pozor, jestli před náma nejsů policajti. Pak nám po chvíli volala Anita dávajte pozor zachvílu je odbočka na Špičky vpravo. Jen dovolám volá Dazul nezapomeňte odbočit na Špičky vpravo. Jedem dál vjedem do slepé uličky, tak voláme Dazulovi, jestli tam jeli též. Ten sa směje a říká: „Už mě volala Anita a právě sa ptáme místního domorodce a ten říká, že sa to dá projet, ale eště vám zavolám.“ Tak projet sa to dalo sice přes jakési staveniště. Po chvíli sme si s Ivecem vyměnili pozice. Cesta už pak byla bez problémů. Najednou Budišov, Podlesí a už cedula vojenský prostor. Focusa a škodárnu necháváme na kopci nad tábořištěm. Na tábořišti je velká tráva jak dycky, berem batohy a dem sa uložit. No já s ogárkama eště chvílu klábosím a pak už dobrou. Brzo ráno mě budí Cipísek, protože jde s Mátou na ryby. Po chvíli vstávajů už všeci. Na snídáme sa chlebem s máslem a marmeládou a de sa pracovat. „Šestá

žací peruť“ s no vým členem Medvědem de sekat louky a zbytek jede pro podsady k Maruš. Nakládá sa první várka a já s Klíštětem to jedem pomoc vyložit. Vyložíme a Dazul jede pro zbytek a my dvě dem dolovat jílu na postavení golema, který nám skoro celý strhla velká jarní voda. Tož zjišťujem, že zas taková sranda to není. Pak sme si říkaly, že být dolovači jílu, tak za kilo bychom braly nejmíň pětikilo a eště nás napadlo, že si uděláme bahenní firmu Jílem k lepší pleti. Už přijela aj druhá várka a byl klídek chvílu před obědem aj po obědě. Oběd nám dovezla rodina od malé Staňky, která už tam byla od rána. Měli sme dokonce na výběr mezi kyseliciů a těstovinovým salátem. V odpoledním klídku sa dělaly kravinky s bahnem a rezem z trubek na komín od golema a pak sa dělaly kravinky

v tůňce, protože většina lidiček bylo špinavých. Po klídku sem šla s Kecků dělat golema. Tož Kecce to šlo, ale mně ne asi 4x sem to přestavovala. Taky sme dělaly válečné tetování na počkání. Jak sme stavily, tak zbytek lidiček stavil a smontovával podsady, hrabal trávu, pracovali u tuňky a „Šestá žací perut“ ještě vysekávala cestičky za Odrou. Jednomu nejmenovanému členovi perutě sa podařilo utopit velkou žačku v Odře, ale nakonec byla vytažena a bez závad. Po dostavění golema byla sváča, ale my sme sa musely ještě umýt, jelikož sme vypadaly spíš, jak po tom zápasu v bahně, co si někteří chlapci přáli. Po sváči sme šli ještě odvozit trávu, vyrovnat stany najít klády na most a postavit jej. Před večerů sme ještě stihli postavit hangár. Na večerů byly těstoviny se špagetkou. Pak už sme dělali, co sme chtěli. Později večer šli někteří do sauny a někteří hráli partyzány. Hráli sme partyzány a všichni byli zajati kromě Máty a tak sme po chvíli ukončili hru a zjistili, že Mátá vylezl na strom. Ale chybička se přece jen vloudila Mátá nemohl ze stromu slézt dolů. Tak pro něj vylezl Medvěd a Mátu snesl dolů na ramenách. Všichni sa okolo smáli až sa břiška popadali. Pak už jen umýt zuby a jít spát. Nečekaně sme zas kecali asi do jedné a Cipísek zas ráno asi v pět budil Mátu na ryby. Na snídani sme měli sýr nebo marmeládu. Já sem dostala snídani do spacáku od Cipíška, ale pak sem musela stejně vstát. Poodvážali sme zbytek trávy chlapci dodělali most a pak sa šla ještě přestěhovat kadibudka. Nejdřív sme ju vyvrátili a Dazul ju šel zahrabávat. Všeci s očkama přilepenýma na něm čekali, kdy tam spadne. Pak sme ju přenesli, ale trochu sa sklížila takže doufáme, že vydrží stavění na expedičce. Ogárci už aj začali kopat důru. A už sme balili věci nachystali oběd a jelo sa domů. No ti, co jeli ve škodárni spíš nejeli než jeli. V kopečku nad Podlesím sme nemohli předjet cyklistu. Čekáme na signál v mobilu a voláme Radkovi teda spíš Anitě, nejede nám škodárna a Anita na to víš, co daj to Zubovi a já to dám Radkovi ať sa domluví. Radek na nás počkal před Budišovem a Mira za. Tož Radek to zkúšal opravit, ale nezjistili, co tomu je. Tak sme sa vydali za Mirů a škodárňu tahali do kopců aj očima. Tož pak sa na to podíval Fanta a po chvíli už to jelo. No Zubova radost vypadala asi tak, jak když dáte dítěti opravenou hračku na spáteční cestě dělal kravinky. Ve Valu sa pak nechal Focus a jelo sa dál. Na předtáborovce sa toho stihlo hodně a jestli sem na něco zapomněla, tak se omlouvám.

Puták 1.–5. 7. 2006

1. července 2006 – sobota (Dazul) Zatímco ostatní vyjíždějí ještě za tmy vlakem, já v roli zásobovače ráno dokládám věci do firemního Tranzita a vyjíždím do klubovny. Tady nakládám lodní pytle. Při tom se mi podařilo najít kajakářské vesty, které byly dlouho pohřešované :-). Na Vsetíně jsem dokoupil proviant a pak hurá na čáru. No a nyní je 12:00 a já pořád – už třetí hodinu – stojím ve frontě před česko-slovenskou hranicí. Naši už budou určitě na Velkém Choči, kde jsem se s nimi měl potkat...

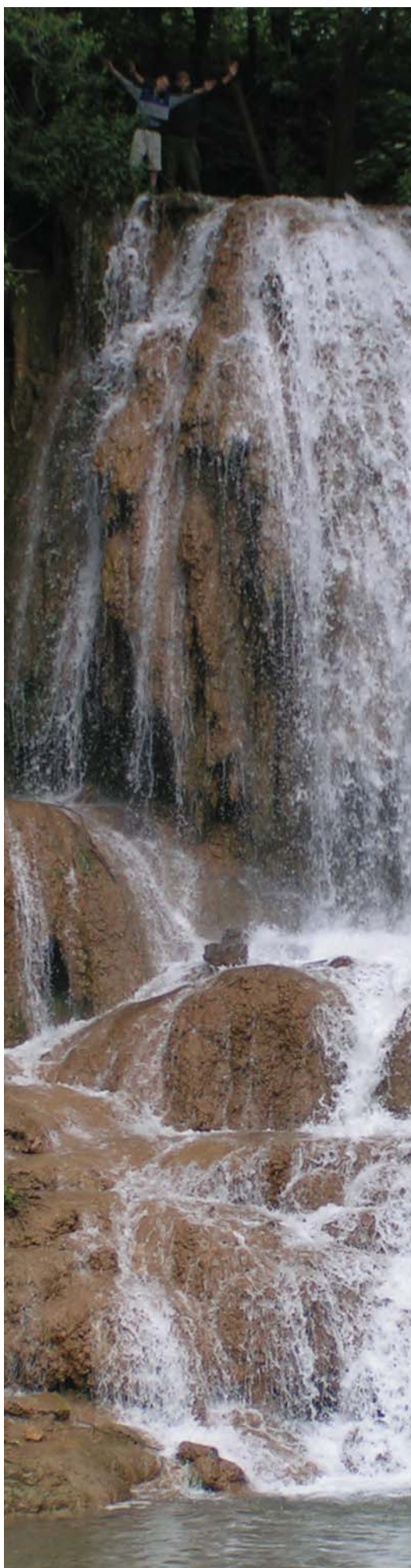
(Fialka) Den rozlitého mléka. Odjezd byl trochu hodně netradičně o půl druhé ráno, pro některé o čtvrt. Na Vsetínské nádraží nás odvezla Chytrého mamka a jeho kámoši. Za lístky jsme dali víc, než s čím počítal Chytrý a ještě jsme na nádrhu potkali spešl podnapilého pána z Hošťálkové, který se líbil našim chlapcům. Pak už nám to jelo i když s malým zpožděním. Ve vlaku jsme sa několikrát přesazovali sem a tam. Také jsme pochopili, proč sa tomu vlaku říká Cigán. Konečně jsme v Ružomberoku. Vykúpili jsme místní automat a také sa stihl Jerry poléť čokoládů. Pak jsme sa vydali směrem na hrad (Liekava). No ze začátku vpoho, ale pak stúpák jak po skále, jen jeden chybný krok a sletíme, jak hrušky. Hrad byl krásný, vysoký, dobrý na šplh, no prostě suproš. Na

hradě asi zhruba o půl sedmé jsme posnídali a zhruba za hodku jsme šli dál. Kopec, stůpák, rovina a tak sa to střídalo až jsme sa dostali do vyšších sfér a šli jsme už směrem k Velkému Choči. Po cestě jsme našli takú spešl chatu pro zbloudilé pocestné. Tam si Cipísek s Ondrů a Radimem našli celkem zachovalů postel a staré slušné dečky. V této super chatě s čtyřma malýma střešními vysklenýma oknama jsme aj poobědvali a trochu si odpočinuli. V těch vyšších sférách nám trochu přituhlo, protože tam byla kosa jak z nosa. Na Choč sa šlo fakt speška mlha přede mnou, mlha za mnou, nic nevidím, nikoho nevidím, prostě jak na podzim. A těsně před vrcholem vedly cestičky klečovitýma dřevinama. Všeci nadšení oklepávali kleč od kapek. Na vrcholu byla fujara, že to Cipískovi odneslo klobůk někam, kam nechtěl, teda do klečí. Sejít ten kopec bylo pro nás jediné dvě dívky dost masivní. Já jsem zahučela do klečí a Budulínek také párkrát spadla. Ale ne enom my jsme byly trochu levější, aji pár chlapců spadlo. Konečně přejdem ten největší kopec dolů a potkáme Dazula. Ten nás vede na místo, kde kdysi dávno také naši spali na puťáku. Tradičně přístřešek, vaření večere, ustýlání a umývání. Radim s Cipískem si hráli s mojí krabičkou na kartáček. Pak Dazul hrál na kytaru nějaké česko-slovenské hity a Radim s Cipískem začali šiškovou válku, do které se přidala

většina mužského pohlaví. Matýskovi skřípli záda a pak se ještě chvíli dovádělo a pak už na kutě.

(Cipísek) Spali jsme v klubovně, pak nás v 1:30 odvezli na vlakové nádraží, pak jsme jeli na Slovensko, pak jsme celý den šli zvláště na Velký Choč. Stojí za vzpomnutí, byla tam velká mela a vítr. Pak mi uletěl blembák.

2. července 2006 – neděle (Tim) K ránu jsem se obudil, tak ve 4 hodiny, mírně přšelo a Očko, který spal vedle ohně, tak se přes noc odstěhoval k Dazulovi, aby nezmokl. Tak jak jsem to viděl, tak jsem i ještě lehl, abych dospal rána. Ráno jsme vstanuli tak o 9 hodinách a Dazul jeho typickým stylem „Ej už je ráno, už je den...“ Po tomto zpěvu jsme se všichni zbudili a sbalili a pokračovali na náš další průzkum Slovenska. Dazul nás dovezl do dědiny Lůčky, kde jsme zhlédli nádherný přírodní jev „vodopády“. Z Lůčských vodopádů jsme se přesunuli na Prosieckú dolinu.

3. července 2006 – pondělí (Vápnó) No tož dnes ráno jsme vstávali v 8 hodin, ale někteří chytráci vstávali už v 7 hodin (Medvěd, Mátá...). Potom jsme si dali snídani a vyrazili jsme směr vodní nádrž Orava. Nafoukali jsme rafty a vyrazili na vodu. Po 1 – 2 km jsme zastavili na břehu a dali si obídek. Po obědě jsme se někteří prasátka vykoukali v bahně a valili jsme dál. Jeli jsme se podívat po říčce Jelešavě k polským hranicím a na cestě nás čekalo pár drobných překážek, ale nevzdali jsme to a valili dál. Cipísek si vzpomenu, že tam, kde jsme obědvali, tak že si tam zapomněl nůž. Tak jsme se museli vrátit a Radim vyhlásil boj, neboli závod o „malý stříbrný ostrý nůž“. Raft, kde byl Radim, tak vyhrál no a Ondrův bohužel prohrál. Dali jsme si večeru a šli jsme spať. :-)

4. července 2006 – úterý (Dazul) Začnu citací klasiků – pánů Šimka a Grossmanna: „...Jsi první člověk, který se z močálu zachránil, šeptali s úctou. Zezadu sice kdosi mumlal, že takovému blbci, který přehlédne trojitý ostnatý drát a světelná znamení s houkačkou, nepřísluší obdiv, ale šerif okřikl mluvku a pravil, že osada byla vždy proslulá dobrotou a slovanskou pohostinností...“ Asi takhle nějak podobně bych si troufnul charakterizovat závěr dnešního dne, kdy jsme splouvali na raftech slovenskou řeku Oravu. Vynechám spoustu drobných příhod a pikantností, o nichž se jistě zmíní ostatní, a půjdu přímo k věci. Ráno, před vyplutím jsem Chytrého, který měl celý puťák na povel, poučil o nástrahách řeky, domluvil se s ním, že si zapne mobil, abychom měli spojení a propůjčil mi vzácný výtisk socialistické vodácké kilometráže (tkzv. itinerář) řeky Oravy. Trpělivě jsem mu vysvětloval, co znamená která značka a jak pozná na kterém kilometru se nachází. Vysvětlil jsem

mu, kde jsou Kraľovany – cíl dnešního plavby. Ty prostě nemůže minout, protože tam se vlévá Orava do Váhu. Toho si nemůže nevšimnout, protože Váh je v těch místech široký minimálně 50 metrů a žádný jiný takový přítok mjet nebudou. Pak jsem posádkám obou raftů zamával a vyrazil z Podbielu odvézt auto dolů po proudu. V Oravském Podzámku jsem si naskočil do jednoho z raftů a pokračoval v plavbě. Když jsem z raftu vysedal v Dolnom Kubíně ujistil jsem se, že je vše OK, pokáral Chytrého za to že mi nebral mobil, přidal poučnou historku z lovení tonoucího a kmital s autem do Kraľovan, kde měli všichni dorazit dle mých propočtů kolem 19:00. Po 19:00 Chytrý mobil nebere. Jsem trochu nejistý a začínají mne trápit obavy z toho, aby se jim nic nestalo. Orava je sice skoro olej, ale u některých jedinců z našeho oddílu člověk nikdy neví... Ve 20:06 mi přichází od Fanty SMS: „Šéfe, sme u okresu Martin. Asi určitě sme to přejeli. Co včil?“. Čtu tu zprávu asi 10x a fakt nevěřím svým očím. To přece není možné minout bez povšimnutí soutok dvou velkých řek... V tom bude nějaká Fantova kulišárna. Volám mu, aby mi popsal, kde skutečně jsou a opravdu, oni fakticky minuli soutok o cca 10 km... Zakleju. Veškeré oddílové topografické snahy, práce s mapou, orientace a ideály o připravenosti oddílu na leccos, jsou rázem v pytli :- (Uklidňuju se alespoň vzpomínkou na slova výše citovaných klasiků: *“...takovému blbci, který přehlédne trojitý ostnatý drát a světelná znamení s houkačkou, nepřísluší obdiv...”* Vyrážím směr Martin a naše dva rafty nacházím u odbočky do Šutova. Kdo to tam zná, ví, že si pro přistání nemohli vybrat ideálnější místo – pod zídou na níž vede hlavní železniční trať, kde vlaky jezdí každých 5-10 minut, hned vedle hlavní cesty, kde je problém přeběhnout na druhou stranu... Jediné místo, kde bylo možno zaparkovat byla zastávka autobusu. A na zastávce se parkovat nesmí – to ví každý řidič začátečník... Co čert nechtěl po cca 10 minutách parkování přijeli slovenští policajti...

Dazul pomáhal zajišťovat počáteční táborový **Puťák**. Kecka, Radek, Anita, Brumla zase vyrazili pomáhat na **stálou část tábora ŠESTKY** ve VVP Libavá.

11. a 13. července 2006 – po odpoledních Miris a Dazulem **opravují a dodělávají provizorní krytinu** na „srubu“ v Dinoticách.

15.-16. července 2006 – se **v rámci návštěvního dne sešel na táboře ŠESTKY skoro celý náš OS** – Radek, Anita, Brumla, Tutíno, Kecka, Miris, Dazul, Judy. Chyběla pouze Klíště, která je za prací v Itálii.

8. 7. 2006 – (Zuzka) Dnes ráno v 8.35 jsme vlakem odjeli směrem na Budišov nad Budišovkou. Na jednom nástupišti jsme asi hodinu. Abychom se zabavili, tak si skoro všichni koupili časopis a někteří si šli koupit něco na zub. Cesta trvala 4-5 hodin. Jak jsme přijeli, tak jsme začali pracovat

na stanech. Potom jsme se připravili na nástup. Po nástupu jsme ještě dodělávali stany. Pak byl přechod SV a VL. A ještě chvíli potom jsme seděli u ohně. Pak se služba připravovala na večerní hlídky, a potom se šlo spát.

(Čita) V 8.30 jsme nastoupili na vlak a jeli do vojenského prostoru Libavá, kde táboříme už 6. rokem. Přijeli jsme a začali pracovat na všem co bylo třeba. Nejprve jsme začali pracovat na stanech a stavěli a stavěli až jsme dostavěli. 19.00 byl večerní nástup. Potom jsme si šli sednout k ohni, protože byl přechod SV a VL. Přijeli na ložce a šli se přivítat do nové družinky. Scooby a Tina přestoupily do Žab a Zdenda do Šneků. Potom chvíli seděli u ohně a šli spát.

9. 7. 2006 – (Čeči) Protože je neděle tak se budíček posouvá na 8 hodin k radosti všech spáčů :o)). Po té co se všichni vyhrabou ze spacáků a po provedení ranní hygieny se posnídá. Dneska máme na snídani vajíčkovou pomazánu s chlebem. Následuje první kontrola stanů, která dopadla výborně, protože nikomu nebylo uděleno prase za nejškaredší stan, ale naopak nejeden stan byl pěkný. Nástup! Vytvšíme vlajku a domluvíme se na dnešním programu. Někteří se vydávají dodělat bránu, molo, jiní vyrazili pro dřevo a služba šla vařit oběd. Měli jsme bramborovou polévku a olupsije s opečeným kabanosem. V odpoledním klidu se šlo do vody, pak ještě na velkou výpravu na dřevo do kuchyně a sauny. V odpoledním programu se stihlo zahrát i pár her – oblíbení buldoci, při kterých jsme se jako obvykle pěkně dotloukli. Dále se hrály ragby a do večerky ještě jiné drobné hříčky. Pak rychle ještě provést večerní hygienu. Dnes večer byla i první potní chýše.

10. 7. 2006 – (Týna) Dnes je pondělí a začíná nový týden budíček je jako obvykle v sedm hodin. Po budíčku je každý den hygiena. Nikomu se nechtělo umývat ale pak nakonec každý musel. Na snídani byl chleba s marmeládou. Po dobré snídani byl nástup a ranní prohlídka stanů. V dopoledním programu Žaby vařily a Žízaly a SV a VL stavěli teepee. Na oběda byla fazolová polévka a druhé bylo rizoto. V odpoledním klidu jsme byli skoro všichni ve vodě a pak jsme relaxovali. V odpoledním klidu byla etapovka. Byla vodní, moc mě nebavila, ale co se dá dělat. Po etapovce jsme všichni hráli baseball skoro do šesti. Pak totiž dojel pan farář a hráli jsme na stroj času. Skončilo to tak kolem deváté hodiny. Potom jsme měli volno do desíti. Pak jsme šli spát.

11. 7. 2006 – (*Pavuk*) Ráno jako obvykle byl budíček v sedm hodin. Šneci měli službu a proto se nehrálo na flétnu, ale zpívalo se: „Ej už je ráno, už je den.“ Po budíčku byla rozcvička a po ní následovala snídaně, prohlídka stanů a nástup. Na nástupu se nedělo skoro nic. Asi po 10 minutách po nástupu šli všichni (i s farářem, který přijel den před tím) do jeskyně. Jelikož jsem měl službu, tak nevím, co se tam dělo, ale od ostatních jsem slyšel, že to nebylo špatné. Na oběd bylo něco jako halušky se zelím a masem. Následoval polední klid, ve kterém šli všeci do vody. V etapovce jsem se dozvěděl, že máme jít do lesa, ve kterém je šaman a ten má pro nás zprávu. Ale není to tak jednoduché, kolem šamana je plno lidí, kteří točili tenisákama a pokud tě jeden z nich trefil, tak si musel na okraji lesa a zase zpět. Když si se dostal konečně dovnitř, vznešený ti dal látku, na které bylo slunce. A družinka toto slunce nusela obšít bavlnkou. Z naší družiny (Šneci) šel polovinu Radim a polovinu já. Jelikož mám obě ruce levé, píchl jsem se do každého prstu co mám na ruce (takže do jedenácti :o). Po etapovce byly hříčky a mezi nimi i turnaj v baseballu. Družstvo Lojzy (Kačeři) dorovnali a dokonce i předběhli tým s Cipískem (Houmrun 26) o tři nebo čtyři body. Konec baseballu byl kolem šesté hodiny večerní. Nakonec byla večeře, nástup a vanaři. Den se zakončil večerkou v deset.

(*Máta*) No začnu takhle – já, který nebyl na táboře ani jednou nemocný, jsem z předešlého dne chytil úpal. Rání nástup proběhl úspěšně jenže beze mě. Celé dopoledne jsem strávil spaním a čtením zatím co ostatní zbytky oddílu kromě služby šly do Dračí jeskyně. Probudil jsem se v poledním klidu a cítil jsem se v klidu. Po té co odbyl polední klid byla tzv. žicí etapovka. Pan vládce lesa a přírody, krutý ale spravedlivý šaman nám dal za úkol vyšít sluníčko. Samozřejmě jsme nebyli první, ale

nechali jsme gentlemany první a druhou minutu ostatním družinám. Poté co skončila etapovka se hrál baseball, ve kterém jsem se moc nevyřádl protože jsem to měl zakázané kvůli úpalu. Po baseballu se hrály hříčky. Hříčky skončily a byl večerní nástup. Po té se zase hrály hříčky a po desáté hodině jsem spokojeně spal v teplém spacáku, až do ranního budíčku!

12. 7. 2006 – (?) Ranní budíček byl v 7.00 a služba vstává v 6. 00. Služba nachystala snídani a zatopila v golemu. Na snídani byl chleba s paštikou. Po snídani byla prohlídka stanů a pak nástup. Asi za pět minut po nástupu byl pracovní nástup. Na pracovním nástupu jsme si říkali jaký byl program do oběda. Služba musela mít oběd do 12. 00. Na oběd byla pórková polévka, jako druhý pokrm byly brambory a vepřová konzerva se zeleninou. Po obědě jsme museli udělat v kuchyni pořádek aby si přebrali službu. Po obědě jsme měli odpolední klid. Po klidu byla etapovka

(?) Ve středu 12.7 měly světlušky a vlčata službu. Dělalý jsme snídani a co jiného než oběd. Na oběd byla dobrá polévka. Po obědě jsme zase hráli baseball a zase jsme prohráli. Byl to vyrovnaný ale pěkný boj. Po baseballu jsme hráli hry. Hutututu a buldoky. Večer jsme už večeri nedělali. Večer se hrály zase hry. Pak byla večerka a šli jsme spát.

13. 7. 2006 – (*Opica*) V noci jsme měli hlídku, sotva jsem usnula hned nás budili abychom připravili snídani. Za hodinu byl budíček, všichni měli rozsvíčku, ale jen my ne. Po snídani byl nástup. Všichni měli pracovní nástup, jen my ne vařili jsme oběd. Po obědě byl polední klid, někdo se šel koupat, někdo spát. Po odpoledním klidu byla etapovka. Etapovka byla super. Potom jsme hráli baseball, pak jsme hráli různé hry. Pak byla svačina. Svačinu už měly Žížalky, protože po obědě jsme jim předali službu. Po obědě jsme pokračovali ve hrách. Hned jak jsme skončili, byla příprava na večeri. Po večeri byl nástup. Asi za dvě hodiny byla večerka.

(*Romča*) Ráno byl budíček. Oblékli jsme sa a byla snídaně. Po snídani byl nástup. Skončil nástup a šli jsme na rojnici. A než skončila rojnaca, jeli jsme kromě světlušek a vlčat, všeci do Budišova. Světlušky a vlčata dělali oběd. Přijeli jsme z Budišova rovnou na oběd. Po obědě byl polední klid a o klidu byla etapovka. Skončila etapovka a všichni jsme se polévali vodou. Byl odpolední nástup a kdo chtěl, šel dělat s pedikem, malovat na sklo a plno různých věcí. Byla večerka a po večeri byl nástup. Šli jsme hrát baseball. Pak byla večerka a sauna.

14. 7. 2006 – (*Žížalka*) Ráno mě budí velice příjemně obličej Čeči, který mě chce patrně vzbudit. Po 5 minutách ústavného řevu se rozhoduji, že bude lepší vstávat. Po velkém úspěchu děláme znovu vajíčkovou pomazánku. Na nástupu se všechny družinky dozvídají co budou dělat celý den. Naše družina odchází s velkým nadšením – připravovat oběd.

(*Delfínek*) Je pátek což budíček je v 7:00 hod. Zas měly službu Žízaly a zase byla na snídani vajíčková pomazánka. Potom byl nástup a kontrola stanů, nejhezčí stan měl Mátá a Pavúk a prase Chita a Čeči, Romča a Zuzka. Polovina naší družiny měla mlčení. SV+VL jely do města, jelikož den před tím měly službu. Zbytek oddílu byl rozdělen po družinkách, někteří na pediku, sebeobraně a my jsme dělali ohniště na večerní zpívání. Po aktivitách byl oběd, sice z menším zpožděním. Na oběd byly květákové placičky, brambory a hrachová polévka. Poprvé v tomto týdnu nám v poledním klidu docela dost sprchlo. Etapovka byla v době indiánu a my jsme museli lovit bizony. Před svačinou se jako vždy hrál baseball. Svačinu ještě připravovala družina Žížal. My jsme si přebrali službu se vším všudy až po svačině. Po svačině si mohl dělat každý co se mu zlíbilo, ale nesměl se válet ve stanu. Pak následovala večera na kterou byla krupica. Pak až ve 22:00 večerka a naše hlídky, na které se vždycky všichni těší a perou se o ně :o)).

15. 7. 2006 – (*Tim*) Dnes byl vyjímecný den návštěvní. Ráno jsme vstávali v 7. 00. Udělali jsme malou rozcvičku a šli se nasnídat. Na snídani byl chleba a suchý salám, který jsem neměl, protože jsem nestihl snídani. Po snídani byla kontrola stanů, kterou jsem vyhrál já a Cipísek. Pak nástup, kde jsme se dozvěděli, že musíme jít do lesa na dřevo. Po nástupu jsme udělali rojnici a pak jsme šli na dřevo. Pak už začali přijíždět první rodičové. Fanta zatím dodělával vytouženou houpačku u tůňky. Na oběd byl bramborový guláš. Pak nastal odpolední klid. Potom byla etapová hra, která nesla název Egypt. Vyhrály jí SV a VL a na posledním byli Šneci. Na svačinu byly buchtý našich maminek. V odpoledním programu jsme hráli bang, laktos, baseball, petang a ostatní si užívali rodičů tak jako já. Pak nastala večera kterou jsem připravoval a přihodila se mi dost špatná příhoda. Vařící olej se mi vylil na ruku a popálil jsem si to dost špatně, palec, prsteníček, malíček a pak jsem trpěl. Zatím moji členové dodělali večeru na kterou byly špekáčky s chlebem. Pak se už jen zpívalo a dovádělo. Nastal večer a šlo se spát. Naštěstí nebyl přepad!!!

(*Včelka*) Na dnešní den jsem se hodně těšila protože byl návštěvní den. Vstala jsem oblékla jsem se a dodržela režim dne. Přijela mamka, děda, babička, Honza, Vašek. Po včerejším bobříku hladu který jsem mimochodem dodržela, jsem se těšila na špekáčkový večer. S dědou a bráchama jsem

šla na lískové pruty. Děda pilně zařezával pruty. Přišel večer a šekáčky se z ledničky vypařily. Jaké byly??? Jinak to byl úspěšný den, získala jsem bobříka hladu, přeju vám dobré zážitky a dobrou noc.

16. 7. 2006 – (*Medvěd*) Bylo po návštěvním dni. Já jsem si dal samotku ráno, při nástupu jsem odešel. Dopoledne bylo s rodičema co tu ještě přespávali a ostatní si dělali co chtěli. Odpoledne byla etapovka. Mě našli tak kolem čtvrté a vrátil jsem se s Radkem a Zubem do tábora. Hned po mém příchodu se měl hrát baseball a laktos, lasování, někteří si mohli vyzkoušet práskání bičem. Potom byl nástup. Po nástupu to bylo takové volnější. Tak to bylo asi všechno co bych vám k tomu řekl.

(*Očko*) Jako každou neděli byl posunutýž budíček na 8. 00. Jako první ze stanu vylezly světlušky a vlčata. Každý si dal rozcvičku a po rozcvičce následovala snídaně a pak ranní prohlídka stanů a pak nástup. Poté byl dopolední program. Ve 12.00 byl oběd. Měli jsme zeleninovou polévku a zadruhé krutí maso s broskví a sýrem. Potom byl polední klid a volnější program. Sváča. Potom se hrál baseball, večera, večerní nástup a večerní program.

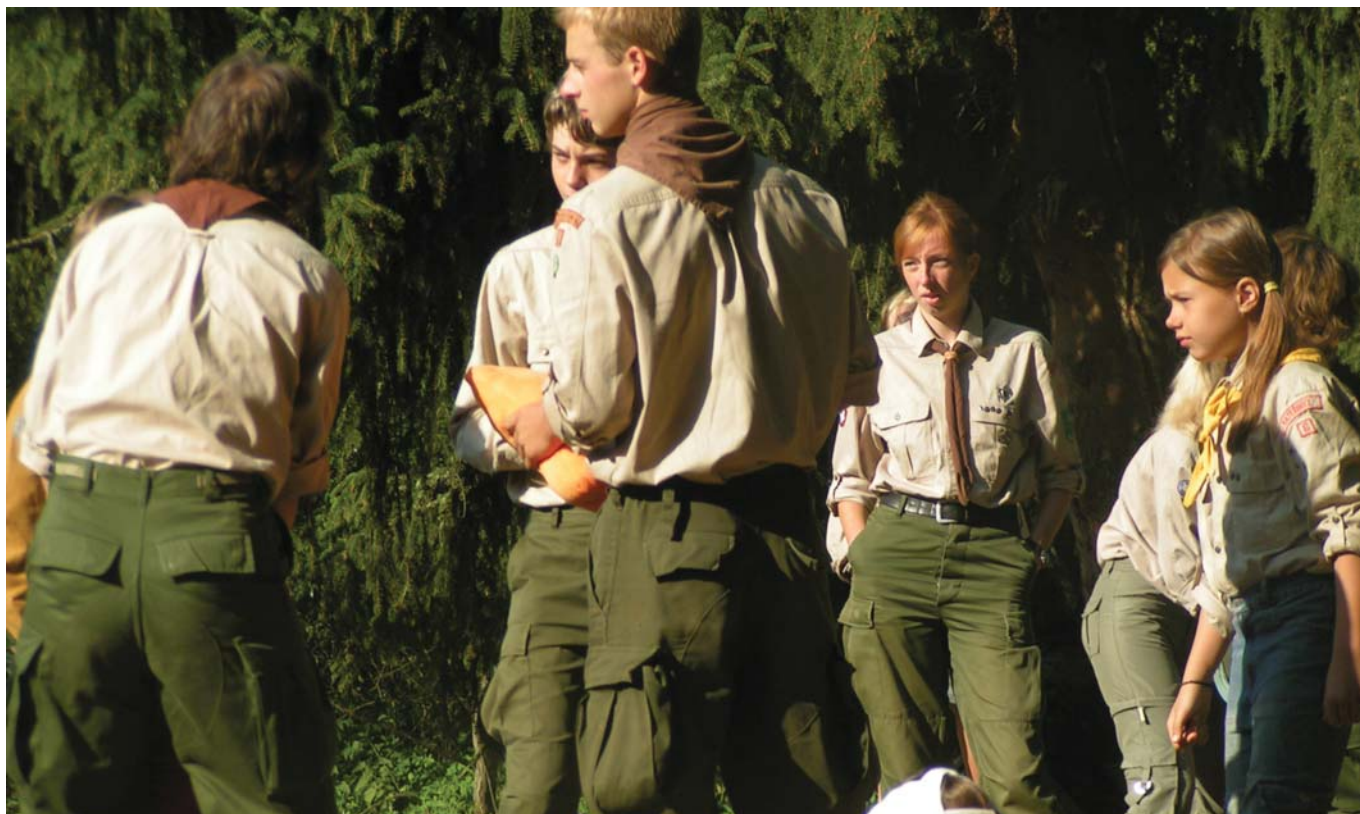
17. 7. 2006 – (*Vápno*) Dnes ráno se mi úplně špatně vstávalo, jelikož jsem služba. Udělali jsme snídani a po snídani byl nástup. Po nástupu jsme jeli do Budišova, pak jsme přijeli a byl akorát oběd. Potom byla etapovka. Po etapovce jsme dostali svačinu, pak jsme hráli baseball a šli na večeru a potom jsme šli na kutě.

18. 7. 2006 – (*Čeči*) Jako každé ráno, tak i dnes se nikomu nechce po budíčku ze spacáků. Nakonec se všichni vyhrabou a po rozcvičce a čištění zubů se jde snídat. Po snídani se jednotlivé družinky rozdělily k různým aktivitám. Jedni dělali sklíčka, druzí drátky, třetí pedik, další šli vyrábět nějakou střelnou zbraň na večerní závody. Po určitém čase se družinky prostřídaly, aby měla každá družina možnost vyrobit si zbraň. Poté se už přiblížila dvanáctá hodina a sní i oběd. Po něm a po odpoledním klidu následovala etapovka. Dnes jsme se nečekaně ocitli v 21.století. Pro získání klíče

bylo třeba vyluštit, co nejdřív a nejsprávněji různé šifry a hádanky. Nikdo to neměl bez chyby, tak rozhodovalo pořadí. Následovalo trochu pozměněné CROSS COUNTRY. Náhodně vybrané trojice, různě družinově promíchané, si vymyslely vlastní název a označení. Jedno kolo měly dohromady. Byl to velký boj a všichni se snažili, i když měli někteří pichlé kolo. Po náročné akci se svačilo, pak se hrálo další baseballové klání. Někteří zkoušeli i box. Nastal čas večere a potom se všichni ti, co mají slib připravovali k slibovému ohni, aby tam přijali další členy. Těmi byli Očko, Pája, Lojza skládali skautský slib a Mája, Opica, Lenka, Ferda, Ráša světluškovský a vlčácký. Potom ještě někteří seděli chvíli u ohně a zbytek se pomalu rozešel do svých spacáků.=)

19. 7. 2006 – (*Fialka*) Dneska je rádcovský den, což pro každého rádce znamená připravit spolu s ostatními rádci program a starat se o děti do večerního nástupu. Pak po večerním nástupu s úsměvy a vlídnými slovy předávají děti zpět do rukou vůdců a oddechnou si, že se nikomu nic nestalo. Ráno sme začali přehozenou rozcvičkou. Jak přehozenou? Tož Fanta měl rozcvičku s cirkama a dělali sexy kliky, sklapovačko – angličáky a takové ty různé věci, co dělá s ogarama. Já sem měla zase ogary a cvičili sme aerobicové cviky, procvičovali prsty, kouleli očima atd. Po rozcvičce byla ještě zajímavější hygiena. Čistili si zuby tak, že měli ve dvojici tenisák mezi čely a museli si, tak vyčistit zuby. Pak už tradičně vanaři, snídaně, kontrola stanů a nástup. Je to takový zvláštní pocit stát při nástupu na místě vůdců a sledovat celý tábor, jak na vás upřeně zírá a myslí si o vašich slovech, co chce. Na nástupu sme zavolali Medvěda ze samotky, který tak splnil tři orlí pera. Po nástupu šli ostatní na dřevo a já s Fantů sme se převlekli za návštěvníky z 26. století neboli 26.stoleté. Družiny měly vymyslet účesy, obleky, dary, pokrmy, tance, které si myslí, že budou v 26.století. Jelikož to všeci měli pěkné a dali si záležet dostali certifikáty za jejich nej ukázkou. Žaby za účes, Žížaly za maskovaný mobilní přístroj, Štíři za dar, Šneci za pokrm a SV+VL za oblek na pláž. Pak následovalo hromadné umývání v tůňce. V čistém a umytí sme šli hrát Buldoky, HUTUTUTU a takové ty hry. Pak už byl oběd

a odpolední klid. Po odpoledním klidu šly dětičky hrát s Fantů a Barčů nějaků ešákovů bitku vodní a přelézání pavučiny. Jak hráli hry já a Čeči sme hlídaly tábora u tůňky byli olomoučáci. Jeden náhle přiběhl, začal mávat rukama, jelikož měl mlčení a po chvíli sme došli k tomu, že chce půjčit nůž. Po velké vodní bitvě se všichni vrátili a šlo se do tůňky a po svačině se šlo znova. Po usušení Fanta pískl nástup na hry, ale eště předtím sme klikovali za zapomenuté věci. Před večerů sme hráli fotografie, bratry, u kterých měla dát Chita pusu Lojzovi na zuby a pak ještě sochy. Pak večera, nástup a při dražbě přišli vůdci. Večer se ještě hrál baseball a boxovalo sa v boxovacím ringu. Zhruba v jednu skončila sauna a už na kutě

20. 7. 2006 – (*Scooby*) Je 7.00, což znamená, že je budíček. Službu mají Žaby, takže snídaně je nachystaná jen ji rozdat. Po snídani nesmí chybět nástup, dnes vyvěšovala vlajku Týna a Lojza si dal bobříka hladu (kdo ví zda to vydrží, když má byť ta žranica). Dnes je 13. den tábora a vůdci si připravili program, takže je dnes Keltské období a všichni musí chodit v sukni kromě služby. Služba teď dělá oběd, což znamená, že takhle píšu v kuchyni. Po poledním klidu je etapovka, dnes jsme se přenesli do doby s názvem Keltové. Po etapovce byla vodní válka a po svačince keltský turnaj, což bylo dosti drsné, když máš házet šutrem, střílet na panáka, hádat hádanky, stavět z šutrů komín a střílet oštěpem kachnu, ale přežili jsme. Stihli jsme i poslední kolo turnaje v baseballu a rychle na večeri. Nako-nec ještě večerní nástup a žranice a hupky dupky do postýlky.

(*Zdenda*) Jako vždy to začalo budíčkem, rozcvička, raní mytí a vanaři. Snídaně, kontrola stanů a nástup potom pracovní nástup a tam bylo řečeno, že bude celnic den, všichni si udělali sukne a prošli strojem času. Potom sme si připravili scénku, potom byla žranica, potom noční hra a pak byly hlídky mezi 1-2 hodinou ranní radek podpálil stroj času.

21. 7. 2006 – (*nějaký Štír*) V 13.10 nám Šneci předali službu. V 16.00 jsme chystali svačinu. Na svačinu byl oplatek. Po oplatku byl nástup na etapovou. Plnili jsme různé úkoly. Po etapovce byla večere a po večeri nástup. Po nástupu jsme hráli hry a po hrách byla večerka. A to je všechno.

22. 7. 2006 – (*Žeryk*) Ráno jsme vstanuli, byla poslední rozcvička. Někteří si šli umýt zuby. V 7.15 zapískal Fanta vanaře. Na snídani byl chleba s lunchmitovou pomazánkou. Potom byla prohlídka stanů a nástup. Po nástupu jsme se museli všichni sbalit a vyklidit stany. Fanta a Jerry měli na

starosti rozvrátat podsady a my ostatní jsme odnášeli rošty, desky, sbírali jsme papírky a nosili rozšrubované podsady. Podsady jsme nanosili k jabloni u cesty. Následoval oběd: polévka zeleninová a těstoviny po sladku nebo s kečupem. Pak Zub určil skupinu, která pojede skládat podsady k Huťom a na svačinu se vrátili. Bylo jabko na svačinu. Po svačině jsme měli volno, někteří se šli koupat druzí odpočívali na louce. Večer jsme shodili bránu a svésili vlajku, později byla sauna a večerka a já jsem šel spát.

(nějaký Štír) Ráno jsem vstal. Byl nástup a po nástupu jsme šli bořit stany. Potom byl oběd a potom se vozily podsady. Poté jsme si šli někteří skočit do tůňky. Potom byla volná zábava. A to je asi všechno.

23. 7. 2006 – *(Kecka)* Noc trávíme pod hvězdama. Ráno vstáváme brzo, snídáme a rozdělujeme si práci. Musíme rozdělávat golema, uklidit u sauny, nanosit věci na jednu hromadu, poskládat plachty, posbírat papírky a dřeva. Poslední nástup, sděláváme stožár a nasedáme do auta. Jako vždy jedeme s odpadka a to je smradu na padnutí v autě. Někteří jdou na zmrzku a já s Májou a Fialkou čekáme u batohů na nádraží. Cesta ubíhá pomalu. V takovém vedru každý spí, nebo si čte. Konečně jsme v Jablůnce, kde je hafo rodičů a odvázejí si děcka domů.

Tento čas byl nějaký „oslavový“ – 26. července 2006 – jsme oslavili Anitino promování na magistru farmacie.

28. července 2006 – jsme se téměř všichni sešli na OLDSKAUTSKÉ ČTYŘICÍTKE – jinak též oslavě Dazulových čtyřicátin :-). Dostal k narozeninám seskok padákem, SH speciál, spoustu vína...

5. srpna 2006 – slavil náš vůdce Radek 31 let – a my jsme byli u toho :-). Mimo to jsme zjistili, že na naše stránky se v měsíci 7/2006 podívalo 361 návštěvníků – což je citelně méně než minulý měsíc :-).

(Dazul) Nikdy jsem neměl pocit, že bych měl narozeniny slavit v nějak velkém sytlu, ale pod dojmem oslavy padesátin Pajtáša a Romana jsem se rozhodl na své čtyřicátiny pozvat všechny starší členy oddílu, střediska, své příbuzné a nemnoho dalších kamarádů. Kde jinde oslavu pořádat než v nedávno postaveném a slavnostně otevřeném Dětském bezbariérovém centru Březiny. Z darů jsem byl fakt dojatý i překvapený, ale nejvíc mi udělala radost přítomnost desítek milých přátel, kteří byli ochotni obětovat večer a vážít cestu. Další obdobnou oslavu plánuju na svou osmdesátku a stodvacítku.

(Zajicvyjenamesic.com) V pátek 28. 7. 2006 se v kačických Březinách začalo slavit – dobře si to tam Dazul stihl postavit do těch narozenin! Od Šestkařů dostal seskok padákem, dárek, který je velkým adrenalinovým zážitkem. Od nás zase STOUPU SPECIÁL – dar nevyčíslitelné duchovní hodnoty. Bylo tam dobře... a taky dobře, že policie nekontrolovala cyklostezku kolem Bečvy, protože Zajíc má strach, že z alkoholového dechu cyklistů, kteří po ní projížděli asi v jednu ráno, by neměla radost...

Rekreace Lipno 30. 7.–5. 8. 2006

(Dazul) Stejně jako loni, i letos jsme vyrazili ve složení Dazul, Zdendáš a Pavuk na jih Čech k přehradě Lipno. A nebyli jsme sami. Z našeho střediska tam už byli (OS) Papučáři: Hanýsek, Pajdáš, Anička a Roman. Ubytování jsme byli na základně budějovických skautů – Kovářov. Hnedka po našem příjezdu jsme vyrazili na třech připravených plachetnicích vaurien vstříc dálkám. Jednu posádku jsme tvořili my, další Pajdáš s Markem a třetí Hanýsek s Aničkou a Romanem. Jeli jsme na osmihodinovou plavbu napříč přehradou. Vítr byl příznivý a my se poměrně rychle s lodí sžili. V kormidlování jsme se střídali a užívali si totálního klidu. Cesta tam byla přímo ukázková – stavili jsme se v loňské zátocce, obepluli jsme ostrov... Zato odpolední cesta nazpět byla trochu komplikovanější – v půli nám přestalo foukat, takže jsme kolem mysu před kolářovskou zátokou loď tlačili. Ukonejšen bezvětrím jsem si dokonce skočil do vody zaplavat. Ale co čert nechtěl, když jsem byl pár desítek metrů od lodi začalo foukat. Začal jsem kmitat k lodi svým bravurním stylem „čubička“, ale loď už se rozjela a Zdendáš s Pavukem tam byli sami. Duchaplně mi ale hodili lano, které neduchaplně o půl metru nedosáhlo až ke mně. A loď plula rychleji než jsem stačil plavat. Pavuk ale začal kormidlem točit do kruhu kolem mne a tak jsem zajásal. Jenomže vzápětí se dostali do polohy, kdy bylo potřeba přehodit ráhno i kosatku a oni byli zaneprázdněni novým házením lana. Loď se docela nebezpečně naklonila a já už viděl, že ke břehu nepoplavu sám. Naštěstí Pavuk duchaplně pustil plachtu i kormidlo, loď se srovnala a když se srovnali i hoši, udělali další manévr při kterém jsem se dostal až k lodi. Touto cestou jim děkuji za záchranu svého života před smrtí utonutím :-). Další dva dny jsme jeli splouvat Vltavu. Vyrazili jsme z Vyššího brodu a pluli až k Dívčímu kameni. Mimo pálav jsme s sebou měli i špicovní kajak, který nám bezelstně zapůjčil Želva (správce

kovářovské loděnice). Vystřídali jsme se na něm skoro všichni. Je to parádní pocit, když si na takovém kajaku skočíte s metrového břehu do Vltavy – zajedete pod vodu a vynoříte se. Po několika kilometrech nám na kajaku tak otrnulo, že jsme sjížděli i jezy – to byl teprve zážitek. Zvláště ten v Českém Krumlově. Zážitek z plavby po Vltavě nám zkazilo to, že jsme utrpěli materiální ztráty. Především Želvova kajakářská vesta, kterou jsme měli při transportu autem podložený kajak, nás velmi mrzela. Želva říkal, že stála 2600 Kč. Až si koupí novou, tak nám pošle účet :-(Jeden den nám hezky prapršel, ale v pátek jsme (posilněni o lidi z LACHIMu) ještě zkusili plachtit, bobovou dráhu a navečer už bez Papučářů vyrazili k Soumarskému mostu na horní tok Vltavy. V sobotu jsme si sjeli oblíbený úsek od Soumaráku do Pěkné, pokochali se šumavskými rašeliništi v místní rezervaci, prolezli pohraniční bunkr a dokonce jsme stihli i prohlídku zámku Hluboká. Ač jsem si díky svým osobním problémům nevychutnal letošní rekreaci 100% věřte, že 100% byla. Díky Papučářům, Lipnu, Vltavě i kamarádům z LACHIMu.

Amfolkfest 5.–6. 8. 2006

(Irča) Zatímco předešlé roky byly co do počasí naprosto pohodové akcičky, letos nám to malinko nevyšlo. Od rána nějak nechtělo přestat pršet, přestože den před tím bylo nádherné letní počasí. Nás však neodradí skoro nic. Přijeli jsme až navečer, poslechnout si největší hvězdy večera Rédla, Lenka a Janečka. Postavili jsme si přístřešek z celt, které, pravda, již pamatují nějakou tu akcičku, a vychutnávali si atmosféru malého festivalku. Nechyběla ani medovinka, prostě pohodka. Hlavní vystoupení konečně nadešlo a tak se jdeme podívat blíž. Rédl měl nějaký problém se zvukařem (teda oni ho měli asi všichni, ale Rédl to dával najevo nejhlasitěji) až někdo z publika začal protestovat a posílal ho domů. To se samozřejmě nelíbilo těm, kteří ho chtěli poslouchat. Strhla se malá slovní bitva, ve které účinkoval i Radek. Ten se nakonec naštvál na jednoho maníka tak, že se do něho pustil a začali se žduchat. Aby to bylo přesnější Radek ho žduchnul a on se na odvetu nezmohl. Asi dostal strach nebo ten kámoš, co ho držel, byl silnější. Nakonec to dobře dopadlo, provokatéři odešli chlastat a nadávat jinam, my si poslechli hvězdnou trojici – možná spíš dvojici (přišlo mi, že Rédl jen asistuje) a v klidu dojeli domů. Mám ráda tyhle festivalky, kde je pohodka, lidi tam hrajou nejen pro peníze, ale hlavně pro potěšení. Což ukázala jedna skupina, když přestal jít proud, tak sestoupili z jeviště a hráli „naživo“.

(Zub) Po x letech jsem se tam chtěl zase aspoň na chvíli podívat. Protože mňa to popadlo zrovna v den konání bylo třeba to hned realizovat. Zavezl jsem naše z Hypernovy a protože už nepršalo, naložili jsme sa všeci, to jako já, Barča a Peťka a vyrazili jsme. Enom jsme sa blížili k Lidečku a už bylo jasné, že na Půlčinách slunko svítit nebude. Tak to aj bylo. Přestávky kdy nepršalo byly minimální, ale jakýchsi lidí tam bylo. Peťka si zatančil, ale čím dýl jsme tam byli, tím byl divočejší. Škoda, že pršalo, jinak si mohl zařadit víc. Bylo tam pěkně, ale řeknu vám, že jsme si ověřili to, že s Peťkú by to na Dostavníku eště nebylo faň.

(Kikina) Myslím, že každý, kdo má v krvi třeba jenom trochu touhy po dobrodružství, zná to divné cukání, že by někam jel, někam, kde se nemluví po jeho a kde se žije jinak. Ten neodbytný hlas, který našeptává: Co tady? Pořád tě baví ten nudný stereotyp života? Jeď, někde jinde se budeš mít líp, poznáš nové věci, nový a možná lepší život... U mě byl tenhle hlásek pořád silnější, až mě nakonec přemluvil, sbalila jsem kufry a vyrazila za poznáním. Dva měsíce se zdály být jako chvilka, která uplyne, než se člověk ohlédne, ale nakonec se z nich stala jenom doba naplněná čekáním na návrat. Přesto to ale nebyl ztracený čas. Byla to naopak životní zkušenost, díky které jsem se přesvědčila o tom, kdo doopravdy jsem a co doopravdy zvládnou sama a bez cizí pomoci. Kdo nezkusil, nepochopí, a proto by měl každý, kdo tohle cukání pocítí, popřemýšlet o tom, že by měl co nejdřív vyrazit, ať už pracovat, cestovat nebo hlídat děti, jako já... Vybrali mi rodinu se dvěma dětmi, která bydlela přesně na hranici Walesu s Anglií, a to v malé dědině s malou školou, jedním obchodem a mizerným spojením s okolním světem. Jejich život byl vlastně jenom o práci, škole, nakupování a sledování televize. Nikdy nebyli na horách, nikdy nebyli v lese na hřiby, nikdy nebyli na koupališti, neměli přátele, s nikým se nestýkali, nikam nejezdili. A zdálo se jim podivné a odvážné, když jsem sama vyrážela na výlety do města nebo do národního parku... Můj úkol byl v podstatě jeden. Snažit se zapadnout a sít se s rodinou tak, abych se stala součástí jejich domácnosti, což se ale ukázalo jako ne tak úplně jednoduché. Životní styl Britů je totiž úplně jiný než náš a úplně jiný je taky způsob jejich myšlení. Pro ně je normální mít doma někoho, kdo jim bude celý den hlídat děti, kdo po nich bude uklízet, venčit psa, věšet prádlo, chystat jídlo a spoustu dalších věcí. Pro mě to znamenalo být pořád připravená uklidit všechno, co komu odpadlo od ruky, vymýšlet hry pro děti, kreslit miliony obrázků, rozčilovat se se čtyřnohým rozmazleným ožiračem nábytku, který nepřestal štěkat ani s náhubkem a při tom všem se snažit porozumět angličtině a mluvit tak, aby to dávalo smysl. Pravda, někdy to nebylo lehké. Kolikrát jsem měla chuť sbalit kufry a říct – bai bai, já končím – ,ale vydržela jsem a nelituju toho. Měla jsem totiž příležitost poznat víc sama sebe, měla jsem spoustu času na přemýšlení o tom, co je pro mě vlastně doopravdy důležité a kde je moje místo. A přišla jsem na to, že moje místo je prostě doma, že nepotřebuju nic víc, než co mám u nás a že bych měla být vlastně vděčná za ten život, který doma mám. Každý, kdo má nějaké pochybnosti o svém životě, komu se zdá, že nedostává to, co by si zasloužil nebo se prostě doma nudí, by měl aspoň na nějakou dobu vyrazit. Je to ta nejlepší cesta, jak zjistit, co vlastně chci a kterým směrem chci jít... Kromě toho všeho jsem ale poznala taky starobylou britskou kulturu, podívala jsem se do tisíc let starých kostelů, viděla jsem rytířské klány, podívala jsem se do parku, kde podle legendy nějakou dobu pobýval král Artuš, nakupovala jsem v největším obchodě, který jsem kdy viděla a viděla jsem kousek Londýna. Taky jsem se přesvědčila, že si dokážu sama poradit v situacích, které nebyly až tak úplně jednoduché, že si dokážu sama zajistit spoustu věcí a postarat se nejen o sebe, ale taky o malé (rozmazlené) děti. A to všechno v cizím prostředí a mezi lidmi, kteří nejen jinak mluví, ale taky jinak myslí. To všechno je pro mě obrovská zkušenost, která mi dala víc, než jsem čekala, možná právě proto, že ne všechno bylo bez problémů. Otevřel se mi nový pohled na svět i na sebe samotnou, dostala jsem odpovědi na spousty otázek, zjistila jsem, kde je moje skutečné místo a co je pro mě doopravdy důležité...

Práce v Itálii

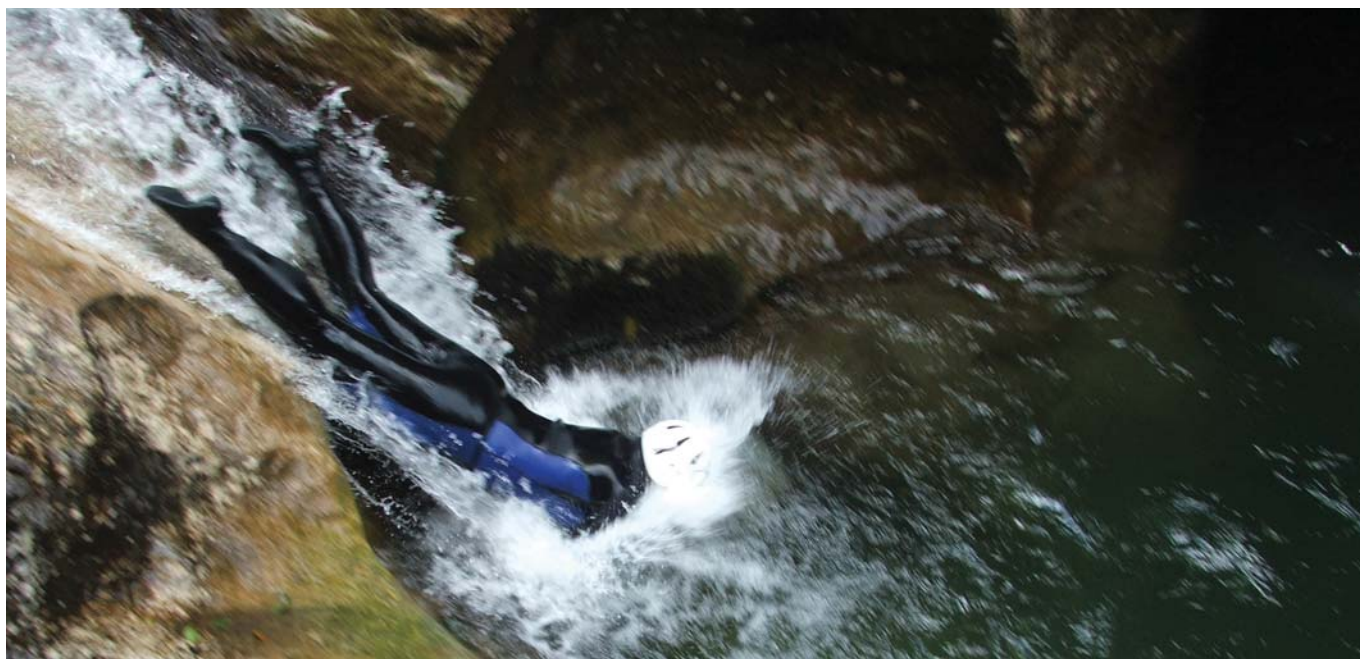
(Klíště) Začalo to tak, že jsem měla jet na brigádu společně s Honzíkem k Andreovi (italský kovář), ale na poslední chvíli to padlo a tak už jsem se smířovala s tím, že se zas nikam nepodívám a Honzík pojedje sám. Ale na poslední chvíli se ozval Georg (proslulý kovář z Guardiagrele), že sehnal brigádu i pro mne a tak ze dne na den vyjždím. Napřed směr Feltre, kde jsme pobývali spolu s dalšími 9 českými kováři a kamarády na týdenní kovářské soutěži. Krásné město, kamarádští lidé a úžasné jídlo. Po týdnu flákání se po městě a obdivování různých řemesel, památek a výtvorů, odjíždíme směrem Pescara – Guardiagrele. Seznamujeme se s Georgem a jeho mistrem Filipem. Cesta byla dlouhá a únavná, ale vesnička kouzelná. Georgova přítelkyně Amanda už měla pro nás připravenou baštu – co jiného než těstoviny. Můj strach, že nebudu italsky rozumět nic, byl zbytečný, už k vůli tomu, že Honza je vynikající překladatel a Amanda mluví 3 světovými jazyky. Byla tak hodná a dávala mi lekce italštiny. Bohužel jen do té doby než jí přijel bratr s manželkou a dítětem z Ameriky, tetička ze Španělska a kamarádka z Anglie. Mým každodenním programem bylo vstát ve 4 ráno, jet na kole o dalších 5 km dál, tam si pohrát s hroznovým vínem a o půl druhé šlapat do toho největšího kopce, který jsem kdy vyšlapala. A pak už jen odpočívat. V práci jsem se seznámila s jedním poloitem, který mě a Honzu brával skoro každou neděli k moři od kterého jsme byli vzdáleni necelých 40 km. Některé víkendy Honza koval ve vzdálených městech a tak jsem měla možnost poznat vedlejší místa a nove lidi. Je toho ještě hodně – různé akce, příhody, cesta zpátky... Zabralo by mi to hodně času a místa v ŠESTÁKU. Tak snad jen – pokud budete mít možnost jet někam do zahraničí, neváhejte i když neumíte ani slovo v daném jazyce. Je to další velká zkušenost v mém životě. Děkuju Honzo.

Naše Expediční kniha SLOVINSKO 2006 – o horách, kolách, vodách i moři má 28 stran. Je zbytečné, aby byla v celém rozsahu přetiskována v této „kronice“ (zvláště když se uvažuje o samostatné knize složené ze všech Expedičních knih). Pro je zde jen ukázka – **4. expediční den – úterý 22. 8. 2006.**

(Irča) Kaňoning – už jenom to slovo u měvyvolává jemné mrazení v zádech. Dnešní den bychom si to měli vyzkoušet. Ale ne jako na Korsice, ale doopravdy. S instruktorama, neoprenama, prostě „natvrdo“. Ráno to jdeme s Anitou domluvit do městečka Bovec. Našli jsme dokonce levnější varianty, takže místo 38 € nás to stálo jen 31 na osobu. Volné místo bylo až na 13:30, takže jsme se jeli projet na kole a někteří šli pěšky k vodopádům. Ve dvanáct jsme se sešli a vyrazili vzhůru za dobrodružstvím. Rozdali nám neopreny, boty, přilby a vydali jsme se vzhůru proti proudu potoka Sušec. Cestou jsme se zatajeným dechem sledovali, co nás čeká. Viděli jsme 2 velké vodopády, pár skluzavek, několik krásných tůněk... fakt dost super, jenom ty vodopády mě trochu děsily. Snad to půjde obejít. Tak jsme nahoře a teď jenom dolů. První byl skok asi ze 3 metrů. To je pohodka šup, šup paráda. Pak byli různé skluzavky, skoky, ta-ková docela parádička. Najednou skalka, pak díra a někde dole – možná – voda. Instruktor začal popisovat, že si sednem, překřížíme ruce a jedeme... my se všichni usmívali, ha, ha – tak kudy to obejdeme – tohle přeci nemyslí vážně. Jenže myslel. Takže sednout, překřížit ruce a šup do neznáma. Byla ve mně malá dušička, ale nakonec to bylo docela fajn. Pak už jsme jezdili po hlavě dolů, po zadu, no prostě jako profci. Jeden velký vodopád našťastí pro málo vody nešlo jet, tak aspoň ten druhý velký, 11 me-

-trový jsme si vychutnali. Pod ramena nám uvázali lano, posadili nás na okraj a šup dolů. Hlavně jsem si myslela, že nás budou na tom laně brzdit, ale šuplo mě to dolů supr rychlostí. Byl to zvláštní pocit, když jsem klouzala po skále, z hora na mě padala voda a dolů to byl ještě kus. Toto trvalo jen pár vteřinek, ale byla to nádhera. Jak jsem ze začátku uvažovala, že nepůjdu, jsem teď hrozně ráda, že jsem do toho šla. Nesmí chybět společné foto v laguně v neo-prenech a hurá zpět. Ještě máme dost času takže jedna skupina vyráží vyschlým korytem potoka k nádhernému cca 100 metrovému vodopádu, který jsme potkali cestou. Já, Dazul a Mája jedeme na kolech k jinému vodopádu kousek od našeho tábořiště. Večer pak už jen papání, kafičko, Sabča chystá jídlo na druhý den – pojede se Soča na raftu. Dnešní den byl příjemným zpestřením.

(Dazul) Těžko říct zda dnešek nebo druhý den expedice byly, pro mne osobně, zatím vrcholem naší cesty. Každopádně dnešní zážitek mohu srovnávat s naší OS expedicí na Korsiku, kdy jsem si prvně v životě kaňonig odzkoušel (navíc bez neoprenů). Dnešní skok do temné díry a skok jištěný lanem, byly nefalšovanými adrenalovými vrcholy, ale korsický skok přes keřík do úzké čtrnáctimetrové soutěsky bude jedním z mých životních adrenalinových vrcholů. Myslí si, že mi dá zapravdu i brašule Rađoch :-). Naše podvečerní cesta kolmo k vodopádu Virje byla takovým hezkým relaxačním počinem. Klid, pohodička, žádné nervy – jedeme společně s Májou a Irčou přes Bovec a vesničku Plužna k „Slap Virje“. Polovina naší expedice tady byla dopoledne (pěšky) a vřele nám to doporučovala. Fakt je na co se dívat. Zbytek naší výpravy, která v tuto dobu kráčí k „Slap Boka“ má také své neměnné estetické zážitky – ten vodopád připomíná Niagáru zespod :-)

Seskok padákem 15.–16. 9. 2006

(Dazul) Takový dárek není moc obvyklý – vlastně je to velmi neobvyklý dárek. No řekněte – dostal jste někdo na narozeniny „poukaz na kurs parašutismu zakončený seskokem“? Já tedy ne – až do svých letošních červencových narozenin. Dostal jsem tedy od svých kamarádů nejorginálnější dárek svého života a měl jsem z něj obrovskou radost. Skočit z letadla jsem si už dlouho chtěl a vždy jsem o tom spíš mluvil a neměl se k činu, abych vyrazil na letiště, absolvoval kurs a skočil. A nyní jsem byl ušetřen zdlouhavého hledání informací, vybírání vhodného termínu atd. Anita mi při předávání daru řekla ještě něco ve smyslu, že buď tam budu a nebo to propadne a tak nebylo o čem přemýšlet.

V pátek 15. září před osmou ranní jsem tedy stepoval na letišti v Hranicích a čekal až kurs začne. Nebudu vás napínat – začal. Nechci zde popisovat dopodrobna co vše se dělo, protože mi to dost připomnělo vojnu za komunistů – většinu času z 12 hodinového kursu jsem pročekal. Čekal jsem až na mne přijde řada, abych mohl provést parakotoul, který mi zabral asi 15 vteřin, čekal jsem ve frontě, abych si vyzkoušel nástup do letadla a výskok což zabralo asi 20 vteřin, čekal jsem na praktické vyzkoušení, které bylo asi o 5 minutách, čekal jsem na písemný test, který mi zabral asi 7 minut a čekal jsem až dorazí letecký doktor aby mne během 1 minuty dokázal vyšetřit. Určitě jsem čekal ještě na další věci, ale to není tak podstatné. Ještě, že se některé úkony jako onen parakotoul, odhoz hlavního a otevření záložního padáku, nástup do letadla opakovaly několikrát – jinak bych se učekal. V pátek za tmy se mi podařilo dočkat se abych se zapsal do pořadí seskoku. Protože jsem

z předpovědi počasí věděl, že má být v sobotu hodně vítr a navíc se nějaký čas nesmělo vzlétnout k vůli Dnu NATO někde v Ostravě, chtěl jsem být mezi prvními. Podařilo se – měl jsem být v sobotu ráno v 7:00 nastoupený na letišti.

A taky že jo. Vyrazil se mnou i můj osobní fotograf Zdendáš, kterého jsem nalákal na letadla a tak. Počasí přálo. Před samotným seskokem jsem byl spolu s ostatními znovu poučen a přezkoušen, nastavili mne (i popruhy mi musel utahovat instruktor), odzkoušeli spojení vysílačkou, musel jsem se někde 2x podepsat, viděl jsem, že se musel podepsat i ten, kdo mi balil padák, ten kdo mne ustrojoval, ten kdo mi velel při seskoku atd. Měl jsem prostě pocit, že je vše opravdu hodně dobře zajištěno a necítil jsem žádné obavy. Do letadla L60 jsme nastupovali 2 základáci (tedy ti, kteří prodělávají základní výcvik a skáčou prvně) a náš dozorčí seskoku. Mimo to byl v letadle ještě pilot – víc se nás tam opravdu nevezlo, jak je patrné z fotky. Pilot vysadil jedny dveře – bohužel ty u kterých jsem seděl já (jako ten, kdo z našeho výsadku skákal první). Ten kožený popruh, kterého jsem se držel mi v některých okamžicích – zvláště když pilot vybíral zatáčky na mojí stranu – nepřipadal až taková jistota jako, když letadlo stálo na letišti. Pro jistotu jsem se raději přisával k sedačce i zadní částí těla. Stoupání do výšky seskoku bylo příjemné. Vzpomněl jsem si na svůj let s Irčou z Dušanbe do Kara-šury před hodně lety. Tehdy jsem měl pocit, že není tak úplně jisté zda v Kara-šure vůbec přistaneme, protože na křídle letadla zřetelně vibroval jeden ze šroubků. V 800 metrech mi teprve došlo, že za pár minut či spíše sekund budu skákat a začal jsem pociťovat zvláštní pocit z toho, co mne čeká. Bylo mi jasné, že cesta na zem vede pouze vzduchem dolů. Na variometru mám 1000 m – nepochybuju o tom, že můj rádoby veselý pohled musí na instruktora s kamerou na přilbě působit dost idiotsky. Konec konců – nezdá se mi až tak přirozené abych vyskakoval s letícího letadla. Můj idiotský úsměv doprovázený křečovitým svíráním koženého popruhu je naprosto oprávněný. Pilot zpomalil, takže se mi zdá jako by letadlo stálo na místě. To je sice hloupost, ale fakt to tak působí. Navíc se mi zdá, že jsme dost blízko továrny Philips a jakýchsi komínů. A taky vidím nějaké rybníky či co. Z kilometrové výšky to všechno vypadá jinak. Spíše odezírám než slyším instruktora jak říká „Jdi!“ a navíc to doprovází souhlasným pokyvováním. Je mi jasné, že žádný další povel už nedostanu a tak se ještě mrknu, že šňůra od padáku je opravdu zajištěná za sedačkou pilota. Vylézám z letadla na stupačku a přidržuju se křídla. Jsem překvapený, že mne ten vítr a proud vzduchu od vrtule neodnesl. Stojím bokem k letadlu – čelem k vrtuli. Teď musím odskočit do

boku tak, abych se nedostal do vrtule a nezazávitovaly se mi šňůry padáku. Sakra, nějak to nejde. Nějak se mi nechce pustit křídla a jít do těch několika málo metrů volného pádu. Hlavně nad tím moc nedumej, poručím si. Tak TĚĎ! Pouštím se křídla a podvědomě se druhou rukou odraším od druhé vzpěry křídla. Správně bych jí měl mít překříženou na prsou. Naštěstí se nic neděje. Padám a zažívám chvilkové NIC. Rychle počítat – stodvacetjedna, stodvacetdva, stodvacettři – dívám se nahoru na padák a vidím, že už se roztahuje. Slider sjíždí pomalu dolů. Ufff. Nemusím dál počítat a rozhodovat se, zda odstřelím hlavní padák a vyhodím záložák. Teď rychle odepnout řídicí madla a nasměrovat padák do vymezeného přistávacího koridoru letiště. „Slyšíš mně? Jestli ano, zamávej nohama“ Jasně – kontrola spojení zezdola. Dělam několik roznožek. „Dobrý. Zatoč do leva...“ Tak a teď mne čeká těch 4-5 minut letu na padáku než přistanu. Na variometru mám 700 metrů a pořád musím dle povelů zezdola zatáčet jinam, než bych sám chtěl. Do 300 metrů mám pak pokoj. Pak rychle natočit po větru a ve 100 metrech to obrátit proti větru. Je to velmi podobné jako na paraglide. Akorát tady to klesá výrazně rychleji a méně to reaguje na sílu větru. Přistávám kousek od oranžového kříže, naprosto lehce a v pohodě. Smotat šňůry, vrchlík a pomalu k plachtám na balení padáků. Je 8:47 a mám to za sebou. Adrenalinově byla zajímavá hlavně část, kdy jsem se musel pustit vzpěry křídla letadla. Srovnal bych jí se skokem do 14 m soutěsky při kaňoningu na Korsice. Zpětně si uvědomuju, že jsem tam zažíval velmi podobné pocity. Když přistála moje kolegyně, která skákala jako druhá, říkala mi, že jsem byl při vystupování z letadla a seskoku strašně rychlý. Tak nevím – mně se to zdálo jako věčnost. Asi to má něco společného s tou „teorií relativity“ :-). Původně jsem zvažoval, že si připlatím 900 Kč, abych mohl absolvovat v neděli ještě jeden skok, ale vyhodnotil jsem to tak, že ty cca 2 sekundy rozhodování než se pustím letadla mi za to nestojí. V 11:00 už jsem byl i se Zdendášem v Dinoticách a makal jsem s ostatními na srubu.

Srubostavění 16. 9. 2006

(Dazul) Fanta zorganizoval brigádičku na „srubu“ a tak jsem nemohl odolat a ihned po seskoku padákem z letadla jsem kmital i se Zdendášem do Dinotic. Byl jsem příjemně překvapený početní převahou 6.OS :-). Byla tu větší část našeho OS klubu (Radek, Klíště, Brumla, Tutino, Dazul) aby pracovat spolu s ostatními na šestkařském „srubu“ v Dinoticích.

Osazovaly se futra a vstupní dveře, zateplovala podlaha v přízemí, makalo se na dodělání komínu – šaluňk + betonování horní komínové desky. A mimo to ještě spousta takové té drobné mravenčí práce. Ale tentokrát s námi nevyrazili naši „nemakačenkové“ a tak se skutečně udělalo hodně práce. Největším kladem dnešní akce je, že srub už je uzamykatelný, takže už se nám snad nebudou ztrácet kladívka a materiál. A taky, že za námi bylo opravdu vidět kus hotové práce.

(Dazu!) Odpoledne jsme si vyjeli ve složení Anita, Irča a já na kolech po trase: Kateřinice – Ratiboř – Troják – Rajnochovice – Lazy – Kateřinice. Babí léto bylo v plném proudu a my byli zase maximálně spokojeni :-)

(Brůča – taťka od Delfínka) Rok uběhl jako voda v Bečvě a rodiče skautů dostali Tradiční pozvání na opékání živaňské a povídání s rodiči. Akce se nekonala na Bařince ale v nově postavené klubovně v Březinách.

Odpoledne někteří rodiče sadili stromky v okolí jiní si prohlédli nové centrum Březiny. K večeru se rozhořel oheň a začala opékačka několika živaňských za aktivní účasti rodičů. Při zpěvu, povídání, popíjení večer skvěle ubíhal. Živaňské byly skvělé. Dazul, Radek, Kikina, Tutíno hráli na kytary, zpívali – pravá pohoda. Je jen škoda že se více rodičů nezúčastnilo. Množství fotek skvělou akci i když na kabelovce uveřejnili jen pár. Dík všem kteří se na přípravě podíleli.

(Šárka – mamka od Fialky) Letos poprvé se rodičovská Bařinka konala v Březinách, tak jsem po dlouhé době vyrazila za hranice všedních dnů, nemusí jenom dcera. Nic mi tam nechybělo počasí dobře objednané / nevím co jste tam nahoře slíbili/ dobrá zábava, milá setkání, stůl plný dobrot... Akorát jsem byla nachystaná, že stromků bude více a že se bude sázet a sázet. Takže zbývá jen poděkovat, ať se Vám daří, hodně aktivních členů, pohody, tak díky.

(Zub) Letos jsme opustili tradiční Bařinku a zkusili to udělat v Březinách. Někteří rodičové to mají radši v Karlovicích, ale chtěli jsme to zkusit, jestli přijde víc rodičů. Tím, že probíhala i akce „zasad si svůj strom“, mohl si každý návštěvník zasadit svůj smrček, habr či buk. Samozřejmě není nikde psané, že příští rok sa nesetkáme zase na Bařince a nebo třeba v Dinoticích. Ale ještě k letošku. Myslím, že to byla akce vydařená. Po mém hrubém součtu kolik lidí se tam celkem protáhlo, to bylo tak půl na půl. Zhruba 20 rodičů a 20 lidí z oddílu. Od těch malých až po nejstarší. Jídla i pití bylo dostatek, masíčko bylo obzvláště vypečené, vínko lahodné chuti a tím i nástroje a hlasivky dobře naladěné. Končili jsme kolem 2 a všeci sa rozjeli dom, snad spokojení a připravení na to, že příští rok znova.

(Dazul) Vyrazili jsme na Hostýn – na horských kolech (Radek, Anita, Brumla, Tutíno, Dazul, Klíště + Fanta, Irča + komplet rodina Brožova). Vyráželi jsme v 11:00 z Trojáku, kde jsme se dostávali každý po své ose. Tam jsme se taky potkali s částí papučářského kolového výletu. Ve 12:40 jsme už byli na Hostýně a po 14:00 jsme vyjžděli zpátky domů.

Počasí úžasně slunečné, protě nádherné „indiánské léto“. Cesta proběhla bez pádů, úrazů a defektů, všichni byli úžasně spokojení –)

CC na nečisto 28. 9. 2006

(Dazu!) Původně jsme chtěli přejet na kolech Velkou Fatru tak jako loni, ale nepřízeň tamního počasí si vynutila náhradní program – letos jsme si proto zkusili trasu Cross Country nanečisto... Ale v takové odlehčenější a pohodlné formě – v 8:30 jsme vyrazili osobními auty do Velkých Karlovic, ale nevyložili jsme kola U partyzána (U tabulí), kde normálně Cross Country i K2 začíná, ale zaparkovali jsme o pár kilometrů blíž k cíli – u horského hotelu Sůkenická, kousek od Třeštíku. Tady jsme některá rozebraná kola (k vůli přepravě) poskládali a chvíli po 10:00 hromadně vyrazili do brutální mlhy.

Naštěstí se už za půl hodinky podzimní mlha vytratila a po zbytek cesty nás doprovázelo ukázkové slunéčko. V 11:06 Raďoch opravuje píchlou „galusku“ a pro ostatní to je příležitost k příjemnému odpočinku. Těch příležitostí k odpočinku se do cca pěti hodin, kdy jsme dorazili domů, bylo ještě několik – třeba ve 14:00 hospoda na Cábě

Jakmile jsme dorazili domů, museli ještě řidiči dojet pro auta zaparkovaná nad Třeštíkem a až když se vrátili, mohli i oni považovat tuhle povedenou akci za zdárně ukončenou.

(Tuček) A je to tady. Den D, hodina H. Celý rok se klepu na to, až se zúčastním slavné Cross Country a utkám se s těmi nejlepšími. Zvučná jména jako Dazul, Raďoch a Milan mě nenechaly spát a stále se mi promítaly jejich obličeje, když jsem vyčerpáním padal z rotopedu v jihlavském fitku. O ženských ani nemluvíme bo tohle stíhací komando Anita, Sabča a v čele udávající tempa Irča. Jejich uštěpačné hlasy a narážky na moji adresu, že jsem hrozně pomalý a prý brzdím nejen je, ale i turisty okolo mě pronásledovaly každý večer na antukovém oválu, který jsem zdolával pro utužení fyzické kondice.

A je to tady. Nadupaný výživnými preparáty s tělem samý sval netrpělivě očekávám vytoužený start. Hvězdy jsou mi nakloněny. Do krásného východu slunce se mi zjevuje pozitivní znamení, které mě provázelo celou noc. Dodávám si kuráž a drze se zadívám na svého soka Raďocha a mezi zuby jsem procedil něco jako „bude ti horko, kamaráde“. Dazula a Milana ani nesledují, protože jsou to zkušení profici a problém s nimi bude až ve finálovém sprintu.

Kostky jsou vrženy. Nebylo čas se ohlížet za sebe. Vidina prvního místa byla silnější než cokoli jiného. Vyhrát pumpičku, to fakt stojí za to. Prvních pár sjezdů jsem dal s prstem v nose než se objevil první stoupák. Ale neměl jsem strach. Aminokyseliny v mém těle začaly působit. Dal jsem se na vražedné tempo. Do zad mě dýchalo chlapské trio. Ne, nepustím je! Mezitím nás míjejí círky. No, to snad ne. Poprvé sahám do kapsy mého trikotu a hltám do sebe Red Bulla. Plechovku zahazují úmyslně za sebe a škodolibě sledují pád Dazula, kterému se plechovka zamotala do špic. Než ho posbírali, tak jsem už seděl na Cábě a cucal džus. Sabča s Anitou mě vnucovali kafe. Musel jsem odmítnout, protože by se mi to bilo s L-karnitinem. Bylo mi to hned jasné. Zkušená farmakoložka a ještě více proraďnější sestra. Chtěli mě vyšachovat.

Dávám si pár kliků, skáču do pedálů a doháním Raďocha s Milanem, kterým jsem dal fóra. Cestou ještě míjím asi 15 kolistů v trikotu. Jejich vedoucí cosík na ně jekl a už se mě drželi za zády. Byla to zývačka. Sklepal jsem je za prvním javorem...zelenáči!

Sjíždíme poslední kopec a dostáváme se do finále. Držím se Raďocha jako stín. Kličkuje po cestě jako zajíc a nechce mě pustit...syčák! Je fakt, že nejsem taky férový. Víím, že je našláplý jak želva a chce mě vytavit, ale neví, že mám náskok a víím o jeho slabíně. A to díky videokazetě, kterou jsem si potají sehnal. Jeho styl jsem sledoval s studoval celý rok.

(Dazul) Po relativním loňském úspěchu dámské části našeho útočného družstva – pro nezasvěcené připomínám, že jsme dorazili o pouhé 2 vteřiny později než Trpka s Cecilem a skončili jsme na 3. místě – bylo jasné, že další ročník nebude jen tak. A taky, že ano. Irča, povzbuzena svým výkonem z podzimu 2005, zahájila ihned přípravu na letošní podzim. Začalo to tím, že si vynutila splnění mého neuváženého slibu – a sice, že když Cross Country zvládne, koupím jí její vlastní horské kolo. Sotva se horák zableskl svojí novotou u našeho domu, najela Irča na tvrdý trénink. Ráno 80 dřepů,

30 kliků a misku ovesných vloček. Na oběd zeleninový salát a neslazený čaj. V práci pod svým pracovním stolem měla dvě pětikilové činky, které dokázala nadzdvíhat nártem nohy v době, kdy kreslila na počítači návrhy koupelen. Ve chvílích, kdy provázela zákazníky po koupelnovém studiu, dokázala využít i tento čas k posílení těla – mačkala gumové kroužky. Po příjezdu z práce rychle vyrazila na svou pravidelnou trasu Ojíčná – Bludný – Troják a zpět. Nepodařilo-li se jí těch 20 km v terénu urazit pod 60 minut, byla nevrhá a po zbytek dne s ní nic nebylo. Každý víkend pak vyrážela na delší a delší jízdy. Občas mne s pohrdavým úsměvem vzala s sebou, ale fakt je ten, že jsem se jí už daleko před Hostýnem ztrácel a zpátky domů jsem dorážel několik hodin po ní, vyčerpan a bez sebevědomí. Není se tedy čemu divit, že jsem záhy i já – vybičován Irčiným příkladem – najel na zostřený trénink. Jestliže Irča ráno dělala 30 kliků, musel jsem jich udělat 31 i kdybych měl při tom zemřít. Jestliže snědla Irča misku ovesných vloček, musel jsem sníst dvě... Podvečerní vyjížďka na Troják mi za chvíli nestačila a tak jsem to z dlouhé chvíle bral přes Rajnochovice na Lazy a Prženské paseky. Na problémy jsem nedbal a vyrážel na kolo i při čtyřicítkových teplotách, pochvalujíc si jak studený déšť dokáže chladit mou horkou hlavu. Snad netřeba dodávat, že jsme náš trénink dokonale utajovali – nejen před konkurencí z řad ŠESTKY ale i před vlastními dětmi. Bylo nám totiž jasné, že vychytralí mágové Istivých slov dokáží nevinně vypadajícími otázkami vytáhnout z bezelstné dětské duše cokoli. V sobotu ráno 7. října 2006 byla Irča na nohou už před pátou ranní. Dala dvojitou dávku dřepů, kliků a ovesných vloček, silikonovým olejem promazala řetěz a převodovku své Meridy, nabalila cyklistický batoh glukózou, vitamíny, vakem na vodu a vzbudila mne, abych se také připravil. Naučenými pohyby jsem pro jistotu dvakrát rozebral a složil kolo, překontroloval lepení a pumpičku, promazal hydraulickou vidlici předního kola a šel se nadlábnout vloček. Když jsem do sebe soukal devátou lžici poridge, zatroubil Miris a my museli naložit kola i sebe na cestu ke slovenské hranici. Na startu ve Velkých Karlovicích jsme byli dokonale připraveni. Dav čumilů i fanoušků obdivně zamručel vždy, když jsme dali na obdiv naše dokonale vytrénovaná těla. A protože ani konkurence nelenila, nahodilý divák mohl nabýt dojmu, že se na letošním Cross Country sešla republiková špička kulturistů a kulturistek. Několik minut před startovním výstřelem se vypjatá atmosféra dala krájet. V očích našich konkurentů bylo vidět cosi, co mělo k ušlechtilosti daleko jako já Arnoldu Schwarzenegerovi. Kam se poděla ta kamarádká pohoda a k pomoci vždy natažená ruka – pomyslel jsem si. Podívali jsme se s Irčou na sebe a pochopili, že tady není na nic takového prostor. Bylo nám jasné, že naše mirkovskodušínské lepší já musíme

zanechat tady, jinak nemáme šanci. V tom zazněl výstřel. Všichni šlápli do pedálů a během několika setin sekundy vyrazili směr Třeštík. Zmateně jsem zůstal stát, stejně jako Irča. Takový start jsme nečekali. Záhy se nám ale po tváři rozlil úsměv, protože výstřel pocházel z myslivecké brokovnice člena karlovického mysliveckého sdružení a ne ze startovní pistole. Pochopitelně bylo nutno start opakovat, což způsobilo jednak zmatení čela pelotonu a taky časové zpoždění. To naskočilo ještě tím, že další výstřel nikdo ze závodníků nezaregistroval, protože Miris z klubovny omylem vzal airsoftovou pistoli (fakt vypadala jako opravdická). Když už se vědělo, že normální pistole opravdu nikde není a pokáraný myslivec se svou brokovnicí zmizel neznámo kam, odstartoval Miris letošní Cross Country povelom „Včil!“. Tentokrát nebyl start tak překvapivě divoký, takže jsme se z ničeho nic octli s Irčou a Milanem na špici. Evidentně to nepovzbudilo jenom mne a tak jsme ze sebe dávali vše, co jsme za dobu poctivého celoročního tréninku nasbírali. Třeštík jsme minuli bez zastávky a zvolňovali pouze při největším stoupáku na Vysokou. Ale i tady Irča odmítla slézt s kola a na pomalý převod to dala. Teprve na Soláni jsme dali velmi krátký odpočinek, abychom se napili. Bohužel toho využily dva konkurenční týmy a přilepily se na nás jako muchy na čerstvé kravské lejno. Toto krátké solánské zaváhání, jak se později ukázalo, bylo pro nás osudným. Tým Radek, Anita a tým Tutíno, Brumla se nás už nepustili. Zkoušeli jsme různé finty a triky, ale nic nezabíralo. Nutno podotknout, že ani konkurence se neštitila ničeho. Například mi vhodili (tak aby to vypadalo jako náhoda) pětikilovým kamenem do přehazovačky a navíc pod záminkou, že mi to pomůžou spravit ji zlomili... Ale náš tým ve složení Irča, Milan a já, jsme jim to stejnou měrou opláceli. Například, když nad Jablůnkou Tutíno proradně Irči píchnul přední kolo, použil jsem veškerého umu, abych zařídil zbloudění Brumly. Ovšem za svůj majstrštych považuju to, že jsem vybudil v Rađochovi poslední zbytky mirkodušinovského syndromu a on se vydal Brumlu hledat. Tím pádem jsme oba konkurenční týmy načas roztrhli a zaměstnali je. No a my sami mohli v klidu píchné kolo opravit. Nebudu vás dlouho napínat – nejdramatičtější okamžiky se dostavily až na samotný závěr Cross Country. Jestliže celých šedesát kilometrů vedly tři týmy v čele pelotonu litý boj, pak posledních tři sta metrů to nebyl boj ale sestrovražedná vendeta. Taktika všech týmů byla průhledně stejná – mužská část vyrazila dopředu a ženská část týmů se držela trochu zpátky. Jejich úkolem bylo se navzájem plést pod kola, šněrovat kamenitou cestu a zajistit tak mužům důstojný dojezd ke srubu v Březinách. Jakmile ale měly jistotu, že slabší část týmu už je v cíli, vyrazily dábelským tempem bikerů šíleným padákem k Březinám. Něco jako povolená rychlost jim bylo cizí. Děvčata se neštitily ničeho a tak záhy odpadla Brumla. Vylodění na pláži Omaha bylo proti posledním 150 metrům Irči a Anity nevinnou hrou dětí v mateřské školce. My, co jsme už lapali dech v cíli, jsme sice měli připravené klacky, které se měly jakoby náhodou potencionální vítězce před cílovou páskou vplést do špic, ale překazil nám to zoufalý Tutíno. Ten nevydržel zklamání z toho, že Brumla se neudržela v čele a s pokřikem „příští rok zvýšíme tréninkové dávky“ nás začal ohrožovat služební pistolí. I když jeho zneškodnění zabralo Radkovi jen chvíli (i můj klacík si přišel na své), prošvihli jsme klíčový dojezd do cíle. Anita dorazila dřív – doslova a do písmene o půl předního kola. Také zvýšíme tréninkové dávky – suše rozhodla Irča. A já se už nyní těším na 6. října 2007, kdy bude další ročník Cross Country. Už si odškrtávám zbývající dny...

(Zub) SEČIN – to je taková velká středisková rada, která netrvá 3-4h, ale od pátečního večera až do nedělního poledne. Řeší se tam mraky věcí a řekl bych věcí vesměs důležitých pro chod oddílů či střediska. Tím, že je dostatek času je tam skvělý prostor pro prezentaci všech oddílů a je už na vůdci jak se k tomu postaví. A to nejen v samostatném bloku o činnosti jednotlivých oddílů, ale také během celého jednání tím, jak reaguje na jednotlivé otázky a problémy. Víím, že je to akce dost neatraktivní, vzhledem k celodennímu sezení a neustálé pozornosti. Ale vzpomenu-li Sečín 2 roky zpět, kdy bylo ovzduší na Bařince tak nabitě a výbušné, že stačilo škrtnout sirků a Bařinka by letěla na Mars, tak letos i vloni to byla velmi příjemná debata s možností a časem na vlastní projev. Říkám to proto, aby to neodrazovalo ty, co někdy aspoň na moment uvažovali o tom, že by se tam jeli podívat. A jen tak mimochodem. Celý SEČIN se výborně jí, a večer aj leccos dobrého vypije a zahraje.

(Dazu!) V sobotu pomáháme hlavnímu staviteli Fantovi s pokládáním šindele na oddílový srub ŠESTKY v Dinoticích. Stavbu prvně navštívila a poctivě pracovala i naše magistra Anita :-)

Před devátou jsme už makali na plný výkon – někteří začali strhávat ochrannou igelitovou pásku z plechů a přitloukat z obou stran „srubu“ okapničky, někteří se stíhali se muckat, Raďoch dokončoval drobnosti na zakončení komínu, Očko s Medvědem makali na stavbě latriny, Vápno odkůroval smrkové klády, Martin dodělával podlahu kolem komínu...

Odjížděli jsme, když byla latrina nahrubo zatřešená, dvě řady šindele od cesty položené a kůra z klád popálená. Zvládli jsme toho dost, oddílový „srub“ hezky poporostli :-)

Anitino čtvrtstoletí 28.–29. 10. 2006

(Dazu!) Někteří z nás stihli v sobotu dopoledne dodělat střechu v Dinoticách, odpoledne Counter-strike, kterou pořádal Marin a Pavúk ze ŠESTKY a pak ještě oslavu Anitiných narozenin na Hawai. Anitě totiž bude za třičtvrtě století rovných 100 let!!! Posledně jmenovaná akce byla obzvláště veselá :-)

Dorazili jsme s Irčou na osadní chatu T.O. Hawai až za setmění, když už byla zábava v plném proudu. Byli jsme rádi, že na nás s hromadnou gratulací a předáním darů naší nejmilejší Anitě počkali. V půl osmé venku pod skalami Fanta zapálil 25 dortových svíček nastrkaných do vánočky (ta prý měla větší šanci přežít transport na Půlčinské skály než nějaký tuctový dort). O minutu později jsme už Anitě přáli a předávali hodnotný dar :-). A pak se už jen hrálo a zpívalo. Spontální bloky písniček byly prokládány humornými společnými vzpomínkami a přípitky. „Pí čo nepiješ?“. Hudebních nástrojů se neochvějně chápali i ti, kteří je do té chvíle nikdy v ruce nedrželi a jejich muzikantské a pěvecké kreace byly obdivuhodné. Sborově jsme z plna hrdla pěli „... Tak žijem jako v pohádce, když nechcem nejdem do práce, a to nechcem nikdy venku se pasou krávy. Šeptáš co tě láká a to je pro čmeláka co broukal v klidu svůj part malá louka a Start!. pro všechny první třídu... Start!. pro všechny první třídu...“ Kolem druhé ráno už slabší povahy podřimovaly. Není divu.

Nedělní snídaně vrcholila až kolem 10:30, uklizenou chatu T.O. Hawai jsme opouštěli o hodinu později a v poledne už jsme seděli ve vozích a ujížděli k domovu, respektive do Březin, kde Zub pořádal „Kurs ovládání biče“ atd.

(Dazul) Radek, Brumla, Anita a Dazul, spolu s Martinem a Fantou pracovali na stavbě kolně – hospodářské budovy v DBCB. Začínalo se v 8:30 za romantického prvního sněžení letošní sezony. Dvě motorové pily udělaly pořádný kus práce. Cvičně jsme udělali do megaklády, kterou jsme dovezli z Dinotic zářezy a proměnili jí v přírodní stojan na kola. K srubu DBCB bude skvěle ladit. Za hodinku dorazil traktor s deskama a začali jsme je natloukat na dřevěnou kostru kolně. Současně

s tím jsme přidávali trámký na zpevnění podlahy, aby byla maximálně pevná. Pak jsme načisto řezali a přibíjeli fošny na podlahu. Do toho nám pořád sněžilo a místy to nemělo s romantikou nic společného. Po půl čtvrté nás přišla zkontrolovat Irča, ale to už jsme měli natlučené desky skoro po celém obvodě, podlahu, trámký na podlahu podkroví kolně, a vykládané desky jako provizorní rovnou střechnu. Mákli jsme si, ale je to na kolni poznat.

Kurs sebeobdrany 5. 11. 2006

Radek pomáhal Zubovi zajiřovat kurs sebeobdrany v Dětském bezbariérovém centru Březiny. Krbovna je na aktivity tohoto druhu jako svořená :-)

Stavíme kolňu 11.–12. 11. 2006

(Dazul) Kecka, Klíště a Dazul makají spolu s ostatními členy ŠESTKY na stavbě kůlny v DBCB – dělala se střecha. Mezitím jsme stíhali zajet na oddílový srub v Dinoticách, odkud jsme přivezli nějaký materiál, který tam zbyl a upotřebíme jej při stavě kolně. Oddílový srub i kolňa v DBCB jsou rozměrově i konstrukčně identické a oběma stavbám velí Fanta. Srub je ale už v podstatě

obyvatelný, takže nyní musíme máknout i na jeho kateřinickém dvojčeti. Cílem tohoto víkendu je udělat nahrubo střechu. Práce se protahují do noci a Očko baví přítomné svým pádem ze střechy. V neděli pokračujeme. V DBCB se koná víkendová akce pro RS celého střediska – z ŠESTKY se jí účastní Medvěď, Cipísek a Máta. Pozitivní je, že nám jde většina RS v neděli dopoledne pomoc. Když kolem 16:30 končíme je střecha pobitá deskami s okraji zaříznutými načisto.

Stavíme kolňu 16. 11. 2006

Klíště spolu s Martinem a Fantou Kulišákem mají za svitu výkonného reflektoru noční směnu na střeše kůlny v DBCB. Natahují lepenku na kterou se pak budou natloukat šindele.

Střecha na kolni 19. 11. 2006

Tento víkend byl opravdu napraskaný a rozmanitý. Dazul po tři dny makal (střídavě spolu s Martinem, Pavukem, Zdendášem a Mátou ze ŠESTKY) na dodělání střechy kůlny v DBCB. Další členové našeho OS klubu – Klíště, Radek a Anita – pomáhali tento víkend zajišťovat výpravu ŠESTKY na Dynčák. A poslední část 6.OS – Kecka – se účastnila akce Elixír vPardubicích. A mimo to se konala v DBCBV Lanpárty, kterou spoluorganizoval Pavuk.

Finále kolně 9. 12. 2006

Dneska se nás sešlo šest – Fanta, Martin, Pavuk, Luky, Zdendáš a Dazul. Historicky jsme téměř dokončili stavbu kůlny v DBCB – natřením dostala kůlna úplně skvělý vzhled. Teď už nás čeká jen nastěhování střediskové plachetnice třídy vaurien do kolně :-)

Na střediskové Vánoční akademii v zaplněném kině Vatra měl premiéru tříminutový videoklip s Radkovou písničkou „Až uvidíš nebe v jednom plameni“ se záběry z naší letošní OS expedice (oldskautské originální PF2007). Střediskovou Vánoční akademii letos organizoval 1. dívčí oddíl Ještěrky a fakt se jim to povedlo.

(Martin) Jak už bývá dobrým zvykem tak i letos jsme se účastnili Vánoční Akademie. Ráno jsme doputovali na Vsetín k Vatře, kde chvíli po nás dorazil i Zub s kulisama. Potom následovala zkouška. Ta proběhla celkem úspěšně, až na to že nám tak trochu selhávalo rádio, ale to se nějak vyřešilo a my jsme mohli v klidu usednout a začít se oddávat prezentacím jiných oddílů. Před vystoupením každého oddílu vystoupil sbor zpívajících učitelek, ten měl zřejmě za úkol to, aby každému připadal následující program naprosto úžasný. Jednotlivé prezentace ubíhaly, stejně jako písně učitelek. Něco bylo úžasné, něco trochu horší... A potom to přišlo. Byli jsme na řadě. Naházeli jsme na sebe kostýmy, pobrali kulisy a rychle zpátky do sálu aby nám neutekla naše prezentace.

Po ní už na pódiu stála televize a chrápal dědek. Celá scénka začala slovy: „Dědku vztávaj, začínajů zprávy“. Pípla televiza a hlasatelka už lomila rukama nad gangem výtržníků, který likviduje město. Po krátké ukázce babka televizu radči vypla. A v tu chvíli se jako lusknutím prstů diváci ocitli na vlakovém nádraží, kde se ozývají první tóny nějakého songu... Na scénu přichází parta mladých hiphoperů se kterými se doslova roztančí celé nádraží. Všeci trsajů co jim dech stačí. V tom čase kolem prochází dědek s babinů a ta mu říká: „vidíš jich? To sů ti z té televize“. Dědek enom zahrozí čaganem a zařve: „pakáž jedna“, a rači ide dál. Ozve sa hlas který oznamuje příjezd karlovické střely. Hiphopeři ze sebe shodí svůj šat a oblečů si kroje. Rychle naskáčů do vlaku. Průvočí odmávává vlak a ten za sebou nese poselství: „ne každá vypadá, že je skaut“. Opět následoval sbor učitelek. Akademie byla tradičně zakončena filmem. Tentokrát to byla Doba ledová 2.

(Kikina) Snad poprvé jsem jela na Vánoční akademii s tím, že jsem se ani trošku nepodílela na přípravě naší scénky. Což mě docela potěšilo, protože je fajn vědět, že už to zvládnou jiní, mladší :-)). A líp! Akademie se konala jako každý rok ve vsetínském kině, sál byl skoro plný, i když jsem si všimla, že tu není tolik rodičů jako obvykle. Musím říct, že letos bylo všechno zorganizované do nejmenšího detailu, hlavně díky Tlampě a Eli, které taky celou akademii moderovaly. Kromě scének, které si připravily jednotlivé oddíly, nás několikrát pobavil Sbor valašských učitelek. Pobavil proto, že Tlampa skoro pokaždé pojmenovala sbor nějak jinak, třeba Sbor učitelských zpěvaček, Sbor zpívajících učitelek... Samotné scénky letos byly hodně povedené, ale nejvíc se mi opravdu líbila ta naše. A myslím, že ostatním taky. Karlovická střela byla naprosto krásná a přesná kopie a výkon rapujícího Matesa neměl chybu:-). Co mi ale chybělo, bylo společné zpívání koled a společné rozbalování dárečků. Bez toho byla akademie taková trochu neosobní a zbavená vánoční nálady... Ale kdo chtěl, bavil se, hlavně u filmu Doba ledová, který se promítal na konci akademie...

Vánoční vzpomínání 23. 12. 2006

Už po druhé jsme uspořádali VÁNOČNÍ VZPOMÍNÁNÍ – tentokrát v DBCB. Končilo se těžce po druhé hodině ranní – tedy vlastně až na Štědrý den ráno...

Někteří z nás stihli před tím ještě tradiční ŠESTKAŘSKÉ Vánoce, které byly letos ve znamení velké pyžamové párty.

(Kikina) Letošní oddílové Vánoce byly jiné. Za prvé tím, že jsme poprvé byli v Březinách a nemuseli se mačkat v naší staré mini klubovně a za druhé tím, jak parádně a netradičně je Fialka s Keckou zorganizovaly. Když jsem viděla zvadlo, na kterém stálo, že Vánoce budou v duchu pyžamové párty, přišlo mi, že to nebude vůbec vánoční, že to nebude jako vždycky. Ale byla jsem hrozně mile překvapená... Nejdřív jsme se vydali do lesa nasypat zvířatům do krmelce nadílku a pak už jsme se

převlékli do nočních košilek a pyžamek. Kupodivu si nikdo nic nezapomněl, a tak jsme se všichni mohli se zavázanýma očima přesunout do velké klubovny ke krbu, kolem kterého byl udělaný kruh ze svíček. Každý tak mohl vzít jednu z nich, popřát ostatním do nového roku a položit svíčku na tvar šestky, nalepený na zemi. Když jsme se vystřídali všichni, hořela na zemi malá šestka složená z plamíneků přání každého z nás. Pak už se střídala jedna hra a aktivita za druhou. Tančili jsme, vázali kravaty, líčili krásné modelky. A mezitím každý mohl napsat na lísteček jméno majitele nejkrásnějšího nočního oblečku – ten potom dostal diplom. Taky jsme posílali papírové pusu s přáním a spoustu dalších věcí. Strašně rychle to uběhlo a už se rozbalovaly dárčky... Pak už se ti mladší rozešli domů, zatímco starší zůstali na roverskou vánoční pařbu...Vánoce byly jedním slovem krásné a to hlavně díky Fialce a Kecce, které nad jejich přípravou určitě strávily pěknou dobu, takže si zaslouží poděkování. Aspoň moje určitě jo.

OS Tůlavé papuče 2006

Na podnět „gangu čtyř“ (čtyř bývalých a současných vůdců vsetínského skautského střediska - Pajtáša, Daloša, Romana a Dazula) vznikl v roce 2004 klub 1. OS „TŮLAVÉ PAPUČE“, což je název, pod kterým Pajtáš již nějakou dobu před založením zval ostatní na své aktivity. Původně OS TŮLAVÉ PPAUČE vystupovali jako samostatný OS klub, ale dnes jsou součástí 36. OS klubu „PORTÁŠI“. Základnu TŮLAVÝCH PAPUČÍ tvoří dospěláci, kteří se aktivně podíleli na vedení vsetínského skautského střediska, „svých“ oddílů - vsetínských vlčat a světlušek, Ještěrek, Trojky, ... Stejně tak, jako se „PAPUČE“ občas účastnily našich (šestkařsko-oldskauských akcí), účastnili jsme

se obdobnou měrou akcí „papučářských“.

To na objasnění, proč je dobré pro „historii“ zachytit, jak se **OS TŮLAVÉ PAPUČE** presentovaly na konci letošního roku dovnitř našeho vsetínského střediska:

(Pajtáš) **Tůlavé papuče (družina oddílu Portáši)**. Bylo, nebylo. Za sedmero horami, dvěma skautskými středisky a jedním DBCB, žili-byli, lehce zapomenuti, mírně přerostlí roveři oldskauského věku. Když už toho prachu, který na ně sedal, bylo tak akorát dost, **jeden** pravil: Ogaři a cěrky, brchajme sa! A **druhý** pravil: Baže!

Třetí na to: Šak to eště pro nás neskončilo! **Čtvrtý** zdvíhnu prst: Baže, šak ten **SKAUTING**, to je dobrodružství, které pro nás může skončit jedině až v krematoriu! **Pátý**: Ešče nějak nebylo, aby nějak nebylo! **Šestý**: A proč bychom se netěšili, když nám pánbůh **SKAUTING** dal! Na to si všichni řekli BAŽE, a aby si to opravdu ještě užili, dali hlavy dohromady, pak oprášili svoje valašské papuče a:

- prošli pěšky Novohradské, Orlické a Rychlebské hory, Malou Fatru,
- kolmo sviští po cestách aj necestách po celé Moravě,
- v zimě, když je omrzí sáňkování, běžky sa jich nemůžů střepat,
- ani kolečkové brusle jim nejsů cizí,
- patří ke špičce střediskového jachtingu (již dvakrát pokořili Lipno),
- umí vzít za sekeru, pilu aj vařečku,
- sjeli divoké vody Vltavy, Moravy, Lužnice, Otavy, Baťového kanálu,

- odcát počát není lepších filmařů, scénáristů a dabingérů v hraných i dokumentárních filmech,
- i ve vyhlášeném střediskovém triatlonu jejich zástupci dokázali obsadit pěkné čestné první místo,
- kromě jednoho adoptovaného Skota, adoptovali i malou Lidušku z Ugandy,
- atd. atd.

A v příštím roce, v roce 2007, tomu nebude jinak.

A protože Papučáři nejsou žádné Běčka, zvou tímto všechny malé, velké, hubené aj tlusté, mladé aj staré, domácí i přespolní, na své akce v roce 2007.

S námi platí: **NEMUSÍŠ BÝT PAPUČÁŘ, STAČÍ KDYŽ JSI POHODÁŘ**

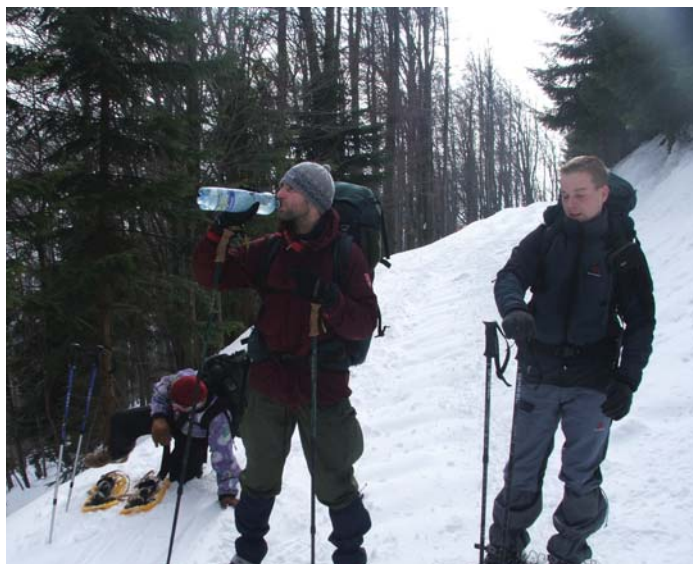

SILVESTR na Bařince se teda vyvedl. Tolik lidí ze ŠESTKY dohromady na Silvestru ještě nebylo – 19 (+2 partneři). Byla potní chýše i jízdy na pytlí, hraní a zpívání a hodně srandy...

(Kikina) Když jsme v sobotu odpoledne odjžděli s děckama z Bařinky, právě se tam začali sjíždět ti, se kterými každý rok vítáme nový rok, a tak se mi dom vůbec nechtělo. Večer před Silvestrem totiž kolikrát bývá veselejší než samotný poslední den v roce. Ale nedalo se nic dělat, už jsem nebyla moc dlouho doma... V nedělu ráno jsme teda vyrazili ve složení Peťa, Janina, Budulínek, já a Čeči, s bágama narvanýma jídlom a s radostnou náladou. Stavili jsme se eště u Románků na tradiční kyselici a pak už jsme se vyplahočili nahoru za ostatníma. Kupodivu už byli vzhůru:-). Po stole byly rozložené různé hry, od šachů, přes karty, až po focusing, takže jsme se hnedka přidali. Hrálom se až

do odpoledne, mezitím někteří chystali zimní saunu a někteří si jako obvykle šli něco naspat. Barča s Janinou pak nachystaly žranicu (jinak se tomu říct nedá), protože nikdo z nás se v životě nepoučí a každý rok táhneme hory jídla. Ne, že by se to nesnědlo, ale je toho vždycky tak pro třikrát víc lidí... Když se dohrabal Dazul, který si nemohl nechat ujít běžky (i když většinu cesty se asi spíš brodil ňahněm), začalo se hrát. Radek měl s sebou novou kytaru, Tuček bongo a spoustu chraštítek, takže to dohromady znělo dost solidně a přezpívaly se skoro všechny písničky, na které si kdo vzpomněl. Mezitím se popijelo, teda spíš nehorázně prolévalo víno, taky jsme chvíli venku jezdili na pytlí na různé způsoby. Tuček se pokoušel zprovoznit velký lavór, ale jaksi se to nepovedlo:-). O půlnoci jsme jako každý rok vylezli na kopeček, místo rachejtli zapálili ohník, zazpívali „Něco o lásce“ a každý každému popřáli do nového roku. Musím říct, že letos byla právě tahle chvílka fakt veselá, ale na druhou stranu tak krásně dojemná. Mně bylo trochu smutno, protože jsem byla daleko od svojí druhé půlky, taky jsem si vzpomněla na Jéňu, který to ale všechno určitě pozoroval shora, a přála jsem si, aby se vyplnilo aspoň některé z těch přání, kterých se mi dostalo od nejlepších přátel...

Tříkrálová sbírka 6.1.2007

(Kecka) Minulý rok jsem chodila na Tři krále v Ratiboři a tento rok konečně v Kateřinicích. Semnou chodila Lenka, Ferda a Ráša. V 8.00 vycházíme od nás a jdeme směrem dolů. Začalo nám pršet a to není moc dobré. Kasička se pomalu začíná plnit a hlasivky už taky na tom nejsou dobře, nohy začínají bolet a záda z batůžku taky. V některých domech nám neotevřeli, ale většinou ano. Každý dával co mohl 20, 50, 100 a dokonce jsme ulovili i myslím 2x 200 Kč. Za to jsme jásali. Dostávali jsme i peníze pro nás, ale drobáky jsme dali do kasičky a 300 Kč, které jsme dostali jsme darovali na oddílovou chatu v Dinoticích. Docela rychle nám to ubíhalo, Ráša furt padala koruna, která ne a ne držet, Ferda začal zakopávat na schodech o svůj hábit a už nám kručelo v břiše. Poslední dům a poslední písnička, smůla nikdo neotevřel. Jdeme k nám jupí, konečně si sedáme a dáváme si dobrou hovězí polévku. Pouštíme si pohádku „Za plotem“ a přitom jíme hranolky na které jsem lákala děcka, když už nemohly - tož taková malá odměna. Doufám, že jsme vybrali nejvíc a že to pomůže těm, kteří to potřebují.

Takový malý countrybál 13.1.2007

Klíště s Fantou organizovali „10.Takový malý countrybál“, pak jsme společně poseděli u Dazulů doma a oslavili Fantovy narozeniny.

Srubostavění 14.1.2007

Fanta, Dazul, Miris a Martin byli zateplovat „srub“ v Dinoticách . Dořešili jsme zateplení podlahy v podkroví, natáhli jsme skoro celá parozábrana a obili jsme čtvrtinu stěny palubkama. A Miris zkazil Dazulovi stahování okna na autě a otevřel si u něj speciální konto :-)

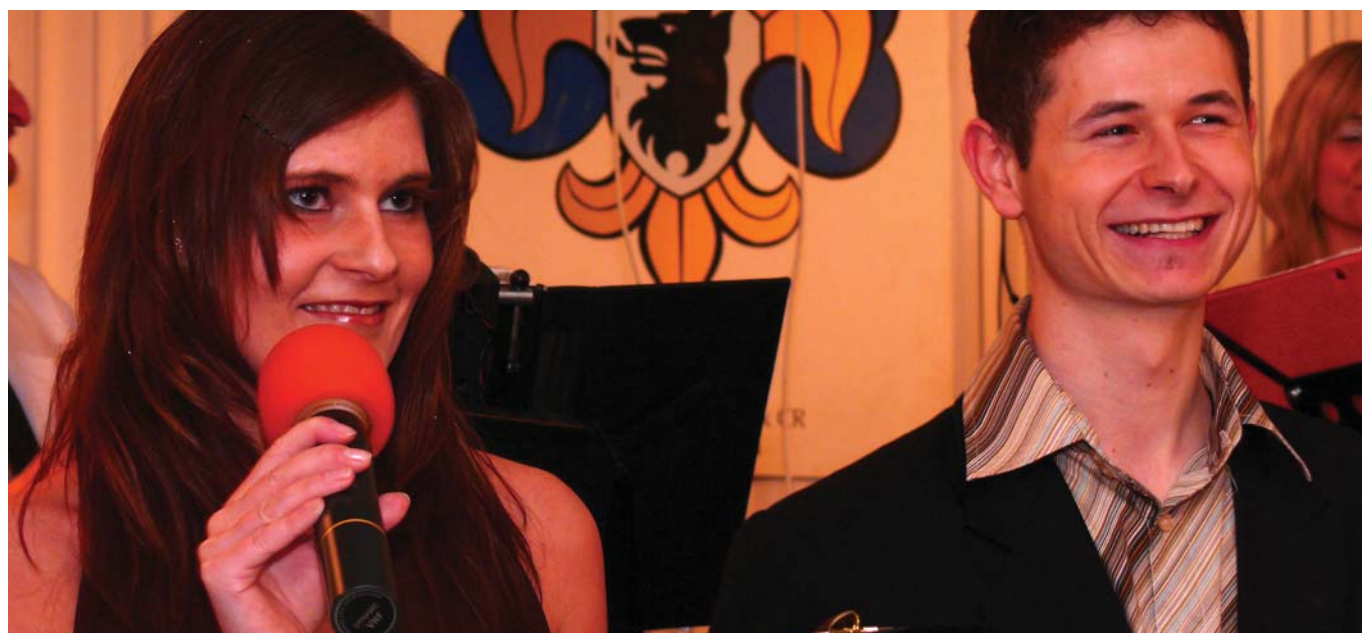
K2 se letos prvně nejela - k vůli sněhu :- (Proto Fanta, Martin, Radek, Anita a Dazul byli na „srubu“ zateplovat. A večer jsme se sešli v DBCB, abychom společně oslavili Irčiny „osmnácté“ narozeniny :-) Na spodní fotografii není společnost zmožena alkoholem, jak by se snad homlo na první pohled jevit, ale plně zaujata do společenské kontaktní hry Twister.

Nejen srubostavěním, adrenalinovými aktivitami, prací pro oddíl, pomocí ostatním atd. jsme „živi“ :-). Každoročně vyrážíme na Skautský ples na vsetínském zámku. Letos se konal už X.skautský ples a nutno dodat, že byl opět lepší než ten loňský ...

Na letošním plese nás ze ŠESTKY bylo minimálně 16 (9 ze 6.OS a 7 6.K). Neformálně jsme tak oslavili 1.rok činnosti 6.OS - před rokem se zde totiž konala zakládající schůze 6.OS :-)

(Dazu!) Letošní K2 provázely zprvu samé nezdary. Například jsme prvně v historii museli konání K2 přesunout z ledna na únor kvůli nedostatku sněhu. Ze stejného důvodu jsme museli trasu prvně zkrátit a nejelo se až do Kateřinic. A nikdy dříve neodřeklo svoji účast tolik lidí - kvůli chřipkové epidemii. Nicméně ti, kteří vyrazili byli maximálně spokojeni. Já jsem jel ve skupině s Romanem a Hanýskem. Už cestou ke startu se v autě Roman prokecl, že byl letos odhodlán jet až do Kateřinic. Že se cítí fyzicky mnohem lépe než loni. A fakt nekecal. Vyrazili jsme vesle a v pohodovém tempu. Ale už za Soláněm nasadil Romitů se slovy „chytám druhou mízu“ děsivé tempo, takže se náš tým roztrhal. Zprvu na mne měl tak minutu, pak dvě a pak mi zmizel z dohledu. Pochopil jsem, že i ode mne se očekává větší nasazení a tak jsem podstatně přidal. Zrychlil se mi tep, přestaly stíhat plíce a začala odcházet levá ledvina. Než mi začala odcházet i pravá, dorazil jsem na Tanečnicu, kde už na mne Romitů 5 minut čekal. Nechal mne chvíli odpočinout a když se za námi začali objevovat postavičky dalších běžkařů, zařval: „Už nás mají“ a rychlostí, kterou bych po 30 km (které jsme v tu chvíli měli za sebou) nečekal, vyrazil k Cábě. Na Ptáčnici jsme dorazili spolu a na Cábě jsme počkali na Hanýska, který závěr naší sportovní akce pojal více rekreačně než jsme očekávali - zato udělal moc hezké fotky Ale nutno dodat, že i tak na nás nikdo neměl. Takže překvapením tohoto ročníku bylo, že jako první do cíle dorazila nejstarší skupina vsetínských oldskautů ve složení Roman Pavlica (Tůlavé papuče), Pavel Drábek (6.OS) a Ing.Petr Hanák (Tůlavé papuče).

(Dazul) Zimní akce na Malou Fatru se stala v ŠESTCE každoroční tradicí. Pamětníci jistě vzpomenou na VRRV (vůdcovsko-roversko-rádcovská výprava) v roce 1999. O dva roky později se objevila fotografie z této výpravy na titulní stránce celostátního časopisu Junák. To jen ta na úvod na pro osvěžení paměti. Dlouhodobým odpozorovaným trendem je, že čím jsou členové oddílu mladší, tím méně jsou línější na náročnější akce vyrazit : -) A vznikem 6.OS přešla organizace „Malé Fatry“ na oldskauty. Letos jsme v rámci připravovaného programu („OS pro RS“) pozvali i všechny starší 14,5 let ze ŠESTKY. Všichni jsme byli kvalitně vyzbrojeni – Cipísek, Tutíno, Zub a Radek se sněžnicemi a já s běžkami a tuleními pásy. Samozřejmě karimatky, zimní spacáky, cely, sněhové lopatky, vařič a slabší jedinci měli i stan. Za Sútoevským vodopádem jsme nasadili sněžnice, běžky a těšili se na několikametrový skok v soutěsce potoka. Všichni jsme si skočili, ale žádný zážitek to letos nebyl, protože v korytu potoka bylo a nějaký metr sněhu víc než obvykle a tak se skákal ani ne ze dvou metrů. Zato když jsme po kilometru vylezli ze soutěsky, čekalo nás překvapení. Medvědí stopy. A nebyly moc staré. Směřovaly na boční hřeben, k místu, kde obvykle spíme. Medvědí stopy jsem na živo viděl už mockrát, ale tyhle byly fakt hodně velké. Vlastně byly největší, jaké jsem zatím viděl. Před 3 lety jsme pár kiláků odsud také viděli medvědí stopy a taky směřovaly k našemu zimnímu tábořišti. Počasí bylo nádherné – viditelnost úžasná, sníh zmrzlý, takže se příliš nebořil a sluníčko hrálo tak, že jsme šli velmi lehce oděni. Hned za soutěskou jsme zamířili podél bočního hřebene nahoru, abychom nastoupali aspoň 300 výškových metrů. Cipísek mezitím přestal litovat, že dneska nepůjdeme až na hřeben a doba mezi jeho jednotlivými odpočinky se s odšlapanými hodinami zkracovala. Každopádně si u všech přítomných oldskautů získal respekt tím, že nedržkoval, zatnul zuby a šlapal, i když stál na sněžnicích prvně v životě. Cipísek je totiž tvrdák. Na místě, kde obvykle nocujeme jsme vyházeli ve sněhu velký kruh na ohniště (sněhu zde bylo přes metr), nanosili četiny, udělali zásobu dřeva na celý večer a ráno, rozdělali oheň a začali vyvažovat. Mezitím Cipísek makal přes 2 hodiny na sněhovém záhrabu. Před osmou večer byla v lese tma jako v pytli, ale vyšli jsme se podívat na holý hřebe, abychom se pokochali supr hvězdnou oblohou. Pak jsme s Cipískem zalezli do záhrabu a popřáli těm, kteří spali ve stanu nebo ve větrném přístřešku ať si jich medvěd nevšimne a zalehli. Zatímco venku bylo pod nulou, v záhrabu bylo příjemné teplo. A to takové, že jsem se po půlnoci probudil a zjistil, že mi kape do spacáku voda. Udělali jsme zajímavou zkušenost – napříč stropem záhrabu byl velký smrkový kmen a ten začal teplo, které jsme vydávali akumulovat. No a po čtyřech hodinách byl tak naakumulovaný, že sníh kolem něj začal tát a kapat do našich spacáků.

Takže – nikdy nedělejte záhrab u spadlého stromu! Pře půl jednou ráno jsme se tedy ze záhrabu evakuovali a ustlali si kousek od ohniště na hromadě chvojí. Byla zde citelnější zima, ale zase na nás nekapala voda. Na zdravém vzduchu se opravdu dobře spí - ráno jsme vstávali až po osmé hodině. Samotné vstávání na zimním táboření není nic suprového, protože se člověk musí donutit, aby vylez z vyhřátého spacáku do pořádné kosy. Nicméně se zde hodila stará dobrá finta – hodit si do spacáku na půl hodky vyhřát kalhoty, mikinu, boty a rukavice. Pak je to vstávání o hodně příjemnější.

Rozdělat oheň, udělat horkou polévku a mezitím zabalit spacák, karimatku a celý bágel. Většinou se to nepodaří na jeden zátaah a tak si člověk vždycky na chvilku odběhne zahřát promrzlé prsty k ohni. Když jsme uklidili tábořiště, nasadili jsme sněžnice a vydali se na hřeben. Počasí ovšem bylo oproti včerejšku o poznání horší a tak jsme tušili (mimo Cipíska) co nás čeká. S větrem jsme pochopitelně počítali a tak jsme na sebe oblékli vše co se dalo. Nepříjemná ale byla mizerná viditelnost. Jen jako by za odměnu vítr roztrhl mraky a my viděli kolik výškových metrů nám zbývá nahoru. Už po půlhodině stoupání jsem cítil, že si budu muset vyměnit rukavice, protože jsem přestával mít cit v prstech. O co víc se mi nechtělo absolvovat zastavení, shození bágelu, sundání slabých rukavic, vytažení silných rukavic, ... O to víc jsem byl během další čtvrt hodinky spokojenější, protože se mi cit do prstů vrátil a dokonce jsem cítil příjemné teplo. Držel jsem se od kluků trochu stranou, protože na běžkách, byť s tuleními pásy, je problém stoupat rovně do pětapadesátistupňového svahu. Takže jsem traverzoval. Jak si to tak mašíruji tentokrát na stranu k Rozsutci, vidím, že se asi 10 metrů ode mne pohybuje sníh. Pochopil jsem vcelku rychle, že je to lavina a zastavil jsem. Nikdy dřív jsem neviděl lavinu z takové blízkosti. Měla tak do metru na výšku, 70 metrů na šířku a jela dolů asi půl kiláku. Volal jsem na Radka ať se jde rychle podívat, že tohle už možná neuvidí, ale pro vítr mne neslyšel a když ke mne za pár minut dorazil, lavina se už zastavila. Když jsem mu líčil jaký to byl skvělý pohled, všimnul jsem si, že ve sněhu asi 2 metry přede mnou objevila trhлина a začíná postupovat v půlkruhu kolem mne. Samozřejmě, že mi došlo, že se začíná trhat další lavina a tak jsem okamžitě vystartoval pryč. Hnal jsem kluky do boku a vysvětloval jsem co a jak. Kluci byli naštěstí asi 50 metrů ode mne, takže i když mne pořádně neslyšeli, jasně viděli mé posunky a

můj pohyb. Zastavil jsem se asi po 20 metrech a ta mrcha trhlina postupovala za mnou. Po dalších 10 metrech jsem už byl u malého smrčku a věděl jsem, že tady jsem v pohodě. Chvilku jsem čekal, abych viděl jak se lavinka utrhne, ale k ničemu se neměla. A mně začínala být větší a větší kosa. Tak jsem pokračoval ve stoupání. Cipísek vypadal docela unaveně ale bylo jasné, že se nesmí moc zastavovat, že musí být pořád v pohybu, aby nezmrzl. A tak když párkrát projevil přání, aby si tu mohl lehnout, byli všichni kolem něj dost tvrdí. Na vrcholu hřebene už Cipiska nic nemrzlo a vypadalo to, že máme nejhorší za sebou. To se poznalo i podle toho, že jsme zase začali fotit. Chatu pod Chlebom jsme trefili a dali si tam kofolu a polévku. Pak už nás čekal jen 2-3 hodinový sestup k autu. Akce to byla i letos velmi vydařená a mohu ji vřele doporučit všem, kteří by si chtěli vyzkoušet nefalšované zimní táboření v horách - děvčatům i klukům. Tak co, pojedete v únoru 2008 s náma?

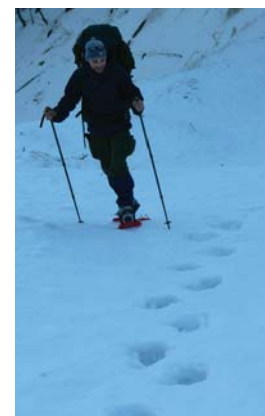
(Cipísek) Vše začalo v sobotu v 9 hodin. Stavil se pro mě Zub a šli jsme ke kinu V Ratiboři, kde jsme čekali na ostatní, ve složení Zub, Radek, Tucek, Dazul a já - Aleš. Dohromady nás bylo celkem 5. Dazul přijel osobním autem, tak že jsme se tam tak tak vešli. Jeli jsme zhruba 3 hodiny. Jak jsme dorazili do Šútova na jedno malé parkoviště tak jsme s připravili a za nedlouho jsme vyrazili plní energie. Šli jsme hodinu k Šútovskému vodopádu. Tam jsme také poobědvali a vyrazili jsme na obtížnější cestu, kde jsme si nasadili sněžnice. Kolem třetí hodiny se nám podařilo dojít pod horu, která měřila 1572m. Naše největší obavy se vyplnily. Našli jsme stopy medvěda a né zrovna malé. Asi v polovině hory nás Dazul dovedl na tábořiště, kde tradičně trávili noc. Když jsme došli připravili jsme si lopaty, kterými jsme si přichystali ohniště, záhraby a díru pro stan. Než jsme všechno dodělali byla už tma. Nachystali jsme si večeri, popovídali si a šli spát. O půlnoci jsem se vzbudil já a Dazul, že na nás kape a jsme mokří, protože jsme dýchali a bylo tam teplo. Museli jsme s ihned vystěhovat a spát pod širým nebem. Pod sebou jsme měli jen četinu a karimatky, spacáky a na sobě celtu. Dazul usnul velmi rychle, ale já jsem se hned tak brzy neusnul. Neustále jsem slyšel podezřelé praskání větví a divné zvuky, ale nakonec jsem i já podlehl spánku. Když jsme s e vzbudili všichni se divili že já a Dazul spíme venku. Rozdělalí jsme oheň a udělali snídani. S Dazulem jsme vyrazili jako první. Říkal jsem si kdo ví jaká to bude sranda. Ale ouvej po 500 metrech

byl už takový vítr, že to semnou mávalo tak tak že mě to málem odfouklo. Ostatní nás za chvíli dohnali. Velmi jsem se spletl, když jsem si myslel, že to bude snadné. Před vrcholem, kde jsem se za pomoci ostatních tak „Hurá, už jsem konečně tady“. Už mi nebyl ani zima, ale byl jsem na pokraji svých sil. Chvíli jsme se fotili a já jsem načerpal aspoň trochu sil a říkal jsi proč jsme raději nezůstal doma, neřval se na televizi a neležel ve své posteli, ale brzy jsem změnil názor, když jsme došli do jedné hospůdky u které končil vlek. Dal jsme si polévku, já kofolu, ogaři pivo a šli jsme dál. No lépe řečeno jeli dál. Zub dostal nápad využít igelitových pytlů. Tohle vození jsme prováděli asi 1 km. Pak jsme si nasadili sněžnice a šli směrem k autu. Šlo se mi líp, když jsem věděl, že sranda ještě bude. Dazul jako jediný z nás zradil, protože měl běžky a ostatní sněžnice. Za hodinu nám zavolal, že už je u auta a máme sestoupit ze svahu a jít po proudu potoka až k autu. Svah byl prudký a zhruba 300 m dlouhý a byl v lese. Chlapci jezdili po zadku, protože pěšky by to nešlo a na pytlech by to byla sebevražda. Raději sjížděli po kouskách zastavili a čekali na ostatní. Co by to byl za kopec, kdyby někdo nemohl zastavit. Dotyčný kličkoval mezi stromy, snažil se využít každého stromu, větve k zastavení té pekelné jízdy. Kdo byl ten dotyčný? No přece já! Na poslední chvíli jsem zastavil a čekal na opozdilce. Až jsme se shromáždili, šli jsme po potoku směrem k autu. Byl jsem rád, že jsem s nimi jel. PS: Kdo si myslí, že to nic není, tak ať si to příští rok s náma zkusí, velmi rychle změní názor.

(Zub) Bylo nás pět: já, Dazul, Radek, Tuček a Cipís. A myslím, že všichni natěšení, ba možná i nadrženi na ty hory. U některých to byla určitě taky zvědavost, u zbytku ta sladká chuť vzrušení a adrenalinu. Už jezdím pár let a nebojím se říct, že letos to bylo nejlepší. Jako by se smíchaly všechny moje Fatry dohromady. Sobota byl nádherný prosluněný den. Místama se krásně šlo po zmrzlém sněhu až k Šútovskému vodopádu. Pak nastal čas pro sněžnice, ten geniální vynález, který dělá z úmorného brodění sněhem slastný požitek z chůze (naše oddílové sněžnice jsou zatím ty nejlepší, co jsem měl na nohou). Zdolali jsme údolí Šútovského potoka a vyšli na lavinové pole, kde už byla lavina spadlá. Vzpomněl jsem si na svou první Fatru, kdy jsem asi zažíval stejné pocity jako teď Cipísek. Taky jsem se tehdy pro sebe ptal, jestli tudy neprojel nějaký obrovský buldozer. Pak to začalo. „Hoši, šel tady.“ Tuček zbledl hrůzou a už nechtěl nic slyšet. To nevěděl, co nás ještě čeká. To už na nás volal Dazul, ať

jdeme za ním. „Panebože, ty jsou raz takové jak ty dole. Drápy jak můj prst.“ Začal jsem se rozhlížet kolem sebe. Pokračovalo se dál po sjeté lavině, kde jsme pořád a pořád nacházeli jejich stopy. Když jsme vyšlapali nad úroveň lesa, slunko už vrcholky okolních hor zbarvovalo růžově. Byla to nádhera. Čekalo nás ale hodně práce. Nachystat spaní, rozdělat oheň a hlavně pojest. Ani nevíte, kolik jsme toho sežrali :-). Noc byla zvláštní, nedobrá. Pořád jsme se budili a poslouchali, jestli nejde... Zato ráno bylo drsné a neskutečně větrné. Pojedli jsme, sbalili a vyrazili k vrcholu. Byli jsme jak Eskymáci, ale jinak to nešlo. Vítr byl tak silný, že jakmile jsem změnil těžiště, bralo mě to dolů. Někteří si tam prožili svoje krize, ale bylo to krásné. Když se roztrhaly mraky a svahy pod náma osvitilo slunko, byl jsem skoro naměkko. Už za těch pár vteřin té nádhery to stálo. Vrchol skoro 3 metry před náma a my už nemohli. Byli jsme tam, podání ruky, fotka a hurá po hřebenu na šošovicovů do chaty Pod Chlebom. Z chaty nás čekal malý sjezd na pytlí a pak - po jiné cestě než minule - dolů do Šútova. Mezitím nám ještě Dazul ukazoval stopy a ty byly čerstvé. A taky jsme zmákli sešup bukovým lesem k potoku - Dazulova zkratka, v létě neslezitelné. Na asfaltce k autu už to byla pohoda a všichni byli „hrdinové“, jak kdyby to zvládli s prstem v nose. Zkratka kdo nezažil, nikdy nepochopí. Jo, a až někdy polezete přes takovů tu úzků lanovů lávku, jak mají někde v Indii, tak si rači připněte sněžnice na bág a nedělejte blbiny. Je to lepší...

Fanta, Klíště, Dazul, Bára, Honza, Vápno a Očko makali na oddílovém „srubu“ v Dinoticách... Kecka se v tom samém čase podílela na vedení jarního tábora ŠESTKY.

Lachímáckým Tranzitem se po desáté hodině přivezl Dazulův koberec, který bude po dokončení podkroví položen na podlahu. Na ohništi se grilovaly klobásy, odkúrovaly smrkové kůly na sloupy střechy k potoku, palubkama se obkládaly šikminy a pracovalo se se skelnou vatou. Agregát poháněl přímočarou ruční pilku, takže zakracování palubek probíhalo svižně, téměř bezpracně a beze ztráty drahocenného času. Končili jsme po 17:30 s pocitem kusu odvedené práce.

Zimní přejezd Velké Fatry

3.-4.3.2007

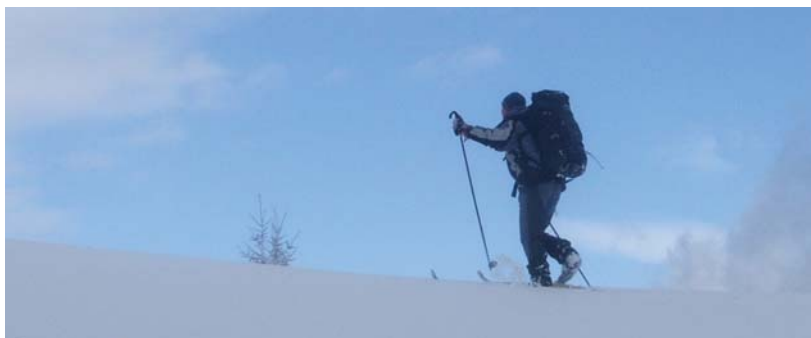
(Radek) Ten rok utekl jako voda. Člověk se pořádně ani nenadál a už tu byl opět čas na nenáročnou akcičku a to na přejezd Velké Fatry. Bylo to čtrnáct dní zpátky, co se úderné komando vrátilo z Malé Fatry a hold někomu to nedalo a musel jed ještě na tu Velkou. Po dlouhém a náročném přemlouvání některých jedinců nakonec vyrazili jen dva blázni a to já s Dazulem. Už začátek se nám vyvíjel slibně. Vyrazilo se ve dvě ráno a kvůli náročnosti a délce cesty jsme počítali tak pět hodin na cestu, do Ružomberoku to je totiž pěkně daleko a v sedm hodin slovenského času nám jel autobus do Starých Hor, ale na místo naše autíčko dorazilo už ve čtyři ráno. Oou, asi chyba ve výpočtech. Do sedmi daleko, a tak ještě chvilku spánku nám přišlo vhod. Budíček, nabalit věci a jídlo no a hajdy na autobus. Další zrada. Dazul nemá rukavice a já v záchvatu škodolibého smíchu přicházím na to, že nemám návleky. Dazulík měl štěstí, protože jsem počítal s jeho nepřipraveností na tak náročný podnik a vzal rukavice troje. Ale háček byl v tom, že on nepočítal s mojí nepřipraveností, protože, co si budeme namlouvat, pořád ke mně vzhlíží s obdivem a úctou, měl návleky jen jedny a to ještě takové divoké. No nic. Sedáme do busu a tradá. Po hodině jízdy vystupujeme a nabíráme směr na Turecků (místní pochybná víska pod Križnou). Kupujeme lísky na vlek a čekáme do devíti, až ho spustí. Po zkušenosti z loňska si už doma lepím na skluznice běžek kobercovou pásku na místo tulených pásů. Jaké utrpení na mně čeká jsem se měl dozvědět za malou chvíli. Nasedám na vlek, chystám se na krásnou jízdu nahoru sjezdovkou, a když tu najednou se moje skvělé „tulení pásy“ zakusují do sněhu, odmítají jed a já je přemlouvám třemi až pěti dlouhými skoky směrem k

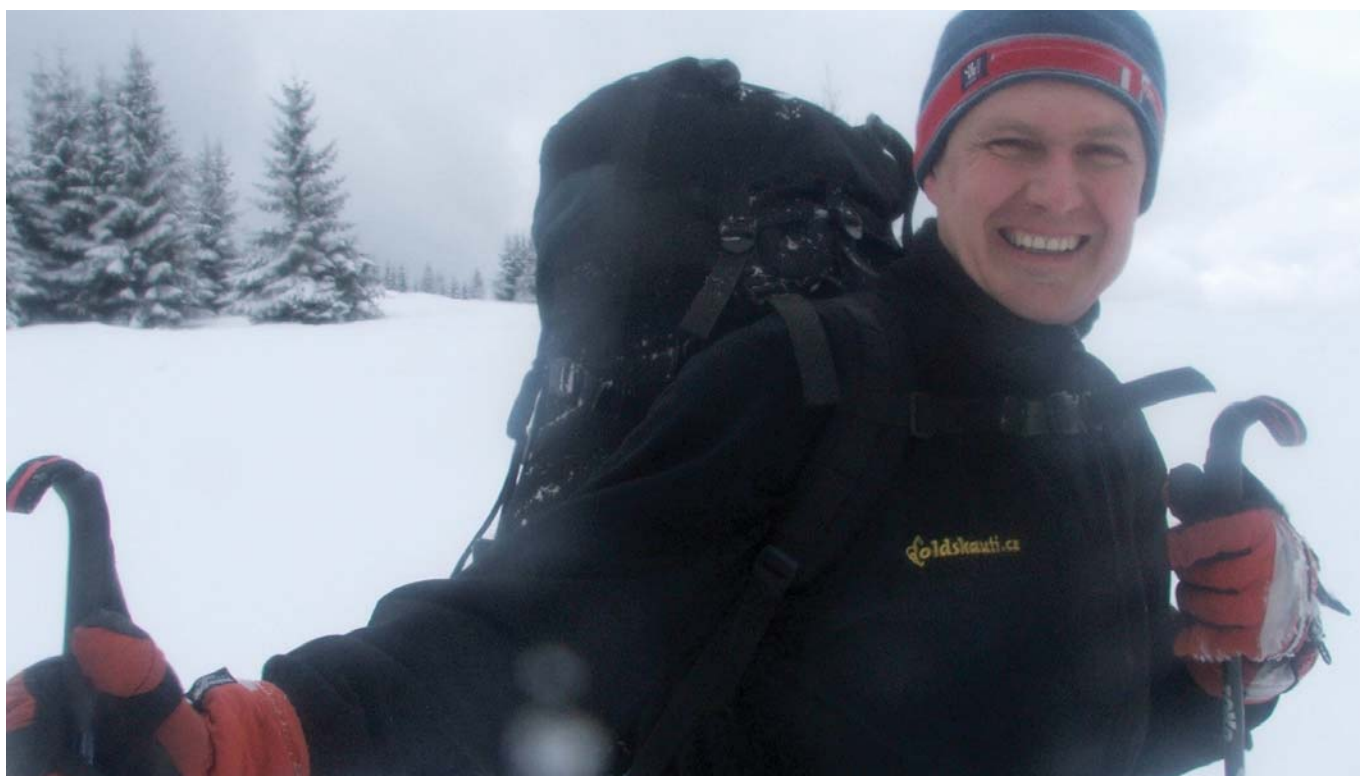

vrcholu sjezdovky. Po doskoku jsem se zapřel a s napnutýma nohama se snažil o něco podobného jako předváděl Dazul. Ten si v klidu jel a mé problémy snad ani nezaznamenal. Jenže ten dlouhý vlek se skládal asi tak ze čtyř malých vleků. Dokážete si živě představit, jak jsem byl za tu dobu, než se mi ukázal konec sjezdovky, naskákaný. Třešínka na dortu byl poslední vlek. Už jak se napínala POMA, tak mé modlitby se upínaly k místnímu božstvu. Mé skvělé běžky stále stávkovaly věrně jako pes přilepeny k měkkému podkladu, poma se zvolna rychlým tempem napínala a já pořád modlicí se zrazu vyletěl jako střela vstříc novým dobrodružstvím. Přátelé, letěl jsem jako slavný Baron Prášil, ale na místo dělové koule mým dopravním prostředkem byla poma v kombinaci s běžkami. Podle údajů chlapců z horské služby, podložené očitým svědectvím obsluhy vleku, mám zatím nepřekonaný rekord ve skoku dalekém proti sjezdovce. Po měkkém dopadu na již tvrdý povrch ještě následovaly již zmiňované v rychlém sledu po sobě jdoucí vyrovnávací skoky, zapření se do běžek a vroucí přání, abych nehodil skobu. Protože pak už bych byl v ... Tak nadřený a vysílený jsem už po celý zbytek výpravy nebyl.

Dočkal jsem se. Konec sjezdovky. Hurá, juchchuchů. Jaké však bylo mé překvapení, když mé oči spočinuly na skluznici mých běžek. Po tuleňovi ani slech, ani vidu. Zůstal někde po cestě volně přilepený ke sjezdovce. Teď mně opustil, když ho budu nejvíc potřebovat. Dalším cílem byla Křižná. Počasí bylo zatím super. Ale jen zatím. Dazul se pořád chválil, že je to jeho zásluha a že mu mám projevít svůj dík tím, že ho můžu nést, protože už nemůže. To tak. Třikrát jsem zapráskal svým bičem a už zase jel jak fretka. A i s mým baťohem. Jenže s postupujícím časem začalo foukat a počasí nám začalo připomínat to loňské. Silný vítr nás bičoval ze všech stran a několikrát s námi pořádně zamával ... K tomu už se ale Dazul nehlásil. Následovalo několik sjezdů, moře pádů a nadávek. Minuli jsme Ploskou, Rakytov a za Dazulového vydatného pláče se dorazilo až za Smrkovicu, kde Dazul padl jako podřatý a o víc se nezajímal. Postavit stan, nakrmit už tak nemohoucího kamaráda a pak hurá do spacáku. Ráno byl Dazul jako vyměněný. Vidina dnešního návratu domů mu vlila krev do žil a už od časného rána panáčkoval okolo stanu. Po krátké snídani a sbalení stanu na nás ještě čekal kus cesty do Ružomberoku. Cesta uběhla jak voda a ani se jeden nenadál a už jsme sjížděli Malino Brdem. Sjezdík to byl vsukutku náročný, ale byl absolvován bez jediného pádu. K autu to byl potom už jen kousek a cesta domů už byla jen rutinní záležitost. Velice mě překvapilo, že se Dazul nechtěl stavit do Mekáča na nějaký ten blaf. No nic, snad příště.

Irča, Dazul, Radek + malý Zdendáš (6.K) vyrazil v nedělní poledne na spontální první „jarní“ sedmihodinovou vyjížku na kolech po trase: Kateřinice - Troják - Prženské paseky - Kateřinice. Na zamrzlých kalužích lesních cest byly si patrné poslední náprašky sněhu, ale jinak bylo nádherné jarní počasí s fantastickými a nezvykle dalekými výhledy, Skvělá neděle : -)

Na srubu jsou parohy 17.3.2007

... a ne ledajaké. Na první RS expedici vsetínského střediska v roce 1993 je našel za polárním kruhem na pomezí hranic Norska a Švédska Milošek (4.Ch) a tahal je přes 50 km na báglu až k autobusu. Pak byly sobí parohy za dramatických okolností dovezeny na Vsetín a několik let visely na chodbě skautského domu. A protože po posledním malování už tam ideově nepasovaly, přechovával je Dazul doma a dnes společně s Fantou pověsili na čelo srubu Takže - od dnešního dne jsou v Dinoticách parohy ...

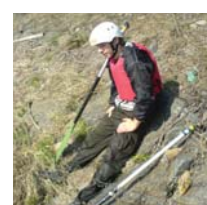

Letošní první raft na Bečvě

25.3.2007

Tak jsme dnes letos prvně vyjeli na vodu - byla to naše první jarní plavba po Bečvě I když Fanta prvně v životě dělal zadáka na pálavě, musím jej pochválit, protože mně totálně ztil až na druhém splávku :-)

A taky jsme měli poradit (Radek, Dazul, Irča, Anita, Fanta) o naší oldskautské aktivitě pro šestkařské RS. Porada byla zakončena nočním odvozem „pramičky“ z Hošťálkové do Březin :-)

Porada o Parawesterniádě

1.4.2007

Anita, jako hlavní organizátor letošní Parawesterniády, svolala na dnešní nedělní večer poradu všech, kteří se chtějí do organizace této tradiční akce zapojit. Úkoly byly rozděleny a vše zatím běží podle plánu...

Planina patří k tradičním akcím ŠESTKY už od jejího založení. Někteří z nás si ty správné Velikonoce bez Planiny nedokáží ani představit.

(Dazul) Když řeknu, že se mi po Planine celý rok stýská, nebudu přehánět. Mám k tomu místu zvláštní vztah. Zamiloval jsem si jej ještě dříve, než jsem věděl jak se oficiálně jmenuje, kde vlastně leží a 7 let před tím, než jsem jej prvně navštívil. Když mi bylo 15, přečetl jsem si ve starých časopisech Junák (v úplně posledním čísle ze srpna 1970 - str.4-6) povídku „Tajemství zakletého ostrova (Z Kagajeovy zprávy pro roveřskou kroniku)“. Povídku napsal Miloslav Nevrlý (Karpatské hry, Kniha o Jizerských horách, ...) a trochu zavádějícími ilustracemi vyobrazil Herbert Kisza. Tehdáž jsem si umínil, že ten tajemný Macskalyuk s jediným zdrojem vody v onom kraji musím najít. Opsal jsem si tehdáž i souřadnice - 20 26' 55'' východní délky a 48 36' 66'' severní šířky. Vrátil jsem se k nim ihned po návratu z vojny. A za pár měsíců jsem se i s Pazinem vydal skoro 400 km na východ, abych se tam za dramatických okolností ve Zvonivé díře „podruhé“ narodil. Od toho osudného roku, jezdím na Planinu každoročně - příští rok tomu bude 20 let ...

Ukázka z oné osudné povídky (Náčelník - Miloslav Nevrlý):

„MACSKALYUK. 1.srpná. Táhneme již několik hodin po zakletém ostrově. Stařec nelhal: tak podivnou krajinu jsme dosud ještě nikdy neviděli. Držíme se při pochodu všichni spolu jako kuřata: zdá se nám, že kdybychom se tady ztratili, tak bychom se už víckrát nesešli. Dokonce i Hadrář ztratil svou obvyklou jistotu. Od to doby, co jsme přešli Slanou řeku a prodrali se zarostlými skalami vzhůru na planinu, jdeme stále se sluncem v zádech a přesto bych přísahal, že stejnou houštinou procházíme již podruhé či potřetí a že týrnž závrtem se trimácíme již popáté. Jako na měsíční krajině se před námi objevují ty podivné krátery, jeden za druhým, patnáctý, dvacátý, konce jim není. Obcházíme ty hluboké kruhoé díry do země a ztrácíme při tom čas i směr. Jít přímo je mnohem horší: houštiny na dnech závrtů jsou takřka nepropustné. Cítíme, že v tomto kraji by dovedly zmizet bete stopy i jiné věci, než starcova stříbrná dýka. Trpíme velkou žíní, kraj je zcela bez vody, ale Pulda nedovoluje pit ze železné zásoby: vždyť nikdo z nás neví, kde se skrývá tajemná Kočičí díra s vodou a jak dlouho ji budeme hledat. V žáru slunce je slyšet jenom bzukot hmyzu, jinak je veliké ticho. Brzy bychom již měli vyjit z těch ukrutných křovin: střední a severní část planiny má být holá a pustá. Divoké ptačí třesně, které objevujeme ve spoustách v houštinách, jsou naší spásou. Jejich malé, nesmírně sladké a šťavnaté plody zahánějí žízeň. Nejsme sami, komu krásné stromy slouží: vyletují z pod nich hejna jeřábů. Na padlém kmeni louskají třesňové pecky pestří dlaskové tlustými zobáky. Pod kmenem leží závěje dužin a skořápek, zdá se, že dlaskové jedí jen sladké jádro. Táhneme houštinami dál přímo k severu.

2.srpná. Noc byla nádherná a hvězdnatá a spali jsme bez stanů, ale také bez vody. Z houštin jsme vyšli až dnes dopoledne. Před námi se donedohledna rozevřel kraj bílých útesů, škrapů a závrtů. Šedesát čtverečních kilometrů krasu! I tady jsou desítky, snad stovky okrouhlých závrtů, ale jsou již skoro holé, jen na jejich úbočích dodnes rostou ojedinělé obrovské břízy, jalovce a řídké keře. Jsme ve středu ostrova. Hadrář s Puldou prohlížejí mapu: přes celou planinu se táhne hrozivý nápis BEZ VODY. Ta slova mi připomínají rány na buben ze starcova dopisu. Ostatně, každou další hodinou, strávenou na ostrově, se přesvědčujeme, že jeho dopis nelhal: když včera večer přikládal Pulda na oheň suché větve dřínů, svídy a jalovce, které tu všude rostou, oheň skutečně nádherně voněl! Usínali jsme sice se žízni, ale zato s nadějí, že i Kočičí díru šťastně objevíme.

A právě proto teď sundává Hadrář batoh a obchází s mapou krajem. Chodí stále v širších kruzích, je stále menší a menší. Jako zvíře prolézá neúnavně všemi závrtů, vidím, jak v nich mizí, po dlouhých minutách se vynoří na opačném okraji a ztratí se pak v další prohlubni. Slunce obchází krajem, vzduch nad plání se chvěje vedrem. Teď všude kolem nás pískají o překot sytí: nad nimi krouží dravý pták s nezvykle hluboko vystřiženým ocasem. Stavím pomalu, s lenivou důkladností stany. Rád bych věděl, co uděláme, nenajde li Hadrář tu podivnou díru do země, kterou domorodci nazývají Macskalyuk. Ale přesto: na tak nádherném místě jsme ještě nikdy netábořili!

10. výročí ŠESTKY 14.4.2007

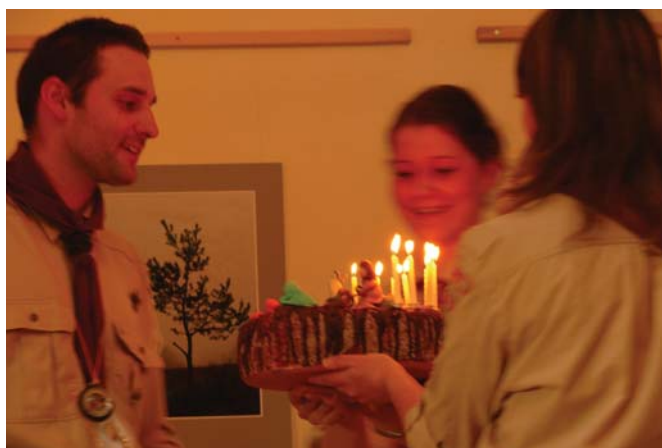

Mnozí z nás byli u toho, když byl před 10.lety založen 6.koedukovaný oddíl v Kateřinicích a všichni byli u toho, když se dnes slavilo 10.výročí ...

(Dazu!) 10 let je čtvrtina mého života. Za 10 let se nám doma nestihl prošlapat koberec, který jsme pořídili při našem přistěhování do Kateřinic. Nevím jestli je 10 let v životě jednoho oddílu hodně nebo málo, ale každopádně je to velmi dobrý počín k tomu, aby tady fungoval minimálně dalších 10 let.

Přemýšlel jsem, co bylo pro mne osobně za těch 10 let zásadní a zlomové. Myslím, že klíčových okamžikem pro mne i budoucnost ŠESTKY bylo zjištění, že jsem člověkem málo kreativním a originálním. To ale v době, kdy už téměř vše bylo v tomto oboru objeveno a popsáno není samo

o sobě nešťetím. Ta „zlomovost“ spočívá v tom, že jsem poznal a pochopil, že stačí, abych dobře „opisoval“ odjinud - abych se poučil od těch, kteří byli a jsou ve vedení oddílů skutečně dobří. Přenesl jsem se tedy přes to, že nejsem génius, neplýtvat jsem čas vymyšlením nové hry či motivace. A tak jsme jen přebírali stoletím odzkoušené a osvědčené triky, principy, zákonitosti a pravdy – snad jsme je jen navlékli do trochu modernějšího kabátku. Ano - musím přiznat - a nestydím se za to, že jsme v ŠESTCE velmi drze opisovali – od Foglara, Zapletala, Břicháčka, B.P., Setona, bible, Možná by stálo za to vypíchnout ty pilíře na kterých se před 10 lety ŠESTKA stavěla. Na prvním místě to je zcela bezdiskuse „Družinový systém“ – věc na kterém stojí a padá dobrý skautský oddíl. Trvalo 3 roky než se v ŠESTCE podařilo vychovat 3 nejlepší rádce, které jsem za dvě desetiletí práce s oddíly zažil. Jsem přesvědčen, že se to vyplatilo. A odzkoušel jsem si, že stačí trochu polevit a roky práce jsou pryč, nutno začínat nanovo.

Tak jako je v družinovém systému přirozená parta nutností, připravovali jsme ihned po zaběhnutí družinového systému podhoubí pro přirozený vznik RS. To byla další nezbytnost proto, aby kolem oddílu vzniklo neformální prostředí starších členů, kteří ŠESTCE nedají zahynouti :-)

Před rokem nastal čas na vyplnění další přirozené mezery - OS. Tak vnikl náš 6.OS, který dočasně trochu supluje činnost RS a hlavně je posledním krůčkem k uzavření pomyslného kruhu - od vlčate (světlušky) po oldskauta.

Stejně jako ostatní – několik let jsem nechyběl na žádné oddílové schůzce či výpravě. Udržel jsem si tím přehled a „pil jsem s nimi z jednoho hrnku, jedl ze stejného ešusu a spal pod jednou celtou“. Stejně jako ostatní vůdci - co jsem říkal, jsem také prakticky žil. Snažil jsme se společně o to, abychom byli pravdiví v tom co děláme, aby nám věřili, že věříme v to co děláme. Bez víry by to prostě nefungovalo.

Co napsat na závěr? Snad jen poznání, že šanci na skutečně čestné přežití v tomto světě mají především ti silní a samostatní, kteří nezapomínají na to, že vedle nich žijí ti méně silní a méně samostatní. ŠESTKA se ctí v tomto světě „přežívá“ a troufám si tvrdit, že ještě velmi dlouho „přežívat“ bude :-)

(Dazul) ŠPACÍR - je skutečně náročnou akcí na kterou se sjíždí každoročně přes stovka nadšenců z celé ČR. V minulých letech jsem jej absolvoval 3x klasicky -pěšky (jednou s osobním rekordem 19 hodin 15 minut). A protože změna je život, tak to letos jsem se rozhodl absolvovat trasu na horském kole...

Původně jsme měli vyrazit společně s Radkem, kterému jsem věřil, že by mi na horském kole mohl stíhat. Ale bohužel, Radek nevěřil sám sobě a účast v mém týmu zbaběle odmítl - trapně to maskoval jakousi banální operací meniskusu a křížového svalu, kterou mu provedl nějaký žabař v nemocnici na chodbě. „Nevadí, nevadí - Dazule si poradí“ - notoval jsem si svůj oblíbený song a hodil lano svému lachimáckému parťákovi Milanovi. To byla jistota - ten tutéž operaci prodělal před lety.

Zájem o účast v týmu projevil také Tempo s Kemílkem a Hadžimem, ale tam bylo jisté riziko projevení syndromu vyměknutí, takže na nich strategie letošního cyklo Špacíru nemohla být postavena. Později se ukázalo, že mé pochybnosti byly částečně oprávněné.

Zatímco Kecka a spol už řádili na ObRoku, my jsme hodinu před půlnocí vyložili naše horská kola před střediskem a omrkli „konkurenci“. Ve skautském domě bylo přes sto magorů, ale nikdo to na kole nezkoušel. Takže jsme v klidu mohli konstatovat dopředu, že jsme prostě bezkonkurenční :-)

Úderem půlnoci jsme měli rozžaty čelovky, na hlavách prilby a v lýtkách příjemné chvění. Věděli jsme, že ty první 2 km na rovince musíme být bezkonkurenčně v čele svítícího hada čelovek. Taky

že jo. Ale v prudkém stoupání, kdy nešlo jinak než kolo tlačit, či dokonce nést, jsme na dravce o generaci mladší tvrdě ztráceli. Naše heslo znělo „hlavně v klidu - v našem věku už to není o rychlosti ale o výdrži“ a tak nás příliš nerozhodilo, když nás míjela asi desítka nažhavených mladých, kteří „jeli na rekord“ (rekord Špacíru je 18 hodin). Nutno ale přiznat, že nás trochu zaskočilo kufrování po druhé hodině ranní, kdy jsme nějakým nedopatřením sjeli ze značky a nemohli najít kudy dál. Uklidnilo nás především to, že v tom nejsme sami a i první desítka zmateně pobíhá tmavým lesem a pokřikuje na sebe „Máš značku?“, „Nemám!“ ... Pro pořádek je potřeba uvést, že jsme zde ztratili dobrou hodinku - i díky tomu, že jsem nemohl v té tmě najít kolo, které jsem si mezi popadanými stromy odložil :-)

Na Makytě jsme byli kolem čtvrté ráno - poctivě jsme si kola vynesli na vrchol, pojedli a druhou stranou Makyty zase snesli. To už začalo pomaličku svítat. Kolem páté ráno jsme čelovky zhasli a kolem půl šesté byli na Kohůtce.

Tady už nám začala ta lepší část trasy - téměř pořád po hřebeni, nádherný rozhled a žádní turisté. Držíme se v čele a nyní bychom měli teoreticky svůj náskok před ostatními pěšími účastníky Špacíru jen zvětšovat. Ale Špacír je Špacír a o překvapení zde není nouze. To ale až později. Mezitím se občasné kapky, které nás provázely od svítání, změnilly v regulérní dešť. Na Velkém Javorníku (1071 mnm) jsme v 7:22 - v tuto chvíli pořád s mírným náskokem nad „pěšáky“.

V 9:00 jsme u Tabulí, totálně mokří, s prvními překonanými příznaky krize a podlomeným sebevědomím, když nás míjel pěší účastník Špacíru, který „jede na rekord“. Vůbec mne nepřekvapovalo, že jedl za chůze, jen jsem si říkal, že už prostě musí brzo odpadnout, protože tohle tempo (přes 6km/h v hodně náročném terénu s dábelským převýšením) přece nemůže vydržet. Naposled jsme jej míjeli na Třeštíku :-)

K dokreslení všech stránek této akce se sluší nezamlčet i osobní krizi - ta moje se projevovala průběžně v cca 2 hodinových intervalech a jejím symptomem byl mikrospánek. Pro mne něco nového. Stalo se mi, že jsem na vojně usnul za chůze (kdo nezažil, neuvěří), dokonce jsem zažil mikrospánek za volantem a sjel do pole, ale usnutí na kole v tak náročném terénu jako byla první třetina Špacíru, mne překvapilo. Ale, Bůh mne má fakticky rád a ti tři strážní andělé, kteří se u mne nonstop střídají odvedli i dnes dobrou práci. I když jsem několikrát dost dobře opustil nedobrovolně kolo, neutrpěl jsem ani škrábnutí.

Na středisko - do cíle Špacíru - jsme s Milanem dorazili totálně zaprasení a mírně vysílení přesně za 13 hodin a 30 minut. Naše průměrná rychlost na trati byla cca 7,5 km - tedy skutečně nic moc, ale účastníci Špacíru jistě ocení :-). Až v cíli, při prohlížení grafu převýšení trasy jsem zjistil, že ti vykutálenci organizátoři měří oněch 100 km pouze horizontálně a převýšení cca +1500 m a -1500 m ignorují. Pro zasvěcence - každých 100 metrů převýšení se počítá jako 1 km trasy. Takže k těm 100 km by bylo správe připočít dalších 30 km! Pak i průměrná rychlost na trati vypadá trochu jinak :-). Negativní zpráva z této akce je, že ať chceme nebo ne, fyzička jde s léty do háje. Přírodě prostě neporučíš :-). (Potěšitelná zpráva je, že jsme s Milanem nebyli „kolmo“ na Špacíru sami. Za světla v cca 6:00 ráno vyrazili na trať i Tempo s Hadžimem (Kemílek vyměkl) - v době kdy píšu tyto řádky jsou chlapci ještě na cestě :-). Podařilo se nám nastavit zajímavý cyklo „rekord“ trati Špacíru, v praxi jsme si opět dokázali, že se umíme vzájemně doplňovat nejen v byznysu, ale i v „přírodních podmínkách“ a dobře řešit nenadálé problémy. Navíc - Špacír je vždy silný společný zážitek, na který se v životě nezapomíná :-).

Jako nadějní a mladí RS :-) jsme se zúčastnili (a organizovali) úplně první ObRok 2000. Byli jsme anonymně na dalších ročnících - a i na tom letošním byl jeden zástupce našeho 6.OS - Kecka.

(*wikipedie*) V roce 2007 se konal Obrok již po čtvrté a uskutečnil se na tábořišti Bílá skála nedaleko Jindřichova Hradce. Na Obrok se jelo dobytčákem (vlak s vagony pro dobytek pro úzkokolejce). Symbolem je ruka (každý prst má vlastní barvu a něco symbolizuje). Přijelo více než 1 100 roverů a různorodé programové aktivity střídaly ještě různorodější (třeba fotografický workshop bez fotoaparátů, diskuse o atomové energii nebo hry ze slumu, prezentace roverských kmenů a jejich originálních aktivit v Inspiru). Účastníci akce vzpomínají na speciální skautský vlak, který jel po jindřichohradecké úzkokolejce. Obrok 2007 navštívil také americký spisovatel Robert Fulghum nebo tehdejší ministr životního prostředí Martin Bursík. Závěrečný galavečer se nesl ve velkém stylu a to hlavně vzhledem k oslavám sta let od založení světové skautské organizace.

Prase 15.5.2007

(Dazul) Dopoledne bylo do Dinotic svoláno střediskové Camporee - s účastí především světlušek, vlčat, ještěrek a lvícat - ostatní tuto akci nepovažovali za důležitou, ale to je především škoda těch, kteří nepřijeli. Akci organizovali RS a i když jí k dokonalosti ještě kus chyběl, musím mírně uznale pokyvovat hlavou :-)

Na večerní PRASE (před kterým se nepracovalo, protože Fanta neměl zájem, aby se na srubu a okolí něco dělalo :-() dorazilo díky ještě menší propagaci a osobnímu přístupu ke zvaným ještě méně lidí :-) V podstatě zůstala většina RS, odjela Kecka s Fialkou, přijela Irča s Anitou a Fantík s Džírou, Bax s Poborem a s Hanýskem dorazila i Klamerka. Taky přijel Krtek (Veve už tam byl od rána) a protáhl se i Muler.

Fantík, Džíra, Anita a Irča se velmi brzy diplomaticky vytratil a já byl před půlnocí taky doma :-) Přiznám se, že jsem cestou domů přemítal, zda jsem se neměl zachovat jako většina stařochů (a starých mladochů) a akci taky bulnout - protože jejich neúčast zde citelně chyběla (proto ty předčasné odjezdy domů), ale vyhodnotil jsem si to pro sebe jako převažující plus nad mínusy. A protože stejnou chybu podruhé udělá jen trouba, věřím, že příští PRASE bude skutečně tím, čím by mělo být (pracovním setkáním) i s osobními pozváním všem zvaným.

Promítání 19.5.2007

V sobotu večer u Dazulů se promítaly a distribuovaly fotky z letošní velikonoční Planiny. Chyběla Brumla, která se učí na zkoušky a Dazul, který je na paraglidingovém kursu

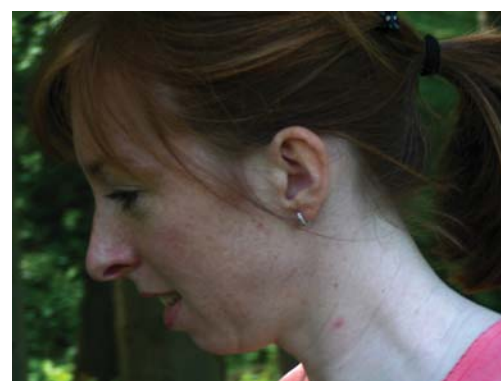
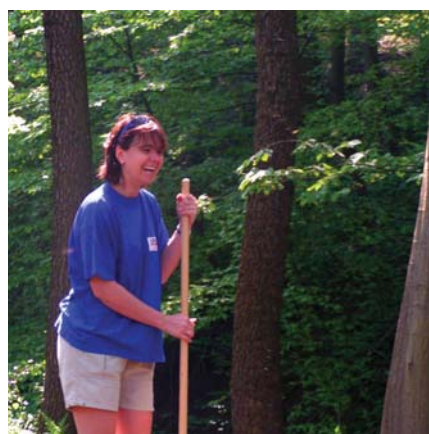

Tato akce byla zcela neplánovaná v režii našeho klubu, protože za pět dnů propukne Parawesterniáda a lesík s přilehlou loukou, které mají být využívány pro nízké lana, lukostřelbu, jízdu na býkovi, jako oáza stínu a další aktivity, jsou brutálně zarostené. Takže nastoupily křoviňáky, motorové pily, hrabě - a hlavně naše ruce.

Sekla a shrabávala se louka u kolně, mezi lesíkem a mezi pod srubem, vyřezávaly a odklízely se náleťáky mezi vzrostlými javory, ztrouchnivělé kmeny, suché haluze, křoviňákem se plocha mezi stromy dočišťovala, vysbírávala a zarovnávala.

Lesík konečně pořádně prohlédl a po dnešní akci je na Parawesterniádu připraven.

Parawesterniáda 25.5.2007

(Dazu!) Téměř všichni členové našeho OS klubu jsme se aktivně zapojili do letošní Parawesterniády. Na mne letos vybyla doprava plachetnice LaVor a ostatních věcí velkým autem, příprava vystřelovací lodě a nachystání nějakých CD pro podmalování nálady na Parawesterniádě.

S přípravou se jako vždy začalo už v pátek odpoledne. Do Březin jsem dorazil v 17:30 a až do 21:15 jsem se nezastavil. Nejprve jsem jenom nakládal, vozil a vykládal věci, pak jsem s Medvědem a Mátou dělal přenosné dřevěné molo a pak teprve jsem se dostal k tomu hlavnímu - přípravě „vystřelovací lodě“. Hned na začátku mého ušlechtilého snažení jsem se nechal vytočit neznámými hajzlíky, kteří nám v minulých dnech z dlouhé chvíle a zlomyslnosti prorazili dno motorového člunu - pochopitelně jsem na to přišel až ve chvíli, kdy jsme jej dosmýkali na vodu a začalo do něj téct. Asi 15 minut jsem dost drsně nadával a sesílal na ně kletby a pak jsem hledal náhradní řešení. Vždyť jen gumové lano nás stálo 4000 Kč a přece si ne necháme takovou atrakci zkazit k vůli pár kateřinickým buranům. Tonoucí se i stébla chytá - a tak jsem šáhl po laminátovém „letmanovi“ ze kterého jsme společně s Mirisem asi před devíti lety udělali otevřenou keňu. Nyní se hodil. Úchyty se zdály pevné a tak jsem jedno lano (napínací) přivázal na zád' a jedno lano (gumové) přivázal

na před. Cipísek (a po něm pořádně Očko) ztloukl napínací kolíky a mohlo se začít experimentovat :-). Lano jsme napínali dlouho a mockrát, vás ale napínat nebudu - dopadlo to dobře.

V sobotu ráno jsem s pocitem, že mám vše připraveno začal s Očkem a Marou dělat za kolňou venkovní stojan na šest laminátových lodí. Pak jsem provedl generální zkoušku, nastrojil Cipískovi plachetnici a šel se podívat jak jsou na tom ostatní. Vypadalo to dobře. Čilý ruch, ale veselá nálada a pohodička. Alespoň tak jsem to vnímal já. Viděl jsem po roce zase známé tváře a i když si nepamatuju přesně jména, vždy se mi ke konkrétní tváři vybaví konkrétní okamžik - ahá - potkali jsme se na koncertě, viděli jsme se minulý měsíc před poštou, a tebe jsem spatřil naposledy na fotce

ljázažíval pohodičku-doté doby než Cipísek (mamlas jeden) převrátil plachetnici na bok. Ze zvyku jsem zanađával, ale v duchu jej obdivoval, protože taková kravina na klidné vodě se doposud nepovedla ani mně. Ale vyhodnotil jsem to, že nechat Cipíska samostatně vozit naše handicapované kamarády by bylo příliš silné kafe. A tak jsem „vystřelovací loď“ (moji pýchu) přenechal Marovi a sám se jal trpělivě učit Cipíska na plachetnici. Těžko říct, zda bylo mé snažení korunováno úspěchem. Je fakt je, že několik účastníků Parawesterniády Cipísek povozil. Když jsem jej vystřídala, bylo mi divné, že už na plachetnici nechce nikdo jezdit a pochopil jsem to až když mi jedna maminka naznačila, že ji kormidelník moc nepřesvědčil - předpokládám, že mluvila o Cipískovi :-). A tak mi na plachetniče hezky uběhla celá letošní Parawesterniáda.

Tak jako již několik let zpět vždy po ukončení parawesterniády uvažuji o tom, v čem je tento ročník tak jiný. Vždyť existuje mnoho dalších organizací a zařízení, který tvrdí, že podporují integraci dětí se zdravotním postižením. Proč se ale nikde necítíme tak uvolněně a dobře jako mezi vámi.

Asi jsem na to přišla. Většina zařízení a organizací pustí děti se zdravotním postižením mezi sebe, snaží se však o to, aby se děti změnily, aby se přizpůsobily, aby přijaly způsob života, který považuje za běžné většina jejich vrstevníků a dospělé společnosti.

Vy však po nás nechcete nic. Naopak měníte sebe, učíte se nás znát, učíte se nám pomáhat. Vysami měníte svět kolem nás tak, abychom v něm mohli žít tak, jak je pro nás přirozené a možné. Radujete se z věcí, které dělají radost nám, pozorujete svět našima očima jste vždy tam, kde potřebujeme podpořit a pomoci.

Děkujeme za úžasný den, na který se budeme vzpomínat po celý následující rok. Ještě více však děkujeme za to, že jste nám dali místo ve svém životě, že nás přijímáte takové, jací jsme a tak nás máte i rádi.

Za děti a mládež se zdravotním postižením

Božena Mikulíková

(Dazul) Pouštění vody z přehrady Bystrička vychází téměř vždy na dobu, kdy pořádáme Parawesterniádu. Ještě, že se pouští i v neděli. A tak jsme i letos (z OS pouze Anita a já) vyrazili na nejlepší vodácký zážitek v roce v našem regionu. Posílení o dvě plavčice z 1.roje (Mája a Cinda), jednu plavčici z 6.K (Delfínek), dva rodiče (Brůča a Ľuďa) a Patrika s Broňou (Valmez) jsme to v jednom raftu a jedné pálavě stihli sjet 3x. To se nám snad nikdy v neděli nepodařilo. Jinak se mi zdálo, že letos opět ubylo pálav a o trochu víc přibylo raftů.

Bystrička se jezdí od hráze přehrady k soutoku s Bečvou - to je úsek asi 4-5 km dlouhý, který se při vypouštění sjede -bez cvaknutí - asi tak za půl hodky. Splávky, které za normálních okolností vypadají fádne se při průtoku 6-7 m³/s rázem změny na hezké úseky obtížnosti 4. Ty chvílky, kdy se háček podívá shora dolů pod vařící se jez, stojí opravdu za to. Kdo tvrdí, že v takovéto chvíli alespoň na chvílku nepocítí obavu z toho aby se necvaknul - jede pod vlivem návykových látek, a nebo jenom lže :-). A takovýchto drobných okamžiků si lze při sjezdu vychutnat určitě kolem desíti. A dva z nich jsou skutečně ukázkové - vždycky si vzpomenu jak jsem tam před lety vlastními zády počítal vyčuhující hřebíky z dřevěného dna splavu.

Přičteme-li k tomu fantastické počasí, mé pády na hlavy osádky raftu, natlačenou kompletní osádku s raftem a dvěma pálavami v autě, Májinu a Anitinu jízdu na pálavě, Patrikovu uplavanou žabku, několik mantáků na okolních raftech, Delfínekův peering, spálená ramena některých členů osádky, pár kapiček adrenalinu ... nemůže nikdo říct, že by se tahle akce nevyvedla. Prostě - pohoda jazz :-)

(Dazul) Lešek je můj vůdce z předrevolučních dob TOM Lvičata (dnes 4. chlapecký oddíl Lvičata). Je promováný RNDr. hydrogeolog a žije se hydrogeologickými průzkumy, výběry nejvhodnějších míst pro situování zdrojů podzemní vody, zpracováním projektové dokumentace hydrogeologického průzkumu ... Slíbil nám, že ověří zda by se na skautské chalupě Bařinka dal provést vrt jako trvalý zdroj pitné vody + pomoc s projektem, abychom mohli požádat o dotaci (cca 200 000 Kč) na vrt. A v pátek 1.6.2007 jsem byl s Leškem nahoře na Bařince, abych byl přítomen hledání zdroje vody pro studnu-vrt. Tytam jsou doby, kdy vše řešil proutkař svojí virgulí a senzitivitou. Dnes se tak děje pomocí přenosných počítačů. Ten, kterým se hledala voda na naší skautské chalupě ve Velkých Karlovicích, dokonce využíval signálů pro ponorky. V nadmořské výšce cca 700 m se to může zdát trochu ujeté, ale je to tak! Ale i tady se vyskytují problémy - signál z ruského vysílače prý občas zmizí - vysílač z něčeho nic přeruší vysílání (patrně obědová přestávka nebo čas na stakan vodky). A taky že ano - asi v půlce pobíhání po lese se Lešek zastavil a neutrálním hlasem pronesl něco jako „musím přeladit, Rusové šli na oběd“...

Srubostavění 2.6.2007

(Dazul) Dneska to bylo 3+3 :-). Tři lidi z našeho OS a tři RS ze ŠESTKY. Vyrázili jsme už v 7:00 a za deset hodin práce jsme náš srub podstatně zkrátili. Bylo dokončeno obložení palubkama tkzv. Dazulova okna (tkzv. Fantovo okno je obloženo blbě - ale to dokáže čas :-), mladší lakovali první vrstvu na palubkách v podkroví a pak dodělávali latrínu - tu z jedné strany i perfektně obili šindelem (z Vápna jednou i něco bude). OS (Fanta, Anita, Dazul) se vrhli na vstupní roštovanou podlahu. Nebýt toho, že došly hranolky, bylo by vše hotovo.

Dneska jsme zjistili prokazatelné rozdíly mezi OS a RS. Tak například: RS jsou mladší než OS. Za stejnou dobu OS vykonají řádově více práce než RS. Při práci jsou OS v pohodě, kdežto pubertální RS svými nekoordinovanými zvuky děsí srnky v okolí 15 km. OS při zadaném úkolu spolupracují, RS se při zadaném úkolu hádají. Rozdíl mezi OS a RS neexistuje pouze v tom, kdo si dneska užil více srandy :-)

Počasí při dnešním srubostavění bylo jako stvořené pro práci - žádný hic, spíše pod mrakem a občas i spadla nějaká ta kapka. Potůček vychladil všechny kofoly i ondrášovky a salám nestačil během dne zezelenat. Prostě - totální pohoda. Plánovali jsme, jak se bude krásně na vstupní roštované podlaze spát, kde uděláme každé ze tří plánovaných oken, neustále jsme se kochali naším dílem a chválili se (protože nikdo nás nepochválí tak dobře a zaslouženě, jako my sami).

(Dazul) Tak jako se pravidelně střídají roční období a každé z nich má své osobité kouzlo, vytvořil jsem si svůj roční cyklus rituálů (s falešnou gloriolou extrému), které mne nenechají totálně zlenivět. Na podzim jedu Cross Country na horském kole, v zimě vyrážím na běžkách zdolávat trasu K2, a na sklonku jara zpravidla prubnu stokilometrový Špacír a Triatlon. Zním své meze a dobře vím, že neoslám hodnotným sportovním výkonem - ostatně při své vrozené averzi vůči sportu toho ani nemám zapotřebí. Ale rituál je rituál a tak jsem ani letos nechtěl na Triatlonu chybět.

Zatímco všechny ostatní rituální akce mne už nechávají klidnými, cítil jsem před Triatlonem po ránu velmi lehké chvění uvnitř těla - a nebyla to z radosti :-). Trať triatlonu v nejnáročnější kategorii je pořád stejná a rekord je 1 hodina 46 minut (Radek). Můj osobní rekord je 1:58, takže vím, že když se mi trať podaří zvládnout kolem 2 hodin, zažiju zasloužený pocit štěstí.

Letos jsem to zvládl v rekreačním a zdechlém tempu za 2:05. Naopak - ve velmi svižném tempu to za 1:54 překvapivě suverejně zvládl Tempo. Dobří holubi se vracejí :-)

PS: Připouštím, že moje trénigová metoda „nevysilovat tělo trénigem, aby mohlo podat v pravý čas správný výkon“ se nezakládá na těch správných vědeckých metodách a špitám „Lomikare, Lomikare - do roka a do dne ... „ :-)

Výroba podsad 10.6.2007

(Dazul) Po včerejším Triatlonu + nakládání a vykládání podsad na Dynčáku jsem se šel na dopoledne odreagovat, spolu s Irčou a Zdendášem, něčím užitečným - výrobou podsad pro vsetínské vlčata a světlušky. Fungoval jsem v duu s Klamerkou - vyráběli jsme postranice. Když se hodně dařilo, sešroubovali jsme jednu stranu podsady za 12 minut. Ale většinou to trvalo déle :-)

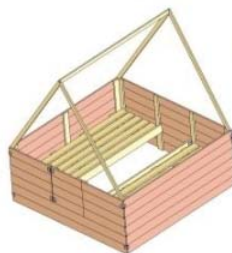
VÝROBA PODSAD II.

9.- 10. června 2007

O tomto víkendu provede skupina B (Březiny) další etapu výroby podsad.
Prosím Pomozte !

Začátek: v 8 hodin na Březinách v Kateřiních.
Autobus do Kateřin odjíždí ze Vsetína z BUS nádraží v 6,20 hodin (s přestupem v Ratiboři)

Podle stavu práce ukončíme buď v sobotu večer, nebo budeme v neděli pokračovat. Přespání na Březinách je pro tento případ zajištěno (s vlastním spacákem).

Vybavení: Svačinu do sobotního večera, vítány jsou vrtačky a šroubováky (aku i do zásuvky) včetně hrotů na šroubování, kotoučové pily, metry.

Ochotné ruce, hlase se prosím Hanýskovi
tel: 736 770 132
E-mai: hanysek1@centrum.cz

(Dazul) Nejsem zrovna typ, který by vymetal rozličné párty a větší počet cizích lidí se kterými bych se měl bavit mne spíše děsí - takže jsem byl připraven splnit společenskou povinnost, která se ode mne žádá a brzy se vypařit.

Každopádně jsem už asi o půl deváté poznal, že tahle akce bude mít do společenské povinnosti daleko a velmi příjemně jsem se bavil. Především jsem měl možnost v klidu pohovořit se spoustou známých a kamarádů, kteří dorazili. Taky jsem se seznámil s dalšími lidmi, poslechl si Beatu Bocek a Veselou bídu.

Byl jsem velmi mile překvapen, že na tuhle párty dorazilo kolem sta lidí - od paní starostky Vsetína, místostarosty Vsetína, kateřinických zastupitelů, přijeli i ze Zlínského kraje, dárek poslal pan ministr Nečas, ... Potěšilo mne taky, že jsem si mohl po delší době popovídat se Scampem - autorem architektonického návrhu Březin. Na své zdarma odvedené dílo při vyměřování pozemku pro DBCB se přišel podívat i Kato, který hraje s Beatou v „Ležerně v leže“.

Muzikanti vydrželi hrát skoro do půlnoci (hezky to Franta Segrádo zakončil svým hapkovsko-horáckovským hitem „Strážce plamene“) a pak se začali lidi vytrácet, ale poslední vytrvalci hráli a povíдали při Beatině kytáře do páté ráno.

Předtáborovka 22.-24.6.2007

(Dazul) Drtivá většina našeho OS klubu se aktivně zapojí do organizace tábora ŠESTKY a tak bylo jasné, že budeme pomáhat i na předtáborové výpravě do VVP Libavá. Vyrazilo nás celkem 14 a z toho 3 lidi byli z našeho OS (Kecka, Fanta a Dazul).

Po komunikačních nedorozuměních a extempore se zajištěním firemní dodávky (což by vydalo, když ne na román, tak aspoň na pár kapitol :-)) jsme vyrazili v pátek po 18:00 směr vojenský prostor Libavá. Zub a spol už byli na místě a tak jsme jenom popravili plachtu a za vytrvalé buřiny se uložili k spánku. Vyslechli jsme si od Máty, že se mu vzrušují svaly a ještě další kecy ... :-)

Ráno už nepršelo a tak jsme spustili už po sedmé obvyklý rituál - sečení louky a navážení podsad uskladněných u Huřů. Letos byla ŠESTÁ ŽACÍ PERUŤ * zastoupena pouze Fantou (žačka) a jako „brkoš“ čekatel mu sekundoval se střediskovým křoviňákem Medvěd. Toho později vystřídal Očko a Mátá. Do oběda byla žačka zničená (Fantovi se podařilo lištu zlomit na tři kousky) a premával pouze křoviňák. I tak se posekla podstatná část louky. Podsady byly taktéž navezeny. Dopolední úkol byl splněn :-)

Odpoledne jsme dokončovali šroubování podsad a jejich vyrovnávání. Letos prvně stavíme o 2 podsady méně - jen 18 :- (Taky jsme ještě před večeří stihli mezi několika frontami deště přetáhnout klády na most k latríně. Samozřejmě se spravoval golem - ujala se toho Kecka s Bárrou. Při dolování jílu z Odry narazili na raky - dobrá zpráva. Jednoho raka jsme vytáhli na světlo a podrobili jej důkladné fotodokumentaci :-)

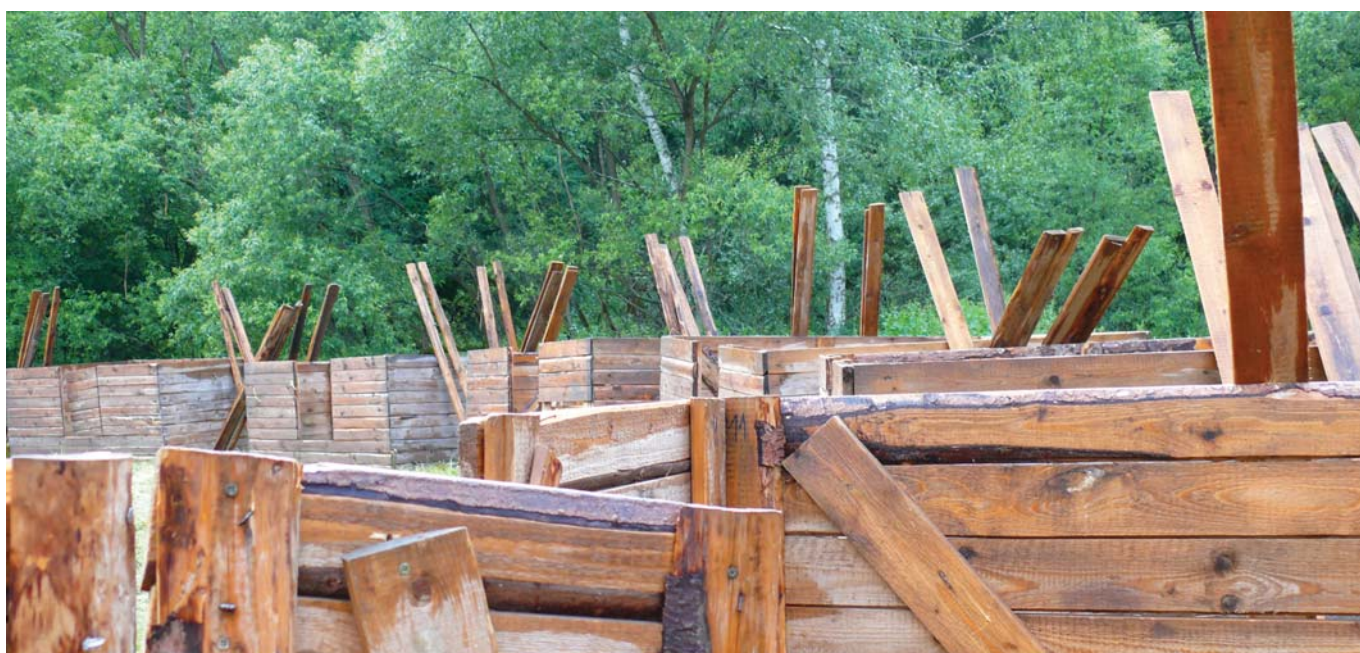
Vaření večere se díky dešti trochu protáhlo, ale tradiční gulášovka byla dost dobrá. Po večeři jsme ještě stačili vztyčit na táborovém náměstíčku stožár. Ale to už byla skoro tma a na práci už nebylo vidět a tak jsme byli svědky TV představení v podání Zuba a Fanty. To se později zvrhlo v to, že účinkoval skoro každý :-)

Málem bych zapomněl - Mátá a Očko si prodělali křest v řízení velké dodávky Iveca. V katastru VVP si velmi zručně odřídili svůj kilometr :-)

Nedělní ráno už bylo „takové to domácí žvýkání“ :-) Zušlechtili jsme něco málo kolem mostku a postavili táborovou bránu. Pak se jen jedlo, lenošilo a uklízelo. Kolem oběda jsme vyrazili 3 vozy zpět k domovu :-)

* ŠESTÁ ŽACÍ PERUŤ - pro neznalce: hodnost „nebeského maršála“ Šesté žací perutě byla in memoriam udělena Spídímu

(Kecka) Vyjíždíme v šest hodin večer nastává první problém. Cérky nejdly s Dazulem autem a čekaly na nás. Tak nás jede 6 v autě. Dazul silně zvyšuje v telefonu hlas a já si říkám to bude den. Kdesi v Jablůnce sa čenžujem a vyrážime v počtu 13 lidiček. Jedeme ještě nakoupit a s Barčou se vrháme do kauflandu, v tom spěchu nic nemůžeme najít. S plným vozíkem jdeme k autům a Dazul už vysmátý. Mates a jeho bratránek sa nějak zapomněli. Cestou se nám nad hlavami blýska jako kdybychom neměli nikam jezdit. Začíná pršet - „super“. Přijíždíme, natahujem plachty, leháme a spíme. Já spím kdesi nad hlavami a všeci si ze mě dělají polštář. Čeči do mě pořád rýpe, že jí ležím na batohu a že se nemám natahovat, ale že mám spát ve skrčmo. To se dá? Tak se tam nějak uvrtám a už spím. Ráno nás probouzí krásné sluníčko. Snídáme marmeládu s chlebem a jdeme pracovat. Ogaři sečú s pomocí Barče, a zbytek jedeme na podsady k Huťom. Zajímavé tento rok nosí podsady samé baby, kromě pár ogarů. Když jedeme druhou várku sedá za volant Iveka Očko, Mátá a nakonec já. Naložíme poslední podsady a já s Fial stahujeme z vrchu Focusa. Probíhá express kurz řízení a Fial sedá za volant. Na to že řídí poprvé jí to šlo! Dazul by si měl napsat na auta LACHIM AUTOŠKOLA ROVERŮ... Zatímco zbytek vykládá podsady my s Barčou jdeme chystat oběd. Po obědě máme hodku čas a odpočíváme a blbneme. My se vrháme na golema a začínáme ho restaurovat naším jílem z Odry. Hned jak vlezeme do Odry, potkáváme dva raky. Postupně začínáme uplácávat vše, co se dá. Tolik jílu jsme na golemovi eště neměli, je úplně celý pokrytý jílem. Super, bomba, špica. Ještě podpisy a začíná pršet. Když už prší jdeme se nasvačit. Konec deště všem pookřálo a začínají se dělat blbiny. Zub a spol. dodělávají stany, nosí se klády na most, Mátá seče, stavíme přístřešek na večeru a spousta dalších věcí. S Barčou začínáme vařit večeru. Nejprve nám to zdechá, ale oheň se chytl a můžeme vařit. Nahážeme zemáky, vylejeme polévku a vaříme. Už se nám sbíhají sliny. Radím se nám směje našemu provizornímu sedátku u ohňa, ale my s Barčou jsme spokojené, lepší

než sedět na zemi. Jdeme jíst. Místo práce se dělají kraviny. Zub a Fantů nám zahráli zabijácké divadlo. Každý měl asi tak 100 životů a pokaždé stanul z mrtvých, házali po sobě granáty, no prostě jak dva banditi. Všeci sů v dobré náladě a začínají sa prát. Mě Medvěd s Mátou zabavili všechny moje věci na koupání a nechtěli mi je dát. Jdeme se koupat. Fialka mi oznamuje, že je voda teplá. Po pár vteřinách se jí chvěje hlásek „zas tak teplá není“. Naši drazí lesáci nám začali srovnávat břeh u tůňky, je možné že se tam nebudeme moct koupat. Jestli tam udělají nějaký brod nebo most na stahování dřeva, tak kdo ví kde se budeme koupat! Fanta s Barču dělajú akrobatické kúsky a Zub nacvičuje šerm či co. Večer je velká lechtanica ve spacákách. Fialka nám povídá pohádky o mravenečku, o nůžkách a flekaté kočce, anebo o prasátku na drátku. Ráno se probouzím s kručícím žaludkem. Zub a cěrky nám chystají snídaní. Dojídáme a jdeme dodělávat poslední věci. Balíme a vyjíždíme. Cestou se ještě zastavujeme na benzínku a frčíme dál. Vracíme se a jedeme k Zubovi, cěrkám pro batohy. Jdeme do březin nařezat dřeva na stojany na podsady. Stěhujeme hangár na kolečkách a jdeme domů.

Puták 30.6. - 5.7.2007

(Dazul) Tradičně zajišťujeme pro ŠESTKU první část tábora - velké táborové putování. Je určeno pro skauty a RS, ale letos se jej účastnili výhradně RS. Z našeho OS klubu jsme se puťáku zúčastnili já a Fanta. Na nedělní dopoledne nám byl pomoci Miris - při zajištění lození na Čertových skalách. Letošní puťák byl zvláštní především tím, že jsme mimo klasického pěšího putování lozili nenáročné terény na cvičných horolezeckých skalách a hlavně - strávili i 3 dny u koní - včetně dvoudenní vyjížďky na Slovensko. Prostě - byla to paráda :-)

A jak viděli puťák účastníci?

30.6.2007 (Tlampa) Milované tatóšku, je toho mnoho, co máme na srdci. Zajisté tušíš, že tohle ti dlouho nezapomeneme. Ta Makyta! No co mně zajímá, žes tam táhl kolo na zádech? Tys to dělal dobrovolně. My, nebohé duše, odkázané na mapu Nemáme slov.

Nicméně navzdory všemu jsme si užili srandy kopec. A chceš vědět, jak to celé bylo? Přestože už sis asi udělal obrázek, je třeba to celé shrnout do dárkového balení.

Takže tedy – sotva za lřcou zaklapla závora, jsme se celí nedočkaví vrhli na tajemnou obálku. Obsah nás vskutku zdrtil. Nevím kolik kilometrů a ono magické slovo „Makyta“ bohatě stačilo k infarktu. Ale protože jsme silní a skrýváme v sobě netušené schopnosti, hrdě jsme se vydali na cestu.

Po dvaceti minutách nás zastavila průtrž mračen, kterou Denis využil k tomu, aby sežral hned 3 řízky naráz. Nutno podotknout, že po zbytek cesty jsme pekelně strádali.

Svítilo, svítilo slunce nad hlavou, až háj se zelenal a 3 odvážlivci jeli po zadku do Papajského sedla. Blých keců milion a srandy kopec. Dole asi hodinová pauza, při které jsem si pěkně schrupla. Víš jak – bylo potřeba dospat tu třídní akci. Co tě ale asi zklame je to, že se mi vůbec nezdálo o tobě. Je to pech!

Následný výstup a schvácení máš dopodrobna zachycený na svém foťáku. Mimochodem – tvůj foťák za to může. Tvůj foťák může za všechno.

Asi v půlce cesty začaly Fialce natékat kotníky. No – strach veliký, jak bude asi v takých podmínkách rodit. Pod Makytou už byla vidět hlavička. A pod Makytou se taky začaly objevovat první peprné výrazy, které snad není nutné vypisovat. Snad jen, že tvůj „foťák za to může“ a „sere pes“. Na Makytě už to nebyl pes, nýbrž Dazul. Hmmm... jsi pes. Výhodou je, že pes je nejlepší přítel člověka, takže jsi to ještě chytil celkem dobře.

Teď už ani nebylo co říkat. Jen jsme tiše šli a v duchu nadávali na maliňáci, od kterého máme do

včil rozedrané nohy. Další zastávka byla plná mravenců a skvělá zpráva byla, že dítěti už byla vidět hlavička. Několik následujících kilometrů jsme běželi jako o závod. Rudí a vzteklí. Teklo z nás a na žádném z rozcestníků nebylo patrné nějaké významné přiblížení k cíli. No - k pláču.

Úsek z Radošova na Půlčiny jsme chtěli hecnout a dát ho pod 25 minut. Byly to snad 3 kiláky. Leč nohy se nám plandaly, stáli jsme i pod sebemenším kopcem a ty maliny všude kolem! Zhruba po 40 minutách jsme začali slaňovat z Půlčin. Sado maso, ale dole jsme se sešli ve zdraví. Už aj to břicho vylezlo.

Do Lidečka 3 kilometry. 3 kiláky, které jsme lezli s jazykama na vestě, s dítětem visícím za jednu nohu a takřka po čtyřech. Šli jsme jen za fatamorgánou dobré večere v motorestu, který nám byl čím dál bliž. A šli jsme s myšlenkou, že už kvůli tvoji smrti to musíme dolézt.

Večere nebyla, tys taky nezahynul mučednickou smrtí a celé přemáhání bylo k ničemu.

Ale trip to byl pěkný – to zas jo.

Tvá Tlampa

PS: A je to holčička. Jméno ještě nemá, ale to jí na kráse neubírá. Jo a Denisovo dítě lezlo nohama napřed!

(Budulínek) Takže jak to všechno začalo. Začalo to tak, že jakýsi blíže neurčený inteligent nakukal našemu milovanému Bosovi teorii o silném začátku. Jestli je zapamatovatelný začátek, zapamatuješ si celou akci. Přitom to začalo tak nevině. Čekala jsem přesně o poledni na Dazula, načež přijelo auto, odvezli mé spolucekatelky – Tlampu a Elišku pryč. Mírně udivena jsem čekala dál. Po deseti minutách přijelo další auto. Ve voze jeli Medvěd, Fanta, Barča a sám velký šéf Dazul – a jeli jsme. Ale moc daleko jsme nedojeli. Šéf naši skupinu vyhodil se slovy umíte s tím zacházet a odjel. Do mého obličej se vloudila grimasa překvapení. Co všechno zůstalo s námi: naše skupina plus GPS (džípíes) plus mapy plus úžasný papír začínající slovy „Moji milí....“ S tímto úžasným vybavením jsme vyrazili směr Čertovy skály v Lidečku. Měli jsme jít na Syrakov, ale nějak jsme zabloudili a skončili jsme v Liptále. Po destrukci místní lavičky jsme vyfuněli Vartovnu. Během našeho pochodu probíhala zdvořilá konverzace o kolíku. Za pochodu jsme se učili se slavnou GPS. Díky ní jsme nezabloudili v Pozděchově. Trochu nám zapršelo, tak jsme se schovali kde se dalo – míchačka, altánek. S ubíhajícími kilometry nám klesala nálada a jak se stmívalo, propadli jsme panice. Potkali jsme i jiný tábor. K večeru jsem dorazili na Čertovky, pokochali jsme se výhledem a podělili se o zážitky a usnuli.

1.7.2007 (Fanta) Ráno nás vzbudil sluneční svit se zpíváním Dazulového historického songu „Ej už je ráno“. Potom jsme posnídali rohlíky se salámem, umyli se v blízké studánce a šli vybalit cajky na lezení pod skály. Než přijel Mira s lanama, šli jsme na ledňáčky na benzinku. Až přijel, natáhli jsme dvě cesty, rozdělili se na dvě skupiny, Dazul nám řekl na co slouží karabiny, osmy atd. a mohli jsme začít. Jedna cesta byla jednodušší, šlo tam o to se vyplazit komínem. Druhá byla těžší – obtížnost zhruba 4plus. Ložili jsme zhruba do jedné hodiny a potom jsme s autama odjeli do Francovy Lhoty, kde nás čekali koníci značky Hucul. Hodili jsme si bágly do cimry, která vypadala jak po opuštěných vojácích a šli jsme se podívat po okolí najít nějaké pěkné místo na spaní. V 15:00 pro nás přišla Alča, že máme jít do stájí. Tam jsme si vybrali každá dvojice jednoho koně. Já s Barčou jsme si vybrali Pedra. Ten se strašně rád mazlil a to tak, že položil svou hlavu na rameno a nechal se hladit za uchem a pod hlavou. Alča nás naučila koně kartáčovat a sedlat. Strašně se nám to líbilo, že jsme tam byli přes hodinu a pak nás museli vyhánět. Šli jsme do výběhu a zkoušeli jsme si jízdu na osedlaném i neosedlaném koni, povely zastavení apod. Až to měli všichni za sebou osedlali jsme své koníky a šli na procházku po Francově Lhotě. Jeden z dvojice vedl koně a druhý seděl. To sa mě moc nelíbilo, že mě někdo musí vodit. Ale když jsme na konci procházky dostali rozkaz od největší průvodkyně Alči, že máme jít do potoka i koňmi – tak to byla fakt síla. Voda stříkala, koně pili, prostě zážitek. Pak jsme Pedra ustájili, šli povečeřať, někteří okúpať a spať na kopeček k lesíku nad koňské pastviny.

(Pavůk) „Ej už je ráno.....“ křičí Dazul přibližně v sedm ráno. Všeci se stejným ohlasem vylézají ze spacáků po nějakém tom rohlíku nastupujem do akce. S Mirisem vytahujem lana a začínáme ložit na Čertových skalách. Po poledni jedeme autem do Francovy Lhoty- zde máme domluvené koně. Jakmile přijedeme jdeme se porozhlédnou po nějakém místě na spaní bo místo, které nám ukázali nebylo zas až tak podle normy. No máme vybrané místo – tudíž můžeme jít na ty koně. Nejprve si každý nějakého najdeme a hnedle se naučíme jejich jména. Já si vybírám koně jménem Paline. Je to ten nejzdechlejší kůň, kterého znám a to už jich znám sedm. Nejprve se přetvařovala, takže když jste ji chtěli popohnat museli jste ji kopnout do ... zadní části těla. Ale později ji to přestalo bavit a mohli jste dělat, co jste chtěli a ona se ani nehla. Poté co jsme se seznámili s koňama, vyrážíme si vyzkoušet jak sa na těch koních vůbec jezdí. Zkoušíme to přibližně hodinu. Za tu dobu si stihneme i naučit jak se koně vodí a jak se na ně nasedá. Po té době se koně unavili a my je odvedeme zpátky do stájí. Tam je nakrmíme – hodili jsme jim do žlabu nějaký ten kůsek chleba. Blíží se večer a proto jdeme postavit přístřešek na předem vyhlídlé místo a ukládáme se ke spánku. Jo a ještě sem zapomněl..... Radim si večer zahrál na „Doktora z hor“ když propichoval Barči puchýř na noze. 2.7.2007 (Máta) Po neděli jsme se všichni vzbudili v dobré náladě a Dazul byl až v tak dobré náladě, že nás vzbudil svojí písničkou „HEJ UŽ JE RÁNO“ sbalili jsme si věci a sešli jsme dolů z kopce do stáje ke koním. Každý se hned rozběhl ke svému koni a začal ho hřebelcovat. Jak jsme koně očistili, vyhnali jsme je na louku, kde se pásli. Dazul se domluvil s tou dámou, která to tam vedla, že vyjedeme až odpoledne. Tak proto jsme se šli projít po městě (vesnici) Jak jsme se vrátili, koně už byli nažraní a čekali na osedlání a vyjeli do zarostlé prerie. Jak jsme vyjeli, byla to paráda, prostě ten, kdo tam nebyl, může jen závidět. Byl jsem ve dvojici s Vápnem a pravidelně jsme se střídali, jednou se vezl on a jednou já, prostě paráda. Přejeli jsme kopec a byli jsme ve Slovensku, kde jsme se zastavili do hospody na kofolu. Jak jsme tam tak seděli, začalo pršet a lilo opravdu moc. Všichni jsme zmokli až na kost. Schovali jsme se v takovém lesíku i s koňma. Jenže začalo se blýskat a hřmět a koně to začalo plašit. Jak jsme odcházeli, přestávalo pršet, ale furt se blýskalo a najednou se mi splašil kůň. Udržel jsem ho, ale letěl jsem po zemi za ním dobrých 20 metrů, ale jinak všechno v poho. Došli jsme do nedalekého města a tam jsme spali v jedné stodole na seně. To byla noc.

5.7.2007 (Vápno) Ráno jsme vstávali kolem 8:30, protože nám selhala technika. Radim říkal že máme půl hodiny na to, ať se sbalíme a najíme, ale nakonec jsme vyrazili o hodku později (detail). Ale hlavně, že jsme vyšli. Náš směr byl Pustevny - zhruba 8,5 km – kde jsme spali. Na ty Pustevny jsme dorazili kolem 12:00 - sláva konečně jsme tu, radujeme se, Ale radost nevydržela dlouho, protože začalo pršet!!! Ale co už. Vyfukovalo tak, že Tlampa musela vytáhnout deku pod kterou jsem sa s ně a s Elí schovali, aby nám nebyla zima. Tak po půl hoďce jsme sa vydali směr socha Radegast, kde jsme vybleskli pár fotek a pokračovali jsme směr Frenštát pod Radhoštěm - kde jsme šli na vlak. Elí s Tlampů si koupili lístky zvlášť, bo valili už domů. A my, co jsme zbyli, jsme jeli vlakem do Ostravy na hl. nádraží – kde jsme vystupovali a čekali půl hoďky na další vlak, který nám málem ujel, ale jak píšu – málem : -). Vysvětlovat nemá cenu, bo by to bylo na dlouho. A pak jsme valili do Suchdolu, kde jsme čekali necelů hoďku na vlak, který nás vezl směr Budišov nad Budišovkou. Někteří ve vlaku spali, někteří hráli Bang (karetní hru). Konečně jsme v Budišově, kde nás čeká Dazul a veze na naše tábořiště, kde strávíme ještě 16 dnů.

Expediční jednotka 5.-6.7.2007

(Dazul) Puťák plynule navázal na Expediční jednotku a ta zase navázala stejně tak plynule na Tábor. Na Expediční jednotce (čtvrtek a pátek 5.+6.7.2007) se nás sešla z našeho OS klubu víc jak polovina (Fanta, Dazul, Irča, Anita, Radek, Brumla). Na odvedené práci to taky bylo poznat - i když pracovní tempo bylo velmi vlažné - dá se říci přímo pohodové :-)

Na sobotní poledne, kdy byl zahájen stálý tábor ŠESTKY, nás už bylo na táboře 9 (se světluškama a vlčatama dorazila Kecka a Klíště). Takže na sobotním zahajovacím nástupu jsme tvořili 1/4 přítomných :-) Anita, Irča a Dazul v neděli odjíždějí do práce, ale zbytek zůstává - někteří na týden, jiní na zbytek tábora.

7.7.2017 - 1. DEN - SOBOTA (Gabča) S řinčením mého skvostného budíku se probouzím v 6:00. Plná energie se pouštím do posledních úprav mého „malého“ batohu. Zabalit poslední ponožku a jedu do Jablůnky s tačkou, jelikož odvoz od Čechi není vždy jistý kvůli jejímu posunutému časovému harmonogramu. J Na vlakovém nádraží už na mě čeká Janina a četa rozjařených táborníků. V počtu nevím kolik vyrážíme! Ši, ši, ši, ši hůůů. S minimálním zpožděním přichází první přisedání. A to v Hranicích. S veselými tvářemi čekáme hodinu. Každý si svůj čas krátí, jak umí. Čtením, jezením nebo blbýma kecama : -) Pak se opět po zdařilém nástupu do vlaku vyráží. Druhý přestup je v Suchdol n. Odrou. Velmi nás rozveselí mašinka, která na nás posléze čeká. Dokodrcáme se do Budišova n. Bud. Tam se setkáváme s našim drahým Dazulem a ještě dražším lachimem, který nás odveze na tábořiště. Pak začalo shánění a občasné kradení budoucího komfortu do našich stanů. Družinka Žížal měla letos pech. Hned první dostala službu. Prostě říkám PECH!!! Při večerním táboráku byly do družin přezváni někteří členi a zvesela se a nahlas zpívalo.

(Zuzka) Ráno asi kolem 6:00 hodiny mi zazvonil budík. Zaklapla jsem ho a šla jsem si zkontrolovat, jestli mám věci na tábor v batohu. Posnídala jsem, umyla se, rozloučila jsem se a taťka mě doprovodil na bus. Na zastávce jsem chvíli čekala než se připlahočí Janina s Čitou. Pak už se na nic nečekalo a vyrazilo se. Od rozcestí se chvíli šlapalo pěšky. Vlak nás dovezl do Hranic, kde jsme víc jak hodinu čekali na příští vlak. Potom jsme přestupovali zas, ale to už si nevzpomenu kde. Úplná stopka nás čekala v Budišově n.B. Tam nás vyzvedl Dazul a jeli jsme na tábořiště. Na nás Žížalky čekalo překvapení: hned jsme měly službu ... Večer, když k nám přestoupila Opica, posadili jsme se k ohni a dlouho do noci jsme zpívali : -)

8.7.2017 - 2. DEN - NEDĚLE (*Beruška*) V neděli ráno jsme vstali a šli na vanaře, pak byla snídaně a nástup. Potom jsme měly (Žaby) za úkol udělat v týpku ohniště, potom byl oběd a byl velmi, velmi dobrý, měli jsme : kedlubnovů polévku a brambory s masem. Hráli jsme také Baseball a pak byla svačina a byla čajovna, a pak se šlo spát. O půl druhé nás vzbudili kvůli etapovce a byli první Žaboštíři. A dobrou !!!

(*Opica*) Ráno jsem vstávala o půl šesté, protože jsme měly službu. Když jsme šly do kuchyně, Čita už rozdělávala oheň. Nakonec ho rozdělala Čeči, protože nikomu se to nepovedlo. Stihly jsme udělat snídani jen, protože se budíček posunul o hodinu pozděj, protože byla neděle. Po snídani byla prohlídka stanů. Potom byl nástup, rojnice a nakonec měla každá družinka svou práci. S obědem nám pomáhala Janina a Irča. Po poledním klidu byl baseball. Trochu víc jsme se pohádali, a pak se v klidu hrálo. Večer byla čajovna zároveň s vanařama. Po večerce byla sauna. Po sauně jsme museli naskákat do vody. Jak jsme vylezli z vody Čita spadla do blata a nemohla se zvednout. Když jsme si šly lehnout, tak jsme rychle usnuly.

9.7.2017 - 3. DEN - PONDĚLÍ (*Flegy*) Ráno vstanu a idu do kuchyně, tam se nasnídám a je nástup. Na nástupu jsme se dozvěděli, že Šneci máme jet do Břidlicového dolu. Tam sme asi hodinu, poté jedem do Budišova, tam potkáme Žížaly. Dojeli jsme do tábora a hrozně lilo. Večer byla zdravotvěda, a pak sme šli spát. (the konec)

(*Mája*) Ráno jsem se vzbudila, a proto že jsem měla službu jsem začala dělat snídani. Fialka mi řekla, abych začala dělat svačinu. Marně jsem se pokoušela zjistit na co chystáme ty svačiny. Později na nástupu jsem se to dozvěděla. Dozvěděla jsem se, že pojedeme na kola. Každá družinka jela jinam. Šneci + Štíři jeli hledat sopku, Světlušky + Vlčata + Žaby jeli do Starých Oldřůvek a Žížaly do Budišova. Kolem 10:00 jsem odjeli a do 16:00 jsme museli přijet. Ale my jsme přišli o hodně dřív. I když jsme to natahovali jak se dalo, přesto jsem přijeli dřív. Byli jsme se podívat na skále a

borůvkách a jeli jsme do tábora. Cestou začalo mírně pršet, a když jsme se vrátili v pořádku, byli jsme moc rádi.

10.7.2017 - 4. DEN - ÚTERÝ (Anonym)

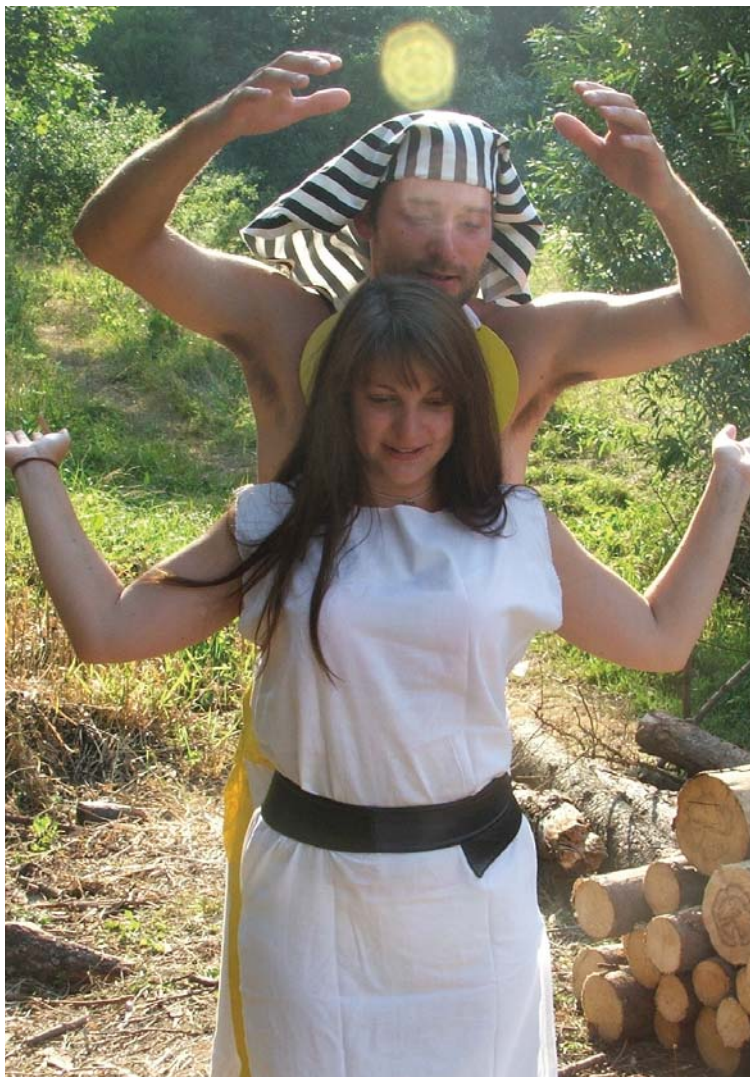
Tož jsme vstali a šli do kuchyně udělat snídani. Tak sme sa do toho dali. Namazali jsem vánočku. Pak sme šli udělat budíček a dali sme si snídani potom byl nástup. Potom, teda před nástupem byla prohlídka stanů. No až jsem vše udělali tak jsme hráli hry a to do 10:00 pak sme šli hrát s vedlejším táborem „barely“. Vyhráli oni což je škoda! Nakonec následoval oběd...

11.7.2017 - 5. DEN - STŘEDA (Čeči)

Probudila jsem se do krásného rána, jako stvořeného pro plnění nějakého drsňáka. A tak jsme se s Gabčou domluvily na siamských dvojčatech. Hned po nástupu jsme zjistily, že to nebude tak snadné jak se zdálo. Když jedna chtěla někam jít, druhá musela samozřejmě za ní a naopak. Snad x-krát jsme si přišláply šňůru nebo jsme s ní o něco zavadily. Do oběda probíhaly miniškoly – drátování, vyrábění náušnic z korálků a ti co měli bílé tričko tak si ho připravovali na batikování. Když jsme si naplnili své břicha chutným obědem a po odpoledním klidu, který strávil každý podle svého, jsme se vydali po dalších stopách na cestě za obeliskem. Tentokrát na nás čekala hromádka špalků, kterou jsme museli přenést na určité místo, ale nemohli jsme jít přes most. Tak jsme to stříhli přes tu skoro nejhlubší vodu – no však proč ne? :o) K večeru se konalo další baseballové klání. Do večerky se ještě hrály nějaké drobné hříčky a pak se šlo už do hajan :o)

12.7.2017 - 6. DEN - ČTVRTEK (Fialka)

Ráno začínalo jako vždycky budíčkem, vanařama, hygienou, snídaní, prohlídkou stanů a nástupem. Na nástupu jsme si já a Mája daly drsňáka dvojčata. Po nástupu jsme se tak jako nemžili po tábořišti. A konečně Radek jede pro chlapy s paintballem. Sotva

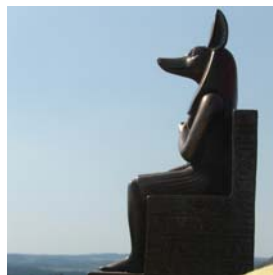
dorazí na tábořiště, zaparkují před hangárem a už je kolem nich spousta dětí a každé pozoruje, co dělají. Hrál se po dvou částech a to sv + vl zvlášť a pak ti starší. Světlušky a vlčata měli 2 hry, prali to do sebe hlava, nehlava. Pak sme šli hrát my starší, ze začátku sme byly s Májů v klidu, ale pak „au ucho,“ „ au ruka,“ jdeme se dobít. A tak sme dohráli a šly hrát další dvě skupiny. Další hru sme zalehly, ale ogarci se na nás spikli, a tak sme slyšely jen to jak nad námi létají kuličky obrovskou rychlostí. Pak už se hrálo na vystřelení kuliček. Po paintballu sme se vrátili do tábora a čekali sme až Žížalky s Janinou a dalšíma dodělají knedlíky s trnkami. Byly výborné. Po obědě byl ještě chvíli klid, a pak byla etapovka. No pro nás moc šťastná nebyla. Etapovka spočívala v tom, že se házelo kostkou a po padnutí určitého čísla se šlo na místo, kde bylo stanoviště toho čísla a tam se dělalo, co nám egyptský patron řekl. Pokud nám číslo padlo víckrát museli sme jít na stanoviště znova a plnit úkol znova. Na to, že sme začali 3X dvojka nebo-li kroket, to vypadalo fakt optimisticky, dokud sme nehodili čtyřku, kde bylo šněrování tkaniček, u čeho sme si taky vyměňovali názory. A tak sme hráli asi třičtvrtě hodiny, že nám padaly stejné čísla a nemohli sme hodit 1 a 5. Pak se nám konečně podařila 1, ale zase asi 15 minut nám padalo dokola tých 5 čísel, i ta jednička nám spadla asi 2x, než sme hodili pětku. Jupíiiiiiiii a jdeme si odpálit míčky a konečně konec, sme třetí. S májů odvazujem dvojčata a jdeme do vody, a pak vydávat svačinu. Jak sem došla do kuchyně, dostala sem takový menší infarkt, takový nepořádek tam byl. Tak volám Žížaly a t si to uklidí, ale to už do kuchyně dochází Janina a říká, že na to majů 4 minuty, aby to uklidily ať sa dá vařit krupica. To nebylo nic divného, když ty hrnce nestihly umýt, takže vařily večeru. Čechi jen dodala : „Historie se

opakuje!“ Zbytek sme šli hrát baseball. Při baseballu mně Radim oznámil, že sme naběhali nejvíc stanovišť, 17, a že zbytek co byl za nama měl o 5 miň a Žížalky, které byly první naběhaly jen 8 nebo 9. Taková smůla to je k vzteku. Baseball se hrál do té doby, než byla večere. No samotná večera byla ještě dobrá story. Krupica trochu víc připálená a dohady dětí jak se to má správně vařit. Čeči po „uvaření“ radilo asi 10 lidí jak se to dělá správně, což mně přišlo opravdu pozdě. Po večeri rada, nástup a večer ještě sauna. Takový byl náš čtvrtek s velkým překvapením.

15.7.2017 - 9. DEN - NEDĚLE (*anonym*) Budíček jsme měli o 30 minut pozděj. Pak přišla na řadu rozcvička a hned po rozcvičce byli vanaři. Po té byla snídaně, buchty. Potom byla prohlídka stanů a nástup. Po nástupu jsme šli práskat bičem a do ringu boxovat.

Amfolkfest 28.7.2007

(Dazul) Amfolkfest – malý festival na konci světa, je takovou tradiční akcí na které se potkává víc jak polovina našeho OS klubu (letos - Radek, Anita, Brumla, Tuček, Irča, Dazul) a ŠESTKY (Zdendáš, Zub, Janina). A není to jen tím, že dva z našich zaměstnavatelů (LACHIM a VaK) jsou sponzoři tohoto komorního festiválku :-)

Co se týká hudebních festivalů, tak se dá říct, že mimo Amfolkfest občas společně vyrazíme už jen na Mohelnický dostavník. K takovýmto akcím zcela určitě patří mimo dobré muziky společné setkávání s dalšími známými, kteří se tak pozvolna stávají i známými nás všech :-)

Letošní hudební pošuštění bylo ve znamení Nezmarů (hlavní hvězda večera) a Celtic cross (nyní populární opium pro diváky). Pro mne osobně to byli samozřejmě ŽAMBOŠI, které jsem prvně na živo slyšel s Jurou Nedavaškou a můj osobní nový objev - kapela NESTÍHÁME. Navíc jsem přišel na chuť i dobře zrajícímu ŠANTRÉ s fakt skvělou Inkou Tognerovou (na jejich CD mi fakt nezbyly peníze). Z dua Sova a Slamák jsem slyšel pouze jejich klasiku Erazima Hauera a marně jsem hledal nějaké jejich demo CD :- (Ale jsem rád, že brašule si koupil demo HLUBOKÉHO NEDOROZUMĚNÍ a doufám, že mi jej vysmahne (já mu na oplátku vysmahnu VRKOČ) :-)

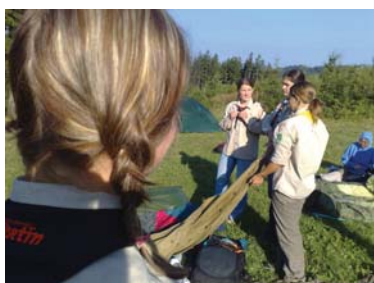
Za zmínku stojí ještě trapná epizoda s deštěm, přivolaná akordem Fismol a Žamboši bez mikrofonu oblbující dav písněmi Honzy Nedvěda.

Úsvit nového století skautingu 1.8.2007

(Dazul) Kecka a já jsme se zúčastnili spolu s více jak třiceti lidmi od nás ze střediska akce „Úsvit nového století skautingu“ na Jabloňové. Dnes totiž uplynulo přesně sto let od chvíle, kdy byl zahájen první skautský tábor na světě. Skautské století a příchod druhého přivítalo na 40 milionů skautů na celém světě a mezi nimi také tisíce skautů na cca 120 horách a kopcích v Čechách a na Moravě. Některé skupinky skautů a skautek vyrazily na kopce brzy ráno, jiné na kopci strávily noc, aby jako jedni z prvních spatřili úsvit dalšího století, ve kterém bude skauty na celém světě spojovat nejen symbolický šátek, ale především životní hodnoty a postoje a přístup k přírodě a k druhým lidem....

(Dazu!) Plachtit na Lipno jsme měli vyrazit „z našeho OS“ ve čtyřech, ale Anita měla nějaké zdravotní problémy a Radek tudíž nevyrazil taky. Takže jsme vyjeli jako rodina a přibráli do auta i Křečka (Zajíc vyje na měsíc). Vyrazili jsme už v pátek 19:00. Ač cesta na Lipno trvá obvykle 6 hodin, my to zvládli za 9. Fakt jsme dorazili až ve 4:00 sobotního rána. Příčinou toho všeho byl LAVOR (středisková plachetnice), kterou jsme s sebou táhli na vozíku. Tedy - 95% cesty řídila Irča a tak jen ona může zaslíbeně popovídat, jaké to je, když se ve 100 km rychlosti rozvibruje vozík se čtyřmetrovou lodí a šestimetrovým stěžněm. Každopádně jsme dorazili (po několika excesech s blouděním a otáčením vozíku na polní cestě) bez úhony. Byli jsme tak šťastní a hluční, že jsme probudili i správce loďnice Želvu - ten nás neposlal někam, ale ochotně vpustil na zbytek noci do loďnice.

Ráno jsme nastavili našeho LAVORa a vyrazili z Kovářovské zátoky za přívoz v Dolní Vltavici. Část Zajíců měla nějaké drobné problémy, které ovšem rychle zvládli :-). Naše odnož výpravy si vedla standartně - Irča se naučila bravurně ovládat kormidlo, hlavní plachtu i kosatku. Cestu tam jsme tři hodiny křižovali, zpátky jsme byli po větru za hodinku.

Večer jsme se Zdendášem neodolali a šli si zajezdit na kolečkových bruslích. Když jsme dorazili zpět na základnu budějických skautů v Kovářově, už se grilovalo. No a grilování pozvolna přešlo v příjemný sedánek na kterém nás v jednu chvíli bylo dost přes dvacet - byli tu lidičky z Tůlavých papučí, Zajíce, našeho OS i budějčáci. Padaly historky jedna za druhou (například Želva bodoval povídáním o tom co je to „Den lopata“) a ani se nechtělo jít spát. Ale i na spánek došlo :-)

V neděli jeli Zajíci na kolečkové brusle na horní konec přehrady a my jsme si zapádlovali na pramičce do Dolní Vltavice. Já jsem ještě provedl několik pokusů ohledně nepotopitelnosti střediskové plachetnice a pak jsem mohl prohlásit tuto „výpravu“ za povedenou. Prostě paráda

(Dazul) V předvečer svých 32. narozenin nás pozval vůdce našeho klubu, abychom přišli zagrilovat a zabékat. Tak jsme tedy přišli - docházka byla (mimo Klíštěte) 100%. Třeba já jsem k vůli tomu spěchal z Lipna jako blázen, abych se mohl účastnit této vpravdě výběrové akce. A tak jsem spolu s ostatními ochutnal naloženého masa i uzeného kabanosu, okoštoval vína a jiných lahodných moků a taky si společně zazpíval a zahrál.

Radek rád prohlašuje, že mne už - co se týká věku - nedožene. Ale já fakt nevím. Před cca 10 lety jsem byl o polovinu starší než on a dneska jsem od něj starší už jen o třetinu. Za dalších 10 let už to bude jen čtvrtina ... Já bych řekl, že možná nedožene, ale sakra rychle ten náskok stahuje :-)

(Dazu!) **Co se to děje?** Už něco vnímám. Kolem je nějak bílo a divně. Po těle mám jakési fáče a hadičky. A nemůžu se pohnout. Nohy nechťejí poslouchat, ale ruce a hlava se zdají být bezproblémové.... Že jsem v nemocnici mi došlo poměrně rychle a taky mi došlo proč. Půlku dovolené si nepamatuju, ale mohu zodpovědně prohlásit, že jsem jí prvně v životě proležel. Bohužel nedobrovolně.

Co se mi stalo? Z rozhovoru s lékařem jsem pochopil, že si se mnou hráli na operačním sále do tří hodin ráno. Základní diagnóza, kterou jsem si později přečetl z jakési složky, kterou po vizitě zapomněli na mojí posteli :

- Otevřená zlomenina diafýzy stehenní kosti l.dx.
- Zlomenina krčku femuru l.dx. basicervic.
- Stp.oper.řešení stehenní kosti- FFN
- Tříštvrtá zlomenina kostí stydkých oboustranně
- Stp.stabilizace st.kosti – dlaha
- Zlom.přední hrany a dna acetabula l.dx.
- Zlom.přední hrany acetabula l.sin.
- Zlom.kosti křížové oboustranně bez dislokace
- Zlom.kosti kostč.s úhlov.dislokací – stp.repozici
- Drobný fluidothorax oboustranně dle CT
- Drobné kontuz.ložisko plic dle CT
- Zlomenina III.žebra l.dx.
- Otřes mozku
- Periferní paranesa n.peronrus l.sin.

Přeloženo do normální mluvy, zněla ta diagnóza asi takto:

- Otevřená zlomenina pravé stehenní kosti
- Zlomenina krčku pravé kosti stehenní
- Železa, která se staly součástí mého těla - pánve a stehenní kosti
- Tříštvrtá zlomenina kostí stydkých oboustranně
- Stabilizace stehenní kosti – dlaha
- Zlomenina přední hrany a dna pravé kloubní jamky kloubu kyčelního
- Zlomenina přední hrany levé kloubní jamky kloubu kyčelního
- Zlomenina kosti křížové oboustranně bez posunutí
- Zlomenina kosti kostrční s posunem
- Oboustranný minimální výskyt tekutiny v pohrudniční dutině – dle CT (počítačové tomografie)
- Drobné pohmoždění plic – dle CT
- Zlomenina třetího pravého žebra
- Otřes mozku
- Periferní obrna levého lýtkového nervu

Děkuji profíkům z Krajské nemocnice Tomáše Bati, kteří mne posešivali, sešroubovali a dali celkově dohromady. Moje důvěra k nim je bezmezná a kdyby to mělo šanci na úspěch, tak je navrhnu na státní vyznamenání.

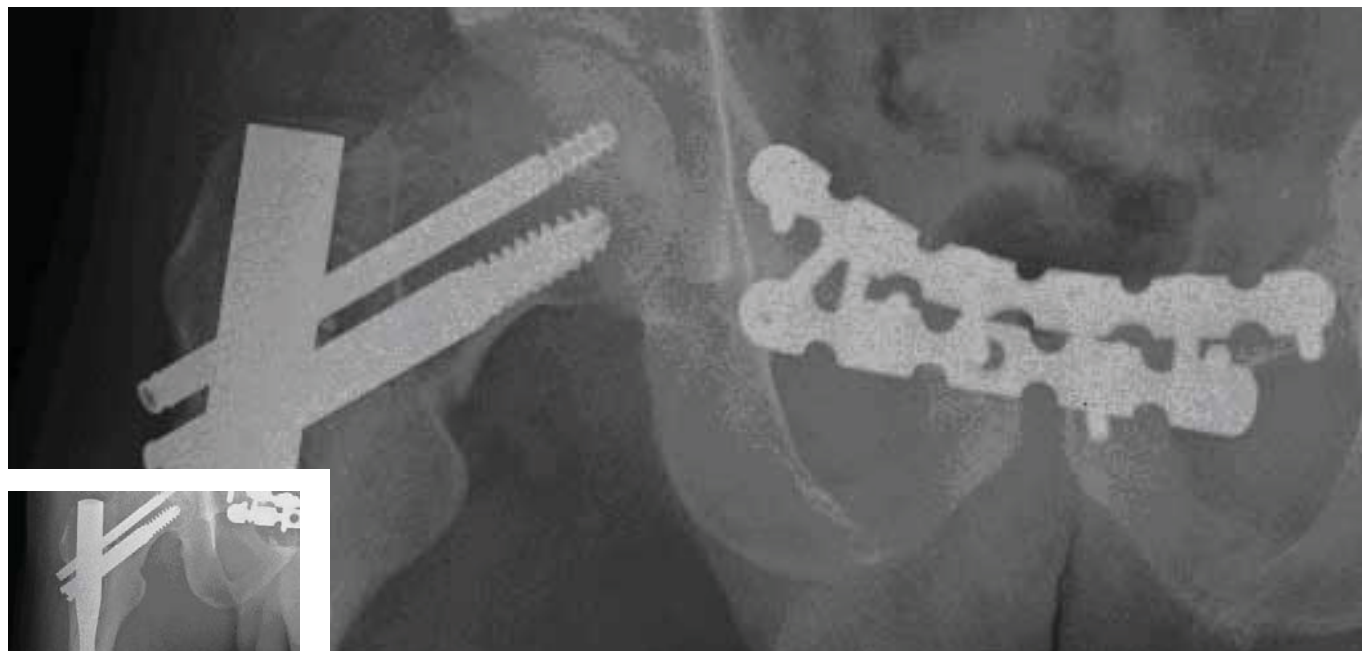
Kamarád lékař, který jezdí u záchranky, komentoval mé zranění slovy: „Žasnu, že držíš pohromadě, protože to skoro odporuje fyzikálním zákonitostem“, „Tříštivá zlomenina kostí stydkých oboustranně - asi jako když kůň kopne do kulí“, „No celkově vzato, líbí se mi, že nejsi žádný troškař. Když už úraz, tak aspoň takový, co nemá každý nýmand, co se rozhodne skočit ze 7. patra. Ale zase je třeba uznat, že sis vybral samé takové zranění, které půjdou rozhrýbat abys ještě prošel STK...“

Okno Pamatuju si dost, ale bohužel ne všechno. Pamatuju, že jsem byl létat, pamatuju si dokonce to, že jsem jednou v pohodě letěl a ukázkově přistál. A taky to, že jsem šel zpátky na startovačku, abych to dal ještě jednou. A pak už si na cca 7 dnů nepamatuju ani „Ň“.

Asi po třech týdnech v nemocnici jsem požádal svoji milovanou ženu, aby zašla za pánem, který mne našel a zavolal mi záchranku. Kromě toho, aby mu donesla domácí tekuté trnkové poděkování a poděkování ústní, měla za úkol zjistit jedinou věc. Respektive odpověď na jedinou otázku – ve chvíli kdy mne našel, bylo křídlo k sedačce připnuté nebo ne?

Onen dobrý muž byl na procházce se psem na protějším kopci a pozoroval můj první let. Pak mé ženě líčil, že jsem se pokoušel vzlétnout, ale moc mi to nešlo. A pak jsem prý velmi rychle vzlétl a velmi pomalu letěl. No a pak se mi prý urval jeden popruh a já spadl. Dlouho jsem se nehýbal, ale pak nějaký pohyb zaregistroval, protože se chvílema odráželo a chvílema neodráželo slunko od mojí přílby. Dovedl psa domů, vzal auto a dojel ke mně – když zjistil, že jsem v krvi a mám otevřenou zlomeninu, nehýbal se mnou (i když jsem prý chtěl otočit) a zavolal záchranku. A 100% nebyl padák k sedačce připnutý.

Jakmile jsem měl potvrzeno, že padák nebyl k sedačce připnutý, už jsem dokázal zrekonstruovat, co přesně se stalo. Vše do sebe totiž perfektně zapadalo a i zranění tomu odpovídá.

Jak se to tedy stalo? Protože jsem zatím na popis krizové situace, do které jsem se dostal, nenarazil ani v „Paragliding manuálu“ Petra Dvořáka ani v „Paragliding“ Richarda Ploce (ale možná jsem byl jen nepozorný čtenář), rozhodl jsem se k sepsání tohoto článku. Potřeba vzniku tohoto „hodnotného“ čtiva je umocněna i tím, že si nevzpomínám ani na teoretický popis podobné situace na žádném ze dvou PG kursů, který jsem během posledních desíti let absolvoval.

Bydlím na malé valašské vesnici Kateřinice, kde není 100% ideální terén s přistávací plochou na PG, ale při jižním větru mám vyhlédnutou zajímavou lokalitu, kterou už několik let testuji a široko daleko není nic vhodnějšího.

Protože jsem měl druhý den s přáteli oldskauty odjíždět na tradiční expedici (tak přezdíváme našim náročnějším dovoleným), cítil jsem nutkání využít nádherné podvečerní termiky a jižního větríku, abych „provětral krovky“. Do Norska jsem padák nechtěl tahat a tak to měl být poslední let před odjezdem na expedici.

Takže - ve čtvrtek 16.srpna 2007 jsem byl aktérem kuriózního úrazu na PG. Standardně jsem se ustrojil, provedl rutinní kontroly a šel do toho. Tři kroky a byl jsem nahoře. Termika hezká – vytáhlo mne to do cca 20 metrů a drželo mne to několik minut takřka na místě. Nahoru už to nešlo, dolů se tomu nechtělo a tak jsem si to vychutnával.

Přistál jsem cca 60 výškových metrů od startu – v pohodě a příjemně naladěm. Tady to nikdy nebylo na nějaké nastoupání či dlouhé lety, ale jen na hezké „provětrání“ po abstráku na PG.

Odepl jsem popruhy vrchlíku od sedačky a řekl jsem si, že si nechám nahoru pomoci – rozhodil jsem vrchlík a lehce jej zvedl nad sebe, přičemž jsem využíval tahu, který mi vydatně pomáhal s chůzí do kopce. Prostě paráda.

A najednou ta „zrada“. Jak si tak hopkám nahoru ke startovačce, najednou silný „výtah“ a během sekundy jsem 5 metrů nad zemí. A za další sekundu jsem nad zemí 10 metrů. A vypadá to, že to dolů nepůjde, spíš to má tendence jít dál nahoru. Právě to přestala být sranda. Horečně přemýšlím a vyhodnocuju situaci. Nejsem připnutý sedačkou k popruhům vrchlíku – jen se popruhů držím (pro pomoc na s chůzí od přistávací plochy na startovačku to stačilo).

Začínám letět – ovšem držím se popruhů tak, že ač letí vrchlík dopředu, já letím pozpátku

Každým okamžikem se zvětšuje výška mezi mnou a zemí – každá sekunda přemýšlení je několik metrů výšky – musím se rozhodnout a jednat velmi rychle

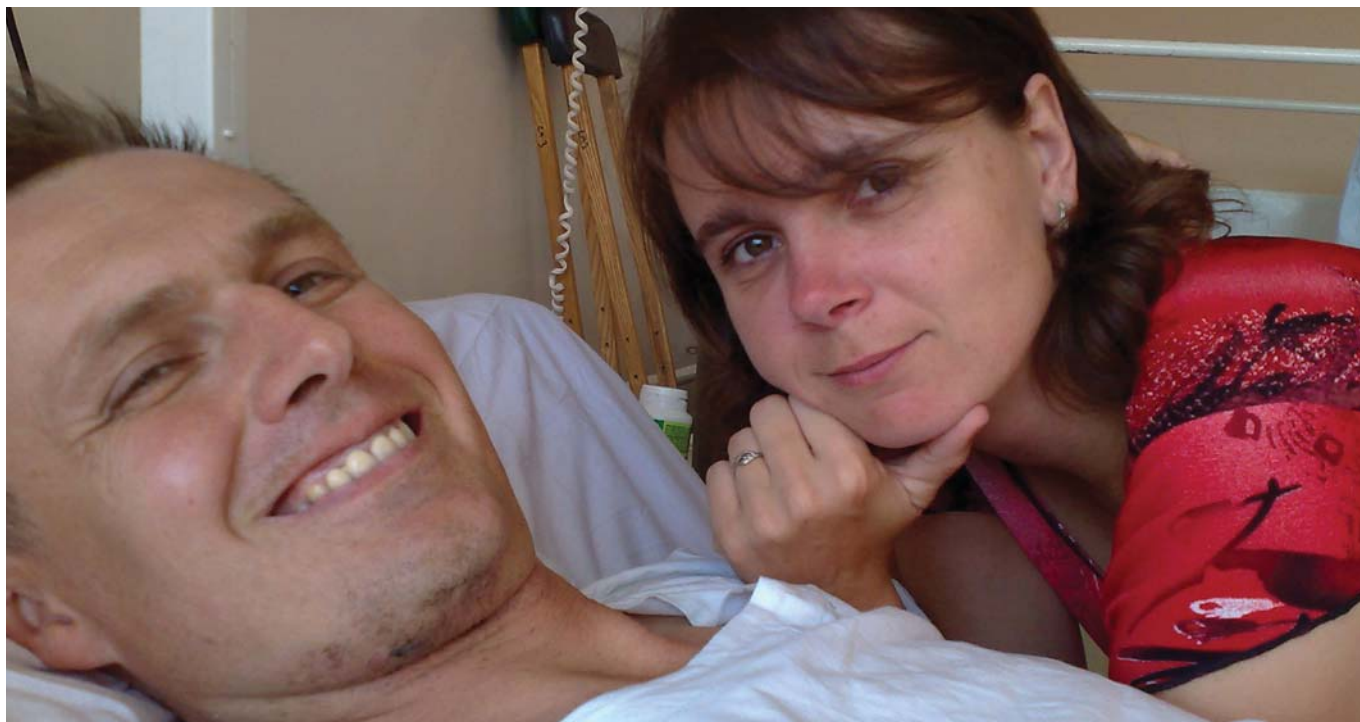
Ty pako, proč ses nepustil okamžitě, když tě to začalo zvedat? Tak se pusť teď. Ale vždyť to je na zem určitě 25 metrů! Co kdybych ještě počkal (ještě se tak 2-4 minuty můžu udržet) až mne to vynese výš - a pak se pustil a použil záložák? Ale jako naschvál už nestoupám a skoro jsem se přestal pohybovat dolů po svahu. Že bych počkal až to začne pomalu jít k zemi? Ale jestli se to znovu rozpohybuje dopředu, není vyloučeno, že mne to zanese až k elektrickým drátům a plotům dole do dědiny. A řídit křídlo v takové situaci je prakticky nemožné (držím se jen hlavních popruhů, řídičky jsou zacvaknuté na místě).

Zkousím víc tahat za jednu stranu popruhů, abych se pokusil křídlo natočit víc ke svahu a tím se mi zmenšila výška k zemi. Ale to je, zdá se blbá teorie. Když se těch popruhů držím (mých 75 kilo plus na sobě kompletní výzbroj) a mám se přitáhnout víc za jeden popruh, tak to prostě nejde – je to jako se přitáhnout na jedné ruce z vysilujícího visu. Nejsem žádný suchar, mám průměrnou fyzičku, ale tohle se mi nepodařilo.

Hlavně rychle. Rychle a co nejsprávněji se rozhodnout. Síly ubývají, času moc nezbyvá. Terén pode mnou je polní tráva. Stromy, ploty a dráty jsou ještě daleko. Do pořádného křoví nebo stromů by se mi psychicky padalo líp, ale tady už není na výběr. Teď se ukáže zda je pravda, že oproti ostatním smrtelníkům mám speciálně já přiděleny 3 strážné anděly. Musím se pustit jednoho popruhu a toho druhého se musím držet jako klíště. To mne musí trochu zbrzdit. Tak do toho. Teď!

Od této chvíle si po dobu cca 7 dalších dnů naprosto nic nepamatuju i když jsem prý bezproblémově komunikoval.

Poučení z krizového vývoje :-) Absolvoval jsem jeden kurs před cca 10 lety a druhý letos. Mezitím jsem rekreačně hopkal po místních mezích. S termikou jsem neměl žádné velké zkušenosti – nastoupat

cca 1200 m se mi podařilo až po absolvování druhého kursu, kdy jsem získal několikanásobně větší sebejistotu. Rozhodně o sobě tedy nemohu prohlásit, že jsem zkušeným pilotem, ale nezkušeným pilotem bych se při vši skromnosti také netituloval.

Na paraglidu mne vždy fascinovalo, že člověk musí v mnohdy adrenalinových situacích najít to nejsprávnější řešení a musí jej aplikovat i rozhodnout se hodně rychle. A v mém konkrétním případě byla má fascinace naplněna až po okraj. Ani po (zatím) sedmi týdnech na nemocničním lůžku, kdy jsem si onu situaci přehrával stokrát pořád dokola jsem nenašel lepší řešení. Kdybych se do stejné situace dostal znovu, opět bych se v sedmadvaceti metrech pustil.

Jakých chyb jsem se dopustil?

- Neměl jsem po prvním přistání a chůzi zpět na startovačku odepínat padák od sedačky. Měl jsem se nechat nahoru do svahu táhnout se zkříženými popruhy.
- Nepustil jsem vrchlík okamžitě potom co mne to zvedlo a nebyl jsem ještě příliš vysoko (vyžadovalo to automatickou reakci během 1 vteřiny)

Dokud ještě žijem, je všechno OK

0.den

16.8.2007 - 0.den

26.8.2007 - 10.den

27.8.2007 - 11.den

6.9.2007 - 21.den

11.9.2007 - 26.den

19.9.2007 - 34.den

23.9.2007 - 38.den

42.den

53.den

11.10.2007 - 56.den

11.10.2007 - 56.den

26.12.2007 - 132.den

143.den

3.2.2008 - 171.den

22.3.2008 - 219.den

24.3.2008 - 221.den

5.4.2008 - 233.den

231.den

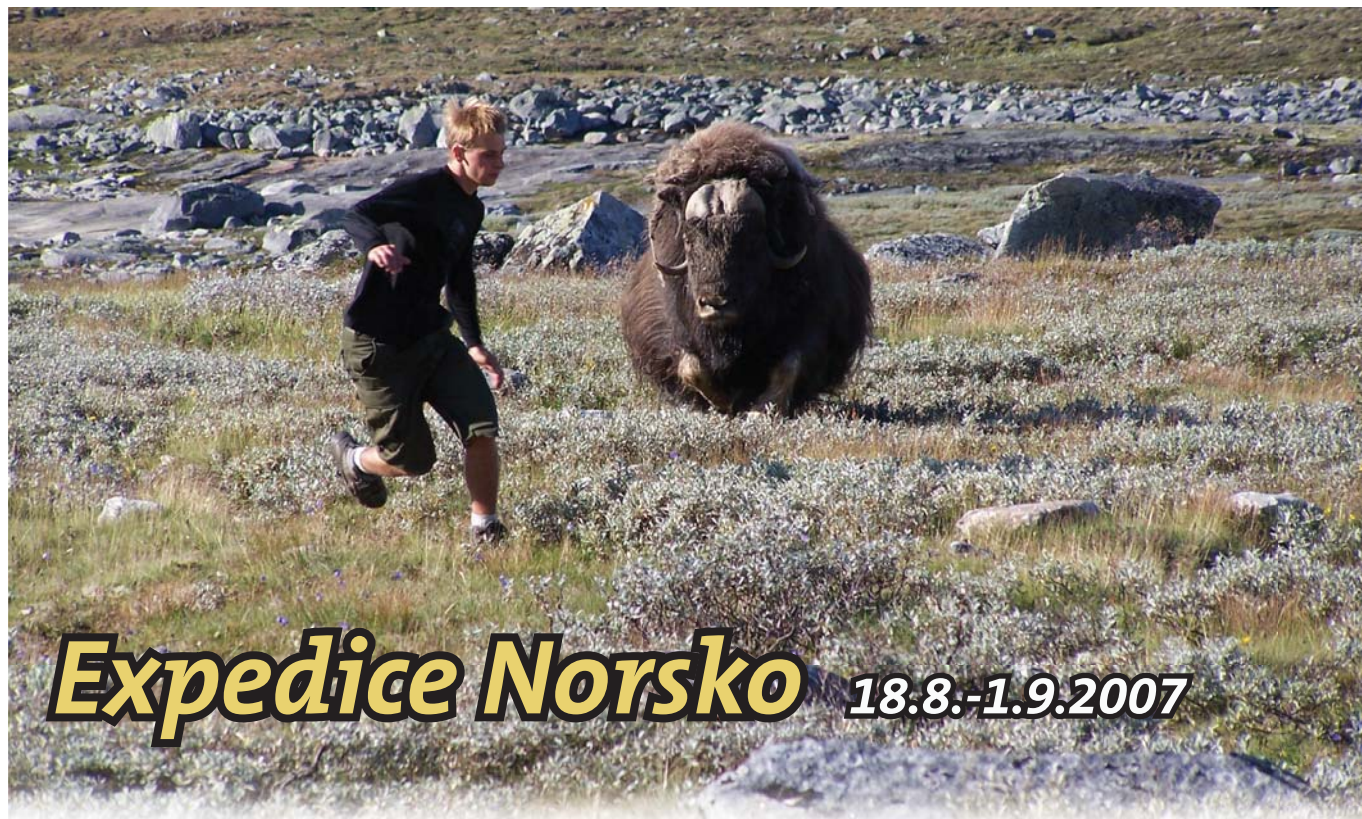

26.4.2008 - 254.den

27.4.2008 - 255.den

Děkuji

Expedice Norsko 18.8.-1.9.2007

Z této oldskautské expedice byly vydána samostatná EXPEDIČNÍ KNIHA v rozsahu 20 stran, takže zde otiskujeme jen ukázkou pro představu - **čtvrtek 23.8.2007, 6. expediční den:**

(Fanta kulišák, Brašule mladší, Radim Zbranek, Kapr Profík, Váš vzor, bejk, borec až na začátek, čerstvý dospělák :-)) Po rozverně noci s Keckou a Májou ve stanu se probouzím do chladivého rána a stejně jako ostatní jdu snídat. Snídaně byla vydatná, stejně jako každý den. Chleba byl ještě původem z ČR – konkrétně od Karolů. Máslo, sýr, salám, trocha teplého čaje a je po snídani. Zrušíme stany, hodíme bágly na chrbáty a opouštíme našich 5 spolubydlících: sněhovou dráhu, vodopád a 3 průzračné jezírka. Včil nevím jak to bylo daleko, ale uteklo to strašně rychle a byli jsme u osady, kde jsme zanechali své závaží, hlídací Kecku a vyrazili na náš první vrchol v Norsku a tj. Snohheta (2286 m. n. m.) Cesta měla trvat 3 hodky, a taky tak trvala. Teplota: 15 stupňů, čas: nezjištěno, datum: 23.8.2007, země: Norland, povrch: stoupání po kamenech připomínajících měsíční krajinu. Nezažil jsem, že příroda a vzdálenost v ní, dokáže úplně dokonale člověka zmást. Když už sa zdá, že ste na vrcholku, vylezete na něj a před vámi je další takový a to se opakuje vícekrát než by to člověka

napadlo. Nebo se rozhodnete jít na vodu k vodopádu, který vypadá, že je blízko a jdete k němu půl hodiny. Pohled totiž v sobě skrývá několik údolíček, kopečků a potůčků, které před tím nevidíte. No ale zpátky ke Snohhetě. Při výstupu jsme asi ve 2/3 zanechali druhou hlídačku Danku, které začalo být trochu krušno. Zbytek výpravy se vyšplhal až na vrchol. Výhled supr, počasí krásné a kolektiv vynikající. Vyrobita se vrcholová fotografie a protože čas jsou peníze, tak jsme se vydali na zpět. Z kopca se šlo hůř, ale za to pomalej :-). Když jsme se přibližovali k chatám, míjeli jsme rodinku pižmoňů. Miris je točil na kameru, já jsem pouhým pozorovatelem, ale i přesto se ubírám k útěku před rozbíhající se strážcem rodiny!!! Naštěstí si z nás dělal asi větší srandu, než měl strach a nechal nás odejít. Vedle osady tekla řeka z horských jezer a jezírek, tam jsme si dali pozdní oběd, náležitou koupel a pokračovali druhou polovinu našeho treku až k autám. Ford tranzit (propůjčen z Lachim spol. s. r. o.) a Ford focus (propůjčen z Lachim spol. s. r. o.) Měli jsme štěstí. Čekalo nás jenom cca 20 km chůze. Rozptylovali nás přespolní křečci a někteří naši kamarádi: Např. někdo se koupal i s batohem a spacákem ve vodě (na to se když tak zeptejte Sabinky tuším, že u toho byla), a někdo si vyšlápl do divočiny na vlastní pěst a koleno.... U toho zas byla tuším Kecka. Po cestě jsme ještě potkali stádo pižmoňů a zatím největšího samce doposud. Naštěstí nás strach vedl v dostatečné vzdálenosti, takže nemusel nikdo utíkat. Úspěšně jsme v plném počtu dorazili k autu, kterým jsme dojeli pro druhé... a tak dál... a pospíchali hledat místo dobré k odpočinku, spánku a vzpomínání na dvoudenní trek v national park Dovrefjel

Navrátilví se účastníci OS expedice do Norska navštívili na traumatologickém oddělení ve zlínské nemocnici Dazula. Ten se z expedice ulil pod průhlednou záminkou havárie na padáku s trapnou výmluvou na nějaké zranění (samozřejmě se vyťahoval, že má nyní v těle nějaké tři kousky kovu, asi 38 stehů, cosi roztráštěného, dolámaných asi 10 žeber,...). Ovšem nejtrapnější bylo, když tvrdil, že nemůže jet proto, že mu záchranáři k vůli nějaké otevřené zlomenině rozstříhali jeho expediční gatě. Kontrola Dazulova léčebného pobytu proto byla přísná. Zjistili jsme, že má neskutečný veget. Za tři týdny se mu nechtělo ani jednou vstanou z postele - furt se tam nechal obskakovat, bažanta odnášet, kristýru si užíval, jedl jen v leže Dohodli jsme se, že naším návratem mu veget skončil a konečně začne něco dělat :-)

(Dazul) Je to paradox, aby o Helpu psal někdo, kdo tam nebyl, ale vězte, že i já mohu přispět svoji drobnůstkou :-). Zveřejňuji tady sms, které mi chodily na můj mobil do nemocnice:

(00:42, 15.9.2007) Vážený zákazníku, byla Vám aktivována služba Help info. Tato služba je pro stále zákazníky zasílána zdarma, automaticky a nelze zrušit. Váš Help.

(06:39, 15.9.2007) Help info 6:28 – vrak neobjeven, motorkáři rozráží vozidla, dvojkačky se pohybovaly nebezpečně u vraku již 10 minut po začátku, stopy však nenašly. Někteří hráči očekávají vrak na náměstí a kempují v dědině. Team hasičů je nenápadný v kombinézách s reflexními pásy. Mira spí, Radek vystřeluje petardy u vraku. Fanta veze dalších x nově raněných. Probíhá tipovací soutěž, kdy se najde vrak. Zachráněné životy / beta 0/0. Váš Help team.

(07:53, 15.9.2007) Help info 2. Vrak objeven v 7:15. V tuto chvíli je v jeho okolí 6 nebezpečných skupin. Vojáci jsou v pohotovosti, ranění na místech a název HELP 98 se prolíná obcí. Váš Help team.

(09:30, 15.9.2007) Help Info. Ve dvě hodiny v noci proběhla celým územím znepokojivá zpráva, že dvojkačky objevily letadlo. Naše informační zdroje však tuto fámu nepotvrdily. Letadlo nalezeno týmem z Hustopeč. Momentálně vše probíhá podle plánu (krvelačné boje s vojskem, zbloudilá a zoufalé týmy, ...) Váš Help team.

(17:39, 15.9.2007) Hel info. Kyselica s klobáskami jdou na odbyt, atmosféra se z pohledu bufetu zdá být příjemnou, poslední minuty hry byly více než napínavé. Někteří hráči neváhali nastavovat vlastní nohy pod kola soupeřových vozidel, aby alespoň na chvíli zdrželi jejich postup. Váš Help team.

(21:29, 15.9.2007) Help info. Atmosféra u prohlížení fotek je srdceryvná, zbývá na 30 vytrvalců. Všichni přežili, někteří zvítězili (o tom Vás již informoval konkurenční operátor). Fantík prohlásila, že konečně ví jak hra vypadá a o co jde a už by se nebála do toho jít znova. Radek řekl, že 7 let už je mnoho a proto další ročník čekají pravidla velké změny, takže se všichni těšíme. Váš Help team.

(21:36, 15.9.2007) Vaše služba Help info vám byla úspěšně deaktivována. Doufáme, že jste byli se službou spokojeni a už nikdy jí nebudete potřebovat a další ročník budete naživo. Navždy Váš team

(Fialka) Akce, kde se seznámíte se spoustou zajímavých lidí z celé republiky, kde člověk usilovně pracuje, někdy celou noc nespí, je z ní unavený, ale je strašně rád, že tam byl. Jo tak nějak bych zhruba popsala Help z mé strany. Letošní Help byl pro mě vcelku jiný než ostatní, byla sem totiž poprvé spolušéf Janiny, se kterou jsme měly všechny velvyslanectví pod palcem, takže Help začal pro mě už tak dva až tři měsíce před ním, ale do poslední chvíle sem měla co dělat. Např.: sehnat lidi na velvyslanectví, vytisknout a nastříhat 1500 ks víz a 600 ks potvrzení, sehnat různý materiál a spousta jiných věcí a tímto chci poděkovat všem, že to se mnou vydrželi a pomohli nám vystříhovat víza. No nic, ale už k samotnému pátku nebo-li dnu D. Sraz v DBCB je 16:30 doma běhám, jakoby mňa něco pichlo do nohy. Jedu dolů dědinů na kole a přemýšlám, co sem zapoměla asi nic. Počkám na děvčata, které přijely busem. Dohrčíme sa konečně do DBCB a tam jdeme stavit stany, já samozřejmě běhám sem a tam. Tak po hodce máme velvyslaneckou poradou. Vypadá, že to všichni chápou do té doby než Janina jim názorně vyplnila víza, srazu jakoby jim bylo pět a pomalu ani neuměly psát. Jen Tlampa a spol si v klidu svačily, což je předhelpový stav podivné. Já sem mezitím tiskla a sama nevím, co sem pořád dělala do té osmé hodiny, ale furt sem byla v jednom kole. V osm měla být poradou, ale byla pozděj. Na poradě nás zaujali vojáci od Rampy (svým postojem k věci), co se později projevilo jako velký error. No nic a teď už výjimečně nic nedělám a čekám na odjezd v 23:00, ale zrazu ke mně přišly povolení k průjezdu, takže zase nic. No, ale pak už klid trochu mám a bavím se Sněhulou a Ditou a hodně zajímavých věcech J... Jedenáct už se jen čeká na příjezd transitu. Transit dorazil a my se nasáčkovaly do něj a eště do focusa a Fantového peugeotka. Jedem směr Ratiboř parkoviště u JZD. V klidu sa vykufrujem a postavíme stany. Takový klid, nikde nikdo a to je 23:45. Je to strašně divné. Tak Janina říká nikdo tu není to sa najím, ale jako vždycky něco do toho vpadne. Stojíme a všeci užíváme janině chleby, když sa přiharcuje škovečka a zní povědomý hlas řekne: „to je to velvyslanectví tady?“ já odvětim: „Mazánku?“ „No?“ „Jo je to velvyslanectví.“ A ta škodovka naraz začne coufat a hned chvílku na to se vrátí a v závěsu má dvě další auta. Vyskládají sa všeci jedničkáři, kteří přijeli na Help a všechny baby z Šestky jen: „Ahoj Tempo!“ „Zdár Mucho!“ „Jé Viky...“ atd. Což byl trochu šok pro ně, ale větší byl, když zjistili, že ani letos jim nedáme víza před 00:05. Pro mňa s Ditů byl šok, že za volantem škodně sedí Staňa nebo jeho bráška a v dalším autě Vekli. Tak sme je odbavili, pak ještě takové ty borce z Hynkova nebo z D2. Další byli z Kroměříže, na které čekal ještě náš dvorní fotograf, kde byl jeho bráška Michal Puna E10 (časem už si člověk jména pamatuje). Po odbavení i zbytku skupin, jsme si myslely, že máme klid, ale jedničkáři nás vyvedli z omylu. Díky smůle některých jejich členů u nás byli skoro, co půl hodiny. Tak zhruba hodinu po odbavení k nám přišel Chytrý + jeho spolek. Velice sme sa pobavili nad vzpomínkou, jak mně Chytrý před 3 rokama polél karimatku kafem, které z nás tehdy vydoloval. Po výbuchu smíchu mně jeden z jeho společníků polél karimatku kafem, asi aby jí to nebylo líto. Noc probíhala asi tak, co půl hodiny u nás byli jedničkáři, kteří to přihasili v té jejich škodni a byla sem ráda, že mám hlavu, když u nás brzdili. V noci byla nejnáročnější situace na náš mozek, když přijela Moravská Třebová jejich jména jako: Jonáš Sekanina, Adolf Němec, (Jaroslav) Waldemar Matuška a další byly velmi složité a k tomu SPZ auta SYC byla taky celkem luxus. Nad ránem sem měla v kompetenci velvyslanectví s Ditů. Jedničkáři z nás museli být velice nadšení. Nad ránem se u nás chtěli ve dvou autech vyspat, ale my sme zrovna s Ditů neměly, co dělat tak sme jim trochu polepily autíčka, ale nevíme, co na to říkali, protože sme ráno jely dělat ke Gabryšom kafe a ke Karolom na nákup potravin. Ráno k nám ještě přijela Barča na pomoc. Od té chvíle, co našli vrak a hodinu po té se konečně někomu podařilo projet k nám s raněnýma, byl u nás trochu fofr, ale jako každý rok a my sme byly rády, že vidíme i ostatní. Mezi návaly raněných sme si zpívali hity ze včelích medvídků a jiných pohádek. No naše nadšení asi po hodině opadlo,

protože nám Fantík zavolala, že se naše velvyslanectví ruší 11:30. Naším velkým úkolem v tu dobu bylo všem říkat, že 11:30 konec, každý na nás čuměl jak na nějaké UFONY a poté co přijel Tempo s výrazem prosebným a zoufalým zároveň se nám na ty Lazy chtělo míň a míň. 11:30 čekáme na transita, který nás vytáhne na Lazy, ale měl moc raněných, tak sme to v Březinách přesedlaly do Focusa a s Mirů sme jely na Lazy. Po cestě sme sa dověděly, že nějaká skupina prorazila nádrž. Slavnostně sme sa přiharcovaly na Lazy. Tam větrná hůrka jak cip. První, kdo za náma přijel byl Vyži, který nám to ještě slíbil v Raťáku. Pak za náma přijel asi eště jednou. No a potom tam ani noha nebyla teda asi jen dvě. Tak sme s Ditů dostaly menší pěnáč a šly ukecat vojáky před les k Lazom, samozřejmě sme po cestě nepotkaly ani nohu ani kola. Tam nás slušně poslal Zub na hříby, že oni si přeca chců taky zahrát, proč by tam asi byli. No po těchto slovech sme sa ještě chvílku rozčilovaly, proč sme asi my na velvyslanectví a se slovy: „ šak my tam taky můžem čumět 3 hodiny do nebe, že,“ sme sa vydaly zpět na velvyslanectví. Radši nechtějte vědět, co zbylo z plechovky, která nám zbyla od kafe : -) ... Můžu jen říct, že byla ve zrecyklovatelném stavu (placka). Tak sme tam ležely, jak mrtvolky a chytaly bronz. Ke konci hry přijela naše oblíbená skupina R. Úplně na konec přijelo L s jejich mega autíčkem, ale měli smůlu my sme si pamatovaly, že nám v noci slíbili projížďku. Během pár minutek sme byly sbalené a Dita, Mája a já sme sa jim namudrovaly do autíčka. Sedíme vysoko nad zemí a jedem, prostě bomba bombová až na to, že nám zamknuli okna, abychom je neotvíraly ... V Březinách sme sa rozhodly, že sa pojedem k Ditě ospršit a půjdem do Březin spát. Zpátky sme přijely akorát na vyhlášení. Bylo dost stylové. Pak sme sa tak posměly a bavily sa se známýma novýma. Ráno nás probudila music. Po prvním promluvení sme měly řezbu, jako každý rok sme v nedělu po Helpu nemohly mluvit. Tak sme seděly po umytí ve velké místnosti, jak dvě pichlé duše od kola a bavily sa. V tom přišel Honza Šárka (R4) a začali sme sa bavit, jako co a jak a tak, ale hned po našich prvních slovech chytnul řezbu aj on z našich docela ujetých hlášek a hlavně hlasu poránu. V našem rozhovoru sme zjistily, že je taky gymplák ze septimy, což Dita trochu minula s odhadem 8.třídy základky. Pak sme šly rozdělovat podsady. Pak už sme udělali jen pár nenásilných fotek a rozloučily se se skupinou R. Nasedly na kola a jely domů. Ale tímto Help pro mňa neskončil, ještě sem s Janinou psala v nedělu na radě psala seznam účastníků a ve středu psala cestáky pro lřču. Help letos byl velmi náročný pro mě, ale hodně zážitkový a poučný (už vím jak vyměnit barvu v tiskárně a jak se vypisuje cesták ...). Prostě Help je akce, kterou mně nezkaží snad nic.

(Zub) jen malá vsuvka. Letos jsem si HELP zase po letech užíval. Potěšilo mě, že k mým vloni opovrhovaným názorům přibýlo víc příznivců. Poznal jsem, že jsou týmy, co umí hrát tvrdě, ale fér. A taky jsem poznal, že pořád platí to, že za některé lidi bych dal ruku do ohně a naopak, že někteří jen moc mluví.

(Tým Brontíků a jiných Cvků (TBC) zachránil, ale nezvítězil... :) Ale náležitě si celou akci užil až do

poslední minuty! Úryvek z jejich webu) Budí mě až Honzův výkřik: „Vstávejte pangejtníci, jdem hledat letadlo!“ Michal mi ještě půjčí suché teplé ponožky, takže za chvílku už mi ani není zima a vyrážíme do lesa, kde Honza s Michalem viděli padák a já s Anežkou ten ohňostroj. Víza máme opět celkem netrvanlivá (Michal s Tomášem na hodinu, Hanka na 4 hodiny, Anežka, Honza a já na 2 hodiny), což Tomáš s Michalem řeší bojem s Hankou, takže nakonec máme všichni víza na 2 hodiny, což je, za předpokladu, že nemáme ani ponětí, kde to letadlo přesně je, dost málo. Honza má asi nějaký plán, takže nás nechá sedět pod svahem a sám se s hláškou: „slyším nějaký děti, to bude vojsko!“ vrhá do terénu a dlouho se nevrací, Michal za chvíli vyrazí za ním, ze chvíli přijde a volá Honzovi, kde je. Odpověď, že u vraku nás potěší a podle instrukcí od Michala, který viděl Honzu někam běžet, se k vraku dostaneme taky. Tady ošetříme 2 raněné, sebereme 2 bedny s beta

2 materiálem a už kluci vyražejí na velvyslanectví a do nemocnice, aby předali materiál a raněné do dobrých rukou. Cestou pryč je ještě provází výkřiky jakési slečny, která chce po všech ať si jí vezmou, ale nikdo jí nechce, čemuž se nedivím, protože něco tak protivného a uječeného bych opravdu nezachraňovala ani náhodou.

V časopise ROVERSKÝ KMEN č.52 (11. Ročník, prosinec 2007) byly letošním HELPU věnovány 2 strany: (*Veronika Šerá – Veverka Vsetín*) 14. a 15. září, od páteční půlnoci do sobotní čtvrté hodiny odpolední, organizovali vsetínští skauti největší polní hru v ČR zvanou HELP. Sedmi- až čtrnáctičlenné týmy dva dny prohledávaly území, aby našly vrak letadla s cenným materiálem a pomohly raněným pasažérům. Hry se účastnilo tři sta hráčů z celé České republiky. Týmy byly složeny nejen z řad skautských oddílů, ale například i z členů sdružení YMCA a dobrovolných hasičů. Z největší dálky přijela skupina skautů z Příchovic u Plzně. Příznivé zářijové počasí hráčům přálo. Úkol nebyl jednoduchý: najít v terénu střeženém vládními zmocněnci trosky letadla, postarat se o raněnou posádku a důležitý náklad z letounu přemístit do bezpečí. To vše se odehrávalo na rozsáhlém území v okolí Kateřinic. „Hráči museli prokázat mimořádnou fyzickou a hlavně psychickou odolnost. Navíc ošetřit a postarat se o raněné a zorientovat se v nočním terénu, tomu se nevyrovná žádná virtuální hra. Prožít si něco na vlastní kůži hráčům poskytne mnohem intenzivnější zážitek a nenahraditelnou zkušenost,“ sdělila členka organizačního štábu Lenka Fialová ze vsetínského skautského střediska. Help 2007 vyhrál 2. dívčí oddíl Vsetín, tzv. VSENIŤAČKI, na druhém místě byl 1. Chlapecký oddíl Vsetín a na třetím místě se umístil skautský tým SEBRANKA z Brna.

„Vyhráli jsme díky dobře složenému týmu, který byl převážně ženský, ale vzali jsme mezi sebe i kluky, proto název VSENIŤAČKI. Nezapomněli jsme ani na profesionální zdravotnici a taky nám hodně pomohlo naše auto, stará škodovka. Místo, kde jsme našli letadlo, bylo v nedostupném terénu, ale s naší škodovkou jsme se tam dostali,“ popisuje Soňa Špitálská ze 2. dívčího oddílu ze Vsetína. HELP 2007 je uzavřen, výsledky jsou známy a nutno jen dodat, že organizátoři – skauti ze Vsetína – zvládli vše na výbornou. Nezapomenali žádné ztráty ani žádný úraz. Díky patří všem organizátorům a také partnerům, kteří hru finančně podpořili, což byli zejména Ministerstvo obrany ČR, Zásobování teplem a. s. a LACHIM s. r. o.

(*HELP PODLE ŽVEJKLÁRKY - úryvek z blogu: tjens.blog.cz*) Vojáky u nemocnice se snažíme nejprve minout podle taktiky „usmívejte se, pozdravte a ignorujte vojsko“ a v podstatě nám to vyjde, takže raněného předáme včas. U letadla ale zůstaly naše věci, takže se tam musí někdo vrátit. Anežka s Michalem jdou, protože tam mají věci, a já jdu, protože mám u sebe nějaké obvazy, takže s sebou vezmeme ještě nějaké raněné. Cestou potkáme zase nějaké vojáky, kteří si nás nejdřív nevšímají, a potom si nějaký usmrkanec bez pořádného označení vzpomene, že je voják a začne nás tak trochu provokovat. My se v podstatě nemáme čeho bát, protože máme všichni víza na 4 hodiny, což je ještě o hodinu a půl víc, než potřebujeme do konce hry, ale i tak ho ignorujeme, protože prostě ani trochu nevypadá jako voják. A navíc, když na naše upozornění na chybějící označení reaguje slovy: „Mně to upadlo, si myslíte, že to budu řešit?“, tak se prostě sebereme a jdeme pryč. U letadla ošetříme dvě děvčata, která se nás snaží přesvědčit, že pěšky tak daleko nepůjdou, a že máme jít do jiné nemocnice, protože cestou jsou koně a v tamté už byly a kdesi cosi, takže nám ani trochu nevádí, že nám je po pár krocích zabaví vojáci s tím, že si na nás tamto neoznačený děcko stěžovalo. My se tedy vrátíme k vraku pro někoho jiného, ošetříme si svoje oblíbené zranění s viditelnými šlachama na ruce a už si vedeme raněnou do nemocnice. Na rozdíl od předešlých slečen nemá tahle s chozením problém a naprosto v klidu s námi spolupracuje, za což jsou jí naše nervy vděčné. Hned za vrakem se na nás opět vrhá vojsko, kontroluje víza a nechává nás jít, protože s sebou nemáme beta 2 bedny, takže o nás nemají zájem – huráááá. Pokračujeme tedy v cestě a asi v její polovině potkáme další vojáky, kteří se diví, že před nimi neprcháme. Přetlumočíme jim, že jakýsi velitel u vraku říkal, že mají vojáci ignorovat skupinky s raněnými a útočit jen na ty s bednami. Ten chudák voják na nás vytřeští oči a nakonec nás propustí slovy: „Děte už, děte!“ a vypadá u toho značně rezignovaně. My se radujeme nad naprostou neorganizovaností vojska a zjišťujeme, že na nás je vojsko opravdu hodné, asi nás považují za děsný loosery.

Rodičovské Březiny 22.9.2007

Léta jsme ještě v (klasickém oddíle) ŠESTCE pořádali každoročně na podzim pro rodiče členů oddílu víkend na střediskové skautské chalupě Bařinka. Nepřijeli všichni, ale vytvořilo se „zdravé jádro“ rodičů, kteří s vedením oddílu velmi dobře komunikovali a dle svých možností i pomohli. Během víkendové akce se s rodiči vytvořily přátelské vztahy a každý rok se utužovaly. Úplně poprvé bylo centrálním bodem společného programu opékání jehněte. Později jsme přešli na prasátko a v dalších letech se zvyk ustálil na živáňské.

Nynější vedení ŠESTKY akci inovovalo a zve rodiče namísto do karlovických kopců k naší klubovně do Březin. Je to blíže a akce není tak časově náročná. Spektrum rodičů se rozšířilo, což je ku prospěchu této tradiční akce. Členové našeho OS klubu jsou na akci vždy zváni - jednak proto, že v počátcích této tradice byli ve vedení ŠESTKY a někteří z nich mají v ŠESTCE své děti :-)

(Brumla) V pátek přes den i na večer nehorázně přšelo, tak jsem si říkala, že moje účast na této skvělé akci bude ohrožena :-). Byla jsem se poradit i s hlavním organizátorem Radkem, jak to bude a zjistit, kolik pojedede lidí. S lítostí sem se dozvěděla, že skoro všichni nahlášení účastníci to vzdali :-). Takže jsem byla na vážkách jestli pojedu či ne, rozhodla sem se počkat do rána, na počasí. Počasí v sobotu ráno vypadalo slibně, tak jsem na sebe nahodila cyklistický obleček. Myslím, že všichni odhlášení účastníci nakonec hodně litovali své neúčasti, protože počasí bylo krásné, typicky podzimní, bahno bylo – ale kdy není :-). a dobrá parta lidí taky :-). Co k tomu více dodat. Tak jenom několik mých postřehů :-):

- Letošního ročníku se účastnilo více dívek.
- Jezdit se sjetým pláštěm se v bahně nevyplatí.
- Když mám kolo s nášlapama, musím si brát sebou i vhodnou obuv.
- Na Cáb do restaurace už nikdy nejdu!
- Jezdit s helmou na kolo se vyplatí.
- Vozit s sebou lékárničku!

Kdo se této akci zúčastnil, chápe :-). A kdo ne, tak se musí účastnit dalšího ročníku :-). Ale kdo by byl moc zvědavý, tak na případné dotazy odpovím :-)

(Kecka) Vyrážíme v pátek večer vláčkem. V Hranicích přeseďme a sedíme v kupěčku s takovou zvláštní paní, cosi si furt maluje křížky a kostičky. Radim si myslí, že to je nějaká atomová fyzika či co. Zvědavost mu nedá a ptá se copak to kreslí. Paní s úsměvem řekne: „počítám kolik kachliček se nám vleze do kuchyně“ :o)) opravdový gól.

Kolem deváté večer nás na vlakáči čeká Honza s Lenkú, ale nějak sa k nám nemajú :o)) Večer nám ukazují celý domeček, na kterém se musí pořádně máknout. Na ráno si nastavuje Lenka aj Honza budík.

V 7 ráno zvonek, bušení. Traktorista je tu - zaspali jsme. Naštěstí přistavil vlečku a odjel. Posnídáme a jdeme makat. První vlečka je plná za chvíli, druhá už se vleče, nacházíme vysušené kočičky - chuděrky. Prej starý pan domácí schoval do sena samopal, tak si máme dávat bacha. Uf máme plnou i druhou vlečku. Oči plné sena a zaprášení až za ušama. Okoupeme se, najíme a jedeme domů.

Pokud máte někdo zájem pomoci nebo si udělat pracovní výpravu, Lenka s Honzou budou rádi.

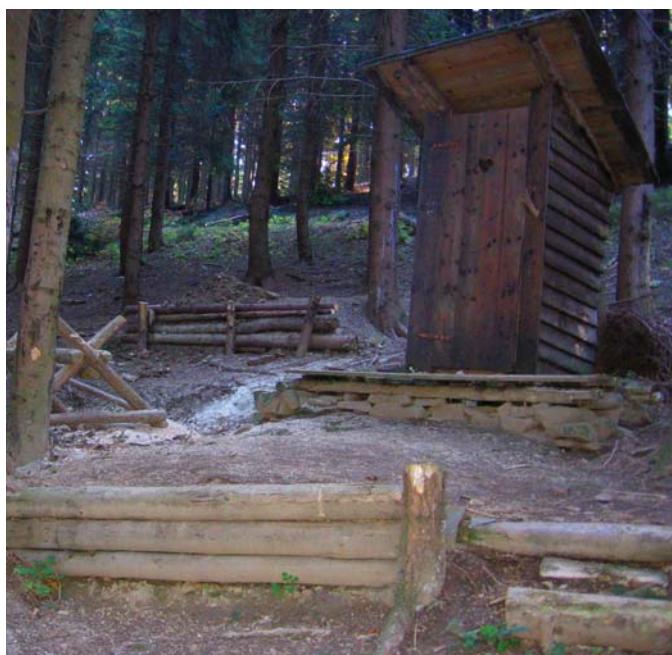

Brigáda na Bařince 13.10.2007

(Anita) Vůbec se mi ráno nechce vstávat, venku je hnusně a zima, nicméně se musím přemoci a v duchu přemýšlím kolik lidí bude na zastávce. K mému překvapení vidím akorát Fialku, takže v Ratiboři nasedáme akorát tři: já, sestra, Fiala a v buse sedí Medvěd. Ve vlaku potkáváme pár Lvíčat a tři namakané světlušky od Máji.

Cesta na Bařinku je samé bahno, stahují dřevo. Na obzoru se hemží malé postavičky – a jsou to májiny světlušky – tahají větve od stromů a Mája je jako šefová kontroluje přímo z okna Bařinky. Tak přeci nejsme jediní brigádníci. A za 6.05 jsme tu 3.

Miris nám přiděluje práci – dřevo, dřevo... Anfiska a Brumla uklízí vnitřek Bařinky, Miris si vzal na starost studnu a světlušky pokračují v odklizení větví. Kolem 15:30 se pak pomalu většina sbírá a jdeme na vlak. Miris, Mucha, Mája a spol ještě zůstávají a dodělávají dřevo.

(Fanta) DINOTICE, DINOTICE, DINOTICE ! je to co sa mi točí v hlavě na jednom z prvých miest (mam jich víc)! Letos o prázdninách a po nich, když dny byly slunečné a večery teplé, měl sem v plánu toho podělat v Dinoticách mraky a mraky... Se ale nestalo - to sa stává!

A tak sme začali doháňať zpoždění teď na začátku školního roku! Tuším, že už sme tam ze 3x - 4x byli, a taky že sme sa neflakali! Podkroví už bylo hotové před prázdninami (potřebuje jenom olištovat) a tak sa začalo spodní patro obkládat palubkama.

Největší, nejlepší a NEJPRACOVITĚJŠÍ akce (od začátku školy) byla až teď ta poslední oddílová výprava do Dinotic! Sestava byla silná a početná. Bylo nás celkem 12 a zahrňovali sme jak malochy, tak větší malochy! Jakmile sme druhý den podzimních prázdnin dorazili na místo činu (já s Vápnem a na 200% plným peugeotkem) sme tam byli první a začali sme provizorně instalovat krbové kamna ze střediskové bývalé krbovny, aby sme večer nezmrzli a vlastně abysme vyzkoušali esli ten náš komín vůbec táhne?! A že táhne, to dosvěčija všeci, co v noci už nevěděli jak víc otevřít okno, aby nám nebylo horko!

Ale zpět, něco kolem 9 ráno dorazil zbytek, posnídali a hnedka do práce. Čuměl sem jak ty naše světlušky umíja máknůť - klobuk dolů, cěrky, to ani Medvěd s Mátů a Vápnem tak nedřeli! My starší pardáli sme začali dělat palubky, osazovat nové okna, cěrky začaly vařit oběd a obkládat chatu kameňama z potoka - jako imitaci starých základů. Ani nevím jak to rychle uteklo a byl večer. Ohlédnu sa a zadní strana místnosti byla Medvědem a Vápnem dokončená, my s Mátů sme měli osazené dvě okna a půl stěny obložené. Dál už sme nemohli pokračovat nebo tam přijde dodělat obložení na okna (už je zaúkolovaný Zub - náš šikovný truhlář) sice eště chyběly zateplít dvě stěny, ale i tak tam bylo teplo a hlavně u toho krbu UPLNĚ VÝBORNĚ!

Spať se vůbec nešlo brzo, což sem sa divil, bo sem si myslel, že šeci sú unavení z fachčení, a oni nic! Tak ráno sme nasadili větší tempo, které kleslo dřív než sem myslel, ale nemožu si stěžovat! Kanálnici Mátá a Denis sa vrhli na dodělání kadiboody, já s Medvědem sme pokračovali v palubkování, osazování třetího okna, a cěrky řezaly dřevo na večer, zateplovaly zbývající stěny... A to naprosto důkladně... Čas tomu odpovídal. Oběd nás za odměnu neminul a naložené kuřecí maso s rýžů bylo

bez chyby! Kuchařom zdar! Fachčíme, fakčíme, falcíme, až je dofachčené a všeci čekajů na nás. Já, Janina, Fial douklízáme spodek, ať sa tam dá hnůť a šli sme večerať do našeho podkrovička, kde na nás čekaly chleby s opravdovou živou tváří. Měl sem asi 4 a eště bych si dal, ale na skladě už nebyly. Kdo chtěl si polehal ke krbu, ostatní navrchu hráli nějaké lehké hříčky a kreslili návrhy, jak to bude dole vypadat. Dobru noc!!

NEDĚLE ráno už sa nic nedělá, jenom snídá, balí, uklízá a odchází na vlak! Mimochodem je to cca 6 km od chaty k vlakové zastávce... Teď sem si vzpomněl, že vlastně oni šli na autobus - tak to šli enom asi 2 kiláky! S odvedenu práců a nadšením do ní su velmi spokojen. Dinotice vám za to děkujů a určitě jednou odvděčija! Už sa to tam začíná rýsovat a tak sa budu snažit udělat eště podobné akce, aby to tam Dazul mel na Silvestra pěkné! Mimochodem, zamluvil si to v době, kdy bylo hotové jenom podkroví, nebylo tam v čem topit, byla tam tma, protože nebyly okna, tak nevím esli tam vůbec bude chtět jet, když je to v „takovém stavu“ : -) Tak zatím Oleeeuraaaaaaaa

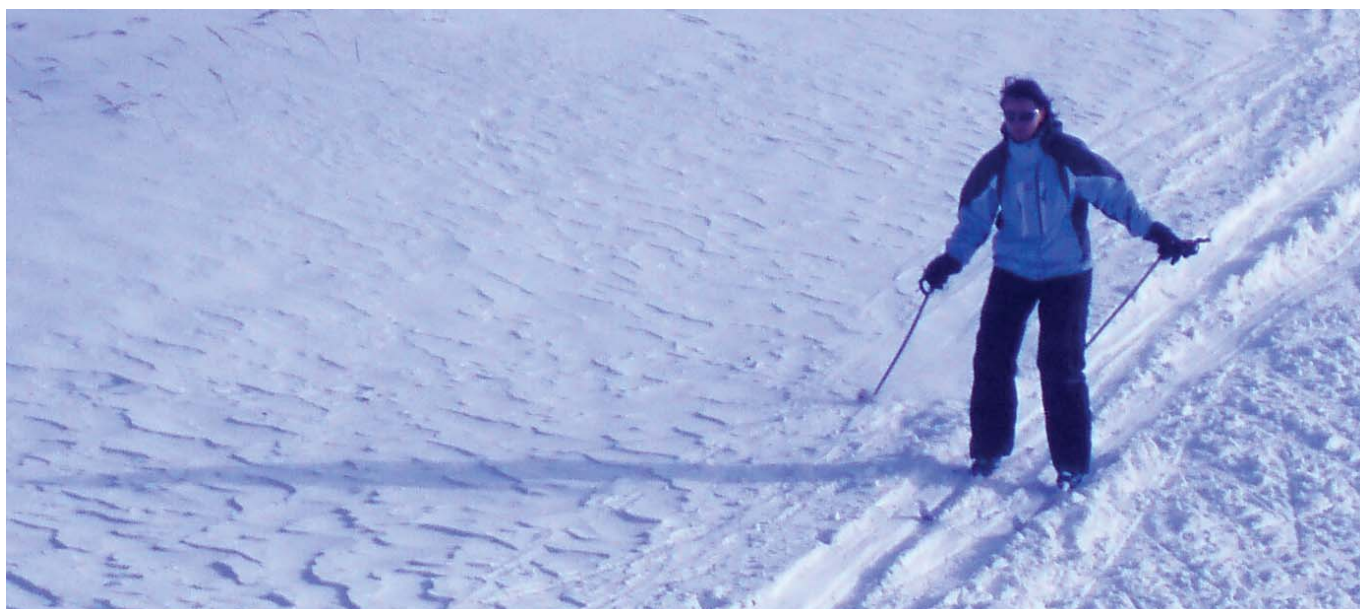
Běžky, loď a večeře 18.11.2007

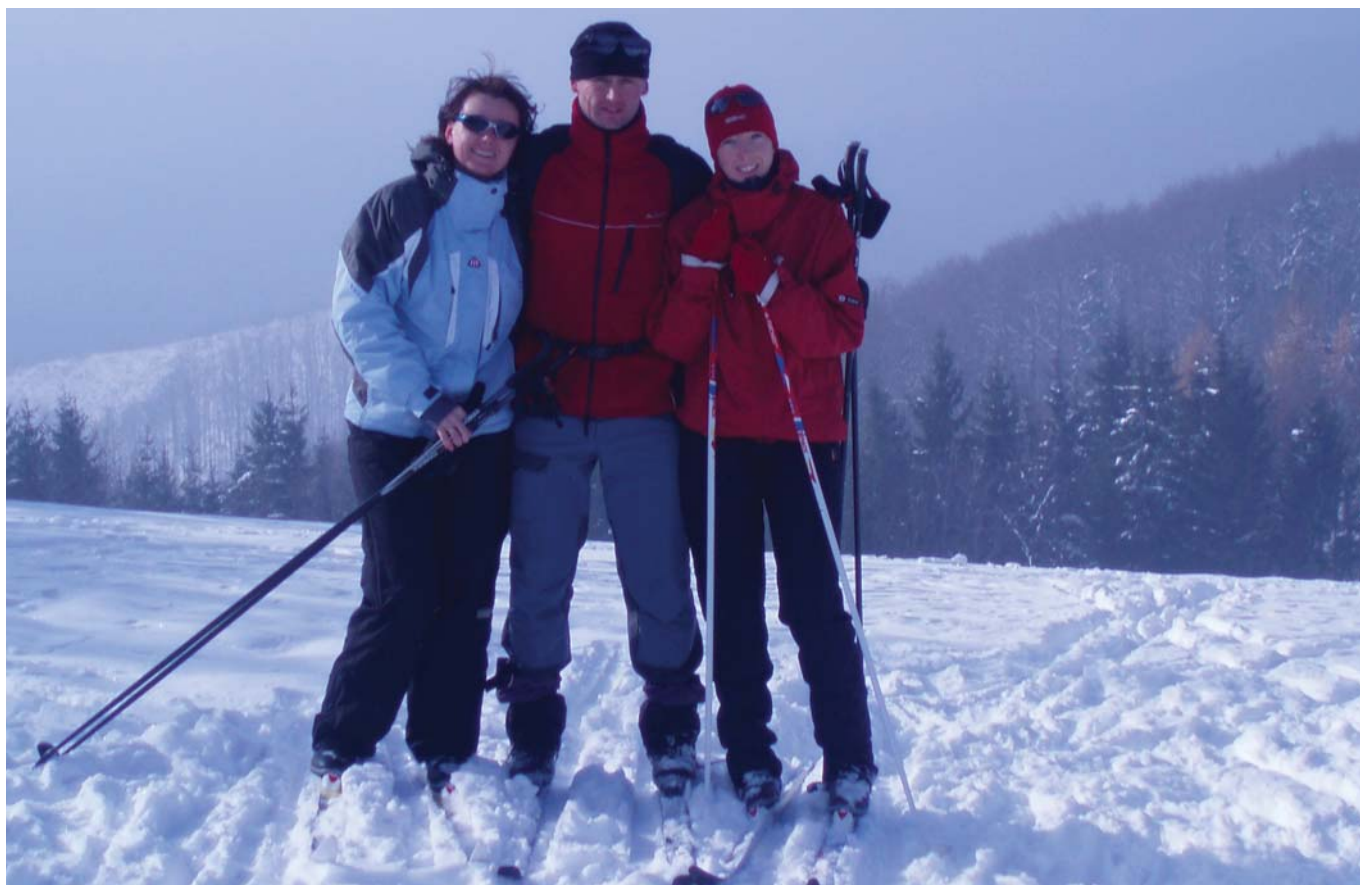
(Radek) Konečně. Napadl první sníh a mé dlouhé běžecké prkna, které ležely od minulé Fatry ve sklepě se konečně dočkaly. Po domluvě s Irčou, jsme vyrazili do bílé stopy a to směr Tesák. Po krátkém čekání v Ratiboři vidím, jak se na kopečku ze zatáčky vynořil černý Irčin šíp a než se stačím rozkoukat tak už brzdí u branky a s výmluvou, že chlapcům doma musela ještě udělat sekanou na oběd nám sama od sebe nakládá do auta naše běžky.

Na Troják nás vyvezla Irčina corsa bez sebe menších problémů. Prostě spolehlivé auto. Natěšení na první běžecké zážitky se ani nezatěžujeme namazat. Ještě jsem ztrhal poslední zbytky tuleních pásu a pak už hurá do stopy.

Byla celkem mlha a tak se nedalo nějak moc divočít. Cérky mi pořád utíkaly a já vždycky na pokraji sil se je snažil dohonit a tak není divu, že za půl hodiny jsme stáli u hospůdky na Tesáku a hladoví se drali dovnitř. Uvítala nás krásně malebná hospůdečka komunistického ražení, snad poslední svého druhu v okrese. Obsluha příjemná, jídlo úchvatné, akorát mám pocit, že hygiena by se nestačila divit. Ale co už. Dostalo nás, když nám paní servírka donesla čaj v omlácených hrnečcích a se slovy, ať si podáme příbory z radiátoru před nás postavila něco jako jídlo. Dojíst, zaplatit a honem pryč. Cesta zpátky se nesla v podobném tempu. Anita s Irčou divočily a to mělo za následek můj první pád.

Na Trojáku jsme si spravili chuť kafičkem a marlenkou a pak se jelo domů Na to, že to byly naše první běžky, tak si myslím, že to nemělo chybu.

(Dazul) To, že se díky mé trapné příhodě na padáku leccos zbrzdilo, je asi pochopitelné. Ale že budeme stěhovat střediskovou plachetnici do jejího zimoviště v Březinách až s prvním sněhem, mne fakt nenapadlo :-)

Původně se mělo jet na Lipno pro plachetnici koncem září s tím, že by se to spojilo s pořádným plachtěním na naší největší přehradě. Jenže koncem září jsem pořád ležel v nemocnici a tak z toho sešlo. Ale skupinka odvážlivých Tůlavých papučí se o tomhle víkendu odhodlala pro loď zajet a přivést jí zpátky. Vše se jim zdařilo, takže na nás zůstalo pouze to, abychom jim pomohli loď v Březinách složit. Já tam byl taky. Sice jsem nepomáhal, ale fotil jsem to, co mi berly dovolily :-)

Celý den měl ještě pokračování u nás doma, kdy jsem se sešli, abychom se po práci i najedli a zapili to:-) Radek nám nasmažil zemákové placky „chudobky“ - byly fakt dost dobré :-)

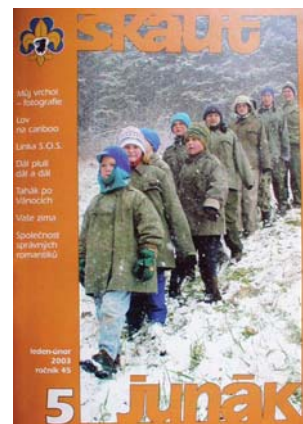
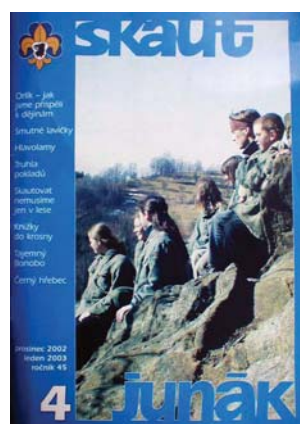
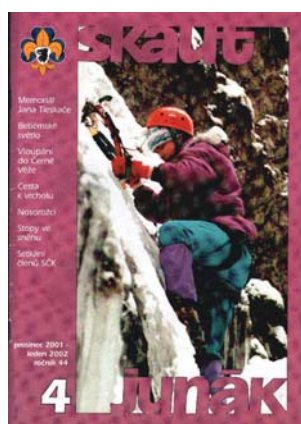

(Dazul) Návrat z nemocnice je zpravidla vždy událostí pozitivní a šťastnou. Po skoro šedesáti dnech na nemocničním lůžku jsem domácí léčení přivítal s neskutečnou radostí. A cestu domu jsem si taky náležitě vychutnával. Pozoroval jsem vše, co z nemocničního lůžka pozorovat nešlo, protože tam byl výhled sice hezký, ale jednotvárný. A tak jsem si při cestě domů okamžitě všiml i několika nových věcí, které se v naší dědině změnily či byly nové. Nemohl jsem si nevšimnout nových přechodů pro chodce, které tu nikdy před tím nebyly. Také jsem si všimnul nového ochranného miniplotku u parkoviště v Březinách. I tělocvična získala svojí konečnou podobu za dobu co jsem tu nebyl. Samozřejmě jsem se zvědavě těšil na oddílovou vývěsku před obecním úřadem. A tady se naplnilo mé neradostné očekávání – byla tam. Bohužel v době, kdy jsem se vracel z nemocnice už byla tři měsíce stará (v době, kdy píšu tyto řádky, už je zase o měsíc starší). Vývěska je to hezká – velká, barevná - z puťáku na koních a z tábora. Moc se mi líbí, vždyť jsem jí dělal (na žádost Kecky) s láskou : -) Ale už by fakt chtěla vyměnit – takto stará a neopečovaná vývěska nám dobré jméno nedělá. Klidně (budu-li osloven) udělám novou. A rád. Doma se po přivítání a rozkoukání musím podívat i na kabelovku. Třeba budu příjemně překvapen. Bohužel. ŠESTKA tam nemá nic. Hmmm. Ale klidně (budu-li osloven) příspěvek do kabelové TV udělám. A rád. Tedy – budou-li k dispozici nějaké fotky nebo videozáznamy, abych to měl z čeho vyrobit. Proč to píšu? Přiměl mne k tomu taky (asi ne špatně myšlený) jeden vzkaz na oldskautském webu – „Děje se u vás něco, nebo jste mrtví jak ŠESTKA? Nějak ten váš web zatvrdl, ne?“. Ten vzkaz totiž krásně demonstruje vedlejší účinky nynějšího zdánlivého mrtvolna a stagnace – tak jak jsem si toho po návratu z nemocnice všimnul. ŠESTKA tím nechtěně vysílá do svého nejbližšího okolí jasný signál – stagnujeme, u nás se nic neděje, nuda, chcipl pes. A nenamlouvejme si, že Dazul maluje čerta na zeď, že zbytečně straší. Skutečnost jak oddíl vnímají lidi zvenčí je, bohužel, ještě trochu horší. A nic tomu nepomůže, že oddílové akce jsou dobře připravené, že na tom vedení stráví spoustu času, ... Dnešní doba není jen o tom umět svou práci dobře udělat, ale taky o tom umět výsledky této práce prodat. Víím o čem mluvím – pracuji v malé firmě a tohle to je náš dennodenní boj. ŠESTKA má v podstatě 5 základních kanálů jimiž o sobě dává v Kateřinách a Ratiboři vědět, jimiž vytváří o sobě obraz – ať jej vytvářet chce nebo nechce. V případě, že se bude všechny stejně operovat, garantuji, že vytvářený obraz bude pozitivní. A to se projeví na nováčcích, účasti na akcích, skutečné podpoře rodičů a dalších ryze praktických a důležitých věcí pro každý skautský oddíl. V případě, že se o těch 5 informačních kanálů starat nebude a nechá je tak – spát, zmrtvit, stagnovat, řešit jen náhodně a pozdě, bude vytvářený obraz spíše špatný. Spolehněte se, funguje to – za léta vedení oddílu jsme to v praxi odzkoušeli. Víím, je to fuška. Ale žádné dobré dílo není bez pořádné práce. Tak už to na světě funguje.

A o kterých 5 informačních kanálech je potřeba se starat?

1. oddílový časopis ŠESTÁK – vydávat pravidelně, v dobré grafické úpravě – aby neodrazil od čtení, nepodcenit distribuci – aby se vždy dostal ke všem rodičům i veřejně činným osobám nám nakloněným (starosta, farář, ředitelka školy, ...)
2. oddílová vývěska v Kateřinicích a Ratiboři – obměňovat alespoň 1x měsíčně – 12x do roka. Neodfláknout – raději kopírovat styl těch nejpovedenějších vývěsek.
3. kateřinická kabelová TV – především pravidelně obměňovat, dávat aktuální věci, neodfláknout přípravu – měli jsme na kabelovce nejlepší styl a graficky nejhodnotnější presentace.
4. oddílový web – vzhledem k tomu, že podle podlesního průzkumu každé dítě zase méně čte tištěná média, ale zase stráví o počítače víc času (průměrně 1,5 hodiny denně !), nabývá dobrý web ještě větší důležitosti i dovnitř oddílu. Musí být ale aktualizován (minimálně 2x týdně nějaká novinka), musí žít vzkazovník, Prostě takové věci, aby měl každý několik důvodů na něj každý den alespoň 2x nahlédnout.
5. ústní reference – většina rodičů se doma svých dětí ptá „Co jste dnes na družinovce dělali?“ Jaký obraz o oddíle vytvoří v rodičích znučená odpověď že „nic“ a jaký obraz vytvoří jiskřičky v očích a odpověď „hráli jsme parádní hru na pašeráky ...“ A takovéto odpovědi vytváří obraz nejen u rodičů, ale hlavně u kamarádů, kteří na základě toho do ŠESTKY přijdou a nebo nepřijdou.

Pro většinu z těch 5 bodů platí klasické pravidlo „5x tolik“ – jestliže jsem tuhle věc zanedbával 3 měsíce, bude trvat minimálně 15 měsíců, abych okolí přesvědčil o opaku – podaří se mi to jedině tehdy, budu-li celou tu dobu dělat vše s největší pravidelností a pečlivostí. A také platí další pravidlo „kde nic není, ani smrt nebere“ – to znamená, že musí být co a čím prezentovat. Takže nestačí udělat akci, ale je potřeba z akce pořídit aspoň 20 fotografií (oddílový digitální foťák asi pořád existuje, lze jej taky půjčit z DBDB, lečkeré mobily umožňují fotit, ...). Jedině pak lze něco vyvěsit na web, vytisknout na vývěsku, dát na kabelovou TV nebo nasázet do ŠESTÁKU. A když se navíc pořídí i videozáznam, je to úplně ideální případ. Ale o archivních videozáznamech píšu více na jiném místě ŠESTÁKA. Co je na celém mém povídání pozitivní? Že ŠESTKA vůbec nemusí začínat úplně znova. Vše nějak běží – jde jen o to, aby to běželo líp. Stačí jen dotáhnout několik drobností – např. pravidelně obměňovat kabelovku a vývěsky, důsledně distribuovat ŠESTÁKA, ... V tom, jaký kus práce už je hotov, jsou to skutečně jen maličkosti. Ideály jsou mnohdy nedosažitelné, ale to neznamená, že bychom se jim neměli neustále snažit přibližovat. Zdánlivý ideál dokonalosti se skládá z maličkostí, ale dokonalost není maličkost :-)

průjezdy, fotíme, fotíme týjo. 14:00 ještě do depa! Rally pomalu končí a my taky odcházíme s úmyslem dorazit na ten seminář : -) ! Nepodařilo se! Hlad zvítězil, a za ním nákup kabelky. Dáváme si pizzu, chodíme po nákupních centrech! Už to nemožem unést, tak jedem do klubovny! Pojíme, osvěžíme kroky z tanečních : -) a GO na taneční večer! Jsme na místě. Omrknem terén. Terén OK! Pařba dolů i nahore. PAŘÍME! Potkáváme spoustu známých tváří a řě! PAŘÍME! 24:00 jdeme s dvojkačkama do prej úžasné hospůdky! Ujíždí nám poslední metro! Utíkám do protijedoucích schodů... NO COMENT!! Su na hoře. Nemožu! Hledáme autobus na zpět. Máme. Jedem. Přistupuju další skauti. Všeci zpívajů, aj my!! Je to drsnéé! Vystupujem. Ujdem 312 kroků, jsme u klubovny. Jsme v klubovně. Spíme. Spíme. Spíme. Barča vstává, já ještě spím. Spím. Spím. MOC hodin, vstávám! Nechce sa mi. Musím!! Su hore a s bágla jdem na procházku po kráse Prahy. Krásné! MOC! : -) Nakupujem jídlo na cestu domů a jdeme na nádraží. Čekáme na vlak. Pořád. Eště. Jolko eště čekáme, prostě 140 minut. Nooo! Posedáváme na masážních křeslech (předváděcích) koumám pražáky! Náš vlak! Utěkáme... Zas čekáme... Už jede! Nasedáme, máme místa, spokojeně odjíždáme. Jedeme. Spíme, čteme, kecáme, hrajem, střelené Kačice! Vsetín. Barunka si půjčuje od mamky auto a jedem dom! Sme doma! Doma je dobře!

PS: Ema má maso, Máma je milá, My máme máslo, končím KULIŠÁK!! Praze zdar.

(Teekané - 6.K) Byli tam: Zub, Fialka, Čeči, Martin, Mája, Medvěd, Zdenda, Peťa, Barča, Katka, Míša a já (jestli jsem na někoho zapoměla, tak se omlouvám). Já jsem říkala přání, ale dozvěděla jsem se to až tam. Přání jsem řekla blbě a s tahákem v ruce. Promítaly se filmy a loňská akademie. Scénku hráli: Martin, Mája, Čeči, Fialka a oponu nebo závěs držali asi Medvěd s Vápnem. Hrála se ta samá scénka jak na 10. výročí oddílu. Všeci zahráli svoje scénky a všeci šli ke stromu do parku. Tam Radek hrál na kytaru a zpíval koledy. A ještě se tam rozdávaly dárky. Pak jsme šli do kavárny nebo kde a tam jsme si dali čaj nebo kafe nebo něco dobrého. Pak jsme rychle pospíchali na bus, ale jenom já, Fialka, Bára a Peťa, ostatní jeli Zubovým autem. Vystupovali jsme v Ratiboři a pro mně a pro Fialku přijel můj taťka. Akademie byla tento rok dobrá.

(Dazul) Na tradiční střediskovou akci jsme letos dorazili o hodinku později. Pozdní příchody a příjezdy nenávidím - to je o mně všeobecně známo. Pokusím se tedy vysvětlit proč jsme pozdě přijeli my.

V naší širší rodině se už léta plánuje spousta oslav podle nás, protože „furt máme nějaké akce se skautama“. A my vše odsouhlasujeme podle celoročního plánu akcí oddílu a střediska. A tak se i oslava šedesátin Irčina taťky naplánovala týden před střediskovou akademií. Poznačili jsme si to do diáře a tím to bylo hotové. Ovšem dobrá vůle není vždy dostačující. Zákon schválnosti funguje spolehlivě a tak se stalo, že byl (ne naší zásluhou) termín vánoční akademie posunut o týden dopředu - zrovna na ty oslavy, které se díky ní naplánovaly tak, aby se s akademií nebyly :(Ale to je život - je potřeba vše logisticky dobře naplánovat a musíme to zvládnout. Do Hladkých Životic za dědečkem to je víc než hodinka jízdy autem a tak domlouváme, že na Akademii dorazíme pozdějc, abychom u oslavence chvíli pobýli. Tak se taky stalo.

Na zpáteční cestě Pavuk zjišťuje, že presentaci oddílu, kterou udělal a složitě poslal Jitmelce nefunguje. Po pár telefonátech a odborných dotazech zjišťuju, že to bude patrně tím, že presentaci náš počítačový expert udělal v Power Pointu v nejnovější verzi, kterou asi nemá každý nainstalovanou. Vysvětluji mu, že to byla chyba. Hájí se tím, že to poslal 3 lidem, ale jen jeden mu dal vědět, že to nefunguje. Když se jej ptal, co mu na tom nefunguje, dostal odpověď, že to nemá řešit. Z toho prý pochopil, že to je OK... Myslel jsem si svoje, ale řešení jsme našli. Irča zvýšila rychlost - až na 130 km/h, což bylo na zmrzlé a zasněžené cestě spíše málo bezpečné. Honili jsme čas, protože bylo potřeba zajet ještě domů (což je ztráta dalších 23 minut) vyzvednout notebook, kde jsou MS Office 2007 nainstalovány. Radím Pavukovi ať si pro jistotu vezme i instalační DVD, kdyby vznikl další nepředpokládaný problém. V autě cestou z Kateřin na Vsetín ještě zkouší, že presentace na notebooku jede.

Snaha byla. Ale presentace ŠESTKY na akademii nebyla. Notebook údajně s dataprojektorem

nespolupracoval a nainstalovat novou verzi Power Pointu na svůj počítač technik odmítl. A přitom stačilo tak málo, aby hodiny práce na presentaci nepřišly vniveč :- (Snad ten zmatek a riskantní cesta nebyly pro nějakou další presentaci zbytečné :-)

Tu zbylou hodinku z vánoční akademie, jsem si užil. Fotil jsem a vychutnával jsem si jednotlivá vystoupení oddílů. Můj obdiv si získaly obě moderátorky - Jitmelka (36.OS) a Karolínka (1.D). Měly to hezky připravené a dokázaly hezky a nenuceně reagovat na drobné technické problémy. Že je mladší z moderátorek dobrá jsem si už několikrát všimnul, ale že je tak dobrá, to mne fakt moc potěšilo. Škoda, že svou šanci nevyužila osůbka ze ŠESTKY, která měla uvádět Akademii původně - je to moc dobrá škola, kterou člověk později zúročí.

Akademie (alespoň to, co jsem viděl) se mi moc líbila a byl jsem rád, že jsme ji stihli :-)

Kurs sebeobhrany 16.12.2007

(Tuček) Všichni, co měli chuť cvičit nebo si zdravě zablblnout dorazili. Byl jsem velice rád, když jsem mezi nadšenci uviděl i staré pasty Zuba a Janinu. Málo kdo to ví, ale i oni cvičivali karate, když já byl ještě karatistické batole. Nesmím ani opomenout vzácnou návštěvu Marcela. Skvělý borec, který náš kurz doplňoval Jiu-jitsu a vdechl nám tímto nové poznatky. Na závěr předvedl sestavu s nunchaku (čty nunchaku). Aikido si vzal na starosti Raďoch. Bylo mu šito přímo na míru. Skvělý zápal, jen tak dál. Svě místo měl i box, který vedl s velkým nadšením Laďa. Všichni v ten den byli skvělí. Od velkých až po malé děcka. Myslím, že ke konci toho měl každý plné kecky.

Cvičili jsme od 9:00 do 13:30 hodin a každý si vyzkoušel úplně všechno. Od pádů až po páky a bojové techniky. Mojí myšlenkou bylo nejenom se zpotit, ale i ukázat zájemcům jak zdokonalovat svoje tělo, koordinovat pohyb a posouvat mantinely v lidské mysli, které se dají pravidelným cvičením a sebekontrolou posouvat. Nešlo mi jenom o samotný fyzický pohyb, ale i to, aby člověk dokázal sám nad sebou samým přemýšlet a sám nad sebou vyhrávat.

Na konec kurzu jsem zařadil pár cviků z Jógy, kde si každý mohl vyzkoušet své motorické dovednosti a duševní kontrolu nad svým tělem.

Den se vydařil a každý odcházal domů plný dojmů.

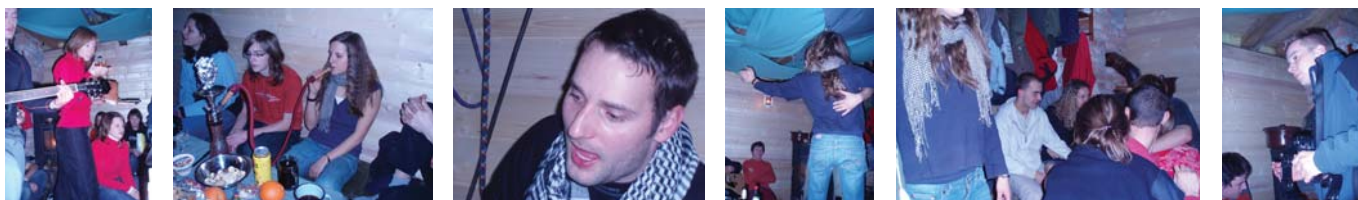
Silvestr 31.12.2007 - 1.1.2008

(Dazul) Poslední okamžiky roku starého a první okamžiky roku nového už několik let trávíme společně. Je to jedna z hezkých jistot pro celý rok :-). Mimo dobré tradice to je i velmi příjemná záležitost jak se potkat a bez chvatu spolu strávit dostatek času. Naše společenství bezproblémově absorbuje nové partnery a partnerky - jedna z méně šťastných realit života je, když se jeden z partnerů „musí“ (nebo chce) vzdát „svých“ přátel... Letos jsme prvně testovali náš „srub“ v Dinoticách - 24 lidí se tam vleze i přespí. Fanta Kulišák zaslouží minimálně čestnou fotografií před slavnostně nastoupeným oddílem a praporem :-)

(Mája - 1.roj) Ačkoliv kolotoč startů raketoplánů na mezinárodní kosmickou stanici se opět trochu zadřel a Atlantis v prosinci neodstartoval v Dinoticích práce neustaly v žádném případě a tak ani nedostatek sněhu nemohl zabránit oslavě Silvestra ve zbrusu novém.

V neděli přivezl speciálně upravený stroj přes několik kilogramů nákladu, především: sedací soupravu, zásoby jídla a vody, přístroje a vybavení pro provoz a novoroční obyvatele. Během posledního dne roku se dostavovaly další osadníci nakonec po součtu polovičních a čtvrtěčních osob bylo zaznamenáno a uloženo číslo 24 osob. 24 osob a pes, které se bavili, jedli, pili, hodovali, zabékali si u kytary, smáli se a hlavně společně oslavili příchod nového roku.

23:40 zima jak v Rusku a dokonce i nějaká ta vločka sem tam spadla na zem, po úspěšném lovu signálu se tři z nás pokoušeli zapálit oheň, počáteční neúspěch v této činnosti nás neodradil a pomocí speciálního přípravku nakonec vatra slavnostně vzplála, což přilákalo i zbytek osazenstva od tepla dinotického krbu. Naše číše se začali plnit šampaňským, čímž jsme zapláclí poslední minuty starého roku a nezbyvalo nic jiného, než připít na rok nový. Novoroční políbení pro každého a taky nějaký ten song u ohníčku. Postupně únava ze slavení zmohla všechny a tak nezbylo nic jiného než si ve spacáku nechat zdát novoroční sen.

Skautský ples XI. 2.2.2008

(Klíště) Na ples sem dojela krapítek později, bo synovec slavil první rok a to není enim tak. Bohužel jsem jela bez Honzika, protože toho sem od zákusku a lahodného moku nemohla dostat ani za nic a jelikož tančení mu nic neříka, nenaléhala sem. Měla sem být v bufetu, ale po příjezdu mi bylo řečeno, že se mám jít bavit a až bude potřeba zavolají. No nenechala sem sa dvakrát přemlúvat. Společnost, kterou nevidám každý den, výborné míchané nápoje, hudba lahodící mému uchu (obzvlášť tóny kytar v pekle). Nečekaně i nějaký ten tanec. Ani sem se nenadála a už probíhal úklid, vyúčtování bufetu a také ty věci kolem. Už jen najít suseda a Barču a tradá domů. Do pelechu sem se dostala kolem 5 hodiny ranní, s nohama bolavýma víc než po vandru, bo podpadky nenosím každý den.

Tradiční Skautský ples ve Vsetíně

První sobota v měsíci únoru patří již tradičně Skautskému plesu ve Vsetíně.

Dlouholetá tradice plesu v takzvaném Mramorovém sále vsetínského zámku dává tušit skvělou atmosféru a hojnou

návštěvu, jak jsme se i letos přesvědčili.

Pro účastníky bylo přichystáno kromě tanečního parketu a občerstvení, také tradiční peklo, kde se dalo hrát a zpívat při kytáře. Závěrečná pekelná

diskotéka se protáhla do brzkých ranních hodin. Takže kromě cen z toboly jsme si odnášeli náruč zážitků, vzpomínek a fotografií. Pár vám jich posílám.

Text i snímky zaslal: Robin Loukota, Vsetín

Deník | pátek 15. února 2008

VALAŠSKO 7

ČTENÁŘ-REPORTÉR *reporter.valassky@denik.cz*

Sami rozhodněte, jak hodně vypsat své noviny! Na této straně máte prostor vy, naši čtenáři. Právě vy znáte nejlépe svůj úkol, čerť, vesnici či město. Proto neváhejte, foťte a pište! Načítat vás bude každý den, nezabývá vás nepořádek v uličkách, anebo jen nevíte, kam se obrátit s problémem? Od toho mále čtenář-reportér. Pokud jste členem Klubu Deník zlatá rybka a pečetíte nám takové články, připíšeme vám na konto za každý zveřejněný příspěvek 20 bodů.

Tradiční Skautský ples ve Vsetíně

valde nálezky
Máte v archivu nějaké fotografie z minulých roků, které byste rádi zveřejnili? Stačí jít se soubor fotografií poslat na adresu: reporter.valassky@denik.cz. Děkujeme za vaše příspěvky a budeme rádi, když nám pošlete i nějaké fotky z minulosti. Pro více informací navštivte: www.valasskydenik.cz

kontakty
Redakce
Valašského deníku
Na Příkopě 114
750 01 Vsetín
tel: 571 425 311
e-mail: reporter.valassky@denik.cz

interaktivní stránky:
www.valasskydenik.cz
Článek můžete na článek poslat na číslo: 728 983 456

výherce
Z výher se dnes může radovat:
Robin Loukota, Vsetín
Námek na výherce můžete upravit do 31. prosince 2007. Pokud máte nějaké dotazy, kontaktujte redakci na číslo: 728 983 456.

aktuální téma
Pečlivě si přečtěte
Máte nějaké dotazy, nebo chcete nějakou fotku zveřejnit? Kontaktujte redakci na číslo: 728 983 456.

Dotazy a návrhy
Máte nějaké dotazy, nebo chcete nějakou fotku zveřejnit? Kontaktujte redakci na číslo: 728 983 456.

Dotazy a návrhy
Máte nějaké dotazy, nebo chcete nějakou fotku zveřejnit? Kontaktujte redakci na číslo: 728 983 456.

Příspěvky
v této rubrice
jsou dílem
čtenářů
a redakce
vždy
korespondovat
s názory redakce.

PROGRAM 11. SKAUTSKÉHO PLESU

20.00	zahájení plesu
20.15 - 21.30	tipovací soutěž
20.45	taneční vystoupení
21.00	otevření Pekla
22.00 - 23.45	kytarová sešlost v Pekle
22.00 - 23.00	prodej losů
22.55	předpůlnoční překvapení
23.00	výdej darů z malé tomboly
23.45	losování vstupenek - velká tombola
00.05	vyhodnocení tipovací soutěže
00.05	volná zábava v sále
	oldies párty v Pekle

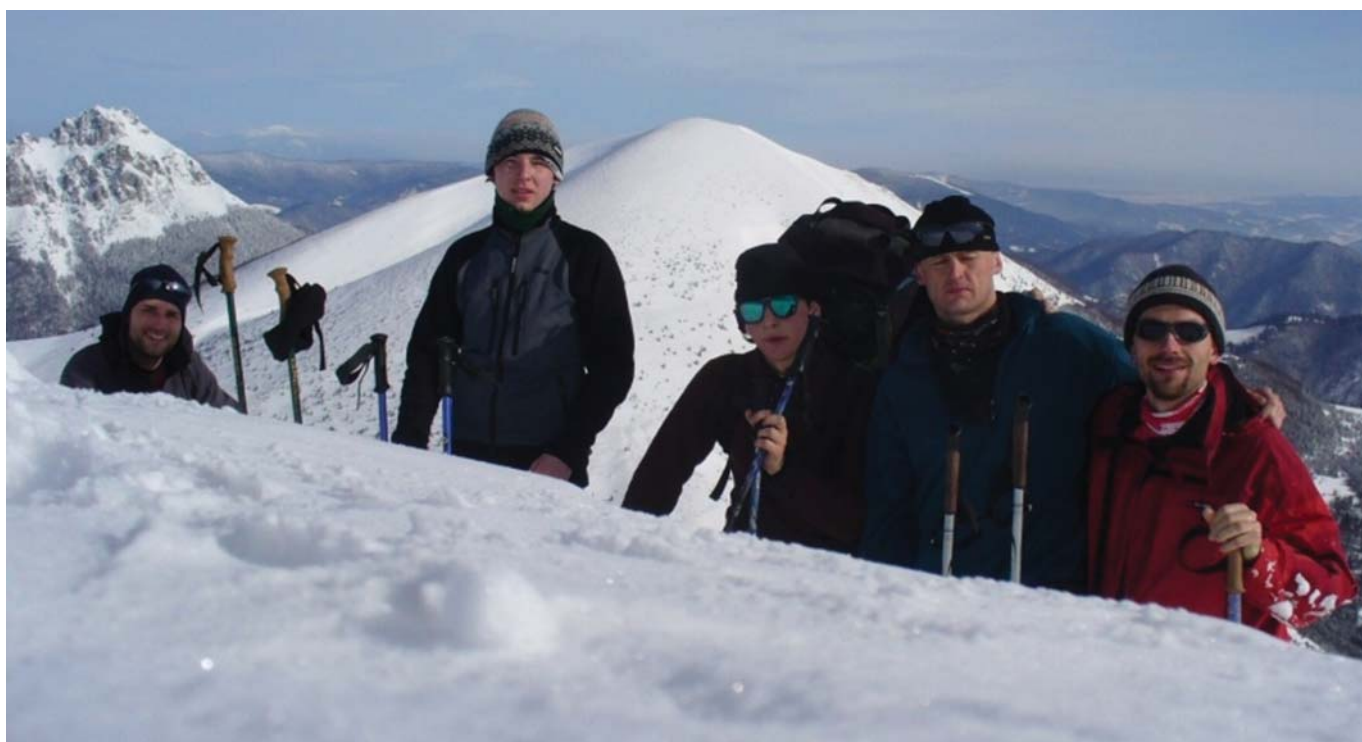

Noc na Malé Fatře 16.-17.2.2008

(Maťa) Malá Fatra je ze slovenských hor od nás (skoro) nejbliž, a proto jsem tam ještě nebyl - pokud nepočítám pravěk kdysi na základní škole. Pod svícnem prý bývá tma. Mí kámoši už několik let odolávají návrhům se tam vypravit, protože přece každý normální člověk tam už byl 100krát. Nezbylo než se vetřít jinam. Dorostence z Kačic znám dosud jen z povzdálí, ale dopředu tuším, že na tento víkend se mi nepodaří zapomenout. Ani teď zpětně nevím, jestli je to dobře nebo špatně...

Vsetín, u Hypernovy, sobota ráno 9:00. Hoši jsou na místě aktivně 15 minut předem a proto nechávají svůj motor vychladnout. Nakládám Zuba a vyrážíme na východ. Drobné selhání techniky (stěrače stírají, ostříkovače neostříkují) řeší za jízdy má levá ruka a hadra. Kromě malého průzoru má naše čelní sklo stejný design jako zadní sklo u sanitky. Zub je z toho zdá se mírně nervózní, ale zůstávám klidný. Ukazuje se, že právem - aspoň nevidím ty policejní hlídky, co prý stojí u cesty.

Šútovo, cca 11:00. Řeším dilema, jakou zátěž zvolit - zda Dazulovy skialpy nebo Dickovy sněžnice. Vzhledem k poprašku okolo volím sněžnice a lyže nechávám odpočívat v autě. Následující kilometry údolím potoka mi dávají za pravdu, některé krkolomné pasáže mě uspokojují i bez lyží tak, že mi

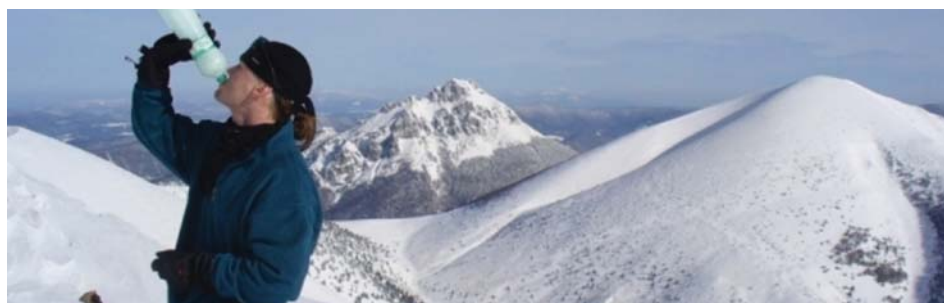

lepší. Svačíme u Šútovského vodopádu, Zub přemlouvá k varu polévku. Po delší době dosahuje svého, zatímco teplota zbytku mužstva klesá. S narůstající výškou přibývá mlhy a vichru. Konečně je sněhu tolik, že není trapné obout sněžnice. Trapných je dalších cca 50 metrů, po kterých opět vyzouvám - 3 pády a pohyb po čtyřech mě přesvědčily, že se jedná o model určený výhradně k chůzi po rovině a k zatížení batohu. Tuto druhou funkci plní od teď výborně po zbytek akce. Stoupáme žlebem, stromky jsou všechny nápadně prohnuté směrem do údolí. Od čeho asi... Představa smuteční síně mě nutí zvýšit tempo a následovat Radka stranou z lavinového kotle. Dostáváme se na holý hřbet na horní hranici lesa a začínám tušit, že nocleh bude krušný. Mráz, vichr a zvířený prašan.

Je cca 15:00, zalézáme do lesa a chystáme bivak. Vyčůraně se zmocňuju jedné ze 2 lopat a pokouším se o záhrab. Přestávám se bát, že se budem do večera nudit. Jde poznat, že bych byl špatný tunelář - když vracím lopatu, vidím že ostatní stihli za tu dobu udělat záhraby dva. Moje slova o práci kvapně se Radkovi vyplňují až nad ránem. Se soumrakem přichází už opravdu pořádný mráz. Že bylo -19st. se dozvídám naštěstí až doma z internetu, jinak by mi asi bylo dost zima. Vaříme a zahříváme se, jak to jde. Bohužel je brzo vše vypito a mráz opět útočí. Nadávky překvapivě neúčinkují. Narušená psychika kolektivu se projevuje v dlouhé debatě o hovnu. Téma se jeví jako nečekané nosné. Nejslabší kusy nevydrží s nervama a jdou si opodál ulehčit, čímž riskují přimrznutí v nepříjemné pozici. Já odolávám. Se znepokojením zjišťuji, že už jsem si oblékl úplně všechno, ale teplo se nedostavuje. V botech lezu do spacáku a zabalen do stanové cely se pracně zasouvám do záhrabu. Je asi 19:00. Zcela vyčerpán tímto úkonem upadám do mdlob a v hlavě mi běží směs záběrů z bitvy u Stalingradu, Spalovače mrtvol a dobývání Arktidy. Každé probuzení je vždy zklamáním, že ráno ještě nenastalo. Překvapení se nekoná - je mi zima.

Po 12 hodinách už vidím světlo na konci tunelu, tak se opět pracně vysunuji. Je neděle ráno. Ostatní ještě drží pozice v záhrabech, Radkovi ani propadlý strop bivaku nebrání ve spánku (nebo agónii?)...

Vybíhám na svah nad lesem a fotím - je vymetená obloha, bezvětří a snad dokonce i celkem teplo. Vyrábíme na ohni vodu a balíme. V 9:30 začínáme stoupat na Poludňový grúň. Ke slovu přicházejí mačky (přece je nepovleču celou dobu v batohu), ostatní jdou hrdinně na sněžnicích. Na hřebeni vyfukuje, ale jde vidět celé Slovensko, Beskydy... paráda. Poprvé lituju lyží v autě. Skialpinisti se rojí na všech stranách, někteří i s padáky. Dorážíme na Chleb. Je mi líto už zas hned slézat z hřebene, a daří se mi rozklížit kolektiv - s Radkem a Fantou pokračujeme ještě na Velký Kriváň. Traverzem dorážíme zpět na chatu pod Chlebom, kde čekají Mira se Zubem. Pivo, kyselica a sladké knedlíky tvoří optimální směs pro sestup. Sbíháme sjezdovku a pak lesem až k potoku. Na lanové lávce přes vodu si navzájem srdečně přejeme, aby někdo spadl. Snad příště.

U auta Zub přece jen otevírá broskve v plechu, v jejichž existenci jsme už přestali věřit. Je 16:00. Odírám sůl z čelního skla a silou vůle resuscituji akumulátor. Pak už jen taktické odbočení v Žilíně, abychom setřásli ten vůz, co nás pořád sleduje. Aha, to byli naši. Dohání nás v Halenkově. Vsetín, Penny market, 17:30 - výlet na Fatru je minulostí.

Nebylo to špatné, ogaři. Člověk si doma hned začne víc vážit každého radiátoru a tekuté vody. Až budete zase potřebovat narušit kolektiv, dejte vědět.

Plešivecká planina 21.-24.3.2008

(Pípa) Po 14 letech jsem měl tu čest vrátit se na Planinu. Celý týden se ve mně rozechvíval ten známý pocit a každým dnem se zvětšoval. Počasí nám asi přát nebude, ale když Dazul ve čtvrtek prohlásil, že „Určitě jedeme, šak to organizuju já“ tak jsem se tetelil radostí. Nevěděl jsem kdo jede a jak jedeme, ale bylo mi to jedno. Důležitý byl cíl a tím byl návrat do ztraceného světa nahoře na Planině.

Prima parta lidí se stejnou krevní skupinou se po nočním dojezdu ráno probudila do chumelenice a Planina byla pokryta sněhem. Nálada však navzdory počasí nezamrzla a veselo bylo od první okamžiku. Vtípky, narážky, historky neustávají ani při přesunu k Mačce. Je neuvěřitelné jak stejná krajina má tisíce tváří. Ztratit orientaci je skutečně velmi snadné a spoléhám na ostatní – hlavně Dazula, že ví kam jdeme.

Mráz mi běhá po zádech, ale není to od zimy. Chlupy se mi ježí, ale není to od sněhu. Snad jen váha batohu mě drží při zemi. Jsem moc rád, že jsem tu, že jsem tu s lidmi na které je spoleh, že se to hlavní a důležité nemění, že čas a společné cíle zacílí rány. Zůstává jen přátelství, jistota, klid

I přesto, že Dazul pajdá, postupujeme rychle vpřed a po krátké navigační chybě při cestě k Malé Peňažnici máme konečně šanci na sestup dolů. Když první hlava mizí v temnotě jsem připraven i já přivítat se znovu s touto jeskyní. Je to úchvatný svět skrytý 40m pod zemí, kde pro čas platí zcela jiná měřítka. Můžeme se kochat fantastickými výtvy na kterých spokojeně odpočívají Vrápenci. Cesta zpět na světlo je zabíračka, při které se člověk pořádně zahřeje.

Odvážnému štěstí přeje – a že je to pravda se potvrzuje odpoledne, kdy jsme odměněni sluníčkem a částečně modrou oblohou. Závrtky, jalovce, zasněžené louky a rozložitě buky jsou našimi průvodci na cestě k Divlači. Zpět do tábora jdeme tmou a sníh nám pomáhá najít tu snadnější cestu. Mrzne, ale s teplou večerí u ohně, který jsme museli dlouho přemlouvát je velmi, velmi příjemně. Zpoza mraků se dere bledé světlo měsíce a osvětluje Planinu.

Další den se vydáváme na sever ke Gerlachovským skalám. Je příjemné teplo, sluníčko nesměle vykukuje, sníh pomalu mizí. Míjíme betonové monstrum, které si příroda pozvolna bere zpět. Na hraně Gerlachovek se můžeme pokochat úžasným leteckým pohledem na okolní vesničky. Pozdě

odpoledne svačíme a rychlým tempem se vracíme zpět. Dazul s Irčou se oddělil dříve, aby se stačil vrátit, ale po několika kilometrech zjišťujeme, že jejich stopy zmizeli a začínáme tušit nějakou čertovinku. Na místo setkání (u aut) dorážíme o 3 minuty dříve a po zbytku ani památky. Posíláme SMS a doufáme, že jsou v místech se signálem, abychom se domluvili na dalším postupu. Naštěstí se velmi brzy vrací odpověď i s instrukcemi, a když se naši poutníci objevují na místě noclehu, už začíná prskat oheň. Na večeri děláme Kung-Valach-Pao s kabanosem, klobásou, cibulí a česnekem. Do čaje je přidáno aditivum a poté je velmi příjemně.

Ráno se opět ujímá vlády zima a sněží a sněží. Nikomu se nechce ze spacáků a vylézají jen ti, co to fakt už nemůžou vydržet. Snídaně, balení věcí a odchod. Když o tom tak uvažuji – toto je akce ŠESTKY – ale z ŠESTKY tu jsou jen 2/7 osazenstva – no, ale když k tomu připočtu auta, tak vlastně to akce ŠESTKY byla.

Je čas loučení a skláním hlavu, abych vzdal díky Planině za to, že jsme mohli po ní putovat a zažívat úžasné chvíle. Šeptám slib, že se vrátím a tentokrát to bude dříve než za dlouhých 14 let.

Ještě máme nějaký čas a tak mi to nedá a vymyslím co podniknout po cestě. Pip při cestě tam hlásil kde jsou jaké přírodní termální jezírka a tak jsme se v našem autě dohodli, že se stavíme v Kalamenech se vykoupat. Sněží a obloha je pokryta těžkými sněhovými mraky. Pip řídí a vede nás po stále užší cestě až k onomu kouzelnému jezírku. Kdyby se tam nemáčeli dva Slováci, nevím jak bychom dopadli, ale takto jsme tam naskákali bez velkého přemýšlení. Když se vyslečete v počasí jaké bylo, tak vám ani nic jiného nezbude. Všichni si tam krásně hoví, ale mě to nedá a několikrát vylézám pro foťák a kameru. Po této zkušenosti hlásím, že vylézám až v létě. Občas kolem prošli turisté v zimních bundách a jen nevěřicně zírali na partu, která se rozvaluje v jezírku. Ale když slabší jedinci začali vylézat, bylo jasné že koupačka na zasněžených pláních pod Liptovským hradem definitivně končí.

Během tohoto víkendu jsme vystřídali všechna roční období a možná proto jsou zážitky tak nesourodé až protichůdné. Nezbyvá než si přát: Na přes rok zase

(Dazu!) Pro mne osobně byla letošní Planina zvláštní už proto, že to byla pravděpodobně má jubilejní - dvacátá - návštěva. Taky to byla první akce, kde jsem spal venku od doby mého druhého narození. V rámci „zostřené rehabilitace“ jsem si měl vyzkoušet, zda dokážu vyžumarovat 40m propast. A taky jestli vydržím jít pár kiláků s báglem atd.

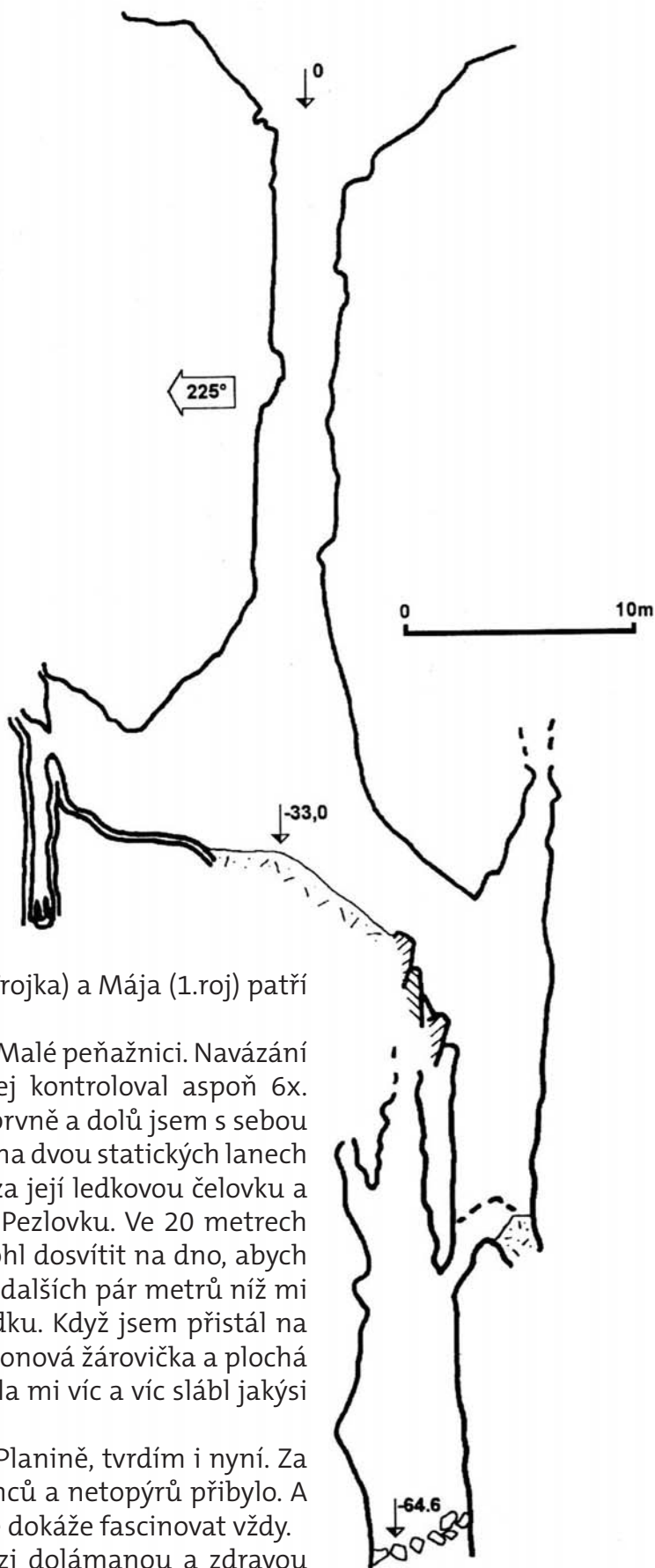
Těšil jsem se jako malé děcko a rozmary počasí mne nemohly odradit. Ani mne nějak zásadně nerozhodili, když pár dnů dopředu začali ti, kteří si blokli místa v autě, odříkat svoji účast (fakt hlásili sníh). Trochu mne překvapilo, když ráno před odjezdem odřekl účast další účastník. A trochu víc mne zamrzelo, že 5 hodin před odjezdem odřekli další 2 účastníci. Pominu-li to, že jsem se těšil na to jak se svými blízkými kamarády strávím venku víkend, přišlo mi to nefér vůči ostatním, kterým se tak prodražila cesta - protože pár hodin před odjezdem se obtížně shání náhrada.

Ale z 6.OS jsme usínali na našem obvyklém místě 3 - Irča, Klíště a já. Ale měl jsem obrovskou radost z toho, že po letech jsem vyrazil spolu s Pipou se kterým jsme spolu vedli 4.Ch - Lvíčata. Stejně tak s Pipem, se kterým jsem byl naposled na zimním přechodu Velké Fatry před cca 5 lety. Veva (Trojka) a Mája (1.roj) patří k Planině stejně jako jalovce.

První den mne čekala zatěžkávací zkouška v Malé peňažnici. Navázání kontroluju normálně 3x, ale dnes jsem jej kontroloval aspoň 6x. Brzdíčku jsem nasazoval jako bych to dělal prvně a dolů jsem s sebou bral raději o 2 karabiny víc :-). Slaňovali jsme na dvou statických lanech - spolu s Irčou. Nahoře jsem ji nepochválil za její ledkovou čelovku a nezapomněl pochválit svoji prehistorickou Pezlovku. Ve 20 metrech jsem byl už níž než Irča a pořád jsem nemohl dosvítit na dno, abych zkontroloval, že lano dosáhne až na zem. O dalších pár metrů níž mi došlo, že s mojí čelovkou není něco v pořádku. Když jsem přistál na dně, zjistil jsem, že si nějak nerozumí kryptonová žárovíčka a plochá baterie Vatra - namísto jasného bílého světla mi víc a víc slábl jakýsi žlutkavý flek.

To, že je Peňažnica asi nejhezčí propast na Planině, tvrdím i nyní. Za ta léta podzemní jezírka vyschla, ale vrápenců a netopýrů přibýlo. A nedotčená podzemní krápníková krása mne dokáže fascinovat vždy.

Nahoru to jde ale těžko. A není rozdíl mezi dolámanou a zdravou nohou. Žumar posunuju pouze po 15 cm, abych se dokázal na jedné noze vzepřít. Kolena přitom docela dávají znát, že existují. Tyhleto pocity jsem dřív skutečně neznal. Na těch cca 40 metrech odpočívám aspoň 4x. To, co normálně s prstem v nose lezu 10 min ut, dneska s vykulenýma očima lezu 3x tak dlouho. Ale vylezl jsem to. Vítězství! Tohle to je lepší než hodinová rehabilitační cvičení ve valmezké nemocnici :-)

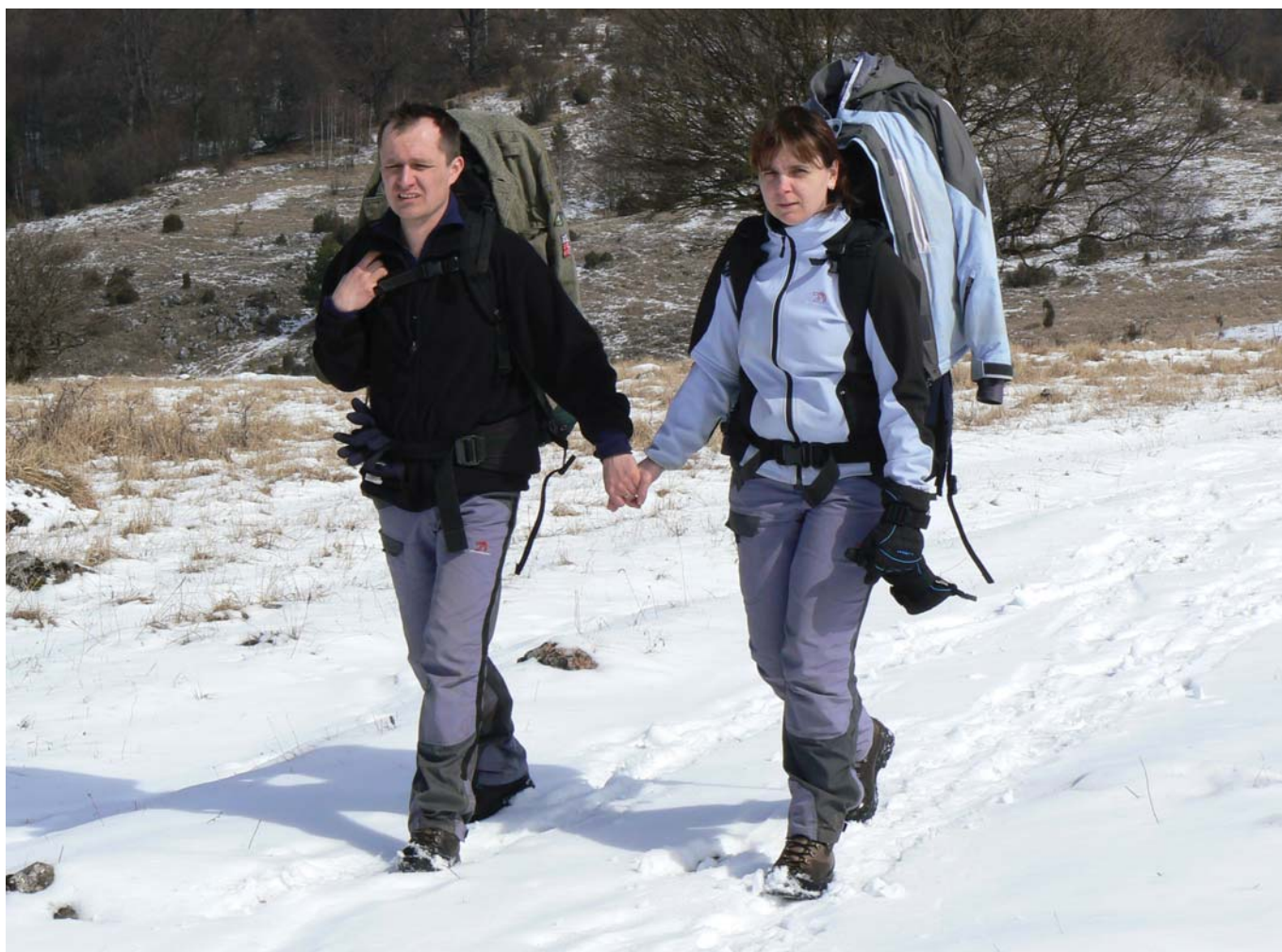
Irča zaznačuje vstup do Malé peňažnice do GPS, stejně tak, jako ráno zaznačila místo, kde jsme nechali stát stan s našima bágama. Ještě máme cca 2 hodiny do setmění a tak zkusíme najít Diviaču priepasť (nejhlubší propast na Plešivecké planině). Díky tomu, že máme jeskyňářskou mapu, podařilo se to - asi po 6 kilometrech. Po několika letech jsem stál opět u díry, kde jsem skládal vysokou jeskyňářskou školu, když jsem se v -90 metrech za úplné tmy (rozbily se nám baterky) přepínal po hmatu na uzlu. Nevím jak dlouho to tehdy trvalo, ale zvládli jsme to dobře a dokonce si ještě posílili sebevědomí.

Cestou od Diviačí padla tma a tak jdeme podle pokynů Irči, která nás naviguje podle GPS navigace. Má to jednu chybičku - navigace je do auta a taky žádné cesty nevedou. Takže Irča kontroluje, zda se k cíli (našim stanům) přibližujeme, nebo vzdalujeme. Ještě, že je kolem sníh a viditelnost v noci je přijatelná. V 19:15 jsme na místě a Irča je právem vychvalovaná. Ale já už melu z posledního. Zatímco ostatní dělají dřevo na oheň, já si nafukuju karimatku a připravuju spaní. Ihned po večeri zaléhám a spím jako zabítý i když ostatní ještě klábosí u zimního ohně.

Ráno jsem kupodivu OK. Irča říká, že mám obdivuhodnou schopnost rychle obnovovat síly. Mně to sice tak nepřipadá, ale možná na tom něco bude, protože vyrazím na sever Planiny plný energie - jako by včerejší den neexistoval. Aby bylo jasno - ten včerejšek byl pro mne jako zdravého totální zivačka, ale jako pro „podruhé narozeného“ a znovu se učícího chodit, byl opravdu náročný.

Počasí je ukázkově „planinovské“. Navíc ve sněhu - tak jsem jej za těch 20 návštěv zažil jen jednou. Procházíme známými místy, duši a oko hladíci výhledy, opuštěnou krajinou. Takhle asi vypadá krajina mé duše. Něčím si musíme být blízcí, cosi nás k sobě přitahuje. Jednou na to přijdu - až budu opravdu velký a dospělý. Fotím a kochám se krajinou. V hlavě mi zní Žalmanovské „Krajino, krajino ...“.

Asi kilák před Gelraškama mi tělo dává signál, že by bylo dobré se vrátit, abych to zvládal po svých. Ostatní pokračují dále a já s Irčou to obracíme nazpět. Zprvu po cestě, kterou známe, pak po stezkách, kterými jsem určitě šel a pak Pak jsem požádal Irču ať vytáhne GPS. Samozřejmě

- Mačka je na opačné straně, než kráčíme. Ten přístroj se zbláznil, tady to přece znám. Jdeme dál naším směrem. Když ale vyjdeme na západní hraně u Železných vrat, musel jsem se onomu zázračnému přístroji omluvit :-)

Na místo srazu jsme dorazili o hodinu později. To už jsem si ale stejně dlouhou dobu zpíval pořád dokola mňágovské „...nic mi není, přesto melu z posledního, těžko říct o tom něco konkrétního ...“. Rituál ze včerejška se opakoval - zatímco ostatní vaří za svitu ohníku a baterek, já uléhám do spacáku. Dneska to je horší než včera - dneska cítím, že mám nějakou horečku. Stejný pocit přiměřeného fyzického vyčerpání a okamžité horečky jsem prvně zažil po svém prvním ŠPACÍRU v roce 2004, kdy jsem sice od 95 kilometru do toho cílového stého kilometru dobíhal, ale pak jsem večer pocítil totožnou horkost. Rozdíl je v tom, že dneska jsem toho zvládl 4x méně, bohužel se stejným konečným efektem. Ještě budu muset hodně potrénovat, abych dokázal, že to jde se dostat do stejné kondice jako před „druhým narozením“ :-)

Ráno je na rozdíl od včerejška spíš nehezky, ale nám to nevadí. Já osobně se cítím špicovně a kdyby mi někdo řekl, že jsem měl před pár hodinama horečky, tak bych se mu vysmál. Nasedáme do vozů a vyrážíme směr západ. Na zdejší „divoký východ“ se podívám asi zase až za rok.

100% nápad byl, abychom se zastavili k termální louži - pár údolí od legendární Kvačianské doliny. Naposled jsem tady byl odhadem před 10 lety, ale nikdy ne v zimě. Dneska je sice kalendářní jaro, ale krajina je v pozdně zimním hávu. A tak i tuhle termální louži najednou vnímám naprosto jinak než v červenci na oddílovém puťáku. Okamžitě dostávám chuť se do ní ponořit. Už jen proto, abych si vychutnal tu tělovou teplotu vody a sněhovou kouli, kterou po mně určitě někdo vrhne. A tak se taky stalo. Už dlouho jsem nezažil, že by se mi z vody nechtělo :-)

Tahle akce patří k mým nejhezčím z dvaceti Planin. Ještě nyní děkuji Lrči za podpírání a ostatním za trpělivost, kterou se mnou měli. A neskutečně rád se v obdobném složení pojedou příští rok na Planinu podívat.

STARCŮV DOPIS

14. července.

Jen Hadrář může mít takové známosti, nikdo jiný. Zná všelijaké podivné lidi, ptáčníky, tuláky, blázny a snad i krajanů, chodí-li ještě nějaký světem, a tak někde našel i svého pomateného geologa. Vlastně, kdo ví, snad ani pomatený není: jen oči mu prý blouznivě svítily, když hovořil o zakletém, strašidelném ostrově, a o svém dávno ztraceném nozi. A potom — ten dopis! Nikdy bych se neodvážil srovnávat starého, učeného geologa s bláznem, nebýt toho prapodivného dopisu, který nedávno přinesl Hadrář na schůzku s ještě podivnějším vysvětlením: „Byl jsem včera u něho. Žije daleko za městem v lese, ve starém domě a starých šatech a na lidech mu zřejmě moc nezáleží. Říkal jsem mu, že letos chceme jet na prázdniny někam, kam by se jiní chlapci neodvážili, ale že nevíme, jestli takový kraj vůbec existuje. Dlouho mlčel, rozmýšlel se. Pak mě zkoušel, snad aby věděl, co umíme a vydržíme. Asi jsem obstál, protože beze slova vytáhl papír a psal. Těch pár řádků mu trvalo hrůzu času, protože si při tom pořád něco pro sebe povídal, na něco vzpomínal, oči mu svítily a úplně při tom na mne zapomněl. Bylo už skoro šero, když skončil. Pak povídal: „Pár roků jsem už tam nebyl a leccos se asi změnilo, ale slunce nad mým ostrovem jistě dosud svítí a stříbrnou dýku asi také ještě vítr neodvál. Nikomu jsem ještě o tom ostrově zbytečně nevypravoval, ale teď už je to jedno, jsem starý. Procestoval jsem hodně, ale nikde jsem nezažil tak nádherné, osamělé a žiznivě dny, jako v tom tichém a zakletém kraji, kde tě poleká i tvůj vlastní hlas. Ztratil jsem tam kdysi svou stříbrnou vykládací dýku, kterou jsem si přivezl z Kanady. Zapomněl jsem ji u jedné neznámé propasti, kterou jsem objevil v jižní části ostrova. Když jsem se tam chtěl druhý den vrátit, nenašel jsem v těch houštinách ani propast, ani svou dýku. Jako by se po nich země slehla. Kdo ví, snad se to podaří vám, dám vám i svůj starý plánek. Pamatuji se, že nad ústím toho tmavého jenu do hlubiny se skláněly dva obrovské prastaré dřívky. Není to obyčejný kraj a není to tábořiště pro mazlíčky. Tady máš můj dopis, chlapče,

a neporozumí-li mu tři skauti, pak žádná škoda, nedorostli ještě pro bílý, zakletý ostrov. A teď už jdi, chci být už zase sám.“ Tak jsem rychle vypadnul.“

Hadrář skončil na něho nezvykle dlouhou řeč a rozpačitě držel dopis v ruce. „Je to trochu zvláštní, číst něco takového od starého muže, ale zdá se mi, že skoro všemu rozumím. Přečtu to raději sám.“ dodal ještě rychle, když viděl, že Pulda sahá nedůvěřivě po dopisu. Byl to prazvláštní dopis, který jsme slyšeli onoho večera!

Tlucte do bubnů: zakletý ostrov čeká! Sto metrů nad slanou řekou stojí bílé skály a chrání ostrov ze všech stran. Nahoru projde jen statečný pěšák: a najde tam strašidelný a nevidaný kraj. Stačí chybný krok: a zmizí navždy v propasti. Vbodne ruz do stromu: a nikdy víc ho v houštinách nenalezne. Ztratí směr: a nenajde již v bílých plátech svůj tábor. Zapálí oheň: a plameny voní. Hledá lidi: a nepotká je. Hledá vodu: a země žizní, nezná-li klíč k tajemství ostrova: dešťové kapky v KOCICI DIRE, 20°26'55" východní délky a 48°36'66" severní šířky. Zakletý ostrov: pláň a lesy, bílé závrty a černé propasti, velcí hadi a modré ještěřky, slídívlci a nevidaní ptáci, neznámé keře. Buben již rachotí: jdi, jsi-li muž, a nad pustými pláněmi zazpívej vítěznou píseň!

Hadrář skončil. Bylo ticho a nikdo z nás se nesměl podivnému starcovu dopisu. Byli jsme vzrušení představou neznámé země, která kdesi na nás čekala. Nikdo nepromluvil, ale i bez slov bylo jasno, že musíme vypátrat tajemství zakletého ostrova a smysl podivného dopisu.

Na přípravu zbývalo sotva několik týdnů a čekalo nás mnoho práce. Rozcházeli jsme se toho večera a všichni jsme si opakovali čísla, udávající zeměpisnou polohu ostrova, která nás teď jediná spojovala s tou podivnou zemí. Dny pak rychle ubíhaly: starcův dopis jen nerad a zvolna vydával zašifrovaná tajemství. Do odjezdu nám ode dneška zbývají dva týdny a dosud nevíme zdaleka všechno. Včera například přivedl Hadrář na schůzku starého cikána, který se zapřísahal, že kočičí díra se řekne mačka juk. Nevěděl jsem, co si mám o tom myslet do té doby, než

jsme na padesát let staré Hadrářově mapě našli kupodivu podobně psané slovo právě uprostřed „našeho“ ostrova! Macskalyuk, to slovo nás teď bude pronásledovat i ve spánku!

MACSKALYUK

1. srpna.

Táhneme již několik hodin po zakletém ostrově. Stařec nelhal: tak podivnou krajinu jsme dosud ještě nikdy neviděli. Držíme se při pochodu všichni spolu jako kuřata: zdá se nám, že kdybychom se tady ztratili, tak bychom se už víckrát nesešli. Dokonce i Hadrář ztratil svou obvyklou jistotu. Od té doby, co jsme přešli Slanou řeku a prodrali se zarostlými skalami vzhůru na planinu, jdeme stále se sluncem v zádech a přesto bych přísahal, že stejnou houštinou procházíme již podruhé či potřetí a že tímž závrtem se trmácíme již popáté. Jako na měsíční krajině se před námi objevují ty podivné krátery, jeden za druhým, patnáctý, dvacátý, konce jim není. Obcházejí ty hluboké kruhové díry do země a ztrácíme při tom čas i směr. Jít přímo je mnohem horší: houštiny na dnech závrtů jsou takřka nepropustné. Cítíme, že v tomto kraji by dovedly zmizet beze stopy i jiné věci, než starcova stříbrná dýka. Trpíme velkou žizní, kraj je zcela bezvodý, ale Pulda nedovoluje pít ze železné zásoby: vždyť nikdo z nás neví, kde se skrývá tajemná Kočičí díra s vodou a jak dlouho ji budeme hledat. V záru slunce je slyšet jenom bzukot hmyzu, jinak je veliké ticho. Brzy bychom již měli vyjít z těch ukrutných křovin: střední a severní část planiny má být holá a pustá. Divoké ptáčí třešně, které objevujeme ve spouštích v houštinách, jsou naší spásou. Jejich malé, nesmírně sladké a šfavnaté plody zahánějí žízeň. Nejsme sami, komu krásné stromy slouží: vyletují z pod nich hejna jeřábů. Na padlém kmeni louskají třešňové pecky pestří dlaskové tlustými zobáky. Pod kmenem leží závěje dužin a skořápek, zdá se, že dlaskové jedí jen sladké jádro. Táhneme houštinami dál přímo k severu.

TAJEMSTVÍ ZAKLETÉHO OSTROVA
(Z Kagajeovy zprávy pro roveřskou kroniku)
NAPSAL MILOSLAV NEVRLY / ILUSTROVAL HERBERT KISZA

2. srpna.

Noc byla nádherná a hvězdnatá a spali jsme bez stanů, ale také bez vody. Z houštin jsme vyšli až dnes dopoledne. Před námi se donedohledna rozevřel kraj bílých útesů, škrápů a závrtů. Sedesát čtverečních kilometrů krásu! I tady jsou desítky, snad stovky okrouhlých závrtů, ale jsou již skoro holé, jen na jejich úbočích dodnes rostou ojediněle obrovské břízy, jalovce a řídké keře. Jsme ve středu ostrova. Hadrář s Puldov prohlíží mapu: přes celou planinu se táhne hrozivý nápis BEZ VODY. Ta slova mi připomínají rány na buben ze starcova dopisu. Ostatně, každou další hodinou, strávenou na ostrově, se přesvědčujeme, že jeho dopis nelhal: když večer přikládal Pulda na oheň suché větve dřínů, svídy a jalovce, které tu všude rostou, oheň skutečně nádherně voněla! Usinali jsme sice se žízni, ale zato s nadějí, že i Kočičí díru šťastně objevíme.

A právě proto teď sundává Hadrář batoh a obchází s mapou krajem. Chodí stále v širších kruzích, je stále menší a menší. Jako zvíře prolézá neúnavně všemi závrtů, vidím, jak v nich mizí, po dlouhých minutách se vynoří na opačném okraji a ztratí se pak v další prohlubni. Slunce obchází krajem, vzduch nad plání se chvěje vedrem. Teď všude kolem nás pískají o překot sytí: nad nimi krouží dravý pták s nezvykle hluboko vystřiženým ocasem. Stavim pomalu, s lenivou důkladností stany. Rád bych věděl, co uděláme, nenajde-li Hadrář tu podivnou díru do země, kterou domorodci nazývají Macskalyuk. Ale přesto: na tak nádherném místě jsme ještě nikdy netábořili!

3. srpna.

Hadrář vydržel včera obcházet pláň až do večera. Už se ani nepotil, jen obličej měl pokrytý šupinkami soli. Jenže po Kočičí díře jako by se země slehla. Vypadalo to na smrt žízni nebo neslavný konec výpravy. Pulda natrhal všelijaké voňavé rostliny, uvařil z posledních kapek vody čaj, a pak už jsme leželi v houstnoucí tmě před stanem kolem ohně. Nad plání se nesl jen zvláštní hlas nočního hmyzu, který jsme u nás nikdy neslyšeli. Vzpomínali jsme na starého geologa a v míru usnuli.

V šest hodin ráno zazněla nad plání první „vitězná píseň“: třicet metrů od stanů objevil Pulda ve stěně nejbližšího

závrtu nevelký okrouhlý otvor. Skoro bych přísahal, že tam včera nic takového nebylo. Když se z něho vyplazil po břiše, měl ve vlasech vodu a zaječel na pláň zalitou ranním sluncem: „Dostal jsem tě, Kočičí díro!“ Rázem nám zezlátnul svět. Klíč k zakletému kraji byl nalezen: na konci několikametrové úzké chodby se v mihotavé záři zápalky třeptilo podzemní jezírko!

MÍR VELKÉ PLÁNĚ

18. srpna.

Nemluvíme o tom, ale cítíme to všichni: ticho bílého ostrova a zvláštní mír jeho plání nás pozměňují. Prožíváme nádherné medové dny úplné svobody. Pryč jsou už první dny horečnatého pobíhání po ostrově a hledání neznámých věcí. Teď už jen tiše tókáme po kraji, nad kterým se zastavil lidský čas. Jako dávní lidé jen sbíráme, co nám země poskytuje. Vonné rostliny na čaj. Ořechy. Rozbijíme kameny tisíce lískových ořechů, kterými je ostrov porostlý. Pulda šmejdí po houbách a připravuje z bedel a žampiónů, kterých je tu všude plno, nejlepší jídla, o kterých se mi doma nesnilo. A Hadrář vydrží dlouhé hodiny líčit oka u syslích děr. Chyceným hloďavcům prokáže řádné lovecké pocty a odevzdá je Puldovi. Ze začátku ovšem dalo Hadrářovi práci ho přesvědčit, že sytí jsou řádným úlovkem a musí být snědены. Jakmile neuvěřivý, ale mlsný Pulda ochutnal první sousto, zapomněl na škrkavky, motolice, tasemnice, mor a choleru, kterých se bál, a začal připravovat sytly na mnoho způsobů. Sytly na opeňkách. Sytly se špičkou česnekovou. Pečení sytly s ořechy a pastinákem. S dobromyslí a šalvějí. S kompotem z rozvařených kyselých dřínů a dřišťálů. Většinou k tomu přikusujeme placky: pytel kukuřičné mouky stojí v rohu stanu a jak se prázdní, ukazuje jako nemilosrdné přesýpací hodiny, že brzy už přijde čas zvednout kotvy. Jsme na ostrově osmnáctý den a již se nám zdá divné, že někde mohou být velká hlučná města, auta a domy. Pulda i Hadrář mají už za sebou třídenní osamělé výpravy. Bloudili, každý sám, se zásobou vody ostrovem a hledali starcův poklad, stříbrnou dýku. Ale marně: ostrov své tajemství nevydal a Dřínová propast jako by se v zemi propadla. Místo dýky přinesl Hadrář ze své výpravy neméně

tajemné dva plátěné pytlíky. Když otvíral větší z nich, mumlal cosi o starcově dopisu. Pulda se naklonil blíž, ale vyjekl úlekem: z pytlíku se pomalu a důstojně vyplazil na slunce obrovský, metr a půl dlouhý had. Nikdy jsem tak velkého a tak podivně zbarveného hada u nás neviděl. Sunul se přímo na Puldu. Ten jako hypnotizován ustupoval, zakopl o stanový kolík a padl. Vřeštěcího, ale pohybu neschopného Puldu had důkladně očichal jazykem a plazil se dál. Brzy zmizel v houšti za stanem. Byla to nejedovatá jižní užovka, která žije na stromech. Pulda si uplivil, vstal a než mohl začít nadávat, vsunul Hadrář opatrně ruku do druhého pytlíku. Pulda se odklidil. Hadrář rejdil rukou po pytlíku, tvář se mu náhle zkrivila bolestí, ale vydržel: s kouzelnickou úklonou vytáhl pak zářivě zelenou ještěrku. Byla neuvěřitelně dlouhá a nádherná: měla čtyřicet centimetrů a měla leskle modrou hlavu a hrdlo. Když ji Hadrář pustil, zmizela bleskurychle v kamení a o Puldu se kupodivu nestarala. Hadrář si ocaucával nevýslovně špinavé a zanícené prsty: ještěrka ho zřejmě kousla do staré rány.

A ještě něčím přispěl Hadrář ke společnému odhalování tajemného starcova dopisu: večer po svém návratu mi předal pro kroniku seznam „neznámých keřů“, které v naší ohromné a požehnané ostrovní zahradě objevil: mahalebka, tušalaj, měchýřník, brslen, tavolník, krušina, dřišťál, střemcha, zimolez, řešetlák, dřín, kalina, pačiči zob, svída, klokoč, skalník, zimnář, hloh, babyka, černoklen, muk a břek. Neměl jsem tušení, že vůbec takové dřeviny existují, a to prý Hadrář ještě vynechal „obyčejné stromy“. Na druhé straně mám vlastní štěstí: Hadrář se totiž každý rok zblázní do jiné skupiny zvířat nebo rostlin a loni jsem proto musel psát do kroniky asi sto druhů trav, které na táboře sebral a pracně podle tlustého botanického klíče určil.

A konečně Hadrář objevil i toho „nevídaného ptáka“, o kterém mluvil starcův dopis: zvláštního, podivného strnada s černými pásky na šedé tváři, který nežije nikde jinde, než tady.

Na Puldově kontě přibýly jen dvě věci z dopisu, ale zato velmi důležité: když se on vrátil ze své neúspěšné výpravy za stříbrnou dýku, vykládal mrzutě, že ho na konci planiny pozorovali k večeru čtyři velcí psi. Když ho Hadrář přátelsky upozornil, že to byli vlci, kteří

s námi na ostrově žijí, zbledl a do večera s ním už nebyla řeč.

A ještě jednou jsme viděli Puldu blédeho: trhali jsme ořechy a Pulda náhle vykřikl. Na dně malého zarostlého závrtu, jen dva kroky od jeho nohou, se otvíral jícen propasti. Nebyl to pěkný pohled. Stačil neopatrný krok po vlhké skále a Pulda by zmizel v hlubině. Tmavý, mnohametrový kruhový otvor se propadal kolmo do země. Kámen, který jsem vhodil dovnitř padal dlouho, velmi dlouho. Z hlubiny stoupal chlad a padající kámen v ní vyvolal zvláštní zvonný zvuk. Propast jsme proto pojmenovali Zvonnou dírou a nebyla to jediná propast, kterou jsme na ostrově našli. Ale ta, o kterou jsme nejvíce stáli, Dřinová propast se stříbrným nožem, zůstává stále skryta v neznámé jižních končin ostrova!

STŘÍBRNÁ DÝKA

24. srpna.

A právě kvůli té propasti se chystám na svou poslední velkou cestu. Rána už bývají chladná, kukuřice v pytli ubývá a noci přibývá a podzemní jezírko je už zase znovu plné dešťové vody. Lískové ořechy už dozrály a zdá se, že letos přijde podzim brzy. Zbývá objevit už jen jediné, to, co se nepodařilo Puldovi ani Hadráři: poslední tajemství ostrova, starcovu stříbrnou dýku. Hodný Pulda se tváří ustaraně, jako když indiánská matka vypravuje nejmladšího syna na nebezpečnou zkoušku odvahy: pečlivě pro mne odměňuje kukuřičnou mouku. Hadrář hledá starcův plán a zdá se, že by šel nejraději se mnou. Plním dvě láhve vodou. Ledahylo si pískám, ale oba na mně asi vidí, že mám strach z houštin, samoty i propastí. Dopisuji deník a za chvíli odejdu.

Je večer, ležím blaženě a unaveně na kraji velkého závrtu. Stmívá se, nad lesem vychází měsíc. Dřinovou propast jsem dosud nenašel, ale přesto cítím velkou radost, že jsem se vůbec odvážil odejít z tábora sám do houštin. Nevím, kde jsem a nevím, jak zítra najdu tábor. Hadrářův kompas sice ukazuje k severu a jít tím směrem je také jediné, co mi zbývá, ale minule-li tábor, pak mi buď sám duch tohoto ostrova mlottiv. Také hlas ostrova je jiný než při našem příchodu: neslyším už ten

zvláštní noční hmyzí zpěv. Je ticho, ja-lovec dohořívá. Zitřejší den rozhodne.

26. srpna.

Poslední den na ostrově. Stany jsou stržené, Pulda uklízí tábořiště a za hodinu všichni odcházíme. Vychází bléde slunce. Jsem nesmírně šťasten: když jsem se včera ráno probudil sám uprostřed houštin, nevěřil jsem, že právě já vyplním starcovo přání. Doplnil jsem hořký mátový čaj, kterému lístky šanty dodávaly lahodnou citrónovou příchutí, zabalil spací pytel a vydal se zase na zdařbábůh křížem krázem ostrovem. Po čtyřech hodinách plahočení, rozedrán od hlohů, šípkových růží a trnek jsem v houštinách narazil na malou světlinu nezvyklého tvaru: palouk připomínal sekeru, jejíž topárko směřovalo k jihozápadu. Svěží tráva a podletní květy působily podivně uprostřed suchých, vrstevami spadaneých listů pokrytých houštin. A tehdy jsem si vzpomněl: na starcově plánu byla přece zakreslena louka podobného tvaru! Rychle jsem vytáhl ten potrhaný papír: opravdu tam byla. Louka, kterou starý geolog marně podruhé hledal a jejíž úzká část i na jeho mapě směřovala k jihozápadu. A Dřinová propast byla zakreslena pouhých sto dvacet kroků odtud přesně východním směrem! Vrhli jsme se s kompasem do houští a počítal horečně kroky. A pak, docela neočekávaně se to stalo. Duch ostrova a štěstí mi tentokrát přáli: nad nevelkým závrtem, zarostlým nejdříve houštím, jsem náhle spatřil rudou barvu. To se nad ním skláněly dva obrovské staré dřiny a jejich velké, červené plody zářily v slunci! Zpod dřinů, ze zemských hlubin, stoupal chladný, vlhký, plisní vonící vzduch. Vápencové stěny mizely strmě v propasti a kam až jsem mohl dohlédnout, byly porostlé nezvykle svěže a sytě zelenými řasami a mechy. Z vděčnosti jsem klekl na kolena: podařilo se mi to, na co Hadrář ani Pulda nestačili! Zvedl jsem oči a pak jsem ji spatřil: nad propastí, v kmeni dřinu vězela hluboko zabodnutá čepel staré dýky. Její tmavou dřevěnou rukojetí prokvétaly žilky začernalého stříbrného tepaného kováni. Mnoho let asi přešlo nad starým nožem, než ho zase spatřil lidský zrak: strom už obalil ránu závalcem a dalo mi velkou práci vytrhnout nůž z tvrdého dřeva. Byl můj! Chtělo se mi zpívat radostí, ale náhle jsem neočekávaně pocítil neznámou tíseň. Jako by sám duch zakletého ostro-

va měl vystoupit z té černé propasti pod mýma nohama. Otočil jsem se a jako by mi země pod nohama hořela, hnátou nevysvětlitelnou bázni, jsem pospíchal přímo k severu. Sel jsem dlouhé hodiny tam, kam ukazovala stříška kompasu. Houštinám nebylo konce: přisabal bych, že bych už měl být na platině. Nad večerním obzorem se rychle stahovaly tmavé bouřkové mraky. Zdálo se, že ostrov si nemíní nechat vyrvat své tajemství příliš lacino. A právě, když jsem vyšel z houštin na pláň, udeřila bouře plnou silou. Vrhli jsme se k zemi. Něco podobného jsem ještě co živ neviděl: blesky byly do temné pláně, skákaly sem a tam, jeden udeřil vlevo, druhý vzápětí vpravo. Stále blíž ke mně postupovala bouře a nezbývalo, než ležet a věřit, že budu ušetřen. Zahučel víchr a liják, postupující za čelem bouře, mě v několika okamžicích promočil.

Když bouře minula, plahočil jsem se dál. Netrvalo dlouho a bylo silně šero. Bezradně jsem se zastavil. Čekala mě asi další osamělá noc na pláni. Napadlo mě, abych zkusil, zda pohádka nelžou: vylezl jsem na vysokou břizu a rozhlížel se po pusté pláni, nad kterou se začínala ve večerním chladnu po dešti zvedat mlha. Na severu se tyčila nejvyšší hora ostrova, kterou jsme pojmenovali Štít. Náhle jsem skutečně spatřil zář ohně, jenže právě na opačném konci pláně, než kam jsem směřoval. Bylo to nepříjemné pomyšlení, že netáboříme sami v těchto končinách, že i někdo jiný objevil náš bílý krasový ostrov. Nezbývalo mi ale nic jiného, než vydat se tím směrem: stan jsem neměl a hrozila další bouře, před kterou bych se neměl kam ukrýt. Obcházel jsem opatrně závrtu a houštiny a tiše se blížil k tajemnému ležení. Najednou mě zaplavil bláznivý pocit radosti: v záři ohně jsem viděl, jak Pulda starostlivě přikládá náruč březové kůry, aby oheň byl dodaleka vidět a na ní klade ještě suchý jalovec. Snopy jisker vylétly a oheň ozářil kraj. V jeho jasě jsem viděl oba naše stany, ztracené ve škrapech jako v arktické pláni. Byl jsem doma!

Nezbývalo než odejít. Vztyčil jsem vysokou ruku a stříbrná dýka se mlhla vzduchem. Na to znamení jsme začali na starcovu počest zpívat vítěznou píseň. Nesla se dodaleka nad tichou a opuštěnou plání zakletého ostrova.

Lyžování na Chopku 3.4.2008

(Anita) 4:40 mi zvoní mobil. Ani trošku se mi nechce z vyhřátého pelíšku. Sam na mě zírá, co jako už vstávám, oblízne mi nos a já jdu první uklidit, co do rána natropil...

Téměř na minutu přesně parkuje auto značky LACHIM u naší brány, Dazul zatím řídí. V Jablůnce ještě přibereme Pípu – našeho nového člena – vzorně strká Dazulovi registrační poplatek a žádá si oldskautské triko.

Sjezdovky jsou poloprázdné, řady žádné. První jízdu jedeme společně s Dazulem a čekáme jak se mu s tím jeho závažím budou dělat obloučky. Jede docela obstojně, mírně si směr vyvažuje rukama a hůlkama. Zanecháváme ho tedy svému osudu a jezdíme vlastním tempem. Oskárek nás pak všechny vylákal na vrcholek. Děláme pár společných foto a vystavíme své bílé tváře na opal :-)

Na oběd si dáváme gorden blue – nicméně nám „slovenští bratia“ naservírovali nějakou placku, která tedy pravděpodobně s kuřecího masa byla, ale nikdo z nás nenašel ani sýr ani šunku. A proto na zpáteční cestě auto LACHIM neprojde okolo McDonaldu bez povšimnutí ...

(Irča) Slíbila jsem Dazulovi, že pokud udělá 10 dřepů bez držení, pojedu s ním na lyže. Sice to nebyly úplně čisté dřepy, ale ukecal mě. Na slovenský Chopok, tam hlásí ještě 90 cm sněhu.

Vyrazili jsme v pohodovém složení ve čtyřech, s Anitou a Pípou.

Ráno nás přivítalo pošmourně a mlhavo. No, co se dá dělat, budeme jezdit část svahu poslepu. Dazul byl pomalejší : -) a tak jsme ho, po prvotním zkontrolování, nechali jezdit samotného. Asi po dvou jízdách na nás však vykouklo sluníčko a my hned vyrazili na nejvyšší sjezdovku. Na lanovce jsme si říkali, co asi Dazul, jak mu to jde a jaké bylo naše překvapení, když jsme ho našli nahoře. Držel se statečně a sjel to až dolů naprosto bravurně. Nesměly chybět společné i samostatné fota, alespoň malý záznam sjezdu na mobil, poslat MMS,...

Nějak jsem měla zafixované z minulých let, že jídlo na Chopku je levné a dobré. Všechno se mění, nejenže nekřesťansky podražili, ale místo námi objednaného meníčka „Gordon blue“, což mělo podle obrázku být kuřecí maso plněné sýrem a šunkou s hranolkama a coca colou, nám dali jakousi nakořeněnou kuřecí placku nenaplněnou absolutně ničím, na pití nám dali hruškový džus – snad jen ty hranolky se tvářily a chutnaly skvěle.

Ale stále svítící sluníčko vyhnalo všechny chmury a jezdili jsme jako o závod. Poslední jízda z nejvyššího místa až dolů k autům mi dala pořádně zabrat. Bolely mě nožky, ale byla jsem hrozně příjemně unavená. Akcičku považuji za velmi zdařilou, s lidmi naprosto pohodovými, prostě nádhera.

Brigáda na Bařince 5.4.2008

(Dazul) Miris, člen našeho os klubu, je už několikátým rokem správce střediskové chalupy Bařinka. Dneska pořádal jarní brigádku a tak jsme jej nemohli nechat ve štychu. Zatímco Miris řezal dřevo s klukama z JEDNIČKY, my (Dazul, Irča + Zdenda a Fialka) jsme zahazovali díry kolem studňáků, kopali trativod od studny, nosili kameny, dělali zídku kolem studňáků atd. DVOJKARŮKY dělaly pořádek v chalupě a JEDNIČKÁŘKY odvodňovaly horní plošinu nad chalupou.

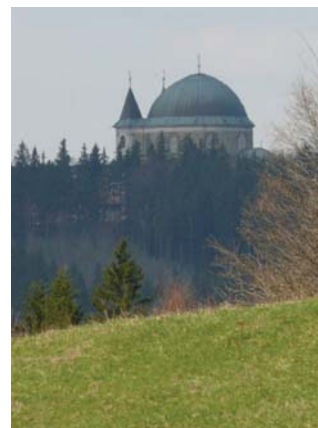

Kolmo na Hostýn 13.4.2008

(Irča) Po popršené sobotě jsme v neděli za svitu sluníčka vyrazili na kola. Nechtělo se mi jet zase stejnou trasu na Troják, tak jsem vymyslela, že se na Troják dovezeme autem a pojedeme na Hostýn. Dokonce se mi podařilo přemluvit Zdendu a Vojtu (synovce), že pojedou s námi. Hurrrááá. Chudákům jsem slíbila, že to je po rovince, ale tak si tu cestu fakt pamatuji. No, skutečnost byla „malinko“ jiná, ale drželi se statečně.

Výjezdu předcházela pečlivá příprava a dofoukání. Jaké bylo naše překvapení, když Vojtovo kolo mělo roztrhaný plášť. Tak ještě honem pro jiné kolo vzhůru nahoru. Na Trojáku se setkáváme s Anitou a Elen, a potkáváme Jarku Proislovou s přítelem (naše bývalé sousedy ze Vsetína), kteří se k nám přidávají a posilují náš tým. Jelo se nádherně, sluníčko svítilo, větřík povíval, a ve zdraví dorážíme na Hostýn. Dáváme si obídek – před posledním kopečkem taky jediná motivace k jízdě – odpočíváme, někteří si i zchrupli a hurá zpět. Cesta jde pěkně od pedálu, protože je to přece jen víc z kopce a hoši už tak moc nebrblají. Odpočíváme, vychutnáváme si sluníčko, nohy bolí, je vidět, že zima byla bez sněhu, ale to rozhybeme, to rozcvičíme – časem...

Hodnotím tuto akcičku, jednu z prvních jarních, velice pozitivně. Doufám jen, že jsme dětem neznechutili výlety s rodiči a příště pojedou znovu.

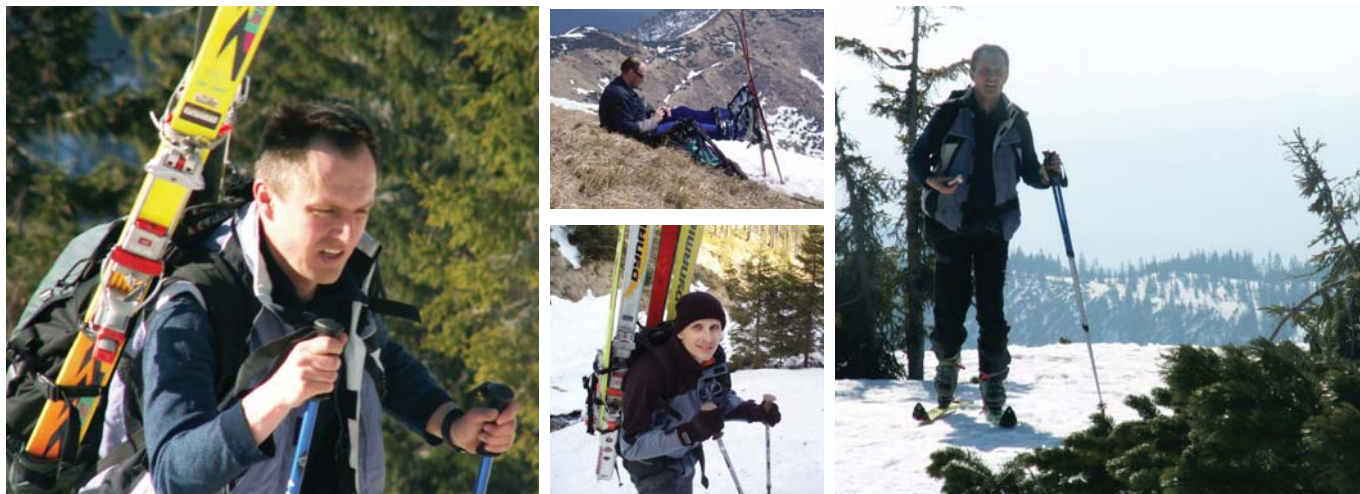
Náročný víkend 26.-27.4.2008

(Dazul) A tak se stalo, že 254. den po svém úrazu - jsem v rámci „zostřené rehabilitace“ vyrazil se Smerfem a Jurou na přejezd Nízkých Tater. Odvoz zajišťovala Irča, která si zároveň jela zasjedovat se Zdendášem na Chopok. My „skialpinisté“ jsme se s nimi měli do večera spojit.

Odjížděli jsme autem už ve 4:15 z Kateřinic, abychom v 8:00 s nasazenými bágly, lyžáky a lyžema přivázanýma na báglech vyrazili do kopce ze sedla Čertovica (1238 m.n.m.). Na jižním svahu bylo zprvu sněhu poskrovnu, ale s přibývajícím výškou jej bylo víc a víc. Fascinovaly mne kolonie šafránů. Šafrán je nádherná květina. Neroste všude, a proto je tak „vzácná“. A tady jsem byl uchvácen její „touhou k životu“ - některé květinčky si našly cestu skrz jarní firn a fialověly v bíle jiskřivé ploše ... Nádherný pohled - akorát se obtížně popisuje :-)

Na hřebenu jsme nasadili tulení pásy na skialpy a za kýčovitě slunečného počasí jsme vyrazili směr

severovýchod - k nejvyšší hoře Nízkých Tater a pak na Chopok.

Šlo se mi tak nějak podle úsloví „jde to - ale dře to“. Ale já byl úplně moc šťastný. I když jsem si na nemocničním lůžku ani na chvíli nepřipouštěl, že bych mohl zůstat na vozíčku a přijít o tyhle expresionistické okamžiky při pohledech na úchvatné vrcholky hor, přece jen tyto okamžiky považuju trochu za zázrak.

Po několika hodinách chůze na skialpech jsem v dalekém závěsu za Jurou a Smerfem dorazil na Štefánikovu chatu pod Ďumbierom. Cesta, která normálně trvá cca 4 hodiny, mi zabrala hodin 5. Bylo mi trapně, že svoje parťáky na cestě zdržuju, ale stejně jsem s tím nebyl schopen nic dělat. Vnitřně jsem se chlácholil, že jsem přece pořád ve stavu nemocných a tahle akce je pouze v rámci mé individuální „zostřené rehabilitace“. Ale upřímně - byly to jen kecy, které na mne moc nezabíraly :-)

Bylo mi jasné, že když půjdu přes Ďumbier, kluky ještě víc zdržím a tak jsem byl rozhodnutý, že jej obejdu traverzem do Krúpoveho sedla. Smerfa, který mi oznámil, že půjde se mnou a Jura sám to vezme přes vrchol, jsem nejprve ubezpečoval, že to zvládnu sám - ale ten se nedal a argumentoval, že na vrcholu byl už před měsícem. Bylo mi jasné, že by i on šel raději přes vrch, ale velmi pragmaticky jsem se dlouho nevzpěčoval a uvítal to.

A dobře jsem udělal - už v půli traverzu při několikatém přechodu přes kamenné pole, jsem byl rád, že mi Smerf přenesl těžké skialpy. A taky jsme zde potkali českého skialpinistu, který se s ortézou belhal v protisměru ke Štefánikově chatě. Bágl i lyže mu nesl kamarád. Moc jsem je nepotěšil informací, že já to jdu od chaty hodinu. Ale za hodinu jsem viděl přilétat vrtulník. A taky mi klekla baterka v mobilu (asi půl hodiny po baterce ve Smerfově mobilu). To jsme ale v Krúpovem sedle stačili dát zprávu Iřči (na Juru jsme se nemohli dovolat), že mám problém. Že to asi nezvládnu a sestoupíme radši na jižní stranu Nízkých Tater, do střediska Srdiečko, přes Trangošku. Pak se na nás Iřča nedovolala a vrtulník, který kroužil nad místem odkud jsme se naposledy slyšeli, jí i Jurovi asi moc pohody nedodal.

Sestupovali jsme lavinózním svahem (nyní ovšem s minimálním rizikem spadnutí poslední laviny sezóny) dolů. To už mi Smerf nesl i můj bágel (respektive do mého bágelu nabalil svůj bařůžek a oba dal na hřbet). Styděl jsem se. To se mi ještě nikdy nestalo, aby mi někdo musel nést bágel. Možná, když mi bylo 10 let - a ani to si nejsem moc jistý).

Zatímco dělal Smerf vesele plynulé vlnovky na sněhové ploše, já tak tak ustával rovnou traverzovitou jízdou. A jednou jsem ji dokonce neustál :-) Otočení ve svahu mi činilo nepopiratelné potíže, ale v podstatě jsem to zvládal - bohužel elegantnost a krása zde notně absentovaly.

Nakonec jsem zvolil metodu „sáňky“. Svázal jsem lyže k sobě, na ně dal bágel a na bágel se posadil. Tyčky jsem složil na nejmenší velikost, abych jimi dokázal brzdit a nezlomil je. Pak jsem zakřičel do tatranského údolí „varuj dušu na dolině“ a jel. Svištělo to docela rychle a naštěstí jsem brzy zjistil, že nohy pořád ještě nejsou v takovém stavu, aby to dokázaly ubrzdit, kdyby ten žleb končil třeba vodopádem. A tak jsem zapojil i tyčku a jízdou uvedl do stavu přiměřenosti. A najednou jsem byl stejně rychlý jako Smerf :-)

Ten „vodopád“ tam dole byl - ale já to naštěstí včas ubrzdil.

Pak nastal sestup - posledních cca 100 výškových metrů - docela hodně prudkým svahem. To už mi Smerf nesl na bágelu i moje lyže. A přesto se pořád držel daleko přede mnou. Ale já zatím řešil velmi přízemní problémy - třeba, abych se dobře chytil borůvčí a nespádl při tom do potoka nebo vodopádu.

Dole pod Trangoškou na nás Irča s Jurou a Zdenášem čekali :-)

Ráno jsem byl takový dolámaný, ale plánoval jsem, že 255. den po svém „druhém narození“ musím zkusit padák. Když mohu létat i vozíčkáři, proč bych zase nemohl létat i já. Irča se od rána dostatečně škaredila, ale přesto po obědě svolila, že půjde se mnou. „Moje“ loučka v Ratiboři - Hološíně byla už obsazena jedním „profíkem“, který to ladně svahoval neskutečně dlouhou dobu a já pokorně čekal jak si sedne, abych jej na svém „prvním“ letu „nepotkal“.

Že se mi podaří padák zvednout jsem moc nepochyboval - i když ještě neumím běhat, při dobrém větru se to dá zvednout i na místě. Pražádnou starost jsem neměl o samotný let - „ve vzduch jsme si všichni rovni - vozíčkář i já“ (říká Jirka V.). Starost mi dělalo dosednutí - abych to ustál a nenechal se smýkat, abych se nesvalil,

Nesvalil jsem se. Letěl jsem sice jen 100 metrů a při dosednutí se mi klepaly kolena (těžko říct, zda nervozitou nebo skutečnou slabostí) - ale ustál jsem to.

Měl jsem sice chuť ještě na jeden let, ale vzhledem ke včerejšímu (pro mne) náročnému pochodu a sestupu jsem se rozhodl neriskovat :-)

A kdo o mně prohlásí, že jsem po svém „druhém narození“ nezmoudřel, ten si fakt koleduje :-)

O pár hodin později mi na střediskové radě Miky povídá „Slyšel jsem od Smerfa, že máš novou přezdvíčku - Meresjev“ :-)

Ani neví, že mi vlastně polichotil - myslel jsem na toho chlapíka v nemocnici několikrát, a říkal jsem si, že když to dokázal on, proč bych se o to nemohl aspoň pokusit já - když mám navíc obě dvě své a skoro zdravé nohy :-)

Špacír na horských kolech

3.5.2008

(Anita) Dazul volal, že mě vyzvednou v 22:00, tak 21:30 vařím ještě silnou kávu ať vydržím. Ještě kontroluji, zda mám všechny věci – přilba, čelovka (zapůjčená od Mirisa), 2 ploché náhradní baterky do čelovky (bo když jsem se ptala Mirisa, jaké že baterky do toho patří – ploché. A jelikož jsem se do té čelovky, abych si ty baterky vyměnila doma, nemohla dostat. Říkala jsem si, že počkám na Dazula...)

Parkujeme u střediska- ještě chystáme věci. Já vytahuju tu čelovku, aby mi Dazul vyměnil ty baterky. No, a jaké to překvapení, když v čelovce jsou 4 nabíjecí baterky a já mám 2 náhradní ploché... Tak ještě Dazul s Milanem jedou na benzinku pro baterky :-)

Na středisku je plno lidí není si pomalu ani kde stoupnout. Asi tak nějak po 11 hod vyráží peleton baterek na start. Po asfaltové cestě na Cáb se mi jelo relativně dobře, jen mi zavazeli ti pěšáci:-). Trochu mě pobolívají kyčle, a tak v duchu si přemýšlím, co všechno asi bolí Dazula. Z Cábů se mi pak už jelo hůře – kolo ovládalo chvílemi spíše mě než já jeho. A to jsem si vždycky říkala, když jsme jeli

Cross country, že bych to nikdy nechtěla jet opačným směrem a jedu a ještě po tmě :-).

2:27 volám Dazulovi, že mi prasknul řetěz (prvně v životě mi praskne řetěz, ještě na takovém blbém místě a čase). Dojdu tedy Milana s Dazulem, snažili se to opravit, ale marně. Na Soláň je to asi 6 km. Kopce sjíždím, do kopce při kole a rovinky jak na koloběžce. Na Soláni nás pak čeká má záchránkyne Irča

3:43 už sedím v autě i s kolem bez řetázku a končím tak Špacír.

(Dazu!) Vzhledem k tomu, že byla na poslední chvíli naplánovaná na tento den i akce SBĚR ŽELEZNÉHO ŠROTU, akce ŠPACÍR jsme se z našeho OS klubu účastnili jen já s Anitou, posilnění o tradičního parťáka Milana (s nímž jsme absolvovali loňskou premiéru na horských kolech).

Letošní ŠPACÍR pro mne byl výzvou obzvláště silnou. Vzhledem k úrazu a trvalým následkům, jsem v rámci „zostřené rehabilitace“ zvolil ŠPACÍR jako indikaci svého skutečného zdravotního stavu. Samozřejmě, že jsem si nedělal naděje na to, že se mi to podaří uskutečnit v loňském limitu 13:30 hodiny. Pro mne bude úspěch jen to, že trasu dokážu absolvovat, že to předčasně nevzdám.

Náš „skautský dům“ na Vsetíně byl narvaný k prasknutí (tuším, že se registrovalo přes 140 účastníků). Na kole jsme ale vyráželi jen my tři. Letos byla trasa po směru hodinových ručiček - zkušenější špacírníci se shodují, že je to ta obtížnější varianta.

Nahoru nad Jabloňovou a pak směrem Dušná a Cáb, mi to šlape vcelku dobře. Pomalu ale jistě se dostáváme do čela nekonečného pelotonu čelovek.

1:19 jsme na Cábě - relativně v pohodě. Když předjíždím šlapající skupinky, vždy jim slušně poděkuji za to, že udělali na pěšině místo, abychom mohl projet („družstvo invalidů děkuje“).

1:28 jsme na Ptáčnici.

2:28 praskl Anitě řetěz na kole - pokoušíme se to spravit, ale nedaří se to. Anita přivolává telefonem Irču, aby pro ni přijela na Soláň.

2:56 jsme na Tanečnici

3:29 dorážíme na Soláň. Tady už čeká přivolaná Irča, aby naložila Anitu s kolem a odvezla jí domů. Pokračujeme s Milanem dál sami.

4:31 projíždíme kolem Benešek.

5:18 jsme na Třeštíku

5:39 jsme na Bumbálce

7:03 projíždíme sedlem Lemešná

8:12 projíždíme kolem Velkého Javorníku

9:35 si sedáme na polévku do hospody na Portáši

10:47 jsme v Papajském sedle

11:52 jsme konečně vynesli kola na Makytu

13:17 projíždíme Radošovem

13:53 jsme na Filce - postrachu této akce

14:20 zjišťuju, že jsem bez Milana - má problémy s kyčlí a tak zůstal chvilkově pozadu - zastavuju, čekám, pátrám,

14:39 pátrání po Milanovi skončilo (mám vybitou baterku v náhradním mobilu, Milana jsem nenašel na odbočkách, od špacírníků-běžců jsem se mu nedovolal...) a tak pokračuju dále - když nebude v cíli, zorganizuju záchrannou akci...

14:55 jedu kolem Jahodného

15:10 přejíždím železniční přejezd v Ústí

15:26 přijíždím ke středisku - Milan už je tady (sjel omylem do Hovězí a pak dojel rovnou do cíle)

Na středisko - do cíle - jsem dorazil v cca 16:30 - tedy o 3 hodiny později než loni. Ale vzhledem k patáliím posledních měsíců, to pro mne to bylo jedno malé-velké osobní vítězství. Jen houšť a větší kapky! :-)

Bolest je velmi relativní pojem. Každou bolest lze totiž spolehlivě potlačit ještě větší bolestí. Někdo má prý práh bolesti velmi posunutý a tak to, co je pro jednoho bolest, pro druhého je normální stav :-)

Doma jsem na dvě hodky usnul, abych dohnal spánkový deficit a pak zjišťuju, že výsledky akce jsou mnohem lepší než jsem čekal - cítím se skvěle a klidně bych mohl jet na kole další kilometry - „zostřená rehabilitace“ má něco do sebe :-)

Sběr železného šrotu 3.5.2008

(Fanta) **Když šrot, tak aspoň 6 vleček** Už nevím ani jak sem se k tomu dostal, ale měl sem na starost roznesení plakátů s infem o sběru. Naskytla se avšak taková příležitost: Volal mi Mátá (jeden člen ŠESTKY), že potřebuje hodit do Ratibořa. Proč ne, ale říkal sem si - něco za něco - a tak sem ho požádal o ty plakáty. Souhlasil a znělo to tak, že je ochotný jich udělat dokonce 100 ?!! Druhý den dopoledne (týden před akcí) měly být roznesené. Nebyly. Tak sem volal proč - a jedna výmluva za druhou. Nechtěl jsem je poslouchat, tak jsme sa domluvili, že do večera. Ovšem historie se opakovala = přeloženo na neděli ráno!! Ráno: nemůže, má zaracha. Tak za něho asi 3 plakáty roznesl Denis!!

Já sem roznesl zbytek ... A tak dopadlo to moje - něco za něco ?!!

Nu což - je sobota ráno, mamka mě budí. Traktor už ševelí u obecňáku. Beru boty a valím s popelnicí k cestě, protože sa vyvážajú! Pan Traktorista zajel do bývalého JZD Kateřinice pro vlečku, která, ale byla v JZD Ratiboř. Ale vlečku máme, tak vyrážáme.

Po cestě toho vidím asi tolik, že si říkám, že bych to odnesl v batohu!! Fakt - zdálo se, že letos odvezem stěží jednu vlečku! Vyjeli jsme na paseky a tam jenom jedny kamna a nějaké drobné. Jedem dolů a lidi mezitím natahali další a další šrot k cestě, takže se nám nakonec podařilo odvézt 6 vleček šrotu!!

Spolupracovali : já, Denis, Aleš, Zub, Čeči, Kecka, Zdendáš, Radek, Matrin a Gabča, Máta, pan Traktorista, který kvůli nám zmeškal očkování psů! Někteří skončili něco před 12, ale my trpěliví vytrvalci se za účelem zisku ještě dvě hodiny přehrabujem v 6 vlečkách železa a hledáme vše, co je víc jak 30kč/kg ... hliníček, mosazečku, nerez, mědík apod. Nekecám - bylo toho plné auto!! Ale asi před hodinu, než teď píšu ten článek, tak sem zjistil, že celkem velká část plechu ze střechy, kterou jsme s brašlem usoudili za hliník, hliník nebyl ?!!

A zas je tu Něco za něco !!

(Radek) Dne 3.5.2008 proběhl v Kateřinicích sběr starého železa. Během minulého týdne se začaly po obci objevovat různé hromádky šrotu a přes obavy, že toho nebude moc, protože těch hromádek nebylo kdoví kolik, se nakonec odvezlo šest vleček. Projeli jsme celé paseky a pak se to bralo ulici po ulici Jelikož nás na tuto práci nabylo moc a ani málo, ale tak akorát, tak nám šla pěkně od ruky. Šrot se odvážel do místního zemědělského družstva, kde čeká na svůj odvoz do kovošrotu, který by se měl uskutečnit tuto středu. Pak za odměnu se večer šlo na Pržáky na nějakou dobrou mňamku ...

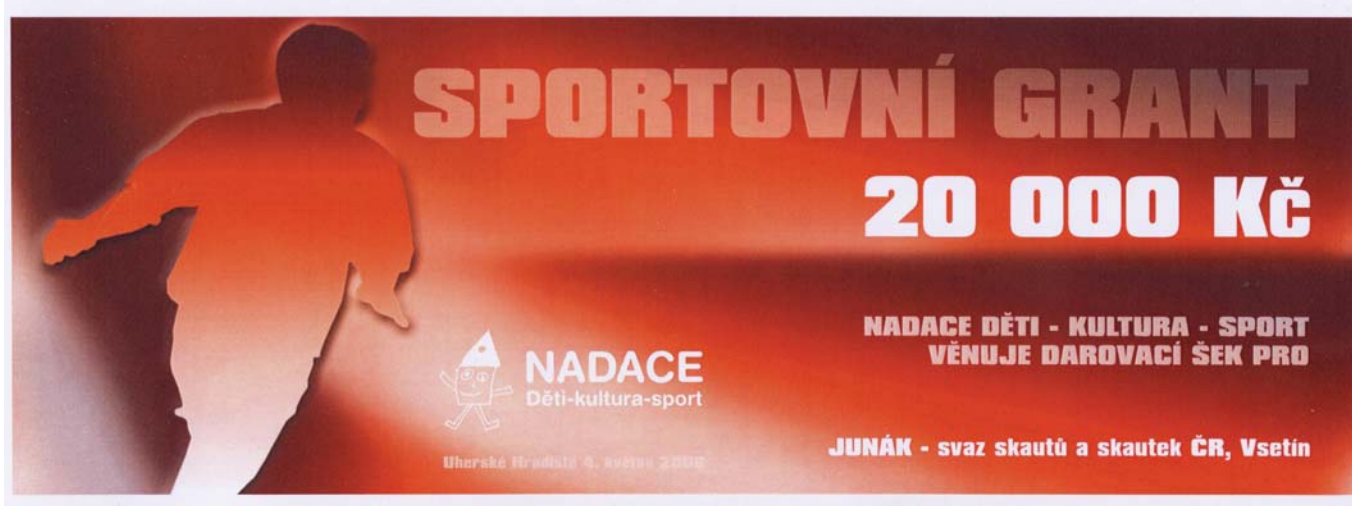

Přebírání daru 4.5.2008

(Irča) Sedíme a přemýšlíme, kohopak letos oslovíme s prosbou o finanční příspěvek či grant, abychom mohli zrealizovat s ŠESTKOU (to je naše oldskautská služba oddílu ze kterého jsme vzešli) finančně náročnější akce, které jsou naplánovány.

Aby se nám lépe přemýšlelo, otevřeli jsme si láhvinku dobrého vína (samozřejmě pořízenou za vlastní peníze). V loňském roce jsme byli docela úspěšní. Pro ŠESTKU se nám podařilo „sehnat“ kolem 130.000,- Kč (to však padlo těch dobrých lahvinek několik. :-)).

Na doporučení Romana jsme vloni zkusili poprvé i Nadaci Ivo Valenty Děti–Kultura–Sport se sídlem v Uherském Hradišti a uspěli jsme. Dostali jsme finanční příspěvek 10.000,- Kč na nákup nafukovací lodě Pálava. Loď jsme chtěli koupit do oddílu již dříve, ale pořád se na ni nějak nedostávalo peněz, takže nás tento dar velmi potěšil. Tak to tedy zkusíme i letos. Stahujeme z netu informace a formuláře a dáváme se do práce. Vyplňujeme kolonku za kolonkou, popisujeme jednotlivé akce, sestavujeme rozpočet, ... Zhruba za hodinku je dokonáno. Ještě razítko, podpis a nachystat k odeslání...

A teď už jen čekat, až zasednou příslušné komise a vyhodnotí podané projekty.

Světě div se, ale i letos jsme dostali dar z „Nadace děti–kultura–sport“. Slavnostní předání symbolického šeku a darovací smlouvy, na které jsme byli jako úspěšní žadatelé pozváni, bylo v Uherském Hradišti v neděli 4.5.2008. Jela jsem tam s Anitou, která je nedílnou součástí všech našich grantů. Vybaveni foťákem a Dazulovým „foťte, co to půjde“ jsme vyrazili plni očekávání, kolik že nám to přiklepli.

Zástupci Nadace DKS pojali předávání ve velkém stylu, slavnostní atmosféra, asi 170 obdarovaných institucí tam mělo své zástupce, doprovodný program si připravili obdarovaní z minulých let. Symbolické šeky předával sám Hejtman zlínského kraje, účastnil se i Ivo Valenta osobně, ...

Nebudu Vás víc napínat - letos jsme pro naše sportovní celoroční aktivity dostali krásných 20.000,-. Děkujeme a slibujeme, že je „neprojíme“.

Slogan nadace „normální je pomáhat“ se snažíme realizovat v praxi tím, že se i pomocí tohoto grantu podílíme na „výchově“ mladých lidí, kteří tento slogan pro praktický život přijímají za svůj.

Belá a Čierny Váh

10.-11.5.2008

(Anita) Telefon, volá paní Drábková, že je u nich Mates – klasika, přijde víc jak o 15 min později a ještě se diví, že na něho nikdo nečeká. Vyrážíme tedy ve třech, pro Matesa se nevracíme, už jsme za Vsetínem, má smůlu.

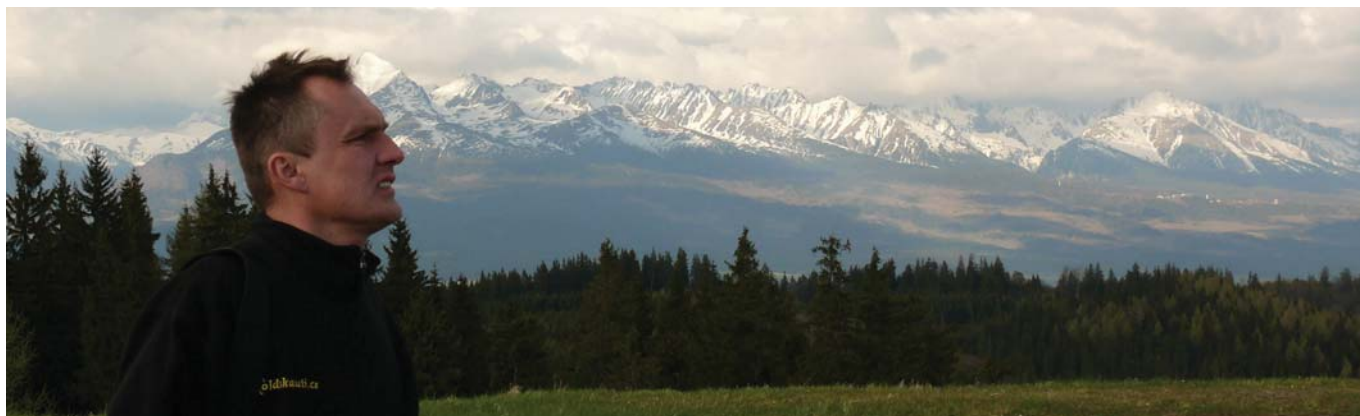
Máme zjištěno, že autobus z Liptovského Mikuláše do Podbánské jede 11:43 – to musí Dazul stihnout, aby se pak za námi mohl vrátit. My s Irčou tedy zůstáváme v Podbánské. Foukáme raft, Enží nám ochotně zapůjčil Nesuňáckou pumpu, nicméně to jestli chceme pomoci se raději neptal :-) Volá Dazul, z kterého že to nástupiště mu jede autobus. Tak říkám, že z Liptovského Mikuláše atd. jenže on je sice v Liptovském ale Hrádku :-)

Ale i z toho Hrádku jezdí autobusy a pak si stopnul auto značky renault ze Vsetína.

Na Belé je provoz skoro jak na Václaváku, tak na střídačku se míváme s Nesunem a dáváme se s nimi kofolu... Svítí sluníčko, ale jak zajde pod mrak je ještě cítit chlad ze zasněžených hor...

K večeru přejíždíme k Váhu. Stavíme stan, nějak se mi teda podařilo zlomit tyčku, ale úplně

nechtěně. U ohýnku je pěkně teploučko, nemusíme chodit nikam daleko pro dřevo, stačí sedět a jen natáhnout ruku a přiložit. Po vydatné večeři jsme otevřeli tramín a pak nastal boj s tokajem : -). Otvírali jsme ho snad dobrých 10 minut, ale nakonec povolil : -). Ráno pak opět s Irčou foukáme raft a Dazul jel odvést auto. Na závěr naší výpravy jsme se jeli okoupat do sirovodíku v obci Kalameny...

Zkuste si triatlon 7.6.2008

(Dazu!) Že půjdu na Triatlon Fantovi pomoci dodávkou vozit kola a materiální zabezpečení, to jsem věděl. Že si jej ale nakonec zkusím rehabilitačně alespoň z části dát, to jsem si ještě pár dní před akcí ani nepřipouštěl. Když jsem před tři čtvrtě rokem v září pobýval na invalidním vozíku, neodvažoval jsem se o něčem takovém ani snít i když jsem si zároveň nepřipouštěl, že už nikdy si něco takového nebudu moci dovolit. Prostě jsem počítal s tím, že letos triatlon vynechám.

Už večer to ve mně začalo trochu hlodat a říkal jsem si, že bych jej mohl hodně rekreačně, v takovém rehabilitačním tempu zkusit. Jak začne něco výrazně bolet, tak to prostě vzdám a nic se neděje. Tak tedy ano - vyzkouším a uvidím, co tělo řekne :-). Pro jistotu jsem si nenechal napsat ani číslo a na kontrolách jsem se hlásil jako „nula“.

Velmi příjemně mne překvapilo, že se na této tradiční akci sešly úplně nové tváře (vyhrály ženskou kategorii) i staré tváře (vyhrály mužskou kategorii).

Při plavání nedržel partu Kemča a udělal nás o jednu délku. My ostatní jsme čubičkou doplávali zhruba stejně. Než jsem se ale stačil převléct, tak - frnk, frnk, firka a byl jsem na kole až šestý. To, že je kdosi i za mnou, mne moc neutěšovalo. A tak jsem aspoň dojel Vápna a chvílemi se prošlapal i cca 3 místo. Ale šetřil jsem se, protože na triatlonu zpravidla rozhoduje běh - a tak jsem dojel asi čtvrtý (?).

Na běh jsem to už moc neviděl, ale řekl jsem si - aspoň na hráz. V rehabilitacích mne totiž vůbec neučili běhat a moje snaha skončila u toho, že už sice „běhám“, ale i svižná chůze je rychlejší než

běh v mém pojetí. Plíce stíhají, síla je, ale mozek nedokáže poručit, abych zrychlil. Najednou mizí podnět mozku někde ve vzduchu prázdnou, ztrácí se ... A já se pohybuju furt jen pomalým klusem rychlostí asi 6-7 km/hodinu. Asi půl kiláku pod hrází mne začalo nepříjemně bolet koleno a rozhodl jsem se sám dobře dokázat, že už mám rozum. „Nehraj si na hrdinu“ mi říkal můj vnitřní hlásek a já jsem bez velkého přemlouvání poslechl.

Tak tohle je první triatlon, který jsem nedoběhl :-)

Pak se rozpršelo. Ale hodně. Průtrž mračen a kroupy. A my čekali na Vápna a spol, kteří byli na trati. Později nám řekli, že zabloudili a viděli z dálky Kohůtku :-)

Tak Fanta vyhlásil vítěze, rozdal ceny, fotografovalo se a jelo domů. My se ještě stavili na srub do Dinotic, abychom tam vyložili dřevotřískové desky. Samozřejmě, že průtrž mračen byla ve své nejagresivnější fázi a silnice připomínala potok. Ale zvládli jsme to.

Kolo s Tůlavými papučama

14.6.2008

(Irča) Vyrázili jsme s malým zpožděním, protože jsme vezli ještě ráno desky do Dinotic. S malým zpožděním, ale o to větším nadšením. Dojeli jsme do Strážnice a odtud přes Bzenec, Milotice a Plže zpět do Strážnice. Jeli jsme pohodovým tempem, v družné náladě, vyšlapali jsme si na nejvyšší kopeček v okolí a vyfotili se se Sámem, projížděli jsme nádhernými borovicovými lesy, jezdili po asfaltu, písku, lesních pěšinkách i po seně. Výlet jsme chtěli zakončit u vinných sklípků, ale sklípkan už byl tak rozežraný, že nám nechtěl ani jednu láhev otevřít a dát ochutnat, jen nám řekl, že láhev stojí 180,- Kč. Tak jsme ho zanechali jeho osudu a nakoupili si víno ve vinotéce ve Strážnici. Tam nám nejen dali ochutnat, ale taky se na nás pěkně usmáli a alespoň jsme měli pocit, že nás rádi vidí. Pokoštovali jsme, nakoupili zásoby a hurá k domovu. Moc se mi to líbilo. Díky, Zdeňku a ostatní, za nádherný den.

(Dazu) Začínali jsme v 11:32 v nadmořské výšce 181 m n.m. V 11:50 jsme už dosáhli nejnižšího bodu naší trasy - 161 m n.m. !!! Po extrémním výkonu jsme v 16:30 dosáhli našeho nejvyššího bodu cyklotrasy - 258 m n.m.!!! Abych pravdu řekl - takové výškové extrémy dokáží zahýbat i jinými kalibry než jsou členové OS Tůlavé papuče :-). Zpět do cíle jsme dorazili v 18:42. Během cca 7 hodin jsme dokázali urazit cca 50 km !!! :-)

Předtáborová výprava

20.-22.6.2008

(Dazul) Tak tenhle víkend stál opravdu za to. Byl našlapaný jak to jen šlo. V pátek vyrážíme s Irčou a Zdendášem, jako poslední auto ze čtyř vozů, směr Vojenský výcvikový prostor Libavá. Přesto se nám tam podařilo dorazit jako druzí :-)

Ihned po příjezdu jsem nastartoval křovinořez a společně se Zdendášem jsme prokosili cestičku napříč táborovou loukou, aby se daly pohodlně přenášet věci a náradí. Jak dorazily zbylé vozy s náradím, nastartovaly se ostatní křoviňáky a sekačka - do 21:30 byla polovina louky pokosena. To se nám doposud ještě nikdy nepodařilo.

Na noc pod táborovými smrky jsem se moc těšil. I když to vypadalo na déšť, zalehli jsme pod ně. Na tohle usínání pod širákem jsem se těšil celý rok - má svůj osobitý půvab a těžko se mi k němu hledá nějaké jiné spaní pod širákem, které má pro mne stejnou hodnotu.

Sobotní ráno bylo klidné, jenom ptáci svými hlásky rušili už od páté hodiny. Kolem osmé jsem se k nim přidal i já a zapěl tradiční budíčkovskou lidovku „Už je ráno, už je deň ...“ Píseň měla jako vždy

úspěch a já byl málem nucen přidávat :-)

Než jsme se pustili plně do práce, provedl Radek pasování nových členů 6. ŽP (šesté žací perutě) - Máty, Medvěda a Zdendáša. Práce pak šla velmi rychle od ruky i kosa. Do večera jsme měli navezeny a postaveny všechny podsady (letos se jich stavělo jen 16), přípravu potní chýši, téměř hotového golema, mostek přes Odru byl také natažený, hadicu z tajného vodojemu skoro k táboru se podařilo přivést, Pavůk si koleno stačil zkravit, mrtě fotek jsme nafotili

Nedělní ráno bylo pohodové a brzy přešlo v pohodovou práci. Dodělávaly se všechny potřeby a drobnůstky ze včerejška. Po obědě jsme odstartovali směrem domů.

Mně čekal ještě odvoz podsad z DBCB do Dinotic - na tábor 1.dívčího a 1.roje. Rád a zdarma jsem děvčatům podsady odvezl, ale organizace vykládání v Dinoticách hodně zaškobrtala (byla tam jen Mája s naší Anitou). Zanádal jsem si a oznámil děvčatům, že s takovou organizací si odvoz podsad musí zajistit u někoho jiného (to už bude za penízky a proto určitě i lépe zorganizováno). Na střediskovou radu díky tomu přijíždím (poprvé za ty léta) pozdě o 90 minut - v 19:30. Rada probíhala svižně a tak jsem už 21:30 odjížděl směr Kateřinice.

Takže mimo oslavy 20. narozenin naší bývalé členky Kecky, jsem stíhal skoro všechno - ale netřeba mnoho takových „závěrů“ víkendů :-)

PUŤÁK ŠESTKY 28.6.2008

(Dazu!) Jak jsem slíbil, tak jsem dělal - řidiče pro odvoz a dovoz na puťák ŠESTKY. V sobotu v 9:30 se mělo odjíždět od DBCD, ale jak už bývá dobrým zvykem, v 9:15 jsem na parkovišti stepoval sám. Později dorazil Fanta s Barčou a v cca 9:45 konečně i Máta. A tak se mohlo vyrazit - přibráli jsme zbytek výpravy v Ratiboři do mého i Fantova auta a svištěli směr Vsetín. Tady Fanta konečně nakoupil tu správnou mapu na puťák a pokračovali jsme směrem na Bratislavu.

Po cestě jsme mimo obvyklého povídání, poslouchali hity skupiny Elán, uthli pár květin z pole plného slunečnic (za tónů písně "Zlodej slunečnic") a zastavovali pár kilometrů nad Modrú (při textu písně "... chcem s ňou íšť, vláčikom na výlet do Modry ...") u Jahodníku.

Tady nastalo velké kramaření a rozdělování toho, kdo co ponese. Především jídlo, plachtu na noc atd. Protože samozřejmě chyběl foťák, svěřil jsem Elišce "polooddílový" digitální foťák Minolta, aby mohla pořizovat nějaké fotky pro web, kabelovku a ŠESTÁKA.

Šel jsem s výpravou nahoru do jeskyně Driny, protože to je jediný veřejně přístupná (rozuměj

s placeným vstupem a průvodcem) jeskyně na západním Slovensku a nikdy jsem v ní nebyl. Cestou k jeskyni jsme poobědvali a Fanta vysvětlil pravidla jeho nové hry "Pusinky". Na mne bohužel vyšel jen Fanta a Vápno :-)

Do jeskyně jsme šli všichni mimo šetřílku Máty a Medvěda (občas není vhodné šetřit na nepravém místě).

Prohlídka jeskyně byla hezká - byla dlouhá asi půl kiláku. I my, kteří jsme zhýčkaní výzdobou nepřístupných propastí na Planině (třeba Velké peňažnice, Zvonivé či Diviačí priepasti), jsme byli spokojeni. I když není nad to si do jeskyně osobně slanit, prozkoumat jí bez elektrického nasvícení a pak jí pracně vyžumarovat po laně nahoru. Je to takové zaslouženější.

Od jeskyně Driny se výprava vydala směrem k vrcholu Záruby a vodní nádrži Buková. Já jsem ale vyrazil zpět domů. Potkám se s nimi opět v pondělí večer, kdy jim dovezu lodě a převezu je přes Dunaj.

Když jsem se loučil, zaregistroval jsem ještě, že Fanta vysvětluje další hru s názvem "Tequila". Jak probíhala nevím, ale zdá se, že ji všichni ve zdraví přežili.

Stavba tábora 5.-6.7.2008

(Irča) V pátek večer nakládám kola za vydatné pomoci Martina, Zdendy, Páji a Vojty. Jde nám to pěkně od ruky, vlastně od kola.

V sobotu ráno se v Jablůnce na nádraží setkáváme s těmi, kteří jedou vlakem, předáváme Zubovi naše děti a jedeme s nákladem kol na Libavou. Tam už pilně funguje expediční jednotka pod vedením Fanty. Vykládáme, pomáháme stavět stany, zásobák, nářadák... prostě klasické táborové chystání.

Ve dvanáct odjíždí Dazul pro členstvo na nádraží, já s Medvědem stavíme stany světluškám.

Po příjezdu je krátký nástup a hurá do práce. Postele, střechy, rošty... Každý už ví, co má dělat. Kupudivu letos nejsou o tyto věci žádné hádky, asi proto, že je míň lidí na táboře. Nováčkům a světluškám pomáhají všichni, mám z toho docela radost. Nikomu se speciálně nemusí nic nařizovat, přikazovat, vše jde jak na drátkách.

Sluníčko nádherně svítí, je krásně teploučko, nikomu nepřijde, že by se měla přihnát bouřka. Jenže

ona jo. Průtrž jak kdyby někdo převrátil plný barel, naštěstí jsou skoro všechny stany pod střechou. S Medvědem doděláváme poslední vypínání stanu už s mokkými zády, ale po Medvěďově „já to nevzdám“ se ani nic jiného dělat nedalo. Motali jsme a zatloukali tak rychle, že to byl možná, když ne světový, tak určitě táborový, rekord.

Jak bouřka přišla, tak i odešla a za chvíli už se na nás zase smálo sluníčko. Jeli jsme se s Dazulem projet na kole. Protože jsem si inteligentně zapomněla naložit své kolo, půjčila jsem si je od Judy. (Judy, ještě jednou moc děkuji za půjčení. Jelo se mi opravdu moc dobře) Udělali jsme si malé kolečko Libavou přes Oldřůvky. Pořídali jsme se na Břidlicovou stezku, o které Dazul četl a nevěděli jsme, kde přesně je. Vyšli jsme na malý vršíček z břidlice porostlé mechem – chyběla jen víla tančící za svitu měsíce. Nádhera.

Vrátili jsme se akorát na večeri. Mňam, mňam.

Večer byl přechod vlčete Ferdy. Judy (v zastoupení za Kecku) se s ním byla spolu se světluškami rozloučit, Medvěd ho s lucerničkou přivezl na Pálavě po Odře a předal před zraky oddílu do rukou jeho „prvního rádce“ - Martina. Ten si ho i se zbytkem své družiny odvedl, aby mu sdělil „družinové tajemství“ a předal hnědý šátek. Symbol toho, že už není malé vlče, ale opravdový skaut. Potom se zpívalo, povídalo až do 22:00, kdy byla večerka, a šlo se spíkat.

Oldskauti na táboře 20.7.2008

(Dazul) Na letošním táboře ŠESTKY jsme se proti předchozím rokům jako OS nesešli všichni společně, ale různě jsme se míjeli. Na celý tábor včetně puťáku byl z našeho OS pouze Fanta, který měl puťák na starosti. S odvozem a dovozem lidí jsem mu sice pomáhal, ale ze 7 dnů puťáku a expedičky jsem se mohl účastnit pouze 5. Celý tábor byl spolu s Fantou jen Radek. Ti aktivně pomáhali vést tábor. Na tábor jim na více než týden přijela pomáhat Klíště a Judy. Na víkendy přijížděla se mnou pomáhat Irča a na poslední víkend dorazila i Anita. Takže - z jedenácti nás pomáhalo na táboře 64%, což není zas tak špatné. A co je důležité - ta pomoc, byla vidět.

Do pomoci s tábořem se dá jistě počítat i vydání a tisk tradičního táborového ŠESTÁKU č.96 - který byl vytištěn 2 (!) dny po ukončení tábora. A navíc má úctyhodných 56 stran.

(Dazul) AMFOLKFEST má v podtitulu slogan „malý festival na konci světa“. Je to trefné a milé. Snad proto na Půlčiny jezdíme dost pravidelně. Já osobně jsem měl minimálně 3 důvody jet i letos:

- 1) Javůrkova BOKOMARA - skupina, která se mi hodně líbí, léta jsem jí naživo neslyšel.
- 2) Naše firma tento festival už několikátým rokem sponzoruje.
- 3) Potkat několik známých, které jsem už dlouho neviděl

Festiválek mne vždy vyjde trochu draho, protože nejvíc tam utratím za CD vystupujících skupin. Většinou je nelze nikde jinde sehnat a taky už léta držím linii - tahle muzika se nevypaluje, když si ji mohu za relativně přijatelný peníz nakoupit. A tak jsme si s Irčou letos odvezli 3x CD „BOKOMARA“, 1x CD „EPY DE MIE“, 1x CD „GOŠI a GYMLERŮ“. Uniklo mi jen CD „DOBŘÉ POLOHY“. A bylo tam těch malých skvostů ještě víc, které by bylo záhodno mít doma, ale příští rok se bude AMFOLKFEST konat zase :-)

Rodnei a Maramureš

1.-10.8.2008

Prázdninová Expedice do Rumunských hor Rodne a Maramureš je zamenána v samostatné EXPEDIČNÍ KNIZE vydané v 8/2008 o rozsahu 32 stran. Takže do této „kroniky, alespoň ukázkou: **4.den - pondělí 4.srpna 2008 (Dazul)** V 7:08 jsme byli už vylezení ze stanu a vítali jsme prosluněné ráno. Pietrosu - nejvyšší hora Rodnei - na který dnes chceme vylézt, není vidět, protože je v mlze. Tady se koneckonců počasí mění během minuty i 2x. Ve výšce cca 2000 metrů je to ale běžné. Překvapit to může pouze profíka Medvěda, který si s sebou nechal pláštěnku a Fantu, který jezdí zásadně bez karimatky.

V 8:27 už stoupáme na hřeben. U první větší skály necháváme bágly a zabezpečujeme je proti dešti. Neseme jen jeden bágl ve které je jídlo a doklady. Na hřeben to je od naší skrýše jen 40 výškových metrů. 8:50 jsme už na hřebenu a šlapeme směrem na Pietrosu. Je to dál než jsme čekali, ale výrazně blíže než hlásal turistický ukazatel dole v sedle.

10:16 jsme na nejvyšší hoře Rodnei - Pietrosu měří 2303 metrů. Vypadá skoro stejně jako před dvaceti lety - jen ten plot z ostatního drátu vzal čas a vojenský kamenný příbytek je zpustlý a vybydlený. Hromadné foto naší části expedice, vrcholová plechovka broskví a kondenzovaného mléka, chleba s uherákem, cibulí, sýrem a hlavně klíčový telefonát (tady je totiž signál na mobil) do opravy v Bystric. Máme si zavolat ve středu, ale auto asi opraví.

V 11:20 už sestupujeme zpátky k našim bágům. 12:20 jsme u nich. Do sedla pokračujeme místy pro hřebeni, místy traverzem. V sedle

jste ve 13:30. Ze sedla "Tarnita La Cruce" (1985 mnm) to je podle ukazatele nahoru na Pietrosu 5 ore (5 hodin). My to za tu dobu zvládli nahoru i dolů.

Značení v Rumunských horách (je-li nějaké) je od toho v Česku skutečně odlišné.

Ve 13:43 si Fanta s Medvědem vykoledovali útok pasteveckých psů. Provokativně na ně štěkali a když se místní šakalové zorientovali, vyvinuli oba jelimani neskutečnou rychlost, aby jim zdrhli. S bágly se utěká dost mizerně. A navíc jak naschvál nebyl na trávě žádný šutr, kterým by si u šakalů sjednali respekt. Fanta zvolil klamavou taktiku a dělal, že nějaký šutr bere, načež se hafani stáhli. Všichni jsme doufali, že tohle ponaučení nejmladším členům naší výpravy stačí. Ale oni nás i tak ještě dneska dokázali "rozesmát".

14:02 vytahujeme příponča nebo protidešťové obaly na bágly. To už je Fanta daleko před námi a my obcházíme traverzem ze sedla "Saua Obarsia-Rebri" (1985 mnm) vrchol hory "Vf.Cormaniana" (2033 mnm) a "Vf.Repede" (2074 mnm). Medvěd vybíhá za Fantou, aby jej stáhl zpět a já jako

nejpomalejší člen výpravy pokračuju dál sám. Slibuju si od toho, že kdyby náhodou Fanta zvolil sestup přímo dolů, můžu na něj narazit.

Ve 14:41 už jsme zase všichni spolu. Sundáváme pláštěnky, nabíráme vodu a pokračujeme do sedla "Saua Intre Izvoare" kde je moc hezká vyvěračka. Tudy procházíme v 16:05.

16:45 se k nám přidává nějaký zatoulaný pastevecký šakal, který se nás neustále drží. Fanta mu po chvíli dal jménu Jurka. A tak máme svého psa.

Na noc jsme to zapíchlí kousek pod sedlem "Tarnita Barsanului" (1970 mnm) - je 17:33, když začínáme stavět stany. 18:57 jsme po jídle a většina z nás i umytá v místním dešťovém jezírku. Večer je docela silný déšť a Jurka se pořád drží našich stanů. Je to věrný šakal :-)

Gardenparty u Pípy 13.8.2008

(Dazul) V neděli večer jsme se vrátili z desetidenní OS expedice pro rumunských horách Rodnei a Maramureš - a rovnou jsme se dohodli, že ve středu se sejdem u Pípy na zahradě, ugrilujeme si cosi, pokřtíme naši expediční knihu a promítneme všechny fotky a videa z této suprovně vydařené akce. A jak jsme řekli, tak jsme udělali.

Když jsme po sedmé večer dorazili, vypadalo to jako by Pípa s Bobinou připravovali zahradní posezení minimálně od oběda :-). Technická část naší výpravy se jala instalovat promítací plátno a dataprojektor, kulinářsky zdatnější část (vedená Bobinou) grilovala. U grilu jsme se sešli všichni a vychutnali připravená masa. Přestože jsem od včerejšího oběda nejedl a šetřil si žaludek na dnešek, brzy jsem docílil stavu totální přežranosti.

Pípa se vytasil s čerstvě vytištěnými expedičními knihami (32 celobarevných stran !!!) a každému jednu podaroval. Irča nás seznámila jak celá expedice dopadla po stránce finanční - přestože každý

platil 1000 Kč, celkové náklady na jednoho účastníky byly více jak čtyřnásobné. Oprava auta se do nákladů nezapočítala - ta jde na vrub majitele vozu :-)

Zážitky, které jsme za těch 10 dnů nasbírali se ale žádnými takovými penězi nedají směnit. To se taky ukázalo, když jsme začali promítat všech cca 1600 fotografií podbarvených muzikou Teegrass (z jejich geniálního CD „Cestou na východ“). Více než hodinový videozáznam byl sice ještě bez hudby a titulků, ale i tak byl hodně dobře natočený. Mám pocit, že Bobina, která s námi sice nebyla, ale shlédla videozáznam, fotky a vyslechla naše glosy a vyprávění, bude mít za čas pocit, že tam asi byla s námi :-)

Celá fotoshow z expedice Rumunsko je na oddílovém DVD číslo 108 a až Pípa dodělá film, ten bude umístěn na DVD č.109.

Když jsme Pípu s Bobinou vyjedli, vypili a shlédli všechny záznamy, vzpomenuli jsme opět na Medvěda (RS), který tu s námi nebyl (ale s kuřákama a sedmilhářema raděj úplně moc nekamarádíme), rozloučili se a vyrazili hodinku před půlnocí domů.

Expedice Tynés 15.-31.8.2008

Plavba na plachetnici TYNÉS podél pobřeží Černé hory je popsána v LODNÍM DENÍKU o 36-ti stranách, který jsme si sami pro sebe vydali a je volně dostupný i na našem webu www.oldskauti.cz. Takže v této KRONICE je krátká ukázka z 10. expedičního dne:

(Dazul) **10.den - neděle 24.srpna 2008** V 7:30 jsem už byl vzhůru – spali jsme jako vždy na palubě. Začal jsem dělat nená-padná hluk a netrvalo dlouho a vzbudil jsem i Pajtáša.V 9:30 kapitán vyhlásil cvičení a tak jsme vytáhli vesty, nafoukli je a nasadili na sebe. Shromáždili se na palubě a svorně prohlásili, že bude zcela určitě lepší, když je raděj vůbec nebudeme nuceni použít. 9:40 bylo cvičení ukončeno.V 9:50 začala příprava na náš první ponor. Zájem jsem měl pouze já a Hanýsek, takže vzhledem k tomu, že kapitán má 2 láhve s příslušenstvím, nenastaly žádné třenice o to, kdo pod vodu půjde a kdo ne. Nejprve bylo potřeba natlakovat obě láhve na 200 a tak kapitán zapnul kompresor. Natlakování láhve trvalo asi čtvrt hodinky. V 10:45 jsme už byli

v neoprenech a připínali si opasky se zátěží. V 10:48 už jsme ve vodě a nasazujeme si láhve, které nám Irča spustila z paluby na laně. V 10:53 jsme ustrojeni, láhve otevřeny a bójka připevněna. První ponoření. Prvně jsem se potápěl s láhvemi taky na Tynés před osmi lety – od té doby jsem neměl příležitost. Ale jsou věci, které se asi moc nezapomínají, zvláště, když se jedná o silný zážitek – a ponor pro mne osobně silný zážitek je. V 10:59 pořizuju první podvodní Hanýskovu fotku s lahví. V té samé minutě dávám foťák Hanýskovi, aby na oplátku vyfotil on mne. Pohybujeme se asi ve 4- 5 metrech pod vodou. Kolem 11:00 se podařilo Hanýskovi zamotat do lanka bójky, která je přivázáno k mojí láhvi a taháme ji za sebou, aby bylo vidět, kde se právě potápíme. V 11:28 mám na manometru tlak 50 a to je jasný signál, že je potřeba jít nahoru. Vyta-hování lahví jsme provedli v 11:32. Před tím jsme si je navzájem s Hanýskem uvázali na lana, která pořád ještě z paluby visela. Jednu láhev se podařilo vytáhnout bez problémů na-horu. Ale u druhé, asi 30 cm před uchopením, povolil uzel a žblunkla do moře. To nás kapitán asi nepochválí. Láhev je odhadem v 8-10 met-rech. Ale okamžitě informuju Hanýska, který je ještě na nehtu, aby se pro ni zkusil ponořit a vytáhnul ji na hladinu. Asi to nebude tak jedno-duché, protože Hanýsek si není jistý, že ji vy-táhne nahoru, protože láhev váží kolem 12 kg. Naštěstí Páju napadlo, že by možná šlo láhev vytáhnout za lanko, kterým byla k láhvi uvázaná signalizační bójka. Hanýsek tedy doplavál pro bójku, podal mi lanko a – opravdu, láhev šla pohodlně vyháhnout k hladině. Tam ji Hanýsek přebíral a přivázal na normální, silnější lano. Akce trvala tak 3 minuty, ale kapitán má oči a uši všude, takže jsme to před ním neutajili. V 16:00 jdeme s Irčou šnorchlovat do druhé – větší - části „Dobře luky“ (Dobrá zátoka). Je to skoro půl kilometru, ale dno je úplně jiné, než v „naší“ části zátoky. V 17:45 vyrážíme na podvečerní procházku na pevninu. Na lodi zůstala jen kapitán a Klamerka, nás ostatní podvečerní slunce a pařák nedokázal odradit. Vydali jsme se po cestě lemující zátoku až k prvnímu mysu. Cesta samotná je skvěle ukryta v terénu a z moře není vůbec vidět. Napadlo mne, že byla nejspíš b u d o v á n a s ohledem na vojenské účely. Asi nejsem daleko pravdy, protože na prvním mysu jsme narazili na zbytky betonového opevnění na dělostřelecké palposty, velitelské stanoviště, podzemní kryty, okopy... - evidentně zbytky socialistického „obranného“ systému. 21:27 jsem dorazil na kamenou pláž „Dobře luky“. Nevím kolik kilometrů jsem dnes nachodil, ale za ty cca 3,5 hodiny to odhaduju minimálně na 16 km. Když jsem se trochu vzpamatoval a vydechl, bylo mi jasné, že čekat na ostatní na pláži není ta správná volba a tak jsem přemýšlel, jak se dostat na Tynés, která kotvila 200-300 metrů od břehu a byla i ve tmě poměrně dobře identifikovatelná podle světýlka v kok-pitu. Nechtěl jsem hulákáním „budit“ Klamerku ani kapitána a tak jsem volil variantu „doplav“. Trochu problém byl, že jsem měl na sobě suché kraťasy, tričko, foťák a trekové sandály. Nechtělo se mi to mokřit a taky se mi nechtělo plavat nejprve pro člun a s ním zpět pro mé věci na břeh. Průprava, které se mi nedostalo na vojně za bolševika, ale zato hojně v oddíle byla konečně zúročena v praxi :-). Tričko jsem si přetáhl přes hlavu, jako bych je chtěl vys-vléct a nechal jsem jej kolem hlavy jako čelenku. Do volného prostoru jsem nask-ládal kraťasy, boty, trenýrky a foťák, za-vázal a vklouzl do mořských vln. Úvaz držel spolehlivě a za pár minutek jsem doplavál k Tynés. Při plavání fantasticky osvětloval moje ruce světélkující plankton. Snažil jsem se chovat co nejtíšeji, ale kapitán si mne stejně všimnul – a podal mi ručník. Asi za 20 minut po mně dorazil na břeh zbytek naší výpravy. Vzal jsem člun a doves-loval pro ně. Přeprava poutníků znavených nočním pochodem byla bezproblémová – ani Pajtáš nebyl zbytečně agresivní a Ro-man ztratil chuť na své ironické kecy :-). Tento den hodnotím z hlediska rehabilit-ace velmi pozitivně – potápění, přiměřeně dlouhý noční pochod, večerní koupání – vše bez následků. Usínal jsem spokojen.

Putování na koních 5.-7.9.2008

(Klíště) Z kolně nakládáme hangár a další jiné potřebné věci, všeci už netrpělivě přešlapují a každý už se vidí v sedle. Ani to tak dlouho netrvá a řítíme se směrem Francova Lhota. Po příjezdu se jdeme seznámit s koníkami. Šel z nich respekt a z některých malinko i strach, který však vzápětí rychle opadl, akorát Tegury jsem se držela stranou i v posledních chvílích. Když už umíme hřebelcovat a nasadit ohlávky nic nám nebrání podívat se na svět z koňského hřbetu. Po chvíli nás střídá druhá skupinka a pár zdatných jedinců odjíždí stavět hangár na naše bývalé tábořiště. Chyběl mě tam kus lesa, který někdo vykácel a bez kterého bylo tábořiště moc otevřené. Až každý zavzpomínal a podíval se na místa, která mnozí viděli po 8-9 letech šlo se stavět.

Jelikož sme sice moc šikovní, ale hlavy máme důravé, přivazujeme hangár ke kolíkům silikonovými provázkama, které pravda moc přesvědčivě nevypadají. Alča už má ohradu pro koně postavenou a tak vyrážíme zpět. Ogaři mezi tím postavili přístřešek pro případ, že by nás překvapil déšť. Lidi z huculu byli moc hodní a dopřáli nám komfort plynového sporáku, takže večere je raz dva a pak nám nebrání už nic v usínání pod krásnou hvězdnou oblohou.

„Ééééj už je ráánóó, už jééé déééň ...“ Na to sa těším už když usínám. Scházíme dolů z kopce, kde nás vítají psi a vzápětí Dana. Jde se pro koně na pastviny, jak naschvál jsou úplně nahoře a po vyjítí kopce zjišťujeme, že ten náš je stejně ve stáji. No jako rozcvička to nebylo špatné. Hřebelcujeme, dáváme ohlávky, učíme se sedlat a rozdělujeme se do dvojic, a my lepší máme trojici :-). Vyfasovala sem Terose a dva v...ýborné spolujezdce :-). K tábořišti se dostáváme krásnou krajinou, koníci sů klidní a cesta příjemně ubíhá.

Na Královci zavzpomínáme na výtečnú táborovů hru při které sem na Královci málem nechala nohy i duši.

Nezdržujeme se žádnýma dlouhýma přestávkama a to ani na oběd, jelikož suchý chlebič s plátkem sýra měl každý sněžený hned, za což vděčíme hafákovi, který nám zbaštil určitě výtečný selský salám. Střídání na koních probíhá bez problému až na některé kaskadéry, kteří se učí seskakovat z koně, Pája zájemce rád naučí nejlepší taktiku :-). Palina byla na tyto jeho kousky ideální kůň. Příjemná byla i chůze při které jsem měla možnost nejen nechat odpočinůt zadek, ale i pokecat s lidma, které vídám raz za čas, prostě paráda. Na tábořišti nás vítá spadlý hangár (šnůrky povolily), tak se rozdělujeme do skupin. Někdo plaví koně a někdo spravuje hangár. Irči sa vyvedla vynikající večere. Rozdělal sa oheň. Všeci sa šli okůpať do tůňky, aj Pája to tentokrát zvládl bez pomoci :-). Pár mráčků zahnal skoro všechny do hangáru a tak si užíváme hvězd jen s Honzů a Anitů.

„Ééééj už je rááánóó, už jééé déééň ...“ slyším kdesi z hangáru a vůbec se mi nechce ze spacáku. Pohled na hřebelčující Helenu mě povzbudí k rychlejšímu vyhrabání se ze spacáku, a už čekám na volné kartáče. Hangár spadl rychlejš než sa postavil, ohradu profesionálně motá Tutíno s Pájů. S Tutínem a Honzů sedláme koně jako profici. Jelikož Bob musel pryč tak Sonyho osedlává Medvěd a já jdu za Anitů a Rebeků, což sem až večer poznala byla menší chybička, bo sme se střídali častěji než v té trojici a Rebeka měla méně pohodlné sedlo. Při pomyslení, že na něm chudina Anita jela celé dva dni, mě zadek bolí eště o trochu víc :-). Zpáteční cesta byla trošku svižnější a náročnější na ovládnání koňů, kteří se nám sem tam splašili nebo kopali jeden do druhého, v lepším případě zavlékli jezdce do korun stromů, aby získali aspoň trochu vláhy ze šťavnatých jablek a listů. Malá dušička v mě byla snad jen když jsme se řadili, aby jsme si mohli trošku zaklusat, a koně nervózní z celodenního putování a nedostatku vody, se začali kopat. Úsměv na rtech a pocit, že nejsu sama sem měla až po otočení a spatření Páje a nezastavitelné Paliny, která se z posledního místa zařadila až do předních řad :-). Ona byla takový rebel od začátku, takže si na Palině užívali vítr ve vlasech skoro pořád :-). Posledních pár kilometrů bylo úžasných. Koně se brodili přes potok a někteří se vyčvachtali o kůsek dál až po břuch. Než se vrátili Irča s Dazulem, kteří byli pro auta na tábořišti, svedli jsme koně z pastvin, osprchovali je, umyli hlavu a pořádně vyhřebelcovali. Myslím, že nejen koně, ale i my byli unaveni a tak odjezd a loučení proběhlo rychle. Irča mi svěřila galaxii a tak si užívám pohodlné autíčko akorát Zdenda pořád vydírá a bojí se o svůj život což samozřejmě zbytek osádky vůbec nechápe :-). Uklízíme věci do kolně a hurá domů. Už teď se těším na podzimní sklizení ohradníků tak snad mě to vyjde. Bylo to super děcka.

Putování s koňmi - Dazul, Irča, Zdenda, Pavel, Anita, Elen, Kačka, Tucek, Medvěd, Laďa, Kecka, Klíště, Honza, Ferda, Mája, Kája, Vojta. A koně, co nás táhly: Rebeka, Sony, Palina, Epona, Teros, Betos, Pedro, Iris, Tenese (Tesina), Tegura

(Tucek) **Pátek** - Začátek této krásné romantické výpravy se neobešel bez příprav. V Březinách se do aut musel naložit hangár a hlavně jídlo na celý víkend. Potom pár organizačních drobností jako jsou děcka a jejich batohy a mohlo se vyrazit směr Francova Lhota, přesněji Hucul Club. Tam nás čekali průvodci. Seznámili nás s koňmi na kterých budeme jezdit. Koně jsme si museli sami vyhřebelcovat a pod odborným dohledem i osedlat. Na mou věru, byla to hotová alchymie. Pak ještě pár dobrých rad, které jsou k nezaplacení a vyrazilo se ven, no ven kousek za stáj, kde jsme měli kondiční jízdy. Taková koňškola. Koně jsme si, jak se říká osahali a naučili je ovládat. Tím bylo naše odpoledne pomaloučku u konce a celá naše banda se chystala na večer. Zhlkli jsme dva hrnce těstovin a pak kluci na nedaleké louce postavili provizorní přístřešek pro nás pro všechny a kdo chtěl, mohl spát přikrytý hvězdnou oblohou. Usínáme s hvězdičkami v očích a plní nedočkavosti ze zítřejšího dne.

Sobota - „ Hééj už je ráno, už je dééén ...“ se ozvalo v 8 hodin místo romantického zpěvu ptáků. I ti se lekli a radši byli potichu. Kdybych toho člověka neznal, tak po něm asi něco hodím. No jasnáčka, Dazul. Nastalo rychlé balení. Žádná zdržovačka. Šup šup, hop hop a snídaně je na stole. A to díky Irči a Anitě. Jsem to do sebe naházal, ani nevím jak. Po snídani jsme si osedlali koně. Stačilo zavelet: „ do sedel“ a mohlo se vyrazit směr Královec, potom kousek na Bílé Karpaty, Valašské Klobouky a konečná v Mirošově. Cesta byla úmorná, ale v sedle koně romantická a já si jí vychutnával v plných doušcích. Po cestě jsme museli v nedaleké hospůdce odpočinout a dát koním napít. Cestou se každý z dvojice na koních střídal. A bylo to dobře. Naše sedací partie hlásily únavu a takový pochod po svých byl někdy k nezaplacení. Než padl večer, měli naši koně a my v nohách kolem 30-ti kilometrů. Koně se odstrojili a postavil se hangár. Sobotní noc trávená v Milošově byla nádherná. Všichni jsme se sesedli u táboráku, zazpívali pár známých písní a pokecali si o uplynulém dni. Mezitím se nám koně pásli na vedlejší louce a do toho nám krásnou scenérii ukazoval měsíc krčící se za tmavé vrcholky stromů. Ani nevím, jak jsem vůbec usnul ...

Neděle - trochu jsem si přivstal ať mě nepřekvapí krásný Dazulův zpěv. Néé, dělám si srandu. Na mojí karimatce se choulila Kecka a já se tlačil na Elen. Tak ať je nezbudím. V klidu jsme posnídali. Hmm, někdo včerejší večeri, ale když byla super, tak proč ne. Nastal frmol jak v mraveništi. Boural se hangár, uklízelo tábořiště, sedlali se koně a bouraly se ohradníky. Tak jako v sobotu, tak i v neděli bylo nádherné počasí. Slunce na nás doráželo, kde jen to šlo. A bylo fajn. Moc fajn... Čekala nás poslední etapa: Ploština, Lačnov a Francová Lhota, kde byl náš cíl. Poslední rozloučení s koňmi, přátelské pozdravy na rozloučenou s průvodci a plní zážitků tradá domů.

Polní hra HELP 12.-13.9.2008

(Dazul) Už od roku 1998 jsme v rámci střediska začali organizovat HELP. Ročník 1998, plánovaný ve vojenském prostoru Libavá se sice z „objektivních důvodů“ neuskutečnil, ale už o rok později jsme v rámci ŠESTKY udělali pilotní ročník, který dal jasný směr dalším pokračováním. Postupně hra mohutněla a získávala si své stále příznivce.

Vše ale potřebuje změnu a tak jsme se letošní ročník pokusili udělat úplně jinak. Jak jsme si řekli, tak jsme to spolu s Radkem namysleli a vnutili všem ostatním organizátorům. Přijali to bez většího reptání a ochotně spolupracovali. Loňský HELP jsem proležel (v nemocnici), ale ten letošní jsem si užil:-) Najezdil jsem kolem 250 km, vyspal jsem se 3-5 hodin, snažil jsem se mít přehled o tom, co se děje. A s uspokojením musím konstatovat, že vše probíhalo podle plánu a bez problémů. Uvědomil jsem si, jaké mám štěstí, že mohu dělat s takovým týmem - nebylo v něm slabšího jedince, všichni zvládali to, co měli, ... - prostě paráda. Moc všem lidem z organizačního týmu děkuji. Fotky, Aktualita i Tisková zpráva visí hned po slavnostním vyhlášení výsledků.

(Radek) Je neděle večer, já jsem aspoň trochu vyspaný a hlavou se mi honí hodně věcí ohledně HELPU. Třeba to, co se oproti loňsku změnilo, co se udělalo líp a co jsme tak nějak udělali hůř.

Ale hodnocení nechám asi na jiných a povolanejších. Na letošním Helpu bylo hodně zásadních změn, které podle ohlasů ostatních, hlavně hráčů, uvidíme, jestli byly dobré, nebo na nic. I na letošním ročníku jsem byl velitelem vojsk a bez ohledu na již zmíněné změny musím konstatovat, že na vojsko, které bylo v poli po celou dobu hry, prodělalo několik náročných bitev s nepřítelem i s únavou jsem náležitě hrdý.

Jednou z hlavních novinek byly kóty, které každý z hracích týmů dostal jako základnu a na které měl soustřeďovat bety a informace. No a na tyto kóty bylo potřeba týmy zavést. Celkem jednoduchý úkol, ale jen pokud nezavádíte hráče v deset v noci. Musím smeknout poklonu všem spojkám, které toto musely prodělat. To co se přes den zdá jednoduché je v noci dost velký problém. Ale podařilo se hrací týmy zavést a hra mohla začít na plno. Vojsko mělo shromaždiště u vraku od deseti do dvanácti a pat se měl odtajnit vrak. Celý týden bylo krásné počasí a jak na potvoru zrovinka v pátek v noci foukal celkem slušný větřík a bylo pod mrakem. Ale co už :-). A tak se odpalovaly rakety jedna za druhou. Byl to celkem zážitek. Každá druhá sirka nám pod nápořem větru zhasla a tak ne odpálení několika raket padly dvě krabičky sirek a jeden zapalovač ... :-). Poslední raketa byla odpálena a my se mohli vydat na první misi. Na Končiny to bylo kousek a protože jsme věděli, kde každý z týmů má svoje stanoviště, tak nebylo moc těžké si na některý z nich počkat. Jelikož bylo vojsko v plném počtu, tak náš počet převyšoval každé kolem jdoucí komando :-). První kontakt proběhl v celku kuriózně. Naši vojáci proháněli po lese jednu dívčinu se zraněným a málem jim dotyčná dívčina unikla v hloubi lesa. Ale byla dopadena, zkontrolována a propuštěna. A pak už to šlo ráz na ráz. Další komando uvízlo v naší síti, ale bylo celkem brzo a všichni měli platné víza a tak nebyl důvod někoho zadržovat.

Jak šla noc, tak aktivita s přibývajícím únavou opadala a vojsko taky odpočívalo. Byla zima. Ale fakt dost dobrá. Malí vojáci se po probdělé noci nakonec potkali u mojího auta a jelo se na teplý čaj do Březin. Tam v teple se únava projevila ještě víc a tak se stalo, že někteří zaspali a bylo mi líto je budit do další akce.

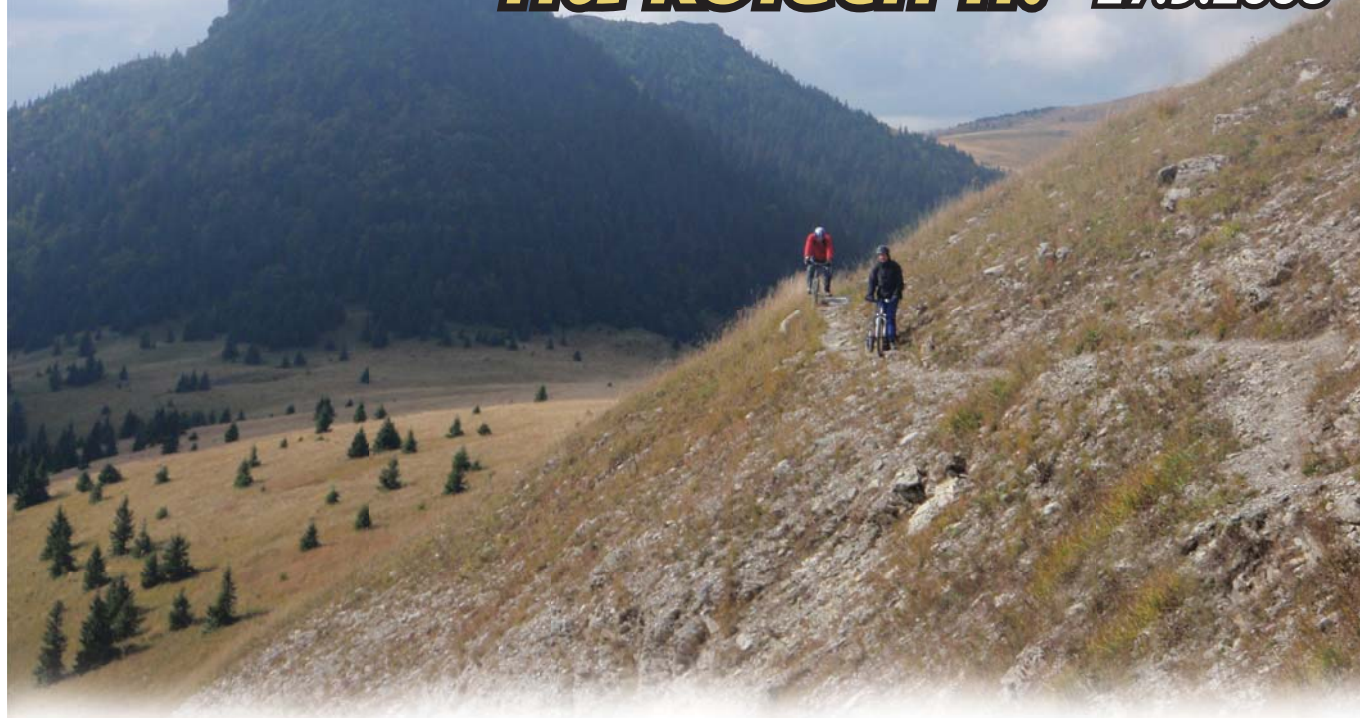
Vyrazil jsem s malochama a nelitoval jsem. Procházela se jedna kóta za druhou a všechno probíhalo v poklidu. Dobrý zážitek byl se srncem, o kterém si jeden člen pražského týmu myslel, že je mrtvý a zavolal policii. Po prozkoumání srncova stavu, po vyproštění jeho hlavy z vysoké trávy a po lehkém poplácání po jeho hřbetě, se srnec postavil a odběhl do nedaleké kukuřice :-). A tak se trajdalo celý den a bojovalo se s každým, kdo nám přišel do cesty. Kóty byly většinou opuštěné a na komanda jsme narazili většinou v prostoru. Naše cesta skončila opět v Březinách, ale to už toho měl každý z vojáků plné kecky :-). Den se natahoval a hra se blížila ke konci. Na pasekách proběhla ještě jedna velká bitva s ukřivděným týmem Q, ale ta byla opravdu dobrá. Kdyby byl tak akční každý tým, tak to by byl mazec :-). a pak už se všichni stahovali do Březin ...

Po oficiálním ukončení se sčítaly výsledky a připravovalo se vyhodnocování ..., ale kdo tam byl, tak ví jak to vypadalo.

Když to tak shrnu, tak to, jestli byly, nebo nebyly nějaké změny je v celku jedno. Aspoň pro mě bylo důležité to setkání s lidmi, které jsem dlouho neviděl, nebo je viděl po prvé v životě ... A tak snad zase někdy příště. A ještě jednou všem velký dík.

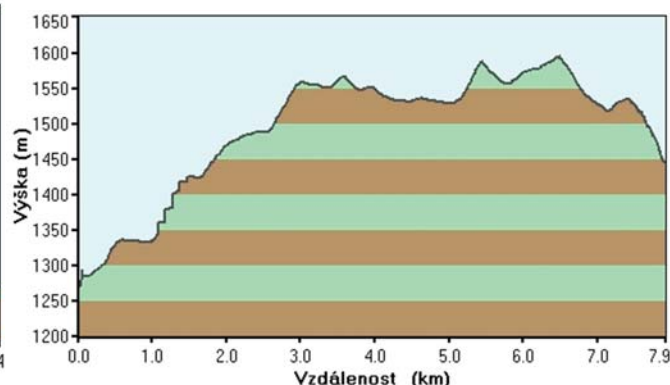
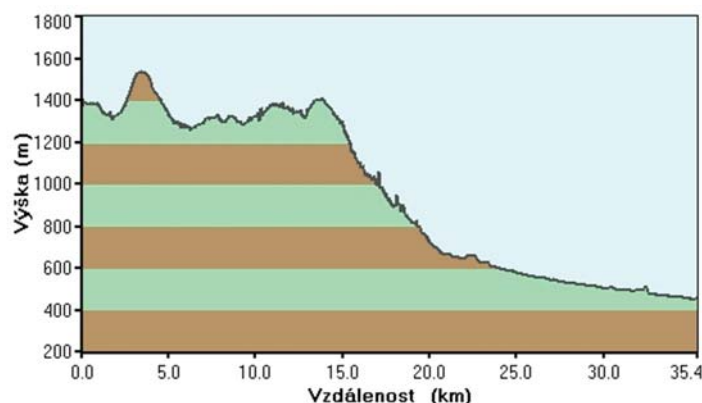
Přejezd Velké Fatry na kolech II. 27.9.2008

(Dazul) Před třemi roky jsme se prvně pokusili sami pro sebe dokázat, že jde hřeben Velké Fatry přejet na horském kole (ŠESTÁK č.65 - strana 12). Přesvědčili jsme se, že to je možné a tak jsme vyrazili ve složení Irča, Anita, Pípa, Jura a já i letos na „Přejezd II.“ Trasa byla z velké části identická jako minule. Ale protože bylo nádherné počasí a relativně málo bláta, prodloužili jsme si trasu o polovinu (dalších více než 20 km).

Musím přiznat, že poslední dvě hodiny (a cca 20 km) sestupu mi daly řádně zabrat. Cítil jsem svá železa a kyčel do posledního detailu :-)

(Pípa) Pokud máte vstávat ve 1:40 tak to si raději natočte dva budíky. To je poučení z dnešního rána a jsem rád, že zbytek nevyrazil beze mě. Zpoždění nebylo nijak velké a Irča, Anita, Dazul, Dick a já v 2:40 odjíždíme směr Makov – Žilina – Horný Harmanec – Králova studňa, abychom uskutečnili přejezd Velké Fatry na horských kolech. Kola jsme naložili do držáků na střeše (4ks – páté kolo v kufru) už v pátek večer u Dazulů. Pro mě to nezačalo moc dobře, poté co jsem přijel ze služebky z Čech, jsem naložil kolo do kufru a musel jsem oddělat přední kolo. U Dazulů jsme namontovali na střechu příčníky a pak držáky kol. Když jsem skládal svoje kolo a utáhl jsem rychloupínák, tak mi praskla oska. Myslel jsem, že mě z toho trefí. Někteří hned přišli z teorií, že mi osku napilovala

Bobinka, abych nemohl jet. No, ještě že mají dazulovci několik dalších kol, ze kterých jsem si mohl půjčit přední kolo.

Ty 4 hodiny v autě utekly velmi rychle při povídání a vtipkování, a už odbočujeme z hlavní cesty do hor. K hotelu na Králové studni jsme se vyškrábali autem po dost špatné cestě ještě za tmy. Teprve při přípravě na odjezd se začalo rozednívat. Už za slušného světla odrážíme od auta, které Irča a Anita převezou k Rožomberku. Necelých 50C při převlékání nebylo nic moc a tak jsme přivítali možnost se zahřát při prvním stoupaní na hřeben. Počasí se jako obvykle meteorologům moc nevyvedlo a tak mraky střídá mlha a nevypadá to moc dobře. Na hřebenu fouká silný vítr a kamenitou cestou na Křižnou s vojenským prostorem opět začíná zima. První sjezd po mokřích loukách a test rovnováhy v úzké vyšlapané pěšině, která se ukázala jako velmi zákeřnou. Stačilo jen brknout o okraj a následný náklon kola byl zcela nezvladatelný. Po prvním parakotoulu přes říditka šikmo vpřed, kdy kolo zůstalo daleko vzadu jsem se poučil a nepřekračoval rychlost vedoucí ke gyro efektu. Ten alespoň trochu pomáhal udržet kolo ve vyšlapané drážce. No, alespoň já jsem se tím uklidňoval. Postupně jsme všichni tři udělali stejnou chybu. A poučili se.

Na Ostriedok nebyl problém a pod Suchým vrchem jsme posnídali. Dostatečně posilnění vyrážíme na další cestu. Začínám si myslet, že problém s rovnováhou byl vyřešen vydatnou snídaní. Tak to byl omyl. Kopec tyčící se před námi má zahalen vršek do mraků. Začíná mě zneklidňovat to, že bysme měli vylézt nahoru. No a je to tady. Výšlap na Ploskou je nechutně dlouhý. Naštěstí je fakt ploský a kopci chybí pokračování. Po krátké pauze odbočujeme na žlutou a sjíždíme do sedla. Místy musíme kola přenášet, protože kameny a stezka jsou nesjízdné. Na Grůni máme telefonickou přestávku. A míříme na Rakytov. Otvírají se překrásné výhledy do údolí a na protější svah Rakytova. Počasí se zlepšuje a sluníčko se začíná klubat z mraků. Kopec sice obcházíme traverzem, ale i tak si užíváme obtížně průjezdného terénu s kamením, blátem a kořeny. Přenášení a neustálé podklouzávání kol nás zpomaluje. Nejhorší jsou kameny pokryté mechem. Ty jsou na zabítí. Potkáváme skupinu Čechů a světe div se – jsou z Val. Mezu. a jeden z jich poznává Dicka. Po nezbytném kalíšku pokračujeme dál a necháváme Rakytov za sebou. Poslední stoupaní a jsme nad Smrekovicou. Báječný a rychlý sjezd dolů a jsme v prvním cíli. Holky změnilý plán a nečekají tu na nás. Mobilem se domlouváme na dalším postupu. Chceme po žluté sjet do Lubochnie doliny a pak pokračovat dlouhým údolím až do Lubochně. Obědváme a válíme se na sluníčku. A tak vzhůru dolů.

Sjezd Dick pojmenoval velmi trefně DownHill, protože padáme kolem potoka příkře dolů. Sedla na kole stahujeme hodně dolů. Opět se střídají úseky úzké lesní pěšiny s těmi, které se nedají jet – kameny, kořeny a menší skalky. Bolí nás ruce od neustálého mačkání brzd. Potok mizí někde hluboko pod námi a my jsme pořád hodně, hodně vysoko v zalesněném svahu. V bočním údolí nás značka přivádí na štěrkovou cestu, po které rychle klesáme do hlavního údolí. Taky je už široká asfaltová

cesta a před námi asi 14km do Lubochně. Po 25 minutách přijíždíme na náměstí odkud voláme holkám a zjišťujeme kde jsou. Jsme sehraný tým, takže auto přijíždí do 10 minut. Nakládáme kola, převlékáme se a vyrážíme zpět na Ružomberok, abychom v salaši nakoupili ovčího sýra, korbáčiky a nitě. Poté míříme do Žiliny, kde se už tradičně stavujeme u Macdonalda na něco nezdravého. Pak už nás čeká cesta domů, při které ještě potrénujeme smíchem bránici a kde přijíždíme kolem 20:00. Vykládáme Dicka, jeho kolo a věci a míříme k nám. Po sundání kola vracím s díky zapůjčené přední kolo. A je to. Další super akce je za námi. Tak zase příště.

(Irča) Nevím, co je to za nápady, vstávat ve dvě ráno. Normální lidi přece spí, honí se mi v hlavě, když zazvoní budík. Dívám se z okna v naději, že třeba prší. Dazul vstává první. Vylézám z teplého pelíšku s velkým přemáháním a ještě po 15 minutách nemám pocit, že bych byla vzhůru.

Voláme Anitě, ta je nachystaná. Prozváníme Pípu, ale ten je pro změnu mrtvý. Zkoušíme to znovu a znovu, ale marně. Nakonec reaguje až na zvonek u branky. Jirka je už na cestě, jsme kompletní, vyrážíme na cyklistický přejezd Velké Fatry. Teda chlapi, já s Anitou děláme morální podporu, přesouvače auta a v plánu máme nějaký menší okruh.

Vysazujeme kluky kolem 5 hodiny ranní u hotelu na Královské studni. Mají v plánu, pokud vše půjde dobře dojet až do Ružomberka, nejmíň ale do Smrekovice. Nahoře nás kontaktuje policejní hlídka a ptá se, jestli jsme přijeli, nebo odjíždíme. Uklidňujeme je, že jsme na odjezdu. Loučíme se a vyrážíme dolů. Parkneme to na odpočívadle u cesty, vybalujeme spacáčky a zaléháme. „Dáme hoďku, dvě a vyrazíme...“ říkáme si s Anitou. Skoro se nám to povedlo. V 9:30 balíme spacáky a vyrážíme hledat ranní kofeinovou injekci. Nacházíme velice pěkný motýlek někde u Starých Hor, celý dřevěný, stylový, i obsluha byla v kroji. Dáváme ranní vzpruhu, polívčičku a štrůdlík a vyrážíme dál.

Na mapě jsme si našli „pěknou“ trasu – autem z Motyček do sedla Velký Šturec pak po červené do Rybovského sedla a zpět. Trasa to nebyla vůbec špatná, ale pro cyklo výlet poněkud méně vhodná. Lesní pěšinka, skalky, pařezy, větvičky a taky skály a padlé stromy, paráda. Statečně taháme kola dál, přece nejsme žádné měkkoty. Potkáváme nějaké lidi z Brna, mají nás za hrozně statečné a odvážné. (Dazul to pak komentoval „o vás si lidi myslí, že jste statečné, o nás si mysleli, že jsme blbci...“)

Nakonec měníme trasu, ve Východném sedle sjíždíme po žluté do Hajabačky. Chceme se ještě podívat do Rybovského sedla ze spodu po cestě (píšíou zhruba 2 hodinky pěšky), ale hoši volají, že už jsou na Smrekovici a pokračují dál, tak ať pro ně přijedem do Lubochně. Vyrážíme tedy na opačnou stranu - zpět do sedla pro auto. Kopeček je to pěkný, takový táhlý. Nahoře potkáváme pražáka, co přišel poslouchat jeleny v říji. My teda žádné neslyšeli, ale hoši prý jo. Povídáme si s ním asi ½ hodiny, pak jedeme pro kluky. Nakládáme je na zastávce v Lubochni zničené a unavené, ale živé a šťastné.

Jirka má typ na dobré ovčí sýry, tak jedeme utrácet, nesmí chybět náš oblíbený Mekáč a hurá domů.

Cross country VII. 4.10.2008

(*Irča a Dazul*) Letošní VII. Cross Country bylo zvláštní několika fakty. Většina startujících zaznamenala, že Radek, který měl letošní CC organizovat na zavolání tvrdil, že o ničem neví a že nic neorganizuje. Další fakt byl ten, že většina startujících se přihlásila až na poslední chvíli. A nejdůležitější fakt byl ten, že bylo ukázkově hnusně. Prvně v historii jsme startovali v dešti a v dešti a blátě jsme jeli více než 90% trasy.

Na startu nás bylo 8 - Irča, Dazul, Elen, Luďa, Mája, Veve, Tutíno a Pípa. Na to, že přišlo a byla kosa i zmatky při přihlašování a poskytování informací, to byl úspěch. Nabízeli jsme variantu, že CC klidně přesuneme na zítřek, kdy byla předpověď počasí příznivější, ale nakonec proto, že Tutíno a Luďa šli druhý den do práce, vyrazili jsme. Každý byl nažhavený to dát dneska. Dazul neustále uklidňoval, že kolem poledne začne svítit slunko. Elen se zkušeně podívala na oblohu a prohlásila slovy svého strýčka „Už se to trhá... a pak to spadne dolů“. Tento výrok byl nakonec mottem dnešní akce. Rozdělili jsme se na 3 skupiny - Elen s Luďou, Irča s Dazulem a Pípou, Mája s Veve a Tutínem. Prvních 20 km jsme se drželi pohromadě. Po pěti kilometrech jsme byli zacákání blátem jako mašiči. Bylo pak úplně fuk, kudy jedem, protože horší už to být nemohlo. Kaluže a louže jsme zásadně neobjížděli – mnohdy ani nebylo kudy. Zato sjezdy, které jsme za sucha dávali naplno se nyní jen šolíchaly - nikdo se nechtěl zbytečně válet. Podkluzovalo to a kdo měl špalíkové brzdy, brzdil i očima. První větší technický problém jsme měli ještě před Soláněm - Irči se rozerval řetěz. A tak někteří „odmaturovali“ a naučili se prakticky řetěz zkrátit a snýtovat. Tady se odpojila Májina skupina

a vyrazila dopředu, protože nýtování řetězu nebylo na 5 minut. Problémky se spadlými řetězy, dotahování a štelování brzd už jsme ani nepočítali. Technický stav našich strojů byl dokonale prověřen. Bláto a přilepené kamínky na brzdových špalíčcích udělaly své a tak Irča za chvíli dřela kov na kov. Tutínovi se rozsypala brzda úplně a i ostatní z jeho skupiny to raději dojeli po asfaltu. Pípa si „pořídil“ defekt mezi Cábem a Dušnou - výměna duše proběhla v ukázkově rychlém tempu - byla taková kosa, že to ani jinak nešlo a museli jsme se hýbat :-). Takže vlastně kdo neměl žádný problém byl jedině Dazul s Luďou.

V teple hospůdky na přženských pasekách u grilovaného kolínka, pivečka, kofoly a kafička, jsme tuto akci všichni, kteří dojeli, navzdory všemu, co nás potkalo, hodnotili jako velice povedenou a úspěšnou.

Martinské hole na horském kole 19.10.2008

(Anita) V 5:30 mi zvoní mobil, první jsem trocha zmatená, jestli jako jdu už do práce nebo co... V 6:00 Irča, Dazul a Milan vyjíždí z Kateřiníc, přibírají Mirisa, Radima, mě, Luďka, Pípu a na Vsetíně pak Jiříka. V autě pak plánujeme trasu kudy vlastně na tom kole pojedeme, byla jsem psychicky nachystaná tak na 70 km, ale pak z toho vzdušnou čarou na mapě vylezlo tak 15 km. Což bylo pozitivní

Vyjeli jsme nahoru, vyložily se kola a Dazul s Milanem vezli auto ke Strečnu. My mezitím zašli na kafčo páč venku byla ještě docela kosa. Vyšlapeme na vršek sjezdovek, výhled zatím žádný akorát do mraku, pěšinka úzká (občas se zachytávají pedály o její okraj), sem tam bahenka, namráza. Občas mi teda dělá problém udržet v pěšině rovnováhu, při sjezdech brzdím i očima, jednak mám docela sjeté špalky a v tom bahenku a na kluzkých kamenech to nebrzdí tak jak bych chtěla.

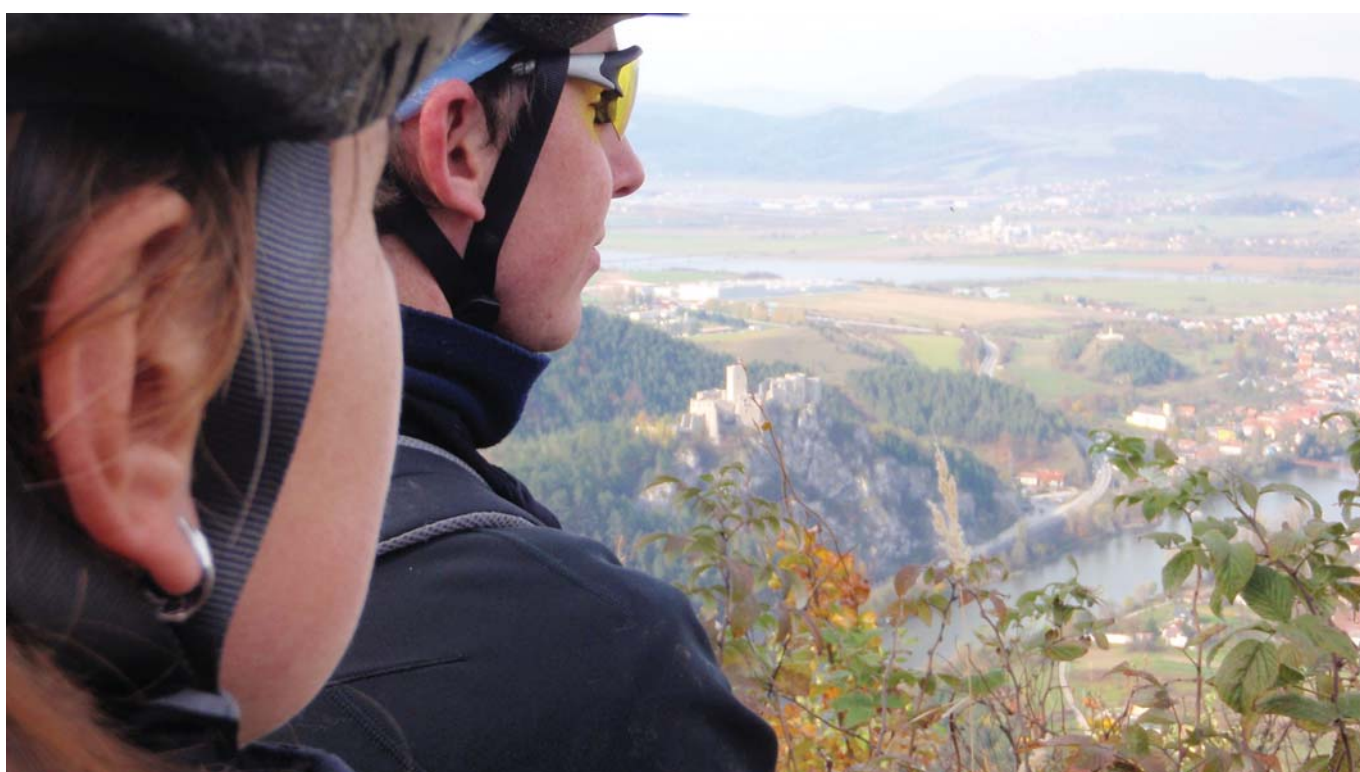
Chvilku jedeme, šlapeme při kole, neseme či tlačíme. Na Minčolu dáme sváču a tam taky potkáváme další cyklisty.

Pak začíná úsek, kdy Irča téměř neustále odhazuje kolo v dále. Nejdřív teda zapadla do díry, první to vypadalo, že udělá skoro stojku, ale pak z toho byl žabí skok. No, a pak občas odletěla do kosodřeviny a na zem. Výsledkem toho je tuším 10 - 15 modřin. Já mám jenom dvě a otřesenou hlavu, protože jsem si nevšimla, že mám v cestě větev a přímo jsem se majzla do hlavy, secvakly zuby a zatmělo se před očima, ale přilba to pojistila.

Náš výlet pak zakončíme u Strečna v Penziónu u Irči (se ani nepochválila, že má na Slovensku hospodu, dle toho nám taky pak poručila).

Svinica 2301 mnm 15.-17.11.2008

(Dazul) Na tuhle středně náročnou túru do Polska jsme vyrazili jen dva - Irča a já. Zatím co v klubovně se pařilo na počítačích, my se už pohybovali s bágly v dvoutisícové výšce z polské strany Tater. Věděli jsme, že budeme spát někde ve skále a že nebude lehké najít místo, kde bychom se vedle sebe oba dva vlezli. To, že nenajdeme místo na postavení stanu nám bylo jasné - ostatně, proto jsme jej s sebou ani netahali. Věděli jsme, že na noc musíme vystačit se spacákem, karimatkou a kosočtvercovou celtou.

Podvečer na hřebenu velkých hor byl úžasný. Všechno bylo zalito "krví" zapadajícího, pozdně podzimního, slunka. Mít s sebou dobrý (a těžký) foťák, udělal bych asi nejhezčí fotky svého života. Ale ten foťák jsem neměl a ty fotky jsem neudělal :-)

Rozbalovali jsme se už za tmy v poměrně strmém svahu velkých balvanů, asi 5 metrů od státní hranice Polsko - Slovensko.

Noc pod širákem, na skále, ve výšce 2050 m.n.m. byla parádně studená, ale naše spacáky vydrží i

větší chlad. Za to byla noc jasná a měsíc byl kousek po úplňku. Vysoké štíty tatranských kopců byly zality stříbrným svitem. Takhle nějak to muselo vypadat, když nám na instruktorské lesní škole před lety Mirko Vosátka líčil svoji roverskou noc na Triglavu. Po tváři mu tekly slzy, když na ni vzpomínal po více než 70 letech. A stejně tak to muselo vypadat, když hrdina povídky M. Nevrlého prožíval svoji Královskou noc. Ale o takové noci se nedá vyprávět - to se musí prožít.

Ráno jsme měli na celtě i báglu námrazu a před sebou skoro třístametrové stoupání na Svinicu.

(Irča) Tak jsem se zase nechala ukecat. A začalo to docela nevinně. Jako, tak a jestli bychom si nezajeli někam na víkend. A proč ne, říkám si, vypadnu, odpočinu si, přijdu na jiné myšlenky,... Nakoupili jsme mapy, průvodce a vyjeli směr Zakopané v Polsku.

Vše nasvědčovalo klidnému a pohodovému víkend. Lanovka je v provozu po našem příjezdu ještě asi ½ hodiny (nezvyklé, když jede Dazul) a tak jsme toho využili a nechali se vyvézt nahoru do 1986 m.n.m. Davy lidí se vracely na poslední sjezd dolů a my zůstali v horách sami. Nádherné počasí, ticho, fantastický západ slunce, tají se nám dech, fotíme, kocháme se. Začíná se stmívat a tak si hledáme místo na spaní. Zjišťujeme, že to nebude tak jednoduché. Široko daleko žádná rovinka, jen kameny a srázy. Jdeme už při čelovkách, začíná být docela zima. Jsou tu místa na přespání, na chodníčku, ale nad hlavou bychom měli docela slušné kamenné lavinové políčko. Jako spásným se nám zjevil placatý šutřík, na který se, když se zmáčkeme, vlezeme oba. Dazul udělal z kamenů hradby, abychom v noci nespádli ze srázu. No, uvidíme. Vaříme si čajík s chutí svařeného vína a zalézáme do spacáčků. Je kosa jak z nosa, nasazujeme čepice, teplé ponožky a já můj spacáček do -29 stupňů si ještě vytepluju zimní bundou. No, nebylo to vůbec špatné. Nafukovací karimatka izolovala od chladu i šutru (děkuji za narozeninový dárek) bundička ve spacáku hrála..., jen kdyby ten sráz byl alespoň o pár centáčků dál...

Slyším nějaké zvuky, otevírám jedno očko, pak druhé. To je pohled!! Vrcholky hor zalité sluncem,

které vychází někde za námi, jemná námraza na celtě, teplo ve spacáku – kombinace, při které se i ten největší materialista stává romantikem. Nechce se vstávat a rušit ticho ranního probouzení. Kousek od nás se přišli napást kamzíci. Pozorují nás, nejsme pro ně nebezpeční. Klidně se pasou, jen občas na nás vůdce stáda mrkne, jestli nezlobíme. Pomalu vylézáme z teplíčka a aklimatizujeme se na venkovní teplotu navlékáním větších vrstev. Vaříme náš oblíbený čajíček, snídáme. Prsty na ruku mrznou a tak je balení malinko pomalejší. Čekáme, kdy začnou proudit davy turistů, ale naštěstí se jim do chladného rána nechtělo a tak jsme pořád sami. Jen já a stádo kamzíků, slunce a hory, teplý čaj a milovaná bytost vedle mě. Moc takových ráň jsem nezažila, je mi nádherně.

Vyrážíme po značce k nejvyšší hoře této strany Polska – Svinici 2.301 mnm, podle ukazatele je to na vrchol hodinu. Hora je přímo nad námi, hodina se nám zdá moc. Stezka nás vede okolo hory do menšího sedla a odtud už i po řetězech nahoru. Tak už je nám to jasné. Na vrchol se opravdu po docela ostrém výstupu dostáváme za hodinku a kousek, který jsme spotřebovali na focení. Pořizujeme společné vrcholové foto, které Dazul hned rozesílá. Kocháme se okolní krajinou a vymýšlíme trasu. Vyhrává cesta kolem horských ples, skoro údolím, bez nějakého většího převýšení. Oklikou bychom se měli vrátit k autu, které jsme zanechali bez dozoru na hotelovém parkovišti.

Začínáme scházet dolů. Tak jestli se mi to nahoru zdálo prudké, tak dolů to bylo místy kolmé. Tady už nám nestačili jen řetězy, byly tu i stupně a chyty vytesané do skály. Být trochu mokro, nasněženo nebo mlhavo, byla by to stezka smrti. Za krásného počasíčka, které nás zatím provázelo, to byl s plným batohem jen docela drsný sestup. Hurá, už jsme dolů z těch skal. Už nás čeká jen krásná procházka podél jezer... Obědváme, vychutnáváme si sluníčko. Sušíme namrzlé spacáky a cely. Dazul vzal sebou jednu lahvinku Rulandy, tak ji načínáme. Dáváme si „skleničku“ a pořizujeme upomínkové foto. Víno je nádherně vychlazené, fakt moc dobré. Večer se těším na svařáček. Ale ne čajový, z vína. Koření jsme samozřejmě přibalili taky.

Procházka to byla, krásná taky, ale nevím, co bylo horší. Jestli slézání skal, nebo půldenní sestup po kamenných schodech. Začala se kolem nás převalovat mlha. Pronásledovala nás na každém kroku. Nejdřív nenápadně, plíživě, potom víc a víc až nás pohltila docela. Začalo drobně mrholit (znáte

to, na pláštěnku to není ale za chvíli jste mokří) a pod nohama začalo být trochu kluzko. Možná i tím, že byly místy ledové plotny. Docela nás to překvapilo, kdo by to v horách čekal, v půli listopadu. Scházíme kolem horských ples velkých, že by se na nich dalo plachtit. Dazul rozvíjí teorii lakomého vlastníka pozemku. Míjíme chatu, napojujeme se na zelenou značku. Objevujeme elektrický drát. Že by vedl k chatě? Dazul si neodpustí známou přednášku o hyzdění krajiny elektrickými dráty... Nakonec zjišťujeme, že je to lanovka, kterou se asi posílají do chaty věci.

Začínám cítit kolena. Vůbec se jim ty skoky po šutrech nelíbí. Za chvíli se k nim přidávají stehna, to asi jak jsem furt brzdila. Už by tu každou chvíli měla být cesta. Od ní bychom mohli dojít asi po dvou hodinách na pláň, kde chceme přespat a kde by podle Dazula měla být chata nebo přístřešek. Kdyby se jednalo o mě, já bych přespala už klidně i tady. Nožky bolí, už se mi nikam nechce. Jenže místo na spaní tu stejně není, tak šlapeme dál. Trošku jsme utekli mlze, ale sluníčko se neukazuje. Ty mraky jsou nějaké těžké.

Napojujeme se zase na červenou. Šlapu už jen ze setrvačnosti, už z toho nemám takový požitek. Za hodinu začínám protestovat a dívat se po místěčku na spaní. Není ještě moc pozdě, asi kolem 16:00, ale začíná se stmívat a já se pochodu po tmě bojím. V létě by mě to snad ani nenapadlo, tak brzo končit. Dazul se kupodivu ani moc nebrání. Mraky se ženou, mlha nás dohnala, a tak stavíme přístřešek. Jen z jedné cely, budeme se zase tulit :-). Vařím večeri, svařuji vínko, jsem docela příjemně unavená. Po setmění zalézáme do spacáčků. Po zkušenosti z minulé noci kolem sebe vytvářím ochranné vrstvy, ale za dvě hodiny jsem tak zapařená, že se to nedá vydržet. V rámci omezeného pohybu ze sebe sundávám co jde a vystrkují hlavu ze spacáku, abych se nadýchala čerstvého vzduchu. Mlžný deštěk se změnil v déšť a já zjišťuju, že mám u hlavy úplně mokry spacák. Přitulím se k Dazulovi a snažím

se usnout. Moc mi to nejde. Myšlenky, potvory, se pořád honí v hlavě. Poslouchám kapky deště dopadající na celtu. Teď znějí nějak jinak. Posunuju hlavu a – no jo, ono je to zmrzlé. Padají malé krupky, sněží. Je mi docela teplo a tak si chvíli nechávám zasněžit obličej. Je to příjemné. Krupky jemně štípkají a sněhové vločky hladí. Dazul si spokojeně pochrupkává. Začíná se mi chtít na záchod. Jenže se mi nechce vylézat ze spacáku – znáte to, ne? A navíc je venku tma a já se tmy bojím. Tak se přitulím zase k Dazulovi a snažím se na to zapomenout. Moc mi to sice nejde, ale po chvíli asi usínám. Někde, jakoby v dálce, se něco hýbe a mluví. Zjišťuju, že to Dazul vylézá ven, diví se, kde se vzal ten sníh, jde asi na záchod. Začíná svítat, ale mně se ještě nechce ven. Zůstávám ve spacáku, Dazul taky ještě zalézá a tak si vychutnáváme teplíčko.

Kolem 7:30 to už ale nemůžu vydržet, příroda je silnější. Vylézám. Pak i Dazul, vaříme teplý čajíček, snídáme ve stoje. Je pěkná kosa, všechno je zasněžené, není si kde sednout. Balíme, některé věci musíme zlomit, abychom je sbalili do batohu. Tak byly zmrzlé. Vyrážíme dál po značce. Jde se dobře, sníh ještě není moc klouzavý. Sněhová pokrývka před námi je netknutá, jsme první, kdo tady dnes jde. Je to docela pěkný pocit. Asi po hodině docházíme na planinky, na kterých jsme chtěli přespat. Chata nikde, ještě že jsme zůstali dole. Docházíme k rozcestníku a zkracujeme si trasu. Touto cestou bychom se měli dostat dřív k cestě a třeba se nám podaří něco stopnout. Dazul se totiž musí dostat brzy na Vsetín, protože tam má domluvenou nějakou schůzku s Marou a spol. Cesta, docela široká, udržovaná, je vidět, že je to docela frekventovaná stezka. Přicházíme na silnici. Sedáme si do čekárny a díváme se, jestli nám jede autobus. Nejede, to je překvapení. No nic, jdeme na stopa. Nechce se mi dlouho čekat, tak vytahuju jídlo (po zkušenostech z Rumunska). Dazul se na mě mračí, nic nechápe. Začínáme stopovat. Paráda, povedlo se, zastavuje nám autobus. Jídlo zase zafungovalo!!! Vysazujeme se na kruháči, autobus jede na opačnou stranu. Jdeme zase na zastávku a tentokrát máme štěstí. Autobus jede za 10 minut. Čekáme a necháváme se vyvézt k hotelu, kde máme auto. Ještě chvíle napětí, jestli bude auto v pořádku. Bylo. Házeme věci do auta a jedeme rychle pryč. Ve městě se zastavujeme utratit zbytek zlotých, které nám zbyly po čenži na parkovišti po zjištění, že lanovka nejde platit v eurech, a dáváme si v jedné nóbl restauraci šašlik s opékaným bramborem. Moc dobré to bylo. Nechali jsme tam všechny drobné jako tringelt, takže jaké nemilé překvapení na parkovišti, když nás přišli zkasírovat. Naštěstí bral i slovenské, tak jsme mu dali i poslední koruny. Pak už bez větších komplikací až domů.

Silvestr na Bařince 31.12.2008

(Irča) Sněhu moc není, tak ani nebereme běžky. Ještě že se nenaplnily předpovědi o holomrazech a něco málo stihlo nasněžit.

Vyrážíme ráno 31.12.2008, já, Dazul a Zdenda, na Bařinku. Cestou přibíráme Hanýska, Klamerku a Čítu. Pípa s Bobinkou a dětma, Marřou a Lenřou, jsou už taky na cestě. Chaloupka není moc promrzlá, protože den zpátky ji opustili naši členové z Polárky. Zatápíme, za chvilinku je krásně teploučko.

Chlapi jdou chystat ini-teepee a my baby s dětma chystáme Bařinku na příchod Nového roku. Chystáme dobrůtky na stůl, vaříme čajíček... Odpoledne si dáme všichni zdravotní procházku k buku. Zdenda, Marřa i Lenřa si vlezli i dovnitř. Je nádherně mrazivo, sníh křupe pod nohama, sluníčko právě zapadá. Nádherná procházka.

Promrzlí a příjemně unavení se vracíme zpátky. Smažíme staroroční bramboráky a chystáme novoroční hostinu. Šutry jsou už dost žhavé, tak chlapi jdou do sauny. Dokonce i Marťa našel odvahu. Vydržel celou dobu, je fakt dost dobrý.

Do půlnoci jsme se bavili hrou UNO, ve které exeloval Dazul. Tolik karet najednou naskládat s hned tak někomu nepodařilo. A ať měnil jak měnil, skoro vždycky jich měl nejvíc.

Nový rok jsme přivítali tradičně u ohýnku, pod širým nebem a obrovskými hvězdami, které jsou tak jasné a nádherné jenom tam, kde nejsou odlesky měst. Šampáňo jsme pili z hrnků a bylo nám krásně.

Oddílovka - Jak to začalo

9.1.2009

(Vojta) Přišel jsem mezi prvníma lidma s Fialkou. Pak jsem já a Fialka čekali na ostatní děcka až přijdou. Po nějaké chvíli přišly děcka a mezi nimi i Dazul s jakousi "divnou přepravkou". Jako obvykle jsme začali oddílovku. Po zahájení si vzal slovo Dazul a řekl nám, že dnešní oddílovka bude s názvem "JAK TO VŠECHNO ZAČALO". Z počátku jsme měli problémy s "dataprotektorem", chvíli stávkoval, ale Pavuk ho nakonec zprovoznil. Poté Dazul pronesl řeč proč jsme se tu vlastně sešli a spočítal naši účast. Po proslovu nám dal kontrolní otázku, něco vtom smyslu, kde byla první klubovna, nebo kdy začala fungovat ŠESTKA Kateřinice. Už si nepamatuji kdo dostal první tužku s logy ŠESTKY, ale asi Fanta. Pak nám Dazul pustil video. Po krátké ukázce, nám dal Dazul další otázku! Taktéž za tužku. Dlouho jsme přemýšleli, ale nakonec jsme na to přišli. Dazul poslal kolovat na ukázkou pár oddílových CDček. Znova pustil nějaké videa z druhého tábora, stihl nám dát ještě pár otázek a dokonce jedna byla i za CD s nahrávkami ŠESTKY! Poslal kolovat dokumentaci výtisků ŠESTÁKU. Poté se oddílovka ukončila a šli jsme domů.

(Dazul) Byl jsem pozván na oddílovku ŠESTKY, abych se pokusil zaujmout nynější členy povídáním na téma JAK TO ZAČALO, tedy - jak se stalo, že se na malé valašské dědině zrodil skautský oddíl. Očekával jsem podobnou iniciativu za cca čtvrt roku, kdy bude oddíl slavit 12 let od svého založení, a tak jsem byl dost zaskočený, že je po něčem takovém poptávka už v lednu. Ale takovéto prosby se neodmítají. Zvláště pokud vlastní paměť ještě jakž takž slouží. A protože věřím tomu, že „Kdo nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat“ i Krylově „Úloha osobnosti v dějinách sestává prakticky z ochoty dotyčné osobnosti zemřít nebo nechat se zabít dříve, než stačila odvolat.“, snažím se v rámci svých možností uschovávat všemožné fotografie, stará čísla oddílových ŠESTÁKŮ, oddílové vývěsky, videozáznamy z činnosti, .. Zapátral jsem ve svém archivu, dlouze přesíval události (úspěchy i průsery), vybral z toho necelou desetinu (aby to nebylo dlouhé a nudné) a poskládal to chronologicky a připravil si prezentaci fotografií i videozáznamů. Propojil to hrou, která měla udržet přítomné při vědomí, z oddílových propagačních předmětů připravil odměny, ... A věřil, že to snad někoho zaujme.

V dubnu 1997
byla skautům
zapůjčen byt
v domě č.p.225,
který si upravili
jako svoji klubovnu
a využívali ji
především
při špatném počasí.

V dubnu 1997
byl naší obci založen
"na zelené louce"
skautský oddíl
ŠESTKA

(Dazu!) Několik fotek, které provázely mé povídání o tom jak ŠESTKA vznikla, co její vznik provázelo, s čím se zpočátku musela potýkat, kdo patřil mezi první členy oddílu, v čem se oddílu dařilo s v čem ne, kdo ŠESTCE v začátku pomohl a jak, ...

1.5.1997
6.oddílová schůzka

19.6.1997
13.oddílová schůzka

19.6.1997
13.oddílová schůzka

19.6.1997
13.oddílová schůzka

23.-24.2.2002
zimní výprava

22.2.2002
oddílová rada

16.-17.2.2002
zimní bivak na Malé Fatře

Dne 13.července 2004 zahynul při pokusu o záchranu lidského života Spídy - Jan Uličník.

In memoriam mu bylo uděleno nejvyšší skautské vyznamenání "Za čin junácký".

Od léta 2005 začala ŠESTKA se stavbou svého "srubu" v Dinoticách. Všechny práce byly provedeny členy oddílu. Oddílová základna poskytuje skvělé zázemí při táborech oddílům s mladšími členy.

(Kája) To mi tak jednou přišla SMSka jestli bych mohla napsat článek do ŠESTÁKU. Tak si říkám jo, to bych mohla. O čem pak to jenom bude? Hmm 9.1.2009 ?... jo už vím, to byla oddílovka. A ne jen tak ledajaká oddílovka, to byla jedna z nejlepších, na kterých sem byla! Přišli jsme (Mája a já) do Březin, ale nezamířili do klubovny, ale do hlavní místnosti. Za chvíli dorazil Dazul i s veškerým vybavením. Rozvinulo se plátno, zapnul počítač, my jsme si připravili ležení a mohlo se začít. Na úvod nás Dazul seznámil s tím co má v plánu dělat nebo spíš říkat a pak: no pak říkal. Všechno možné o tom „Jak to všechno začalo“. Dozvěděli jsme se např. to, že ŠSTKA byla založena v dubnu 1997, a že to bylo pro to, že Dazulovi chyběla stálá parta se kterou by mohl kdykoli někam vyrazit. Součástí povídání byly také otázky, které pokládal a za správnou odpověď byla udělena šestkařská propiska. Ve hře bylo také jedno CD s písněmi nazpívanými našimi vůdci (doufám, že je to pravda :-[), to získala Verča. Poslechli jsme si písničku „Až uvidíš...“ , která byla použita jako PFko myslím, že 2001. Podívali jsme se na nějaké pěkné videa a fotečky z „dávné minulosti“, zeptali jsme se na nějaké otázky a i když se to nezdálo, bylo už čtvrt na sedm. No a tak (pro mě) bohužel skončila tahle úžasná oddílovka. My jsme se nechaly odvézt s Irčou a tak celkově se to rozprchlo. Kdo jste tam byl tak to máte opravdu štěstí a kdo ne no je mi to líto za vás. Ale podle mě se takováto akce ještě několikrát uskuteční. Tak doufám, že se tam za těch dalších 12 let uvidíme!

(Jura-Dick) Po mnoha letech, kdy mi termín K2 kolidoval s jiným programem, to letos vyšlo se zúčastnit. Dazul mi řekl, že se mnou počítá do družstva, protože s invalidou nikdo nechce jet.

To já zas s invalidou jedu rád, protože znám jeho kvality a upřímně řečeno, když jedeme spolu, zpravidla vyhrájeme. Odjezd byl od Hypernovy v 8:15. Musel jsem však počkat do 8:45 na 2. auto a tak jsem si na 20 min zahrál na bezdomovce v Hypernově (venku bylo -10 st.). Jízda na Třeštíku proběhla bez problémů, akorát Irča s Anitou se pozastavovaly nad tím, že jedeme nějak dlouho a že to budou muset jít na běžkách nazpátek. Řekl jsem jim, že nazpátek po hřebeni je to rozhodně rovnější než klikatá cesta autem do Karlovic. Zdálo se mi, že jsem je uklidnil. Start v 10 hod na Třeštíku se vydařil za přítomnosti i několika fotoaparátů.

Naše taktika s Dazulem byla jasná. Já se odpojím na Polanu, kde opravím zámeček na elektroměru a zkontroluji základnu, Dazul se dostane se svými šrouby do tempa, já se připojím a hurá do Kateřinic. Taktika to nebyla pro začátek nejlepší, neb jsem Dazula dohnal až za Cábem a to jsem

Sedmdesátakilometrová trať prověří běžkařům fyzickou

Velké Karlovice, Kateřinice/ Vyzkoušet si svou fyzickou výdrž a odhodlání mají už zítra možnost všichni milovníci bílé stopy na Valašsku.

Vsetínské skautské středisko totiž opět pořádá vytrvalostní přejezd na běžkách z Velkých Karlovic do Kateřinic. Akce dostala jméno K2, a to nejen kvůli počátečním písmenům názvů startovního i cílového místa. „Chtěli jsme tím zároveň připomenout náročnost závodu, který symbolický přirovnáváme k výstupu na nejvyšší světové hory, které nesou stejné označení,“ vysvětlil hlavní organizátor přejezdu Pavel Drábek.

Přejezdu se může zúčastnit kterýkoliv běžkař. Povinnou výbavou je kromě nezbytných běžek zejména mobilní telefon. „To kvůli bezpečnosti.

Jezdí se ve skupinkách po dvou či třech lidech. Nebude chybět ani doprovodné vozidlo,“ poznamenal organizátor.

Společný start je naplánován na devátou hodinu ráno z místa zvaného U tabulí v Karlovicích, cílovou stanicí je o bezmála sedmdesát kilometrů dál položené Dětské bezbariérové centrum Březiny v Kateřinicích.

„Za desetiletou historii akce se ještě nestalo, že by přejezd dokončili všichni zúčastnění,“ upozornil Drábek. To však podle něj není hlavní účel. Důležité je vyzkoušet si své možnosti a užít si den na běžkách.

Pro vytrvalce, kteří dospějí až do cíle, jsou připraveny drobné upomínkové ceny a diplomy. **(mib)**

(VALAŠSKÝ DENNÍK 9.1.2009)

musel odepsat veškeré zastávky a jakékoliv občerstvení. Ale závod je dlouhý a v druhé části už jsme jeli společně. V tuto chvíli jsme již nechali všechny soupeře za námi.

Cesta do Jablůnky byla výborná, parádní sjezdy po zasněžených loukách, krásné výhledy, soupeři v nedohlednu. Na Prženské paseky to bylo jako vždy zdoluhavé a trochu nudné, ale zvládli jsme to, no a již za tmy jsme vystoupali na Chladnou a opět krásnými sjezdy až do Kateřinic.

V cíli nás nikdo nevítal, protože jsme přijeli první a invalida Dazul a já jsme opět vyhráli. Za slabou hodinku dorazil Miris s Ludou, Anita s Irčou s autem z Cábů, předali jsme si s Dazulem za blesků fotoaparátů diplomy, poplácali se po ramenech, občerstvili se, poseděli a ve večerních hodinách se všichni rozjeli do svých domovů.

(Tucek) Dne **17.ledna 2009** jsem sám podnikl dlouhou cestu do Spojených států Amerických a to konkrétně do státu Kalifornie a města Los Angeles. Odlet jsem měl z Vídně do Londýna v sobotu brzo ráno. Jelikož letadlo z důvodu nepříznivého počasí nabralo zpoždění, nestihl jsem letadlo z Londýna do L.A. a proto jsem musel v Londýně počkat na další. Teď mě čekal dlouhý let. Plných 12 hodin. Do L.A. jsem doletěl kolem odpoledne, ale hnedka na letišti si mě odvedlo imigrační a místní Policie mě držela hodinu na služebně. Pak mě dali razítko do pasu se vstupem na půl roku pobytu a propustili. Tak to nejhorší jsem měl za sebou. V hale už na mě čekal trenér Radek, který letěl do státu už týden před tím. Já měl letět už s ním, ale byly problémy s vízem, tak jsem musel týden počkat. A prý už je bezvízový styk. Taku figu borovů hihi. Ale to je na delší povídání. Tak pojďme dál. (sobota) No, ono totiž já jsem zažil ty soboty hned dvě. Časový posun dělá kouzla. S Radkem jsme si vypůjčili na celý pobyt auto protože bez auta v tak velké zemi nemáte šanci. Zvlášť když chcete cestovat. Hned první víkend jsme si to namířili kolem pobřeží Pacifiku do San Franciska. Cestou jsme se stavili u pláže, kde se slunili rypouši. Něco tak úchvatného jsem ještě neviděl. Radost netrvala dlouho. Místní Ranger, který zrovna projížděl kolem si nás i turistů kolem všimnul a slušně nás vykázal z pláže. Je fakt, jsme byli nezvaní hosté. Proto se omlouváme a mizíme. Cesta do San Franciska nám trvala 7 hodin. Byla to úmorná, ale krásná cesta, skrývající krásu pobřeží. Do samotného San Franciska přijíždíme až kolem deváté v noci. V Americe je zakázané spát v autě, proto parkujeme a odlehlém parkovišti vedle místního supermarketu a zabalení do spacáku a nohami na palubní desce auta, usínáme.

(neděle) Ráno nás probudil městský ruch, ostré slunce a lidi, co chodili nakupovat. Proto se rychle pakujeme pryč. Autem jedeme na The Golden Gate. Je to nádherný most gigantických rozměrů. Z něj vidíme jak spojuje záliv, vidíme město ještě v oparu a v dálce v zálivu se krčí známá bývalá věznice Alcatraz. Ano, přesně ta, ze které prchal Copperfiel.

Ještě pár fotek a pomalu se vracíme k autu a jedeme zpátky do Los Angeles. Po cestě se ještě kochám okolím.

(pondělí až čtvrtek) Třikrát denně trénink z těmi nejlepšími na světě. Mezi tréninky odpočíváme na pláži v Santa Monice a nebo trávíme čas na internetu. Také využívám volna a dělám nákupy dárků. Počasí je super. 20 až 30 stupňů není problém. Jednou nám i trošku na večer sprchlo.

Ve čtvrtek jsem pozván k Robertovi, příteli ze Vsetína, na oběd. Robert žije se svojí manželkou v Americe už 11 let. Má pro nás překvapení. Jdeme do Sushi baru na japonské a mořské speciality. Paličkami nabíráme všelijaké potvory do pusy a bavíme se o všem možném. Hlavně jak je u nás a jak žijeme a tak. Pak u Roberta doma padne nějaká ta sklenička jde se spát. Ráno nás čeká dlouhá cesta do Nevady a města Las Vegas. Města pozlátka a hazardu.

(pátek) Vstáváme kolem deváté ráno a vyrážíme. Do Las Vegas přijíždíme až na večer. Jsou to dlouhé vzdálenosti, tak není divu. Samotné město nás zdravilo už od samého počátku, kdy už z dálky svítil horizont. Přijíždíme, kdy je město, jak se říká, v plném proudu. Procházíme kasína, bary, taneční parkety, místní obchůdky s sapinami. Míjíme hudební produkce, jako např. Bon Jovi Rewival atd. Usedáme v jednom z tisíců kasín do baru a za 6 dolarů si dáváme pivčo. Prý, jak říkal Radek, musíme nasát atmosféru. Vytahuje ještě dolar a sází do místního automatu. A kupodivu vyhrává 12 dolarů. Já to nezkouším. Chci mít štěstí v lásce.

Říkám si, že pro dnešek už stačí a tak odebíráme k autu. Hodiny bijí půlnoc, ale venku je světlo, že by se dalo klidně i číst. Tolik světla a energie...a úplně zbytečně. Procházíme krásně nasvětlené ulice

a místní kasína. Potkáváme i žebráky. Je to paradox, ale je to tak. Autem ještě projíždíme pár ulic a zase uleháme, schovaní na nerušeném místě. Těším se na zítra. Na Grand kaňon.

(sobota-neděle) Ráno řídím já. Po cestě se stavujeme na kafe a snídani. A vyrážíme po historické silnici ROUD 66 do státu Arizona. Projíždíme velké území arizonské pouště a mímíme indiánské rezervace a obydlí místních indiánů. Někteří žijí v bídě, jiní zase vlastní třeba kasína a nebo letiště. Mímíme i pozemky kmene Navajo. Radek spí a já řídím a kochám se. Občas nenápadně zastavím a udělám pár fotek. Je to i obrana proti únavě, která se dostavuje monotónní jízdou. Cesta dlouhá a hlavně stále rovná. Kolem poledne přijíždíme do rezervace a u vstupu do Grand kaňonu musíme zaplatit vstup 25 dolarů. Máme to na celý týden i s autem. Ale tak dlouho tu bohužel nebudeme. Nevím, co dál napsat protože to, co jsem viděl, se slovy popsat nedá. Tak snad vám napoví fotečky! Každopádně je to zážitek na celý život.

Další cesta nás čekala do městečka Sedona, kde jsem v místních indiánských obchodech dokoupil zbylé dárečky pro přátele. Proběhali jsme i místní nádherné červené skály, které byly dominantou tohoto kraje a symbolem města. Den se chýlí ke konci a dnešní noc budeme trávit na Motelu ať si taky užijeme komfortu. Ráno vstáváme a vracíme se do L.A., do kterého se vracíme až v pondělí odpoledne. A na večer stíháme trénink.

(Pondělí-čtvrtek) – a zase trénink 3x týdně a ve čtvrtek odpoledne balení, fotka s přáteli a poslední noc na Motelu. Stíháme se ještě projít po Hollywoodu. Na závěr nás Robert pozval k sobě domů na večeři. Od jeho manželky Aničky se učím dělat Sushi. A to si ještě stíhám hrát s jejich synem Filipem a čučet na DVD.

(pátek) Odlet domů.

(Irča) Před Dazulovou operací jsme chtěli udělat ještě nějaký přejezd hor na běžkách. Rozhodli jsme se pro Jizerky - no, jen nevím, proč se jim říká hory. Srovnám-li to s horami u nás, je to absolutní rovina. To už cesta na Troják je větší makačka. Ale měla jsem nové narozeninové běžky a tak jsme je museli otestovat na „netradičním“ povrchu.

Ubytování u Miloše a Evy Zapletalových je vždy velkým zážitkem. Eva je tak úžasně nabitá pozitivní energií, že dvě hodinky v její blízkosti mě nastartují na několik dní. Vstřebávám její optimismus a radost ze života a jen doufám, že to, co ve mě zůstane, jí neubude.

Ráno vyjíždíme kolem osmé na cestu. Letos jsme se rozhodli jet na opačnou stranu Jizerek. Snad tam bude míň lidí. Vyrážíme z Jizerky po Velké jizerské louce a děláme okruh podél řeky Jizery, kolem Pytláckých kamenů a po hřebenu zpět. Ráno ještě na trati moc lidí není, místy jsme si prošlapávali cestu.

Zajeli jsme do míst, kde bychom se v létě nikdy nedostali. Na rašelinistiště, do rezervace. Místa, která jsou během roku nepřístupná, teď, pod pokrývkou sněhu a na běžkách, docela snadno průjezdná. Vychutnáváme si netknutou přírodu, jízdu mezi stromky kolem rašelinových jezírek, netknutou bělost čerstvého sněhu, nádherné meandry řeky Jizery.

Zkousím do jednoho nezamrzlého jezírka strčit hůlku, zajíždí pěkně hluboko. Spadnout bych tam teda nechtěla. Na jednom místě jsme museli překročit potok po kládě, na kterou byl napadaný sníh. Ani se nám nechce vrátit zpátky na cestu.

Brouzdáme a kocháme se, fotíme. Co snímek, to nádherný záběr. Poobědváme u posedu, teplý čaj s příchutí svařeného vína nám přijde vhod. Chuť ani vůně už nejsou tak intenzivní jako v Tatrách, ale to nevadí. Napojíme se opět na cestu, lidí znatelně přibylo. Kloužeme se po horských rovinkách. Pokud to jde, uhýbáme z vyšlapané cesty a jedeme mimo stopu. Míjíme Pytlácké kameny. Opět fotíme, pořád je na co se dívat. Zamrzlé stromy bez listů rostoucí ze skály, namrzlé kameny mají zvláštní barvu.

Chvilku se tady zdržíme. Pak už to máme k autu kousek. Nesmí chybět malé občerstvení v místní hospůdce. Mám ráda neformální a rodinné podniky, ale tenhle byl teda drsný. Číšníci na sebe pořvávali přes celou hospodu, kuchař z kuchyně vykřikoval, že se na to může... že už nic nemá a nebude vařit a na završení všeho při objednávce kafe s mlíkem mi donesli mléko v půl litrovém hrnku. Nebylo to špatné, takové nezvyklé.

Večer ve společnosti Evy a Miloše zase naprosto úžasný. Povídali bychom si určitě dlouho, brzké vstávání nás však zahnal do postýlek.

Zapletalových „ostrov“ (druhý byt doslova přeplněný knihami, do kterého chodí Miloš pracovat) byl naším dočasným domovem. Prohlídnout si jeho knihovnu znamená strávit hodiny jejím probíráním a listováním.

Ráno opět vyrážíme do stopy. Tentokrát jen na Jizerskou magistrálu. Stopa je tu projetá frézou, pouštíme se po ní. Dovede nás k zamrzlé přehradě. Hádejte, kdo si šel první zkusit pevnost ledu. „jen mě vyfotíš a hned půjdu...“ sibovaly jezinky... No jasně, když byl v půli přehrady a neměl se k návratu, vydala jsem se za ním. Jeli jsme pak podél břehu, moc pěkné.

Pak už honem k Zapletalům na obídek (lusky ve smetanové omáčce s knedlíčkem). Po obědě jsme si jeli vyzvednout 1000 knížek, které našemu středisku a všem dobrým lidem věnoval Miloš Zapletal. Jedná se o čtyři tituly z edice Skautských pramenů. Budou to nádherné odměny, těšte se.

Skautský ples na zámku XII

14.2.2009

(Čeči) I letos jsem na plese vystupovala v roli hostesky. Laduš šla též a tak jsme se domluvily, že dojde k nám, kde provedeme kadeřnické a kosmetické úpravy :-). A už bylo načase jít na bus. Pak ještě vyšlapat ten už dobře známý kopec k zámku a jsme tu. Dorazily jsme něco po páté hodině a na chodbách se to už hemžilo procházejícími, přemísťujícími, pracujícími lidmi a přípravy na ples byly v plném proudu. Odložily jsme si věci a dostaly jsme na starost nějak pěkně vyzdobit nástěnky fotkami. Pustily jsme se do práce a šlo nám to docela dobře, až na to, že sa proti nám všechny špendlíky spikly. Nakonec to skončilo 2 : 1 pro nás a nástěnky byly hotové včas:-) Ručičky na hodinách se neúprosně hnaly vpřed a už byl čas jít se převléknout. Lada měla být u vstupného a ostatní hostesky se seřadily u dveří a čekaly na příchod hostů. Zanedlouho už přicházeli první hosté. Hostesky je začaly odvádět do sálu a protože jich bylo hodně a všechny chtěly provázet hosty, nechala jsem jim tuto činnost na starost a rozdávala jsem ke vstupenkám propisky s logem. Přicházeli další a další hosté, sál byl brzy naplněn a ples mohl začít. Za chvíli byl už ples v plném

proudu, hudba různých žánrů nenechala nikoho dlouho na židli sedět a parket byl brzy zaplněn tančícími, pohupujícími se páry. Kolem půl desáté přišlo na řadu vystoupení taneční skupiny Beatles, která to pěkně rozjela a podle mě to bylo nejlepší vystoupení večera. Hned po vystoupení jsme začaly prodávat tombolu, kus za 5 Kč. Zájem byl velký a bralo se rovnou po 10 a 20 kusech... Že by všechny tak lákalo vyhrát mega balení Pampers plenek, kterých tam bylo hned několik? :-) Téměř rychlostí větru byla tombola vyprodána a šťastní výherci se shromažďovali u svých výher. Poté se opět rozezněla hudba a znovu se tančilo, jedlo a pilo. Ve volné chvíli jsme se s Laduškou na parketě taky pěkně provětraly a bylo to fajn :-) Následovaly ještě další vystoupení a také vyhlášení tipovací soutěže, která zněla: Kolik lahví vína se vleze do batohu našeho plesového moderátora? Docela mě zaujalo a zároveň i pobavilo, že na tipovací lístek měl tipující uvést i mino jiné číslo své boty:-) V pekle to taky pěkně žilo a fronta na míchané nápoje (mimoходом mooc chutné) se zdála být nekonečná. Raz za čas jsem s táckem (i bez tácku) a úsměvem od ucha k uchu obešla stoly v sálu a posbírala prázdné sklenice a láhve. Bylo to fajn, protože člověk mohl něco dělat :-) Hodina značně pokročila a někteří hosté už odcházeli. Stále tu ale bylo ještě dost dobře bavících se lidí a dokud hudba hrála, tak se tančilo. Pozdě v noci tak okolo 3 se většina hostů, kteří ještě zůstali, přesunula do pekla a hlavní sál jsme začaly pomalu uklízet - sbírat prázdné sklenice, obaly a vše, co přišlo odnést. Potom jsem se aj s Laduškou přemístila do šatny a odcházejícím hostům jsme vydávaly kabáty, bundy, šály, igelitky a všecko to ostatní, co tu měli odložené. Někdy to bylo docela náročné najít tu správnou igelitku, protože systém ve věcech tu dost chyběl a na začátku plesu jsme to tu my neukládaly, ale nakonec jsme vždycky tu správnou igelitku našly. Tak kolem půl 5 tu zůstala už jen skupina organizátorů a my jsme šly ještě poskládat ubrusy a porovnat židle v sálu. Někteří byli teda pěkní „čuníci“, říkala jsme si v duchu, jak jsem viděla ty promáčené, červené a dokonce i černé ubrusy. Tak asi každá větší zábava se tomuto nevyhne a vždycky se podaří něco rozlít. Asi tak v 5 ráno jsem se divila, že ještě chodím, nohy mě bolely jak čert a chtělo se mi strašně spát. Nejdříve se ale musely odvézt všechny věci a tak jsme se všeci, co jsme chtěli jet s Mikym, sešli v šatně, kde jsme čekali a čekali. Fanta pouštěl z mobilu furt jakési „prý super“ písničky, ale mě tak super nepřišly. Konečně bylo všecko odvozené a přišla řada i na nás. Pobrali jsme svoje věci, namačkali jsme se všeci do Mikyho auta a jeli jsme. Cesta byla docela zábavná, zvláště dokud s námi jel Cvrček. Miky se pak nepochopitelně divil, že jsme všeci tak ticho a že spíme. No, vážně už se mi ani mluvit nechtělo a to je u mě docela výjimečné :-) V pul 7 ráno jsem byla konečně doma a už ani nevím jak, ale podařilo se mi vyčistit si zuby, převléknou se a pak koonečně to příjemné žuchnutí do postele a chhrr- brr :-)

(Pípa) Předpověď počasí nic moc, lavinová 3 a nejistá účast – tak to byla páteční vyhlídka na zimní přechod Malé Fatry. Když si z Dazulem voláme říká: „jeďu, i když bych měl jet sám, za jakéhokoliv počasí. Na místě uvidíme co a jak“. Přesvědčil mě.

V sobotu vyrážíme až v 8:30, Dazul má běžky backcountry, já skialpy a oba sněžnice. V Šútově na parkovišti jsme asi v 10:45, teplota -30C, přezouváme se, dobalujeme batohy a vyrážíme směr Šútovský vodopád. Sněhu je překvapivě málo jen asi 50cm prašanu. Za Chatou pod vodopádem

se z cesty stává úzká pěšina a po cca 1,5km nalézáme raněnou srnu přímo na cestě. Leží tam už několik dní a tak voláme Irči, aby našla na internetu kontakt na Polovnicků stráž. U Šútovského vodopádu dáváme lehký oběd a nastupujeme do koryta potoka. Musíme ho několikrát překonat, než se dostáváme ke skoku do soutěsky. Napřed skáče Dazul, pak shazuju věci a skáču já. Potok není zamrzlý, je tu spousta popadaných stromů a taky hromady sněhu od malých lavin. Další 100m se ukazuje jako velmi náročných. Lezeme je (za chůzi to označit skutečně nelze) asi 1 hodinu. Napřed musíme vybrat trasu, pak přeleze jeden, přesuneme věci a pak druhý. Takto se vpřed posunujeme metr za metrem. Konečně se dostáváme k vodopádu, který je taky jen částečně zamrzlý. Tady je také výrazně více sněhu a tak lezeme v prudkém kopci v hlubokém prašanu kolem padající vody. Na horní hraně vodopádu se musíme dostat do koryta, protože jinudy to nejde. Opět zafunguje kyvadlo a postupně přesunujeme věci i nás nad tuto kaskádu.

Vypadá to, že nás čeká travers nad potokem. Dlouho jsme si to neužili, protože koryto se zužuje a musíme na dno. Popadané stromy, které jsou nedostatečně zapadané sněhem nám dělají stále větší potíže. Nedá se po nich jít, protože nejsou vidět, a vrstva prašanu nás ani na sněžnicích neudrží. Neustále se propadáme do hlubokých děr. Po dalších 100m se rozhodujeme změnit plán a začínáme stoupat kolmo vzhůru z tohoto neprostupného kaňonu. Sněhu na svahu opět notně přibýlo a v 45-50o stoupání jsme nad pas v prašanu. Náročný výstup o kterém nevím jak je dlouhý nás dokonale prověřil. Šnečí rychlostí stoupáme a stoupáme. Je jasné, že se musíme dostat až

nahoru, protože stan nemáme a ani by ho nebylo kam postavit. Začíná se šerit a já mám pocit, že mi svítí čelovka v batohu. Je to tak a Dazul ji zrovna vytahuje, protože už není nic vidět. Probíjíme se lesem v šíleném kopci, já prošlapuju cestu a vybírám ji tak, abychom prošli z lyžemi na batohu. Občas zavadím o větev nad sebou a okamžitě mám za krkem obrovskou hromadu sněhu. Mám žízeň – možná protože jsem nachlazený, ale mám žízeň. Živočišnou, mučivou žízeň. Každým krokem musím myslet na čaj. Horký čaj, čaj, čaj, čaj ... Jak stoupáme, začíná se vyjasňovat a pozorujeme skrz větve první hvězdy. Dazul, optimisticky tvrdí, že vidí hvězdy tak nízko, že už musíme být nahoře. Já teda nic nevidím a hrabu se vpřed. Teplota klesá, a i přes to, že se potíme, začíná namrzat obličej. A pak radostný okamžik - zhasínám čelovku a za stromy před námi je vidět pláň. Jsme nahoře. V okamžiku, kdy stanu na vrcholu je jasné, že jsme se radovali předčasně. Stojím na ostrém hřbetu, který přede mnou padá do dalšího údolí. Musíme nahoru a doleva. Dazul přebírá vedení, ale ne na dlouho. Ujíždí mu noha a padá po zádech ze svahu dolů. Zastavuje se zády o strom a s nohama hodně vysoko. Chvilí mu potrvá, než se překontroluje a vyleze. Já vidím za stromy pláň a tak jdu napřed. Teď jsme po šíleném výkonu už skutečně nahoře. Vlevo pod námi jsou Mojžišové prameny a dole Šůtovský vodopád, nad námi se tyčí Hromové a vpravo přes údolí svítí do tmy Stoh. Je jasná noc a od sněhu s odráží bledý svit hvězd. Jsme daleko od civilizace a odměnou je úžasná obloha posetá nespočtelným množstvím zářících hvězd. Je dobře, že jsme se vybodli na předpověď počasí, protože toto jsou okamžiky, které stojí za – čaj. Horký čaj. Mám šílenou žízeň. Ale musíme dál. Chceme najít salaš, která tu někde stávala a tak šlapeme po úbočí Hromového. Tam se skrývá před lavinami chráněné místo a snad i ta salaš. Po dlouhém hledání je jasné, že salaš nenajdeme, vybíráme rovinku na spaní a začínám vařit čaj. Dazul se jde ještě podívat, jestli tu salaš přeci jen nenajde. Vrací se, až když se vaří voda na polévku a musel jsem se hodně přemáhat, abych mu nechal čaj, horký čaj s šumivým céčkem a cukrem, který jsem uvařil jako první. Začínáme stavět bivak, protože na záhrab je málo sněhu. Byl to vlastně takový hrobeček, který jsme přepažili lyžemi s hůlkami a přikryli igelitem a celtou a na to dali četinu. Měl jedinou konstrukční vadu a to byla malá výška. Vařím ještě čaj na ráno a

Dazul začíná zalézat do bivaku. Rychle uklízím všechny věci a už se soukám do spacáku. Po chvíli zahřívání se dívám na hodinky. Je 00:03.

Ráno se budíme v 6:45 venku je už světleji. Ještě několikrát upadneme do spánku, než začneme dělat přípravu na vylezení. Boty do spacáku a rozehrát, rukavice taky. Dazul hlásí, že je modrá obloha svítí sluníčko. To víš že jo – na to ti neskočím - to vidí přes igelit se sněhem a vrstvou četiny. Vylézá jako první a hlásí že je to tak. Bourá mi střechu nad hlavou, abych mohl lépe vylézt.

Má pravdu, obloha je vymetená, nikde ani mrak. Sluníčko svítí a hory kolem se třpytí a lesknou v celé své kráse. Jdu vařit čaj. Bomba je zmrzlá a vařiči se moc nechce. Děláme fotky, spoustu fotek. Takové počasí a ještě v zimě jsem tu zažil snad jen jednou. Ještě jsme uvařili polévku s chlebem. Balíme věci, uklízíme po sobě a vyrážíme vzhůru po úbočí Hromového. Tam vlevo to nevypadá tak hrozně, tam by to šlo. Neboříme se hluboko, Dazul to jde na běžkách s tuleními pásy, já jdu na sněžnicích. Úseky po kterých si musíme dát oddech se zkracují. A zase je tu žízeň. Čaj, čaj, čaj. Co krok to představa horkého čaje s medem a citrónem. Čaj, čaj, čaj. Konečně na plošince děláme pauzu, vytahuji termosku a dělíme se o čaj.

Ještě nám chybí tak $\frac{1}{4}$ k hřebenu. Dnes aspoň víme co nás ještě čeká. Včera ve tmě a v lese jsme ani netušili, protože hra stínů a odrazů nás dokonale mátlá. Dostáváme se na hranu hřbetu, vpravo nad námi se tyčí Hromové a otvírá se nám výhled na Chleb, pod který musíme traverzovat. Nahoře se rojí skialpinisté, kteří sjíždí z Chlebu a zase šlapou nahoru. Travers je mnohem delší než jsme odhadovali a na hřebínku přímo pod Chlebom jsme za hodně dlouhou dobu.

Pod námi se objevila Chata pod Chlebom, cíl našeho snažení. Sundávám tulení pásy a sjíždím k chatě. Dazul měl náskok a při mém příchodu je už na stole horká polévka a kofola. Horký čaj to sice nebyl, ale za cokoliv na pití jsem byl velmi rád. A teď už nás čeká jen sjezd dolů do Šútova, napřed po neupravované staré sjezdovce a pak lesníma cestama. Já si freeride na lyžích užívám a Dazul to má mnohem horší. Přejede sjezdovku a zmizí v lese, pak to samé, ale na opačnou stranu. Když je zle dá tyčky mezi nohy a už předvádí valašský drtivý styl. Neplánovitě jsme se ještě prošli lesem, kde jsme sebou oba švihli.

Pod lesem zahýbáme na zelenou, která nás má dovést do Šútova. Dazul bude chvíli odpočívat a tak si беру klíče od auta a jedu napřed a pokud to stihnu, tak se autem vrátím zpět a naložím ho po cestě. Tato značka končí v jiné části dědiny, než máme zaparkované auto a tak musím ještě 2km pěšky po cestě. U auta se rychle přezouvám, nakládám věci a musím požádat o zatlačení, protože si auto sedlo do ledových dolíků a nechce se mu ven. Dazula potkávám u konce zelené značky, ukládá věci do auta a plynule pokračuje dál – teď už k domovu. A zase ten čaj. Mám šílenou žízeň. U benzinky kupujeme flašku čaje a na jeden záťah jsem vypil asi třetinu. Domů dorážíme za tmy

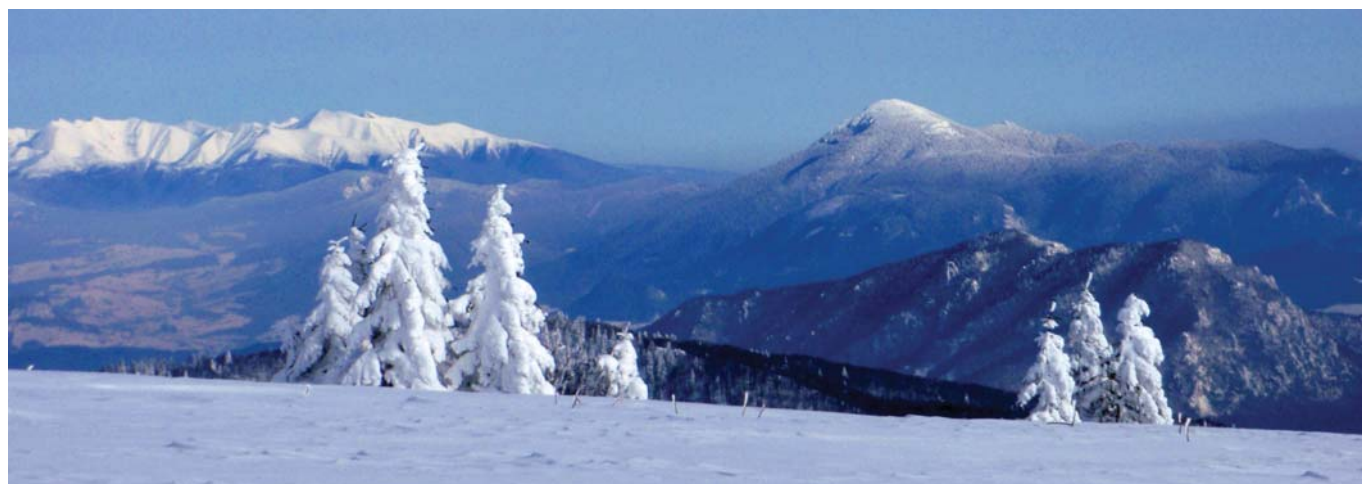

v 18:45. Vytahuju z auta svoje věci, jdeme přetáhnout fotky a hlavně si dát horký čaj s medem a citrónem.

Teď v pondělí, když píšu tento zápis, tak venku už od noci hustě sněží a připadlo asi 40cm sněhu. Jak jsme říkali – Odvážnému štěstí přeje.

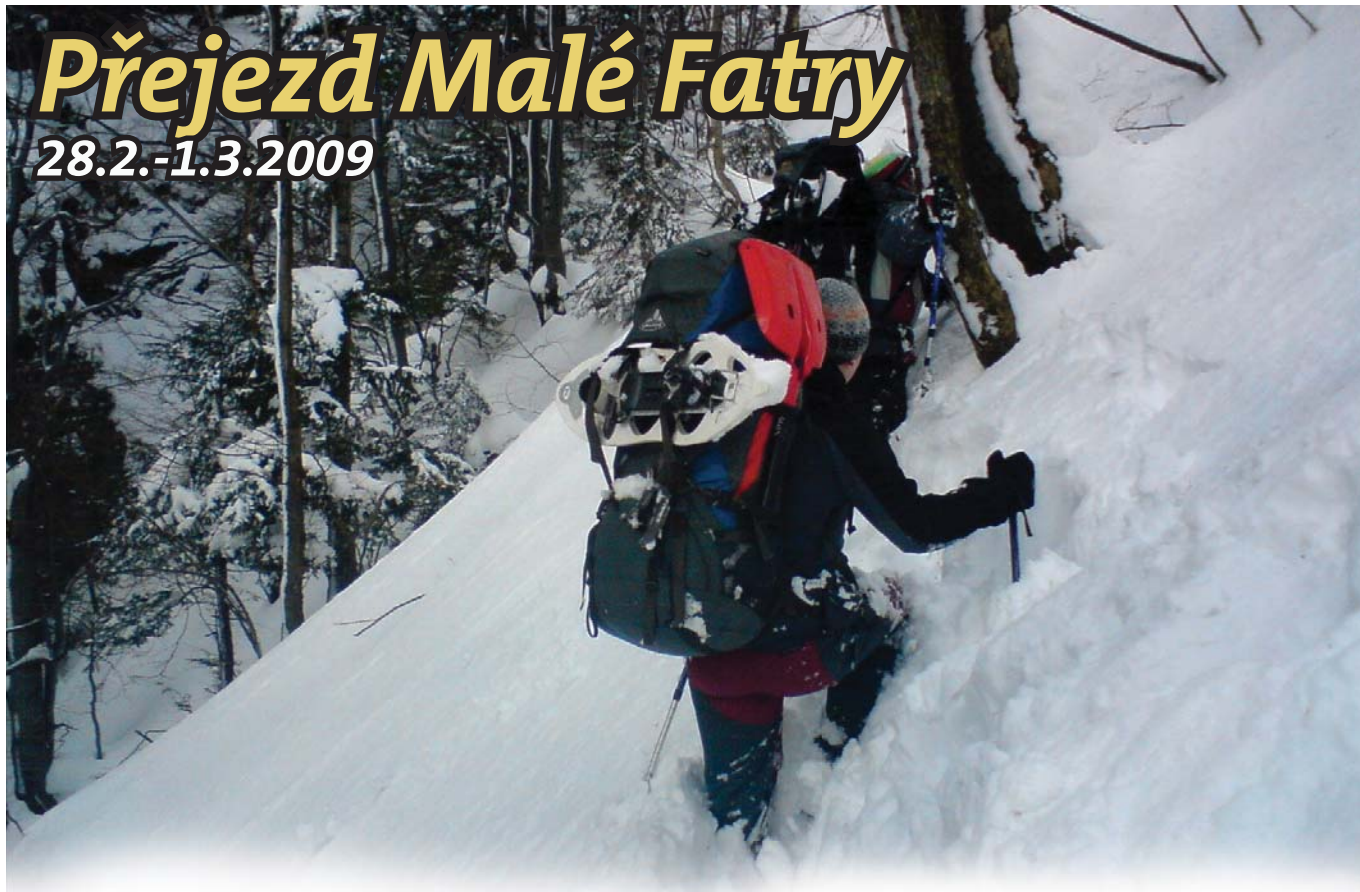
(Dazul) DOPLNĚNÍ Pípova zápisu :-)

- tato akce pro mne byla rehabilitační, protože mi 27.1.2009 vydělali z pánve železa - kuchali mne přes podbříško - stehy jsou vytažené, zánět v močáku pravděpodobně vyléčen a tak je potřeba to prubnout. Moje první zimní nocování venku po úrazu.
- to na co jsme narazili před Šutovským vodopádem nebyla srna, ale laň - dle mého březí a podle stop ve sněhu jí nevyšel skok ze skály pod kterou ležela.
- Pípa skákal druhý proto, aby se nezranil - někdo přece musí „invalidu“ odnést nebo zavolat Horskou :-)
- osvědčenou trasu, kterou jsme zvládali zpravidla za 6-7 hodin, jsme letos zvládli za cca 11 hodin. Tak nevím zda to bylo sněhem, věkem nebo handicapům díky zranění :-)
- mít sněžnice v režimu „volné - stoupání“ má tu nevýhodu, že občas nelze udělat krok zpět. Sněžnice se vzpříčí a já okamžitě padám dolů - zákon schválnosti velí, že to je po svahu. Pokud to je v lese, je velká naděje, že se zastavím o nejbližší strom. Proto zásadně nezkouším dělat na sněžnicích kroky zpět v terénu, kde nejsou stromy :-)
- ta „salaš“ tam před pár rokama fakt stála - může mi to dosvědčit několik důvěryhodných osob - Zub, Radek, Miris Při hledání „salaše“ jsem byl totálně „death“ - jedli jsme s Pípou naposledy v 13:30 a nyní je 21:30. Při takovém výkonu to je fakt těžký opuz ... Naštěstí mně můj parťák zachránil horkým čajem.
- „bivak“ má malou výšku a Pípa mi nevěří. Mám ale tak málo sil, že to ignoruju a utěšuju se tím, že jsem „po operaci“ a tak můžu zalehnout první. Kdyby mi ale Pípa nevyzul lyžáky, trápil bych se o hodně minut déle :-)
- na místě přenocování není signál pro naše mobily :-) Naše ženy musí být asi dost nervózní. Ještě, že jsme dávali průběžné zprávy (k vůli lavinám) - tu poslední kolem 20:00. Do rána to snad vydrží. Pak vystoupáme na hřeben a tam signál určitě bude :-)
- ráno vynahrazuju parťákovi to, že ten největší kopec prošlapával za mně a vstávám první. Je to „tábornická“ věda, ale nejsme žádní nováčkové :-) Včerejší strádání nám „příroda“ vynahrazuje - takovéto počasí jsem tu ve svých 43 letech zažil jen 2x ...
- zatímco včera mne „táhl“ Pípa, dnes ráno mu to můžu splatit. Díky tomu, že mám „backcountry“ s „tuleními pásy“ jsem o pár metrů před ním a „značkuju“ stopu :-)
- doposud nikdy jsem si nespálil obličej větrem, mrazem a sluníčkem tak jako na této akci. Asi jsem zpychl z toho, že jsem bez úhony zdolal 6000 m.n.n. a tak mne neminul trest za tuto pýchu. Ale utěšuju se, že se jen možná projevila ta poslední operace :-)
- já jsem sice po operaci, ale Pípa také není 100% OK. Občas „fetuje“ nějaké homeopatika a vaří si extrémně chutný čaj :-).

Přejezd Malé Fatry

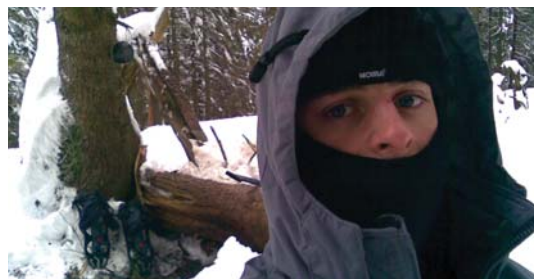
28.2.-1.3.2009

(Jerry) Na přejezd Malé Fatry se jelo ve složení Miris, Fanta a já (Jerry). Plánovaný odjezd byl 28.2.2009 v 6h ráno, ale jelikož byl Miris nesvůj a nechal všechny věci na poslední chvíli, tak se nakonec vyjelo v 7h. Cestou na Vsetín nám četl Fanta ŠESTÁK. Po dlouhém koptání se dostal na poslední stranu, kde byl seznam věcí, které jsme si měli vzít s sebou na Fatru. Ten ale Fanta četl pomalu a zřetelně: „Jídlo a pití, spacák, karimatku...!“ „A sakra, já zapomněl karimatku“. Ozval se Miris a dupl na brzdy. My jsme se mu jen s Fantou zasmáli jen jako kamarádi, aby z toho nebyl víc zdeptaný než byl. Nakonec si ji půjčil od Radkovy přítelkyně. Poté jsme už pádili bez sebevětších problémů na Slovensko směrem na Žilinu přes Karlovice.

Cesta ubíhala velmi rychle díky skvělým schopnostem navigátora, kterým se stal Fanta. Komplikace ale nastaly, když se náš nadšený řidič Mireček zasníl a odbočil špatným směrem. Já a Fanta jsme brali vše s úsměvem jenom Mira na sebe bral podobu Dazula ve vypjaté situaci. Když jsme napravili

kurz jízdy správným směrem, netrvalo už dlouho dojet do obce Šútovo odkud jsme měli vyrazit do hor. Když jsme tam dojeli museli jsme se dát do smíchu, protože nám křížila cestu na parkoviště stará Avia, kterou se snažilo vyprostit asi 7 chlapů. Fanta v tom začal křičet na Miru. „Nejezdi tam, já je tlačit nebudu.“ A Miris zas: „Držte hubu a nesmějte se, ještě mě rozbiju auto.“ Po velkém úsilí slovenských bačů se podařilo Avii poslat do pryč a my jsme mohli spokojeně zaparkovat. Na parkovišti bylo spousta sněhu, tak se ogárci dali do práce a začali odhazovat, abychom měli kde zaparkovat. Ještě jsme si dali káfičko, vybalili nepotřebné věci a vzhůru do vrcholků hor. Šli jsme volnějším tempem po stezce, která byla označena modrou barvou.

Ta nás dovedla až k překrásnému vodopádu, který byl napůl pokrytý ledem. Fotili jsme, co se dalo. Po focení následovala malá svačinka na doplnění energie. Od vodopádu jsme pokračovali mimo stezku a tak nás hluboký sníh donutil použít sněžnice. Jelikož jsme je měl poprvé na nohou musel jsem si začat zvykat s nimi chodit. To se mi ale nepovedlo, protože po 300m od vodopádu nás čekal skok přes potok, který byl natolik velký, že jsem si musel sundat sněžnice a skákat tak v botách. Fanta skákal první a já vše kameroval. Po skoku nás Fanta přesvědčoval, abychom nešli dále korytem horského potoka, ale že to vezmeme po skále nahoru. Bohužel jsme ho poslechli a z velkou námahou jsme se škrábali po zasněženém svahu nahoru. Bylo to hodně náročné, zvláště pro mě, protože jsem nikdy na takové akci nebyl.

Ale nakonec se vše povedlo bez úrazu a mohli jsme pokračovat dále. Když jsme přešli po okraji skály dostali jsme se ke zmrzlému potůčku, po kterém jsme hladce sjeli dolů do koryta potoku. Obuli jsme si sněžnice a šlapali dále údolím proti proudu řeky. Byl to jako labyrint, protože na řece byly spadané stromy a k tomu ještě byly pokryty sněhem, takže jsme vůbec nevěděli kam šlápnout, prostě jako v loterii. Buď a nebo. Když jsme překonali to stromové pole v řece, dali jsme

si zasloužený oběd. Po obědě jsme šli na úpatí lavinového údolí směrem k plánovanému tábořišti. Všichni se už těšili na teplé jídlo a pěkně vyhřátý spacák. Kluci mě pořád pobízeli, abych šel první a prorážel jim sníh neboli stopu. Bylo to velmi namáhavé, tak jsem musel pořád odporovat. Nakonec jsem se odhodlal a udělal to. Tekl ze mě pot a páčila mě mrazem celá obličejová část. Po hodině trápení jsme přešli napříč lavinovým údolím a už nám jen chyběla taková půlhodinka k tábořišti. Začal jsem cítit únavy a doufal jsem, že v sobě ještě něco najdu. Než jsme vyšli na plošinu, kde jsme měli spát, začalo mírně a mrazivě foukat. To nás ale nezastavilo, protože jako správní skauti jsme byli na tyto podmínky připraveni. Natáhli jsme si kukly a kapuce a došli spokojeně do tábořiště. Každý si udělal svůj vlastní záhrab s pomocí teleskopické lopaty, kterou tak věrně nesl Miris na zádech svého batohu. Po dokončení útulného spacího místa jsme rozdělali oheň, abychom si dali něco teplého k jídlu. K večeři se podávalo: kuře na paprice, horká nutela, sekaná s chlebem, instantní polévka a další speciality. Mirkovi asi chutnalo nejvíc, protože v noci jeho záhrab celý duněl. Všichni usnuli příjemně unavení a napapaní. Ráno jsem vstanul jako první, jelikož jsem měl nastavenej budík na 7. Když jsem se vyhrabal ze spacáku, odhodlal jsem se jít nazbírat dřevo na oheň, ať kluky potěším, když se vzbudí. Fanta vstanul s úsměvem na tváři jako druhý. My dva největší borci jsme rozdělali oheň a začali vařit čaj. Mirečka neprobudil ani náš smích. Až jsme jej začli pomlouvát, tak na to už slyšel a začal se rychle vybírat ze spacáku. Samozřejmě přišel k hotové práci, jelikož jsme měli oheň zapálený a čaj uvařený, tak nemusel ani hnout prstem, ale nám to nevadilo, protože se každý vyspal do růžova. Po teplém čaji jsme sbalení a plní energie vyrazili v 10 hodin vstříc vrcholům Malé Fatry. Před námi se tyčil velký, zdánlivý, v mlze se ztrácející kopec. Vyjít ho s pomocí sněžnic nám trvalo i s malou čajovou přestávkou téměř dvě hodiny, což byl podle Fanty slušnej výkon. Vrchol hory pokrývala hustá mlha, která nám zahalovala obzor. Asi po dvaceti minutách chůze po hřebenu hory se náhle a nečekaně vyjasnilo a my tak mohli nafotit krásné fotky i v nedalekém okolí. Cestou na vrchol nazývaný Chleb, který jsme však přezdívali „veka“ jsme potkali spoustu turistů, kteří si užívali příjemných horských podmínek, tak jako my. S klidnou duší jsme zdolali Chleb, kde jsme si udělali delší čajovou přestávkou. Fantovi bylo tak dobře, že si lehl na batoh a užíval si tu pohodu, možná, že by i usnul, ale to nechám na něm. Po čajové pauze se Miris náhle rozběhl dolů mimo stezku. A já si jen říkal: „Co jako dělá ten blázen?“ Pokoušel jsem se ho dohnat, ale nějak jsem mu nestačil. Taky mě napadalo, jestli se moc nepodchladil a neruplo mu v bedně. Když jsme ho s Fantou dohnali stál u smrku, jak zmrzlý jelen a nevěděl kam. Říkám mu: „Letíš, jak splašený dolů a teď jako nevíš kam?“ On s klidem odpověděl: „To byla zkratka.“ „Aha, ale teď jsme stejně v pr... , když nevíš kam, že?“ „To je v pohodě, zeptáme se turistů.“ odpověděl. Tak jak řekl, tak i učinil. Zeptal se nějakého slovenského uja (strýca), kde je chata pod Chlebom a problém byl vyřešen. Došli jsme spokojeně k chatě a když jsme ucítili vůni jídla museli jsme dovnitř.

Já jsme musel všechny sponzorovat, jelikož já jediný měl sebou eura. Každý z nás si dal polévku a potom to zapil kofolou. Pěkně nás to nakoplo a my už pomalu sestupovali do údolí k autu. Od chaty jsme šli po sjezdovce. Fanta měl opět bujnou fantazii. Vytáhl plachtu, kterou vzal doma mamce z koupelny. Bohužel po plachtě nám to moc nejelo. Fanta však neztrácel naději, tak si vytáhl igelitku na nákupy. Sám jsem tomu nevěřil, ale když se rozjel, tak jsem jen čuměl. Na mě nakonec zbylo táhnout batohy po té plachtě z koupelny, kterou jsem asi po 100 metrech roztrhl. Fanta jel po prdeli na tašce já táhnul batohy a Miris jen pokyvoval hlavou, co jsme to za dětičky. Pod sjezdovkou jsme si už všichni obuli sněžnice a pokračovali lesní cestou. Měli jsme obrovské štěstí, protože před náma cestu projel zimní skútr a udělal nám tak cestu. Asi po půl hodině nás cesta přestala bavit, jelikož to bylo nadlouho, tak jsme to vzali strmým lesem přímo do údolí freeridem. Poslední extrém, který nás mohl ještě nakonec potkat byla provazová lávka, která se kývala jako opilý Janko. Poté už nám moc nechybělo k autu. Příjemně unavení, celí zpocení a mokří jsme konečně dorazili k autu. Převlékli jsme se do suchého a hurá domů. Cesta zpět byla pohodová až na to množství smsek, které nás doslova bombardovaly.

Doufám, že Vám čtenářům jsem aspoň trochu přiblížil atmosféru této akce a příště pojede i někdo navíc. Hlavně nějaké holky ať jsou na horách ještě teplejší noci.

Můj celkový posudek: Výborné

Pravda o Velké Fatře

28.2.-1.3.2009

(Irča) No, tak nevím. Pořád a pořád, celé dlouhé roky mě krmili pohádkami o tom, že velká Fatra je v zimě drsná a že to je jen pro silné chlapy, podmínkou je perfektní vybavení, že to někteří i vzdali.... Tak jsem si řekla, že to letos zkusím. Přemlouvali mě, ať nejedu, že hory jsou zrádné, že nemám dost dobré vybavení, dost sil ... A jaké bylo moje překvapení. Takže tady je pravda o Velké Fatře. Autem dojedete pod sjezdovku. Pohoda! (leďa byste celou cestu řídili, to je pak trochu únavné). Pak nazujete lyže a nahoru se vyvezete na vleku. Pravda, je to jen prachobyčejná poma, no, ale pěšky je to horší. Při mírně přivřených očích vlastně celou dobu sedíte. Nahoře na vás čeká taková malá chaloupka kde ti, co jsou z toho všeho moc unavení, mohou spočnout, osvěžitse (no jo, vlastně pakárna, jen ze svých zdrojů). Pak jdete krásnou, slunnou a pohodovou hřebenovku, nádherné pohledy vám vynahradí námahu

z mírného stoupání na nejvyšší horu Velké Fatry. Pak sjíždíte fantastickým mírným lesíkem mezi stromky. Nádherná romantika, sluníčko vám vykreslí scénérie skoro až kýčovitě.

Sněhu je dostatek, pokud spadnete, nebojte, je to radost. Padáte do měkkého, prašánek vás obalí jako vatička. Váľíte kristiánky mezi stromky skoro půľ kilometru. Pokud by vám to připadalo příliš masňácké, vezte to mírně pod větve nebo šusem.

Pohodovým tempíčkem se dostanete do salaše skoro druhé cenové skupiny (dokonce tuším, že usilují o nějakou tu Mišelinskou hvězdu) a světe div se, ubytování zdarma. Jediná nevýhoda je, že si jídlo musíte donést sami. Ale pokud nejste nároční a stačí vám nudlovka či chleběk, máte vyhráno. Mírné nepohodlí s jídlem vám nahradí úžasné pohledy do okolí z otevřených dveří. (okna tam nejsou kvůli úniku tepla – nezapomínejte, je to ve vysokých horách). Pokud se ubytujete v podkroví, může vás přijít navštívit i lasička. Pozor – nehladit, pouze nakrmit. Je topocho pitelné. Majitelé salaše se tímto chrání proti ukradení tohoto vzácného zvířete. Pokud by si zvyklo na

hlazení, mohl by ji kdokoliv odnést. Zatímco když dostane jen najíst, bude se držet „u zdroje“ a nebude mít zaječí úmysly.

No a pokud byste snad už měli dost všeho toho slunce, sněhu a kýčovitých pohledů, můžete sjet nádherně upravenou lesní cestičkou do vesnice, kde na vás bude čekat místní dopravce, aby vás odvezl k autu, ať už je kdekoliv. Ale pozor! Může jet pouze řidič (pochopte, je o tuto službu velký zájem). Ostatní musí počkat v místní hospůdce. A nejen, že první nápoj je zdarma, ale ostatní jsou za poloviční cenu. Pakárna, co?

Pokud byste se ale rozhodli jít ze salaše dál, přes Ploskou až do Smrekovice, nebojte. Mírný stoupáček, stačí jeden až dva menší odpočinky. Ani ne tak kvůli únavě jako spíš kvůli pohledům. A taky kvůli svačince. Přece byste to nenosili v batohu celou cestu. No a jak dorazíte do cíle, máte tam zase nachystanou fantastickou hospůdku, kde se můžete přetrhnout, aby vám udělali, co na očích uvidíte. Když ale vyjždíte z údolí, zastaví vás ochránce přírody, či co to je. Dá vám podepsat papír, ve kterém se zavazujete k naprosté mlčenlivosti o skutečném stavu místních hor. Musíte se naučit historku o větru velikosti orkánu, o mlze, ve které si nevidíte na špičku nosu, o zrádnosti počasí... Prostě vše k tomu, aby se návštěvnost udržela na nejnižší úrovni. Jinak vás nepustí dál.

Tak takhle to je. Žádná drsárna, pohoda to je. Pohoda pro všechny, kteří jsou ochotni překonat svou momentální lenost, naložit si na záda pár kousků dobrého vybavení a trochu chutného a výživného jídla a hlavně - vyrazit! Nebojte, neporušuji své dané slovo. Děkala jsem, že spím a tak jsem nic nepodepsala. Myslím, že je nejvyšší čas ukázat a šířit pravdu všem, kteří ji chtějí slyšet.

Takže shrnuto a podtrženo. Jet na Fatru v zimě je ten nejnádhernější a nejfantastičtější výlet, jaký se vám může naskytnout. Proto, až bude další přechod Velké Fatry, neváhejte. Jinak budete žít celý život v bludu.

Sjezd Kateřinky 2 7.3.2009

(Bráchova ségra) Ráno v 9 hodin mě volal brácha esi nejdu s nima sjiždat Kateřinice. Hned mě to nadchlo, tak jsem souhlasila. Za 5 minut mě volal, že už sehnali ogara, tak ať se nechystám. Celkem mě to mrzelo, protože sem si to chtěla vyzkoušet, tak nic se nedalo dělat a šla sem si dodělat dortik, který sem měla rozdělaný. Za necelých 10 min mě volá Radim ať si nachystám věci a aj brachovi, že teda mám jít sjiždět ten potok. Brášin za chvíli doletěl dom, pobral věci a naskočili sme do auta. Čekali sme ještě na Aleša. V autě nebylo místo, tak Aleš sedl bráchovi na klín. A jelo sa. V duchu sem si říkala - hm až nás chytnú policajti, tak to sa nedoplatíme... Po cestě sme nabrali ještě Davida Londu. V autě sme se museli nějak uskromnit, aby sme sa tam všeci vešli. Přijeli sme na určité místo (ani nevím, kde to bylo), vybalili věci a začali chystat pálavy. Venku kosa jak hrom. Eště do to ho přšalo.

Všichni se rozdělili, kdo s kým bude sjíždět. Mně přiřadili Miru. Po pravdě sem měla aj nahnáno. Miru sem vůbec neznala a poprvé v životě sem seděla na pálavě. Jak bylo všechno připravené, tak sme sa vydali s pálavama k potoku. První jel brácha s Alešem, druzí jeli David s Radimem a já s Mirů sme jeli až na konec. Sotva jsme s Mirů vyjeli a už sme mojí vinů skončili ve vodě :-). Nehorázná kosa se dostala až pod oblečení. Popojeli sme o kůsek dál a vidíme ogary, jak pálavu tahajů nahoru, že se to nedá projet. Mě strašně mrzly ruky. Tož aj sa mě chtělo becať. Naskočili sme a pluli dál. Po pravdě se mě s Mirů jelo dobře, aj dyž vím, že to musel proklínat, že jel se mnů. Jak sme sjížděli splav, tak se nám pálava přetočila na bok a opět jsme cápli do té ledové vody. Chvilu sme čekali na ogary, že sa podíváme jak sjeđu splav. Za nedlůhů dobu se objevil Aleš a můj brácha. To samé, co sa stalo nám, sa stalo jim, ale bylo to horší - uplavaly jim pádla a Alešovi bota :-). To sme se všeci pobalili. Naskočili sme, že mrknem po té botě, ale asi sem byla slepá a nic neviděla. Po cestě sme nabrali vodu. Mira pravil - na mělčině vylejeme. Souhlasila sem. Voda se vyléla, já chtěla naskočit do čluna a myslela sem si - tam je eště ta mělčina, tak sem šlápla, ale do neznáma. Voda byla tak divoká, že mně smetla abyla sem po pás ve vodě. Mira se enom smál - zákeřňák :-). Už jsme byli na konci Kateřinic a byla tam překážka, tak sme se zastavili, vytáhli člun - spíš Mira ho vytáhl. Viděl v nedáli ogary jak táhnů člun, tak šel za nima. Ja sem čekala a klepala sa jak osika :-). Potom dorazil Radim s Davidem a aby se o překážku zastavili, tak sa vyvrátili, spadli do vody a tu překážku strhli :-). Brácha s Alešem dotáhli pálavu a chtěli se už na to vykašlat, protože byla fakt velka zima. Brácha se ptal Aleša esi eště jede. Aleš to vzdal a odvážný Denis naskočil na pálavu a jel. My během té chvíle byli už u kravína v Ratiboři, kde před námi jel Radim a David, kteří skončili ve vodě. A my na ně řvali s Mirů ať utečů, protože to strašně moc bralo do leva. Enomže jak ta voda byla moc divoká, tak v té vodě sa nedalo pohybovať a oni nestihli utéct. Tak sme to nabrali do nich a převrátili sme sa. Já už sem to pak vzdala, protože mě byla šilená zima. David to taky vzdal. Radim s Mirů nasedli a jeli dál. Za chvíli se tam ukázal brácha, který valil sám. Do Ratibořa, kde byla Konečná, sem nedopluła, tak nevím jak pak dopadli ogaři. S Davidem sme sebrali pálavu a šli k nim dom, kde sem dostala šálek teplého čaja na rozmrznutí. Za chvíli dojel autem Martin, který to všecko dokumentoval - s bráchů a Alešem. Vyzvedli mě a Martin nás odveze dom. Ale autovi docházely svíčky, tak sme asi tak 5 min startovali. Za chvíli dojel Radim s Mirů. Poplácali po rameni esi je všechno v pořádku. Pak Radim naskočil do auta a rozjel Martinovo auto. Paráda, sme s Alešem a Denisem říkali. Dojeli sme dom mokří a zmrzí :-). Byla sem ráda, že sem to nevzdala, jak sem původně chtěla a vydržela až skoro do konca. A první to vzdal Aleš. Na druhý den sem potkala Aleša a Davida a říkali sme si, že by sme to eště mohli na ten druhý den sjeť eště raz :-). Z toho dňa sa mě udělala pěkná modřina na řiti. Ale co, už mám z toho dňa moc zážitků a myslím si, že aj ogaři. A Miro, až se ti to nekdy dostane do ruky, tak sa ti chcu veřejně omluvit za to moje špatné pádlování a že sem tolikrát převrátila tu loď. Sem ráda, že si to se mnů vydržel až skoro do toho cila :-).

Monaco z kilometrové výšky

6.-15.3.2009

(Dazu!) V 15:45 odjíždíme z Valmezu. Směr Mikulov, Rakousko, Itálie, Francie. V sobotu 9:15 jsme na místě – kousek od Monackého knížectví. Tuto akci konám v rámci svého předsevzetí, že bych chtěl alespoň 1x ročně zalétat na paraglidu v super terénech s kvalitním průvodcem. Loni se mi podařilo létat ve Slovinsku.

7.března 2009 - 1.letový den Ubytování máme zajištěno v apartmánech v zálivu Le Golfe Bleu v Roquebrune Cap Martin. To je mezi Mentonem a Monte Carlem. Z apartmánu – asi 200 metrů od pobřeží – vidíme skoro na plázičku, na kterou budeme muset za pár dnů přistávat. Protože se budeme moci do všech pokojů nastěhovat až po 16:00, dáváme věci do jediného pokoje, který je volný a pak jedeme asi hodinku do městečka Sospel, které je v horách – asi 350 metrů nad mořem. Je začátek března a tady v údolí u moře zrají mandarinky, pomeranče a jablka. Pro našince to je opravdová kuriozita. A zdejší cesty do hor jsou úzké, až příliš úzké. Jsou zasekané do skal, zatáčky

180 stupňů, stoupání skoro pro mezky, sítě na skalách pro zachycení kamenů, ...

Startovačka je na kopci nad městečkem, ve výšce asi 750 metrů nad mořem. Místo je zvláštní tím, že se startuje z vojenských bunkrů (postavených před druhou světovou válkou). Je to efektní dílo – i po 70 letech vzbuzuje u mne respekt. Několik podzemí propojených bunkrů s otáčecími střílnami, hlubokými příkopy i důmyslně konstruovanými střílnami pro těžké kulometry je objektem mého průzkumu. Ale ani za hodinu jsem nedokázal najít vstup do tohoto obranného komplexu.

Startovačka je geniálně pokrytá umělým travnatým kobercem. Po chvíli jsem pochopil proč. Když jsem si rozložil padák mimo „koberec“ a chtěl jej „zvednout“ do vzduchu, zjistil jsem, že se šňůry zachytily i miniaturní kořínky, které v tom kamení vyčnívaly. Takže jsem padák dal na „koberec“ a bylo vše pořádku.

Louka na kterou máme přistávat je asi 400 výškových metrů pod námi a nezdá se mi moc velká. Z jedné strany je městečko Sospel, z druhé strany hlohové a šípkové houštiny a po bocích železniční trať a horská říčka. Na louce pár stromů, volně se pasoucí koně a uprostřed osamělá skalka s altánkem. Přiznám se, že jsem měl před prvním, ale i druhým dnešním letem patřičný respekt. Naposledy jsem letěl loni v květnu ve Slovinsku a tak jsem měl patřičné obavy ze startu, samotného letu a hlavně přistání. Ale vše probíhalo bez problémů .

Cestou zpátky se stavujeme do supermarketu nakoupit zásoby. Francouzský přímořský obchodák je pro mne pastvou pro oči. Od čerstvých mořských potvor, přes vonící bagety po místní speciality.

8.března 2009 - poprvé nad mořem Kolem osmé jsem vzhůru. Minulá, procestovaná, noc neměla zásadní vliv na délku spánku. Snídaně, příprava věcí na létání a už je 10:00. To je naplánovaný odjezd na Sospel – stejně jako jsme byli včera. Před tím se ale jdeme podívat na plážičku, na kterou budeme zítra, možná i dnes večer, přistávat. Není na výběr. Zakroucený pruh pískové a kamenité pláže, široký 10-50 metrů je ohraničený skalisky s domy a mořem. Tak tady se musím trefit, z minimálně půlkilometrové výšky. Ti, kteří tu už přistávali, dělají, že to je pohoda. A tak se snažím zatím zbytečně nevzrušovat.

Opět klikatá cesta do hor, kolem zrajících mandarinek, podivuhodného kamenného aqualungu, přes městečko k betonovým bunkrům.

V 11:30 jsme připraveni na stahovače. Před námi tu je asi 6 frantíků, kteří to tu evidentně moc

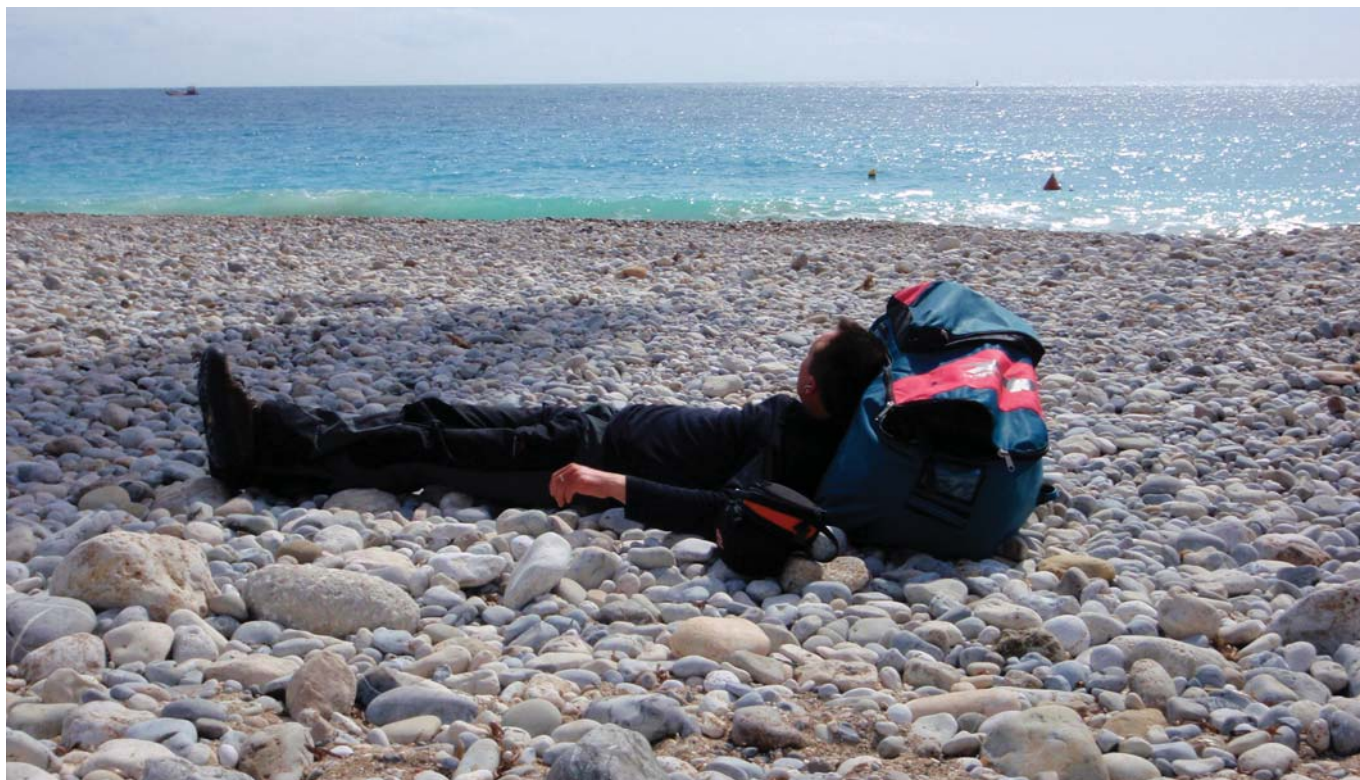

dobře znají. Čekají jen chvíli a pak do toho jeden po druhém naskáčou – a okamžitě chytají nádhernou termiku a elegantně stoupají minimálně 300 metrů nad start. Povzbuzeni jejich startem do toho jdeme taky, ale termika mezitím vyšuměla a my jen „slétáme“ na přidávku. Jedenou a za 2 hodiny podruhé. Že to dneska nebude na žádné velké výkony poznáváme všichni – i já, coby nejméně zkušený člen této výpravy.

Zdeněk Trčka zavelí a jedeme zpět k moři. Jestliže naše předsunutá hlídka zjistí, že by šlo startovat s Monte Gros (kopec vedle vrcholu Monte Carlo), nepojedeme do hotýlku, ale nahoru a zkusíme jeden let na „naši“ plážičku. A podařilo se. Zvědové hlásí, že by to šlo a tak se přesouváme úzkýma serpentinama opět nahoru, několik stovek metrů nad moře.

Zdejší startovačka je taky „vykobercovaná greenem“ a vzbuzuje několikanásobný respekt než ta nad Sospellem. Tady se startuje v podstatě ze skály. Tady asi nejde start zrušit a jít na něj znovu. Zdeněk je patřičně nervóznější a nenápadně mi naznačuje, zda si to nechci rozmyslet. Startuju jako předposlední a ve vysílačce slyším, že jsem do toho zase sedl moc brzo a že jsem pozdě pustil šňůry. Mám jednoznačně nejstarší padák ze všech účastníků této výpravy (už mu táhne na 11. rok). Ale má proti všem těm výkonnějším a mladším jednu výhodu – je asi nejvíce blbuvzdorný. A jmenuje se JOINT. Je to padák pro mě :-)

Před startem jsem zjistil, že karta na foťáku hlásí že je nečitelná. Nelze na ni nic vyfotit. Do háje. Fotky počkají. Nejzajímavější lidské momenty jsou stejně bez fotek. A tak nefotím ani netočím. A jsem rád. Pokud bych tvrdil, že bych si troufnul vytáhnout za tento let foťák, tak bych prachspostě lhal. Byl jsem napružený a zvýšeně jsem vnímal každý poryv i propad. Jak jsem se přes okraj Monte

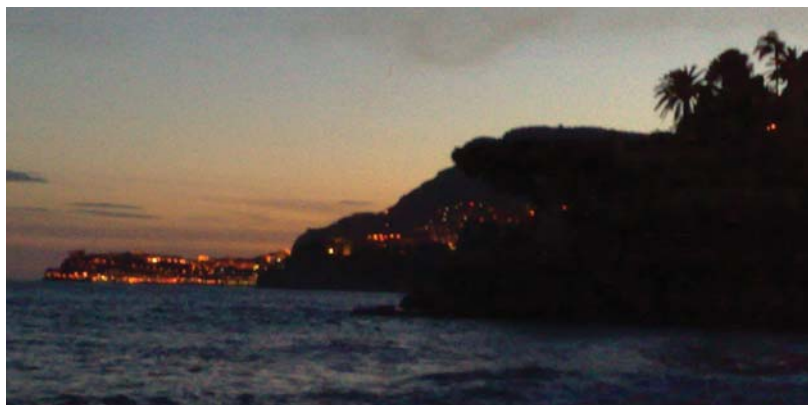
Carla dostal nad moře, byl jsem klidnější. Je to paradox, protože, kdybych skončil v moři, patrně bych se utopil. Nad mořem, bylo o poznání chladněji a výrazněj jsem klesal. Moc se mi nad pobřežní skály a vilky nechtělo a tak jsem vyklesával nad vodní plochou. Asi jsem byl nad mořem až moc daleko, protože mne ze spodu vysílačkou navigovali nad tu rezidenci na skále, kde včera skončil se zlomenou rukou jeden český padáčkář (z nemocnice jej pustí až v pondělí). Tak jsem do toho šel a opět se esíčkem vrátil nad moře. Znovu mne táhli nad plážičku a tam jsem to už pouštěl dolů co to šlo. Na můj vkus jsem vybral poslední zatačku nad mořem hodně ostře a šel jsem na ty šutry dole dost zprudka. Ale ustál jsem to a nespádl jsem. A padák jsem položil minimálně 4 metry od moře. Paráda. Zvládl jsem to. Mám na to.

Předsevzetí by se měla plnit a tak se vyslákám a jdu se smočit do moře – ale jen do půli těla. Začátkem března není ani ve Francii moře nejteplejší. Řekl jsem si, že když to zvládnou bez problémů, smočím se v moři :-)

Večer je zasvěcen hledání wi-fi signálu, abych se mohl připojit na internet. Je dobré vyřídit pracovní poštu i dát pár fotek na web, aby Irča viděla, že žiju a jsem vpořádku. Podařilo se. Skvělý signál je u vstupu do hotelu. Má to jednu nevýhodu - po deváté večer tu je už docela zima a baterka v netbooku také nevydrží věčnost :-)

9.března 2009 - jak jsem skoro neletěl Ráno je opět v pohodě – sluníčko pere do oken a vládne přímořská pondělní idyla. Prvně v životě jsem posnídal na prosluněné terase s výhledem na moře. Na desátou je svolán brífink do pařicího pokoje. Předpověď není na dopoledne příliš příznivá a tak je dohodnuto, že část výpravy půjde na pláž omrknout zda tam nějakí blázni přistávají a budou studovat jejich chyby. Druhá část výpravy vyrazí na prohlídku Monaca. Chci se podívat do Monaca. Jedeme tam vozem, protože pěšky bychom to za 2,5 hodinky (do dalšího brífingu) zvládli jen na otočku. Naštěstí nemusím řídit a tak si užívám výhledu na město shora – tedy s cesty, která vede nad ním.

Monako - Monacké knížectví - je druhý nejmenší stát na světě. Je to země s největší hustotou osídlení na světě. Pokud se nepletu, tak před pár lety se oficiálně udávalo, že na 1 km² tu žije přes 16 600 obyvatel. Má tedy jen o pár tisíc obyvatel víc než Vsetín. Monako je městský stát. Skládá se pouze z jediného města, které je zároveň hlavním. Dělí na 4 obvody: Monaco-Ville, Monte Carlo, La Condamine a Fontvieille.

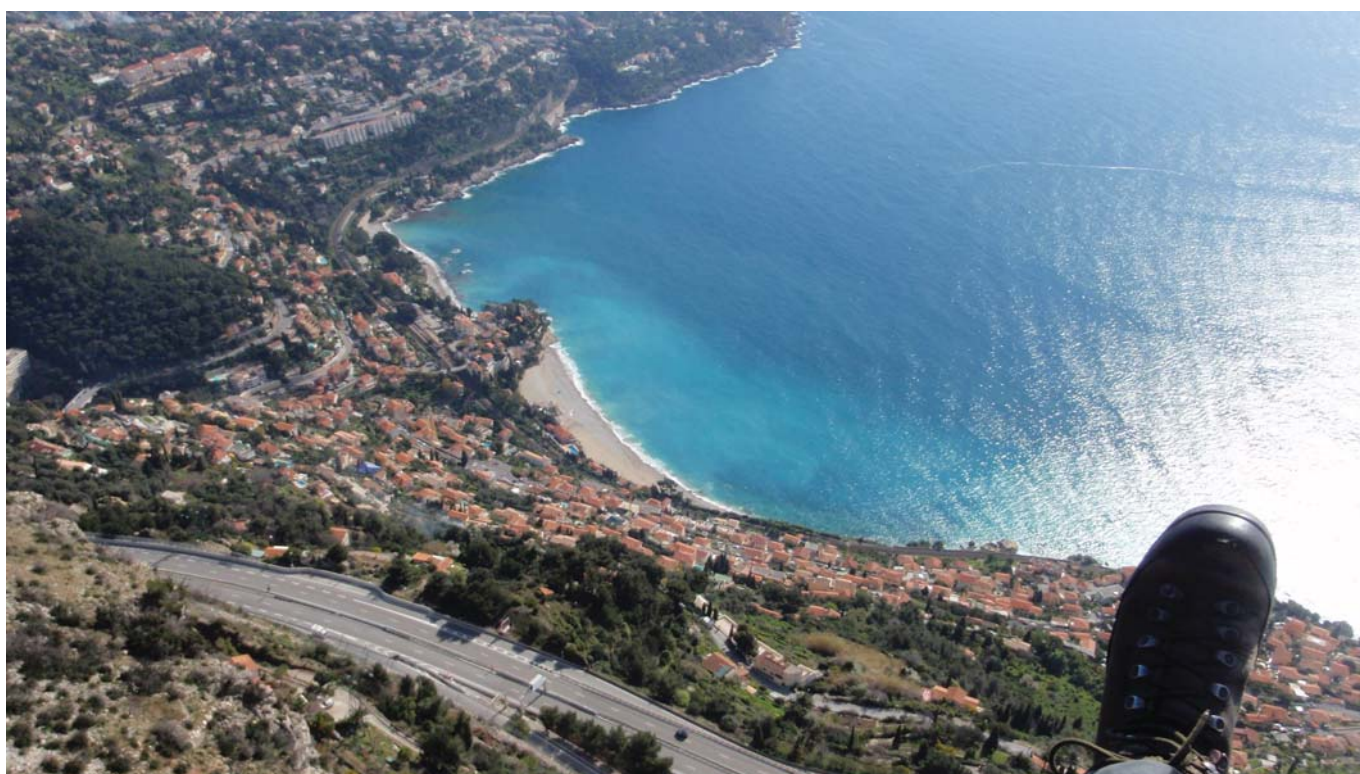

Tady je opravdu problém zaparkovat. Uličky jsou extrémně úzké, provoz extrémně vysoký a hustota aut extrémně velká. Parkujeme v maríně a je to zde nad naše očekávání levné – 1 euro/hodina. Procházíme kolem úžasné situovaného kostela – před ním cesta, kolem soutěska s domy nahoře a nad tím vším ještě most s hlavní cestou. Přesto všechno to nijak nevybočuje z místní architektury. Na konci soutěsky je ve skále zabudované nádraží. Všechny nás fascinuje nádherná nádražní lakovaná dřevěná podlaha a neskutečná čistota.

Odpoledne jedeme na Mont Gros. Start je ve výšce 854m.n.m., což v Monacu reprezentuje slušné převýšení oproti přistání J. Přistává se opět na pláži Golfe Azur. Na startu je šíleně moc padáčkářů a dobrou polovinu tvoří češi, protože terén Mont Gros je nejvyhledávanější v období, kdy se ještě doma úspěšně bojíme do zavějí.

Startuje se na opačnou stranu skály jako včera. Šťastlivci po startu chytají termiku a vozí se minimálně 300 metrů nad startovačkou. Postupně jich ale ubývá. Zkoušíme se dívat na jinou, schovanou stahovačku bez umělého greenu, která je užší, kamenitější a kratší. Někteří zkušenější borci startují i na 4x. Zdeněk Trčka navrhuje, abychom toho nechali a jeli dolů autem. Někteří jsou nabídkou potěšení, někteří to ještě zkouší. Vysílačka z pláže dává každou chvíli jiné zprávy o síle a směru větru na přistání. Zdeněk se mne ptá, zda to chci opravdu zkusit. Chci. Když odletí všichni z naší výpravy, kteří dnes letěli, jdu na to i já. Odvážnému štěstí přeje! A přálo. Zvedám se napoprvé a Zdeněk tentokrát můj start ani moc neglosuje. Dává mi pouze pokyn, abych šel k „véčku“ a pak na přidávačku.

Letí se nádherně. Vychutnávám si to. Pode mnou přes 800 metrů hloubky, za mnou hory a přede

mnou modré moře. Než se dostanu k moři, pořádně to se mnou zahoupá a tak padák rychle „uklidňuju“.

Nad mořem mi vário ukazuje 400 metrů a nějak se mi to nezdá. Až po přistání jsem zjistil čím to bylo – vário mi ukazovalo o 140 metrů jinak. Včera jsem si jej na hladině moře sice vynuloval, ale dneska byl hodně jiný tlak a tak to dalo tuhlke „chybičku“. Ale když jsem létával bez vária, také to šlo – člověk se musí spoléhat na svoje oči a odhad J

Na mořem dělám několik 360-tek, a vyklesávám esíčkama. Je to zvláštní pocit, když jsem ve výšce 400 metrů a letím stejně vysoko, jako jezdí auta po cestě zasekané ve skalnatém svahu. Kdybych chtěl, mohl bych letět vedle nich. Ale na blbosti nemám čas ani zkušenosti a tak to směřuju na začátek „naší“ plážíčky. Vítr dole vane od pevniny a tak s tím musím počítat.

Daří se mi to. Poslední zatáčka je na můj vkus až moc blízko od palem lemujících koleje. Přistávám krásně na kamenitém úseku (aby se mi písek nedostal do padáku) – dokonce na metr přesně jak jsem chtěl. Přeletěl jsem 2 metry nad Ventilem a sedl si tak, abych nenamočil vrchlík. Na pláži už pár šťastlivců padáky sušilo, protože skončili v moři, ale já děkoval Bohu, že mně měl i dnes rád :-)

10.března 2009 - konečně jsem něco nastoupal Dnes vyrážíme 12 km do vnitrozemí k městečku Sospel. Má to „nosit“ a tak jedeme o hodinu dřív než obvykle. Na kopci nikdy není. Ani jeden Frantík. Ale opravdu to nosí. Vypadá to, že se brzy dostanu k odstartování a tak zanechám plánovaný průzkum dalších bunkrů na později. Stejně mně ten borovicemi porostlý kopec fascinuje. Tady by se daly udělat nádherné fotky – mít s sebou velký foťák.

Křížový start (startuje se obráceně, jakmile je padák nahoře, otočí se pilot po směru letu) se mi povedl a hned po pár metrů letu cítím, jak mne to táhne nahoru. Termika je opravdu hezká. Vypnul jsem si akustický signál na váriu a občas pozoruju, kolik jsem nastoupal oproti stahovačce. Zděněk Trčka mne na vysílačce naviguje do stoupavého termického proudu a dává instrukce, kdy mám začít pořádně „točit“. Je to vždycky takový zvláštní pocit, když cítím, jak to s padákem lomcuje, stoupám a nesmím přestat dost prudce točit šroubovitou levotočivou zatáčku. Podařilo se mi nastoupat asi 300 metrů nad start. To není moc. Spíše to je žalostně málo, když se některým podařilo nastoupat přes kilometr. Ale já jsem opravdu spokojený. Rok jsem pořádně nelétal a tak je potřeba dávkování zvyšovat postupně a pozvolna.

Někde jsem si včera založil sluneční brýle a tak letím bez nich. Nikdy jsem si nemyslel, že to může být takový problém. Lepší je létat ve slunečních brýlích :-). Začíná mně mrznout pravá ruka – nedal jsem si na ni rukavici, bych mohl dobře manipulovat s foťákem. Pár fotek se mi podařilo udělat, ale byly to nervy. Když jsem potřeboval uchopit foťák, musel jsem pustit řízení a padák se řídil sám. Když to mezitím „koplo“ byl to zatraceně nepříjemný pocit. Rychle instinktivně zamířit, cvaknout a ruku opět na řídičku. Lehce se to napíše, ale občas to jsou dobré nervy, aby se fotka pořídila. Teď mne ale hodně studí ruka a já si potřebuju nasadit rukavici. Pro tento případ jsem si nechal malinko otevřený pultík s váriem (mám tam mimo rukavice ještě pas, GPS, mobil, lékárničku a krém na spáleniny). Nemohl jsem to nechat otevřené moc, abych to za letu nevytrousil a tak se rukavice souká pomalu. Pochopitelně se po tu dobu padák řídí opět sám. A houpe se to. Rukavici mám vytaženou, ale jak ji rychle nasadit? Pustit obě řídičky není dobrý nápad a tak si pomáhám zubama. Jde to. Pomalu, ale jde to. Mám to! Do pravé ruky se vlévá příjemný pocit tepla. Paráda.

Během tohoto manévru jsem ztratil 100 výškových metrů a vypadl jsem ze stoupáku. A vypadá to, že už jej asi nenajdu. A tak svahuju podél kopce. Výšku moc neztrácím a mám možnost si shora prohlédnout vojenskými bunkry prošípaný kopec. Je to moc hezký pohled. Zás tak moc jsem takových pohledů nezažil a tak si toho pořádně vážím. A jsem za to vděčný svému ochránci nade mnou.

Dívám se na vário a zjišťuju, že visím ve vzduchu už přes půl hodiny. Pár kolegů už přistálo, ale většina jich je ve vzduchu o půl hodinu déle než já. Přelétávám k Sospelu a pořádně mně „propláchně“ takový divoký větrík. Asi to je znamení, abych šel na přidávačku. Mám ještě přes 400 metrů výšky nad přistávacíčkou a tak si vychutnávám pomalé vyklesávání. Zkousím na ni nalétávat z opačné strany než obvykle. Rukáv dole ukazuje směr větru (je pochopitelně jiný než na startu) a tak se držím tak, abych mohl bezproblémově přistávat proti větru. Daří se to. Přistávám v pohodě za altánkem. Byl jsem ve vzduchu 40 minut. Jsem spokojen.

Ještě se ale vyjíždí znovu ne kopec, abychom dali druhý let. Ale počasí se mezitím změnilo a ve vzduchu to je trochu divoké a tak čekáme. Nikomu s nechce hnedka po startu vyhnít. Poleháváme na sluníčku, já dokončuju průzkum kopce, fotím a kontroluju popruhy. Čekáme tak skoro 2 hodiny. Na tento start jdu mezi prvníma. Daří se mi chvíli svahovat, ale na žádný stoupák jsem nenarazil a tak jdu během 15-20 minut dolů. Že to není jen mou neschopností je patrné z toho, že při tomto letu nenastoupal nikdo.

Při setmění se jdu proklusat (či spíše prokulhat – koleno z Fatry pořád bolí) na pobřeží. Fotím si nasvícené noční Monaco a poslouchám 5 metrové vlny ve skalnaté zátocce.

Pak ještě na net, vyřídít pracovní maily a vyvěsit pár fotografií z dnešního perfektního dne.

11.března 2009 - byl jsem požádán o polibek Vyjíždíme na Monte Gros. Na stahovačku to je pěšky asi 10 minut, po víceméně traverzovitém chodníčku. Nejsme tady první.

Zatím je to bez termiky a tak to je jen na hezký slet. Tentokrát se hrnu dopředu a startuju jako druhý z naší výpravy. Letím směrem na Monaco a pak to stáčím na širé moře. Tady mám přes 500 metrů výšky a tak kroužím kousek od pobřeží podle libosti. Nikdo mne tentokrát nežene zpátky k pevnině. Zkousím fotit a dokonce i točím pár sekvencí z letu nad mořem. Dneska to jde úplně v pohodě. Dnes letím bez rukavic a bez brýlí. Brýle se mi nepodařilo najít, tak jsem je prohlásil za ztracené :-)

Dneska to je v pohodě i bez brýlí – oči moc neslízají a kupodivu ani nebolí od slunka. Moře se mi zdá z té výšky hodně blízko, ale když se mrknu na zem, hned svůj odhad o 200 metrů poopravuju. Klame to. Jaká asi může být pode mnou hloubka moře? Rozhodně víc než 10 metrů. Je úplně tmavé - těsně u břehu je takové světlejší.

Točím minimálně sedm 360-kových otáček a pořád mám podle vária skoro 200 metrů nad povrchem. Ze zdola vysílačkou hlásí, že je tam klid a můžu přistávat ze které strany libo. Nalétávám tedy z východu na západ a dosedávám skoro na konci plážičky. Musel jsem se vyhnout opalujícím lidičkám a tak jsem to položil sice na kamenitou pláž, ale polovina padáku mi náběžkou dopadla na písčitou část. A tak jsem skoro půl hodinky vytřepával z komor plážový písek než jsem padák sbalil.

Druhý let byl dneska taky. Vzlétl jsem až po půl třetí, když už bylo jasné, že žádné solidní termiky se nedočkáme. První start jsem raději zrušil, ale druhý už byl bez problémů a já letěl k moři. Opět zkouším točit let na mořem (viz krátké video) a fotit. Je to s podivem, ale po pár dnech létání se zdají být všechny fotky na jedno brdo. Jde jen o to, která ze stejných fotek bude nejhezčí.

Tentokrát přistávám taky bezproblémově. Jenom jsem si dost jistý a pokládám to kousek od opalujícího se turistu, tak, aby šel padák na kamenitou pláž a ne do písku. Povedlo se. Dokonce tak, že jsem asi metrem padáku přikryl toho pána. Bylo mi trapně a tak jsem jen blekotal „sorry“, „sorry“, ... Pán ani nepromluvil, vymotal se ze šňůr a pře valil se na druhý bok. A já kmítal jak kybernetická myška, abych padák rychle sbalil. Když jsem byl v nejlepším, přistoupila ke mně starší paní s předškolním dítětem a začala na mne něco francouzky šveholit. Odpověděl jsem „nemtudom, nerozumím, i dont spek, ...“ z čehož pochopila, že jsem cizinec. Báł jsem se, že se zeptá odkud jsem. Báł jsme se oprávněně. Zeptala se. „I am Czech“. Chápavě pokývala hlavou a já se styděl. Pak se po mně tak divně podívala a požádala mne o polibek. O polibek

pro toho malého caparta, kterému povídala něco o tom, že jsem Spiderman. Dal jsem ogárkovi pusu, pohladil jej po hlavičce a rychle dobalil ten padák. A pak rychle pryč s pláže.

12.března 2009 - málem tragédie Dnes je v plánu Gourdone – vesnička ve skalách, asi 70 km od místa, kde bydlíme. Vstáváme a odjíždíme dřív než obvykle. Gourdone je prý pojem a vedou se kolem něj nějaké divné řeči ohledně obtížnosti. Ještě že tomu moc nerozumím. Před jedenáctou jsme na místě. Zdeněk nám ukazuje přidávačku v údolí a upozorňuje, že se to nad ní dost často divoce mele. Pak jedeme údolím dál a vidíme jak ze skály teče několik desítek metrů velký vodopád. Tak tohle jsem na vlastní oči ještě neviděl. Nahoře nad vodopádem je vesnička Gourdone. Míjíme jí a pokračujeme traverzem podél skal k hřebenu. Cestou 2x zastavujeme a Zdeněk Trčka nám ukazuje další možné místa pro přistání. Tady by měli doletět i ti s pomalejšíma padákama – a podívá se na mne :-)

Vyjíždíme z asfaltové cesty na polní pěšinu, která nás má dovést na dnešní stahovačku. Krajina mi nápadně připomíná Plešiveckou planinu. Jen tu nejsou ty závrtky a propasti. Ale rostou tady nádherné borovice a rostliny, které neznám (mimo šafránu). Taky jsem tu viděl (dnes 13.března) dvě ještěřky. Krajina mne fascinuje. Ať se podívám, kde se podívám, vždy mne zaujme nějaký detail. Tu čerstvá a stará šiška na jedné větvi, tu zákoutí s kamenem, tady zase „trilobit“ a tam výhled na zasněžené Alpy.

Na startu nejsme sami, už tu je několik domorodců, kteří evidentně ví jak to tu chodí a zatím se na odstartování nehrnou. Jsou tu i dvě rogala – ty mohou létat ve větším větru než paraglidisti. Ale ani ti do toho zatím nejdou.

A tak opět procvičuji svoji trpělivost. Čekáme asi 2 hodiny a pak je dán povel, že se přesuneme na jinou stahovačku, kde musíme jet autem a pak stoupat asi hodinku s padákem na zádech nahoru. Vydáváme se tedy pěšky dolů k cestě a auto pojedje dolů prázdné, aby se zbytečně

na kamenité cestě neničilo. Už jsme po čtvrt hodince skoro u cesty a přichází pokyn, abychom se vrátili, že se bude létat tady. Takže opět nahoru a další čekání. Rogalisti odstartovali a šel do toho i nějaký frantík se kterým to po startu trochu házelo. A opět se do toho nikomu nechce. Další hodinka čekání a pak už do toho konečně jdeme. Ne všichni. Dávám Bořkovi svůj foťák s tím, ať mi natočí jak letím. Aspoň se nebudu za letu rozptylovat focením a točením.

Startuju hned za Adamem. Daří se mi to rozběhnout čelním startem a začínám svahovat. Asi 4x jsem narazil na stoupák a nechal se vytáhnout pár metrů nad stahovačku – vário mi ukazovalo, že létám dost dlouho v rozmezí cca 50 metrů pod startem a 20 metrů nad startem. Vozil jsem se jako pán. V jednu chvíli jsem cítil, že mne v pravé části padáku nic netáhne a šel jsem do malého propadu. Ale dědeček Joint to bravurně zvládl. A zvládl i malou divočinku nad průsmykem. Ale tam jsem zabrousil jen jednou. Většina kolegů se držela nade mnou, ale v jednom okamžiku se pode mne dostal modrozlutý padák. Letěl přímo pode mnou a já se k němu (nebo on ke mně) nebezpečně přiblížil na cca 4 metry. Samozřejmě, že vím, že přednost má ten, kdo letí niž, protože nemůže vidět toho, kdo letí nad ním. Ale já se opravdu snažil letět jinde než ten padák pode mnou. Když už jsem si myslel, že jej pod sebou nemám, mrkl jsem pod sedačku – a byl tam. Přiznám se, že jsem byl hodně nervózní. Kdybych na něj sedl, mně by se asi nic nestalo, ale on by to už nemusel rozletět :-/ Nevím, zda to trvalo 30 nebo 90 sekund, ale mně to připadalo jako věčnost. Nakonec jsem odbočil jinak než on a za pár okamžiků už byl výš než já. Já manévrem výšku ztratil, on nabral. Rozhodl jsem se, že jdu na přistání. Přistávací plocha nebyla z největších a nad ní to prý docela zvedá. Opravdu. Zvedá. Ale odhadl jsem to dobře a přistál jsem uprostřed. Odnesl jsem padák bokem na balení a za chvíli vedle méně přistál David. Vybral si docela malý flek a tak jsem si říkal, že to je docela frajer. Bohužel mu půlka padáku padla na čtyřmetrový jalovec a nemohl ji sundat. Když jsem sbalil svůj padák a vyřídil 2 zmeškané hovory (za letu je zásadně neberu), šel jsem Davidovi

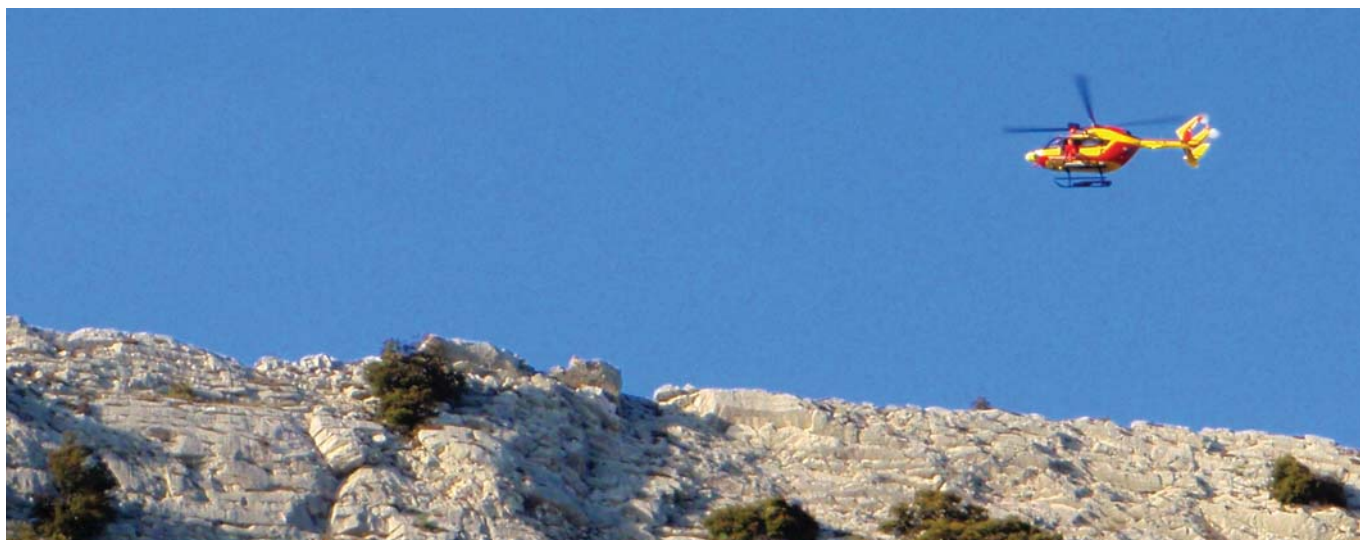

pomoc. Vylézt na statný jalovec by nebylo tak těžké, kdyby nebyl prorostlý asi sedmi šípkovými keři. Trvalo mi to minimálně čtvrt hodinky a ztratil jsem aspoň deci krve. Padák se za pomoci ostatních podařilo sundat.

Jdeme k autu a bavíme se o tom, že si ještě vylezeme na tu druhou stahovačku (a tím hodinovým výstupem) a zkusíme doletět na přidávačku v údolí. To bude docela síla, protože to je minimálně 3 km, poletí se přes Goudone a budu si moc ze vzduchu prohlédnout ten vodopád.

Zdeněk Trčka do vysílačky volá Adamovi, aby neletěl tak blízko té hrany. Sotva to dořekl, viděli jsme jak se Adamovi „zlomil“ padák a on se nekoordinovaně řítí za hranu. Viděli jsme jen zmuchlaný padák jak mizí za obzor a pak nic. Prvně v životě jsem viděl Zdeňka tak rozhozeného. Několik minut nevíme co s Adamem je. Zdeněk volá kluky ve vzduchu, aby se na něj zaletěli podívat, zda se hýbe nebo ne. Koza vyběhá po chodníčku nahoru, aby se na Adama podíval. Netvor přistává poblíž místa, kde Adam spadl a dává vysílačkou informaci, že žije, ale má asi něco s páteří a máme volat vrtulník. Štěpán, který umí francouzsky volá „112“ a vysvětluje co se stalo a kde mají přiletět. Mezitím dostáváme vysílačkou zprávu, že francouzský turista, který byl blízko Adamova pádu taky volá vrtulník. Štěpán na to upozorňuje „112-ku“. Pak už jen čekáme než se vrtulník objeví. Trvalo to určitě 15 minut. To čekání je nekonečné. Vrtulník se objevuje nad obzorem a míří na stahovačku odkud jsme všichni vzlétali. Děláme z rukou „U“ a máváme na něj. Vrtulník dělá oblet a pak zamíří správným směrem. Udělá dva oblety kolem místa, kde asi leží Adam a pak se ztrácí za obzorem a sedá si. Další čekání. Netvorovi ani Kozovi se nemůžeme za hranu vysílačkou dovolat a tak nevíme co se děje. Záchranáři tam jsou dobrou hodinu než se zpoza obzoru zvedne vrtulník a dělá dvě kola. Pak zalétává za obzor a my vidíme, že spouští naviják na kterém budou fixovaného Adama vytahovat.

Když vrtulník odletí pokoušíme se spojit s Nevorem a Kozou. Sestupují a padáky dolů a my opět čekáme. Když dorazí máme konečně nějaké informace. Hlavní je, že Adam komunikoval, má nějaké otoky z pádu, bolí jej záda, ale možná to nebude žádné zranění páteře. Netvor říká, že to je dobré.

Na papírku mají napsané, kde Adama vrtulník dopraví.

Nasedáme do aut a jedeme dolů. V Grasu (?) se rozdělujeme – velké auto jede na základnu a malé auto s Netvorem, Kozou a Štěpánem zůstává, aby se pokusilo v nemocnici vyzvědět, jak na tom Adam je. A taky asi zavolají domů, Adamovým rodičům. Hlavou mi běží vzpomínky na moji havárku na padáku.

13.3.2009 - poslední let nad mořem Dnes je pátek 13. Ale létat se jde. Tedy až po ranním brífingu v 9:00 na pařicím pokoji. Od Adama přichází dobré zprávy. Převezli ho do nemocnice v Nice a nemuseli jej operovat. Má prý jen korzet, což je lepší varianta.

Vyjíždíme na Monte Gross a jdeme rovnou na tu méně luxusní stahovačku, protože vítr vane od Itálie. Hrnů se dopředu a startuju jako čtvrtý – s jedním zrušeným čelním startem. Zkouším to nanovo křížovým startem a jde to úplně parádně. Hups a jsem tam. Pode mnou je skoro 700 metrů a zkouším svahovat. Po dvou otočkách mne to zvedlo kousek nad start, ale pak jdu raději dál od skal a tam výšku ztrácím. Vůbec mi to nevadí, dneska se chci jen povozit a slétnout. Otáčím to nad moře. Nad modrou plochou mám pořád přes 500 metrů výšky a tak zkouším fotit a točit padáky, které jsou pode mnou. Pouštím se pár set metrů od břehu, ale když si uvědomuju, že jsem už za bójkami, otáčím to ke břehu a cíleně vyklesávám. Chci přistát ze směru od Monaca k Itálii a tak snižuju výšku na začátku – na nejužší části pláže. Do moře už to nepoložím, tak teď ještě, abych to nepoložil na písek, ale na kameny. Bingo! Podařilo se. Musím se sám pochválit.

Balím padák a lehám si na kamenitou pláž. Kameny nejsou sice prohřáté, ale ani nestudí. Leží se na nich dobře. Najednou vidím gestikulace kolegů, kteří se upřeně dívají v opačném směru než ležím. Otáčím se vidím zlatý padák, který ukončuje spirálu nad mořem, ale asi udělal o 2 otočky víc než měl, protože to vypadá, že ke břehu to nestihne a přistane pár metrů do slané vody. Naštěstí se mu podařilo dosednout těsně na břeh. Ale část padáku skončila v nasolené vodě. Jak jej bude prát a sušit na slunku už pozorovat nemusím.

Dávám si na mobil sluchátka, přivřu oči a pouštím si písničky Pavla Bobka. „Pojď stoupat jak dým“ je písnička, která mi k dnešnímu letu stoprocentně pasuje. I když ten originální text je kouření marihuany. Taky ta písnička o Muži na konci světa, který často myslí na návrat mi do této prosluněné pohody sedne. Pak mám v mobilu staré fláky od Karla Plíhala. Mám přivřeně oči a vychutnávám si tu o tom, že Básník má právo veta, Gilotinu, Nosorožce, Před 25 lety bych nevěřil tomu, že si zrovna tyhle písničky budu vychutnávat na pláži v Monacu : -)

Dneska to byl jen jeden slet. Stál za to a tak ani moc nelituju, že se zbytek výpravy „znepilotil“ a už se dnes nepoletí. Možná ještě zítra, než vyrazíme domů. Ale to se uvidí až podle počasí.

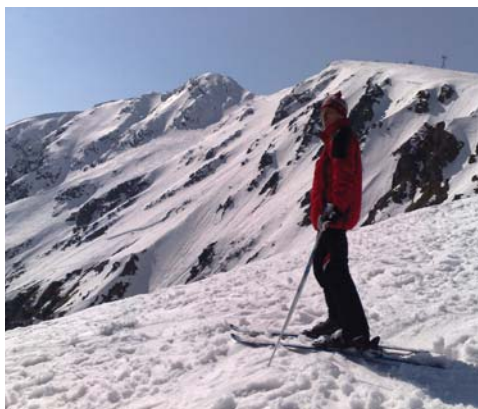
Velikonoční lyžování, propasti a koupání

11.-13.4.2009

(Zdendáš) Vyjeli jsme ráno a cesta byla dlouhá a klidná (aspoň pro mně). Přijeli jsme na Chopok a začali jsme lyžovat. Já měl snowboard a ostatní měli lyže. Bylo to super a já jsem si to náramně užil. Odpoledne si taťka vzal místo lyží taky snowboard a všichni jsme si zajezdili super. Další den jsme na Planině hledali jeskyně. První jeskyně byla zajímavě schovaná na okraji závrtu (nebo nějak tak). Nebyla moc hluboká, ale bylo to super. Další propast se jmenovala Velká peňaznica (myslím) - ta byla nejlepší. Lezlo se tam operně a vylézalo taky tak. Pak mi ukázali Mačaciu diěru a byl sem nad míru spokojen .

(Pípa) V sobotu ráno se nechce z postele, ale vidina trošku divoké akce láká. Těsně po šesté vyrážíme směr Jasná a vysněný Chopok. V 9:30 jsme na svahu a vyrážíme první sedačkou omrknout situaci nahore. Sluníčko pálí, modré nebe a nás vyváží lanovka blíže k nádherným zasněženým vrcholům. Velké množství lidí nás zaskočilo už dole, ale na horní lanovku je fakt dlouhá a široká. V půlce se

rozděluje – Irča se Zdendou zůstávají a Dazul a já chceme výš. Čekání se vyplatilo a z nejvyššího bodu kam jezdí lanovka se před námi se otevírají nádherné výhledy do vedlejšího kotle a na hřeben, který mizí v dálce. Kolem se rojí skialpinisté a míří na samý vrchol. Děláme nějaké fotky a sjíždíme poprvé dolů. Těžký sníh a velké muldy nám dávají zabrat. Objevujeme pomu, která je bokem a úplně prázdná. Jezdíme na vleku téměř sami a užíváme si freeride mezi stromky a balvany. Blíží se poledne a tak voláme Irču se Zdendou, kde se sejdem na oběd. Volíme chatu Lukovou a než jsme s Dazulem přijeli ta ti dva už jsou po obědě. Dávám si kuřecí steak s brkaší a kofolu. Jídlo je mnohem lepší, ale taky mnohem dražší než vloni. Po odpočinku si Zdenda a Dazul jedou pro snowboard a Irča a já jedeme spolu. Nechápu to, ale lidí ubývá. Sjíždíme skoro až dolů a voláme jestli už tu kluci budou. Zjišťujeme, že tu už nejsou a jedeme za nima nahoru. Ti tři jezdí příliš pomalu a tak se trhám a jezdím přímo pod lanovkou. Je to v lese chráněné před sluncem a sníh tak neteče. Po cestě nahoru jsem si chtěl očistit brýle a při tom mi vypadlo jedno sklíčko a vnitřní rámeček. Hádejte kam. Ano, dolů. Je to divný pocit, když sedíte na lanovce a nemůžete nic dělat. Cestou dolů jsem je však úspěšně našel. Lyžujeme až do 17:00 a téměř jako poslední vyjíždíme lanovkou. U auta se převlékáme a vyrážíme na Plešiveckou planinu. Za deště vyjíždíme nahoru a na noc zůstáváme u přístřešku. Už po tmě chystáme večeri a po osmé zalézáme do spacáku. Usínáme při dešti bubnujícím do střechy.

Ráno se jako první vyklubal Dazul a začal něco podnikat s vaříčem. Postupně se budíme, ale ven se moc nechce. Modrá obloha a vykukující sluníčko nás brzo vytáhlo ven. Snídáme – já velmi dobrou buchtu od Bobinky s čajem (i to C-éčko tam bylo). Přejíždíme na konec cesty a hledáme vhodnou propast na trénink. Pod vrcholem Dubník nalézám Bukovů jamu (-16m). Je to asi jen 1,5km od nás tak balíme všechny potřebné věci a vyrážíme. Jak už to tak na Planině chodí, hledáme a hledáme a nic. Teprve ve vedlejším závrtnu máme štěstí a objevujeme vchod. Obléct výstroj, krátká instruktáž a jako první mizí v hlubině Dazul. Druhý jde Zdendulák a já poslední. Irča odmítá a zůstává hlídat lano. Na dně je málo místa, výzdoba jen na části stěny a spousta napadaného dřeva. Dazul se po chvíli točení a focení vydává vzhůru jako první, já pomáhám Zdendovi se správným zapnutím. Vytahujeme přebytečné lano, aby se nezamotalo do dřev a už i já stoupám nahoru. Jde to jako po másle a už jsem nahoře. Obědváme a máme polední siestu.

Vracíme se k autu a rozhodujeme se, že slaníme do Velké peňažnice (-33m). Je tam nejhezčí výzdoba a můžeme se vyřadit při cestě nahoru. Jdeme podle GPS přímou cestu od auta a několikrát přecházíme žlutou značku, aniž bychom o tom věděli. V cílovém prostoru zase chvíli bloudíme,

ale Dazul je jako ohař vypuštěný z klece a velmi rychle nachází správný závrt a vchod. Jako první jdu já a je to velmi zvláštní pocit klesat do absolutní tmy. Osma pálí do ruky a už jsem na plošině v horní části. Nade mnou je 33 metrů vápence. Tma a několik netopýrů. Přijíždí Zdenka a pak Dazul. Kolem nádherná krápníková výzdoba. Není snad jediný kousek bez úžasně vymodelovaného povrchu. Stalaktity, stalagmity a stalagnáty střídají brčka a závoje. Barvy se střídají od čistě bílé přes červenou až do hnědé. Prolézáme postupně všechny prostory a objevujeme náheru, o které se na povrchu ani nezdá. Největší stalaktit má přes 200 000 let. Děláme fotky a točíme. Vzal jsem si o baterku míň a z další jsem dal Dazulovi baterie, takže mám málo světla. Ale lepší něco než nic. První nahoru leze Dazul a oproti loňsku je nahoře velice rychle. Opět zkracuje lano pro případ nouze a já myslím na Krkonošské pohádky, kde se říká „v podzemí je rok jako den a den jako rok“. Nemám hodinky, takže nemám nejmenší tušení jak dlouho jsme tu. Zapínám Zdenku a držím mu lano, aby se netočil jako kača v čepici. Zůstávám sám, vypínám čelovku a užívám si tmy a velmi zvláštního pocitu. Lano je po chvíli volné, zacvaknu se na lano a začínám stoupat vzhůru. Jakmile se odlepím od země, okamžitě se začínám točit dokola. Po chvíli jsem nahoře a zjišťuji, že zatím

začalo pršet. Blesky křížují oblohu a moc se mi na otevřeném prostranství nechce. Jdeme kolem bývalého tábořiště Ivan Báčiho, po žluté a pak zahýbáme k závrtu Mačky. Zdenda leze nabrat vodu a míříme k autu. Nasedáme a přejezdíme zpět k přístřešku. Tady se rozvíjí úvaha jak to udělat, abychom (Zdenda) stihli i šmigrust.

Je rozhodnuto, po večeri vyrazíme domů. Dazul se Zdendou rozdělávají oheň a Irča a já připravujeme slaninu. Začínáme opékat a začíná pršet. Hrajeme s deštěm hru, kdo s koho. Déšť a hlad vyhrávají a začínáme baštit. Irča stihla vykouzlit rizoto a tak máme jídla dost. Balíme věci do auta a vyrážíme k domovu. Před Popradem přebírám řízení od Irči. Po dlouhém úseku sjíždíme s dálnice na Bešeňovou a odbočujeme na Kalameny. Taková předpůlnoční koupačka v teplé vodě bude super. Nakonec jdeme jen já a Dazul. Voda mi připadá nějaká studená a chvíli trvá, než se aklimatizuji. Vylézt pak ven je fakt drsné. Rychle osušit a obléct. Teď už jen zbytek cesty domů. Od Makova řídí zase nezmar Irča. Do Jablůnky přijíždíme 01:40, vytahujeme všechny moje věci. Ve dveřích je schovaný jalovec a jelikož je pondělí ráno, Irča ode mě dostává nařezáno. Pak už jen rozloučení a jdeme do hajan.

Landkiting

25.-26.4.2009

(Dazu!) O tom, že jsme si parkrát byli „hrát“ s kitem (tažným drakem) jsem psal dokonce v ŠESTÁKU - na titulní straně lednového čísla (101) je foto z našeho „snowkitingu“. Fotky ze zimních hrátek jsou taky na našem webu www.oldskauti.cz.

S lrčou jsme před měsícem se rozhodli, že je konec se samoučením a necháme si to od někoho, kdo to opravdu umí, ukázat. Kurs landkitingu nebyl zrovna levný, ale garance toho, že jsme po oba dny měli mít každý svého instruktora a zajištěný individuální přístup, nás přesvědčila.

Mám pocit, že oba dva vynaložených penízků nelitujeme.

Zatímco oddíl šlapal na Ivančenu, my jsme uháněli autem ku Praze. Výuka začala hodinku před obědem na velké, rovné, travnaté ploše - rekultivovaném směťáku na okraji Prahy - v Rychetech.

Nejprve jsme dostali teoretický úvod k tomu co to je letové okno, trapéza, co to znamená držet kite na dvanáctce, jak kite odstřelit, atd.

Pak jsme nafasovali každý svůj kite a naučili se jej navazovat ke šňůrám.

Během první čtvrt hodiny jsme pochopili, že jsme se naučili kite ovládat špatně - hrazdou se skutečně nesmí kroutit jak volantem :-). Další dvě hodinky trvalo, než jsme se to skoro odnaučili. Na konci prvního dne jsme už dokázali dělat s kite hezké osmičky a držet jej na trojce. Držet kite nahoře déle než půl hodiny už opravdu nebyl žádný problém. Dokonce jsem zkusil i prkno - mountainboard.

Večer jsme vyrazili na procházku noční Prahou a pak přespali v autě poblíž výukového prostoru. V neděli jsme šli rovnou na plac. Vítr pořádně zesílil (v Pardubicích tou dobou dokonce vyvracel stromy) a tak to bylo náročnější. Odzkoušel i jsme si i profesionální mountainboard (rozdíl v pořizovací ceně 10.000,-). Já jsem pak po zbytek dne jezdil na buggy - tříkolové vozítko (foto a video z jízdy ve fotogalerii).

Byl úžasný víkend. A rozhodli jsme se s Irčou, že to zkusíme i na moři :-)

V pondělí jsme se jeli juknout na úrazovku do Zlína a pošpásovat s rentgenem - nic zlomeného, nic prasklého - jen ukázkově pohmožněného. Za zapůjčené berle jsem byl skutečně vděčný. Dlouho je sice neponosím, ale na prvních pár dnů hojení, budou víc než dobré :-)

(Kája) Vstala jsem v sedm hodin a o tři čtvrtě jsem byla u Drábků. Po cestě jsme v Jablůnce nabrali Pípu a po osmé jsme byli na parkovišti.

Vytáhli jsme jeden raft, stačilo ho dofoukat a jen počkat na zbytek posádky. Ta se skládala z Dazula, Pípy, mě a tří lidí, které neznám.

Dalších pár nám poskytovalo dokumentaci ze břehu a také vývoz zpět nahoru.

Nahodili jsme raft na vodu a odrazili. Voda byla studená a mokrá až na dno a kromě toho měla barvu čokolády... :-)

Poprchalo, ale po prvních splávcích to bylo jedno, bo jsme měli v lodi víc vody než v potoku. Začaly mi pořádně mrznout prsty a jen jsem tiše záviděla Pípovi rukavice. Mám pocit, že nejsem sama. Dazul si ohřívá prsty za krkem :-).

Potkali jsme posádku ožralců v pruhovaných tričkách, která pádlovala proti proudu a pak už nikoho. Ze břehu volali, že jsme první... Byli jsme, ale i před vodou. Chvilí zakotvíme u břehu, ale už jedem dál.

Výjezd nahoru, letmé ohřátí a hurá znovu. Tentokrát bylo vody trochu víc. Já se snažila něco zachycovat na foťák a Pípa s Dazulem střídavě natáčeli. Znovu se ocitáme na parkovišti, kde je čas něco málo pojist.

Třetí jízda byla v pěti. Dva odpadli a přijela Irča. Do třetice všeho dobrého to bylo nejlepší. Vody přibýlo a vyčistila se (jen se potvora neohřála) a ani jsme tolik neprojížděli vrbičkama.

Naposled se ocitáme na parkáči. Usušit, převléct a jedem do Březin. Byl sice trochu problém se velkým autem dostat k šopě, ale všechno a všichni byli ve zdraví dopraveni domů.

Těším se na příště - jen mě mrzí, že nás tam nebylo víc.

(Pípa) Voda nahoře, voda dole, 50C a velké nadšení. V 8:30 dojíždíme na parkoviště pod hrázi. Dazul řídí Iveco, Kája sedí uprostřed a já jsem přiskočil s loďákem věci v Jablůnce. Rafty jsou už nafouknuty, vytahujeme jen jedena a dofukujeme, co to dá.

Prší a všude stojí voda. Přijíždí další členové našeho raft teamu Adam, Milan a Patrik se ženou, která bude dělat řidiče a vozit nás zezdola nahoru. Převlékáme se do neoprenu. Jsme hrozně rychlí a v 8:45 je všechno připraveno.

Jdu se mrknout po parkovišti a hned narážím na RR s Pecou v čele. Všichni jsme už nažhaveni, bereme raft a sestupujeme k vodě. K našemu překvapení není u vody ani noha. Jsme tady první. Voda už slušně teče tak hážeme raft na vodu a odrážíme.

Dazul diriguje předek a na mě zbylo místo vzadu. A už to začíná. Kousek po proudu je první schod, takový prověřovací – asi 3. nejvyšší.

Najíždíme a předek mizí pod hranou. Pořádně se zapřít, zaklonit, abych neskončil na něčích zádech a už jsme dole. Paráda. Schody přes 1m i s raftem pořádně zacvičí. Proto jsme tady.

Rychle tekoucí voda, parádní schody, úzké koryto, ostré zatačky. Před nejvyšším schodem na nás mávají, abychom najeli hodně vlevo. Po skoku je nám jasné proč. Pod splavem je velký kmen pěkně zašprajcovaný a hodně nebezpečný. Toto je fakt ten největší, trošku jsem ho podcenil a ze zadní paluby jsem přistál až za půlkou na zádech Adama. Ve 3/4 jsme dojeli. Došla voda.

Předjeli jsme vlnu a zůstali skoro na suchu. Musíme přistát a počkat, než sem doteče dostatek vody. Zbytek cesty už je bez komplikací. Užíváme si a na lodi je veselo. Sem tam prosvíštíme vrbičkama a to zvyšuje aktivitu pádlování.

Na soutoku je to už horší. Lodí přibýlo a po několika ťukancích přistáváme na protějším břehu Bečvy. Jelikož jsem vybaven a plný síly jdu dělat "burlaka" a táhnu raft proti proudu, abychom mohli přepádlavat na druhou stranu. To se nám úspěšně podařilo, vytahujeme raft a odnášíme ho na cestu. Tady už čeká Iveco, nakládáme raft a sebe a vyjíždíme zpět k hrázi, abychom to dali ještě jednou.

Po druhé jízdě Dazul volá Irči a ta vyrazí, aby poslední sjezd absolvovala s námi.

Čekání využíváme a svačíme. Irča je velmi rychlá a za nedlouho neseme náš raft k poslední jízdě. I ta proběhla bez nehody. Splávky na tomto potoku jsou fakt dost dobré a hlavně jedinečné a stojí za to se každý rok vrátit. Takže kdo si chce užít adrenalin za rok pojede s námi.

Kiteboarding 13.-14.6.2009

(Zdendáš) První den bylo hodně větrno, ale kiting byl super. Nejdřív sem dostal malého dráčka cca 1m. Na to jak byl malý, táhl hodně. Párkrát jsem letěl vzduchem. Zkoušel jsem různé otočky. Potom, co jsem se naučil s tím malým dráčkem, šel jsem do vody. Dostal jsem 3-ku draka. Ovladatelnost toho draka byla dobrá. Nejdřív jsem dělal předávání draka, pak osmičky, pak jsem s ním zkoušel chodit a nakonec jsem se nechal tahat po vodě. Další den jsme šli rovnou do vody tam sme začli osmičkama, klouzáním po vodě a pak sem zkoušel prkno. První nasedání bylo dlouhé, ale pak jsem to zvládl. Za chvíli jsem prej i ujel 5 metrů. Ale pak mi začla být zima a šel jsem z vody. A v moři byly i malé medůzy. Bylo jich tam jak medůz :-). Ale nežahaly.

(Irča) Po absolvování kursu na souši (ŠESTÁK č.105) se vydáváme na moře.

Tentokrát se s námi rozhodl jet i Zdenda, takže paráda. Přijíždíme časně ráno, ještě se prospíme a pak hurá na sraz.

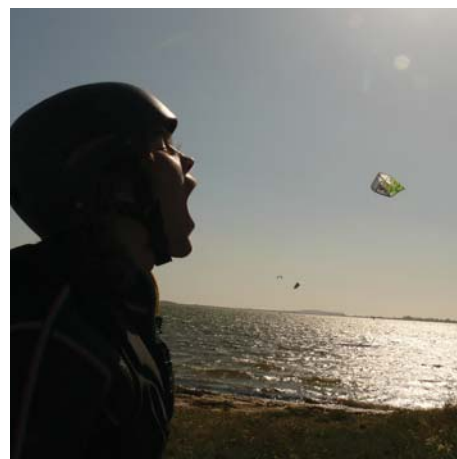
Vítr je nezvykle silný (proč mě to nepřekvapuje), takže čekáme. Umoudřil se až odpoledne. Jsem ve skupině se Zdendou. Jdeme až úplně dozadu, abychom neohrožovali ostatní. Učíme se ovládat draka ve vodě, je to kupodivu pro mě jednodušší. Nemám strach, že spadnu, protože padám do měkkého. Je to dokonce zábava. Necháváme se drakem táhnout ke břehu, parádička..., zkusíme s drakem nad hlavou nasadit nohy do úchyty na prkně. Mě se to po několika neúspěšných pokusech a tréninku „bez draka“ nakonec daří a vozím se v leže, s prknem na nohách. Taky dobrý.

Je už asi osm večer a i přes to, že máme neopreny, je docela zima. A taky je to asi i tím, že se na jednom draku musíme střídat, takže jeden vždy stojí a ten studený vítr dělá své. Ukončujeme tedy výuku a těšíme se, že zítra se už postavíme na prkně.

Druhý den fouká míň, zdá se mi ale docela zima. No neva, jdeme na to. Zase jsem se Zdendou. Zkouší zase tahání drakem, jízdu do strany a učí se nasedat na prkno. Daří se mu to. Dokonce se i postavil a jel. Jenže se pak tak zalekl svého úspěchu, že spadl. Nevadí, příště ujede dál. Mě začíná být při tom čekání docela zima. Konečně se střídáme. Zkouším se nechat tahat, ale moc to nejde. Drakovi, jako by se nechtělo. Instruktor říká, že tím, jak fouká míň a drak je malý, nemá potřebnou sílu, aby mě utáhl. Takže jezdí zase jen Zdenda. Docela mu to jde, ale mě už je fakt zima. Stání ve vodě při chladném větru asi není to pravé. Možná, kdyby mi dali většího draka a nemuseli jsme na sebe čekat a tím prochladat, bylo by to lepší.

No, nevyčerpali jsme všechny letové hodiny, takže pokud tam pojedeme v létě, budu chtít svého draka i instruktora a věřím, že se za zbývajících čtyři hodiny doučím to, co jsem nestihla za dva dny společné výuky.

(Dazul) Šel jsem na moře ve dvojce s Lukášem, který má zkušenosti ze všech druhů prken (od skateboardu, přes snowboard po wakeboard) a tak mu zbývá vyzkoušet pouze kiteboarding. Proti němu jsem měl nevýhodu, že to na prkně vůbec neumím - nepočítám-li několik sjezdů z Chopku

na snowboardu stylem „padající listí“. Ale narozdíl od něj jsem měl zase víc zkušeností s drakem (kitem).

Po čtyřech hodinách v moři byly naše zkušenosti s prkny i draky naprosto zbytečné :-)

S koupáním v Baltu mám zkušenosti jen z naší Expedice Sever a to mi moře u švédského břehu připadalo hodně studené. Dneska to je ale celkem v pohodě - jednak tu je moře dost mělké a taky na sobě máme neopreny. Já mám navíc ještě i neoprenové ponožky, takže mi je překvapivě příjemně. Tedy - příjemně mi je až do doby, kdy jsme začali nacvičovat „body dragging“ bez boardu. Při tomto se jednou rukou drží dráček a druhá ruka se používá jako kýl. Zvláštností tohoto stylu je, že při něm člověk vypije alespoň 5 litrů slané vody :-)

Irča se Zdenášem cvičí asi půl kiláku od nás a tak je moc nevidím. Dávám radši pozor, abych nesundal nějakého kitaře :-)

Ještě drobnůstka k mému kolegovi při učení kiteboardingu. Až když Lukáš řekl instruktorovi Petrovi, „Můžeš se pochlubit, že jsi učil létat Létajícího Čestmíra“, pochopil jsem, odkud ten ksicht znám - z televize. Lukáš (Bech) tam hrál hlavní roli - Čestmíra.

TV seriál „Létající Čestmír“ vznikl v roce 1983 a stejnojmenná titulní píseň, kterou zpíval Michal David byla v té době fakt hitovka. Seriál mne sice nenadchl a rozhodně jsem na něm ve svých tehdejších sedmnácti letech „neujížděl“, ale vzhledem k tomu, že zas tak moc toho tehdy v televizi k vidění nebylo, tak si na „Čestmíra“ pamatuju.

Nebe naší zátoky bylo po celý „letový“ den pokryto alespoň třicítkou draků. Občas jsem se podívoval, že se na tak malém prostoru (obdélník o stranách cca 0,6 km na 3,5 km) se žádný dráček nesrazí. Srazit drakem kitera se podařilo pouze mně. Ale bral to sportovně a vůbec nenadával. O to větší pozor jsem si pak dával - nemusí každý vědět, že jsem tak velké kopyto :-)

Druhý den jsem šel do moře bez neoprenových ponožek a musím napsat, že to nebyl vůbec dobrý nápad. Snažil jsem se chodidla zahrabávat do písku, ale ten vůbec nehřál. A tak jsem to vzdal už po třech prosolených hodinách.

Každopádně je kiteboarding přinejmenším skvělý zážitek. Už se těším až tam v srpnu o prázdninách vyrazíme na prodloužený víkend znovu :-)

(Kecka) Tož sraz byl jako vždy v klubovně. Nakládáme věci do tranzitu a avie. Balíme jako vždy vše potřebné, pilu, žačku, lana, hrábě a to co je potřeba. Vyjíždíme kolem šesté večer, celou cestu nám strašně prší.

Už za tmy vyjíždíme do prostoru ani nevíme kde. Začíná to nejhorší, obyčejná polní cesta se mění v rozbahněný tankodrom kdy auto řídí vás a né vy auto. Takže to vypadá zajímavě, když každé auto sebou hýbe ze strany na stranu, ale to nejhorší teprve přichází – brod, byl asik po kolena, Zub ze škodárnů vyjíždí jako první jestli to projede jinak by plul krásně po Odře. Vyjel to, takže dál jede Lancia, tranzit a Pegueot. Juchuu jedeme všeci dál. Cesta vypadá hrůzostrašně, ale za tmy dojíždíme na tábořiště, stavíme přístřešek a jdeme spát.

Ráno se probouzíme posnídáme a jdeme se podívat na tábořiště, promýšlíme kde co bude a jde se sekat. Zbytek jede na staré tábořiště pro zbylé věci a podsady. Tůňka byla rozvodněná takže aj molo by nám uplavalo a umývárka byla úplně pod vodou. Bereme rošty, tyče a nějaké klády a jedeme pro podsady k maruš. Tam nakládáme a jedeme zpět. Zase vykládáme a jede další várka pro podsady. Zatím se kopalo, sekalo hrabalo. Začíná se dělat kuchyň na nosit podsady. Jsme už docela unavení. Táborový kruh už je vyměřený aj sromek Mája zachránila abychom ho nemuseli uřezat a tak bude zdobit jeden stan. K večeru po večeri se začíná už kuchyň dokulacovat a stany už jsou sešroubované. Je večer Zub dělá ohníček a všeci si sušíme boty a nohy po promáčeném dni. Sedíme a vykládáme si staré zážitky. Jdeme do hajan.

Ráno jdeme dodělávat kuchyň a vyrovnávat stany a odnést všecky věci k tábořišti abychom neměli binec. Myslím že bychom měli být rádi že jsme dostali rovné, velké tábořiště, sice je to docela kus k

vodě, ale místo je to hezké a má svoje kouzlo a pokud se ještě zabydlí táborníky a vnese se do něho táborový duch bude skvělé...

(*Fialka*) Sraz byl v 17:45 v DBCB, no jak je po-slední dobů zvykem většina přišla kolem šesté. Začali sme nakládat desky do Avie, protože Pípa tu ještě nebyl s Transitem. Když dorazil Transit, začalo sa nakládat nářadí a různé věci, potom sa eště donakládaly desky a vyjeli sme směr Jablůnka benzínka. Tam sme sa scukli a vyjeli směr Bystříčka, kde sme zastavili na benzínce, protože nám jaksí nedošlo, že Pípa by chtěl taky na nějaků tu pohonů hmotu jet. Mezitím než natankoval přisedly si cěrky se Zdendů v au-tách a zjistily, že si Dazul nechal telefon v Tran-situ, no tak Radim dostal telefon a ubíral sa ke Kačicám. No z Bystříčky sme vyjeli za hustého dešťa asi o půl osmé. Jedeme směr Klokočůvek. Tam sa dohodnem, že teda to zkusíme přes Klokočov, že tam ten brod třeba nebude tolik velký jak v Klokočov-ku. Po přejetí posledního úseku nějaké, jakože cesty, sme dojeli na lůku, kde to s autky docela házalo až sme sa zastavili úplně. Říkám si, co je? Brod!!! Brod je Zubovi po kolena a přemýšlíme, či sa to dá přejet se suchým vnitřkem auta. Stále na nás prší. Nakonec sme sa rozhodl, že to Zub zkusí se Škoděnků a kdyžtak ho vytáhnem. Projel to! Tak dobré dál jede Transit, pak Lancia a nakonec Peugeotek. Sláva sme na druhé straně. Eště kůsek jedem a už sme na našem tábořišti je něco kolem deseti. Dem sa eště podívat na naše nové tábořiště. Pravda mnoho toho po tmě ne-vidíme, ale cítíme bahno pod nohama. Natahu-jem plachtu a nesmím zapomenut podotknout, že o tom čas je už pojem suchá nit docela bez-předmětný, protože každý pociťuje déšť tam, kde by ho vážně nechtěl v pátek večer. Dešťové pod-mínky některé zahnalý do aut. Sobota ráno slyším znova kapky na autě a ráno se mi nyní zda docela hrozná, nakonec je to jen minimální mrholení. Vstáváme s Janinů asi kolem šesté ranní, pro-tože měla byt Avia v sedm v

Budišově, nakonec sa dozviďame, že až v devět. Nasnídáme sa a chytne sa náradí, Fanta všechny šikovně zaúkoluje a slavnostně přijme do „Šesté žací perutě“ Klíště, Laďu a Zdendu. Potom sa nakoply křoviňáky na plný pro Ne-beského maršála a šlo sa na věc. Někteří budou odklízet větve, někteří sekát trávu a zbytek jede k Maruš na podsady a pro tyče a věci na staré tábořiště. Já sem byla ve skupin-ce podsady. Čekáme nakonec asi do deseti nebo půl jede-nácté na Aviu, ale hurá už jedem, no hurá ani ne. Je to hodně divný pocit, když člověk jede na-posledy cestou, kterou jezdil 8 let. Dojedem na tábořiště a jako vždycky jdeme první k tůňce. K našemu údivu je tůňka dál než kdy jindy a celá Odra, jakoby sa zase chystala na záplavy jako v roce 1997. Jedem ke kuchyni a jedem pro věci, odnášáme plá-ty, rám, tyče na tee pee, lavičky, rošty, kozu všech-no, co sa dá vzít a pustí se to. Nakonec jedem k Maruš už značně naloženi. Nakládáme třičtvrtě podsad a zjišťujem, že sme toho nasbírali na sta-rém tábořišti až moc, takže pro podsady budem muset ještě dojet Transitem na dvakrát. Na novém tábořišti to vyložíme a zjišťujem, že ti co tam zostali sa dost činili a luka už vypadá vkusně, tak ještě jedu s Pípů a Zubem pro pod-sady. Dvakrát to točíme a nakonec sa lúčíme s Huťovými, zamáváme Podlesí a jedem na naše nové pěkné tábořiště. Tam sa vyložíme, dáme sváču a jedem nosit pod-sady, dělat kuchyň, dokopávat latrínu, stavit podsady a nosit rošty a různé další věci. Tak po-kráčujem až do půl desáté a chlapani na kuchyni až do desíti. Pak jedem k ohni, sedíme a vzpomínáme na vý-pravy. Kolem jedenácté jedem spát. Nedělní ráno je pěkné a slunečné, milé překva-pení. Nasnídáme sa a jedem zase do práce. S pra-cí končíme místo ve dvanáct asi o půl jedné. Balíme sa, vyfotíme sa a jedem. V Kateřinicách vyložíme věci a s promočenýma věcma a unavení jedem dom. Myslím si, že za jeden víkend sme stihli práce ha-bakuk, ale furt nás jí dost čeká.

(Pípa) Je to už fakt dlouho, co jsem stavěl tábor. To bylo v době, kdy jsem byl vůdce Lvičat a organizoval jsem tábory a moji roveři mi pomáhali. Vím jaká fuška to je nachystat všechny věci a na

nic nezapomenout. Proto jsem byl příjemně překvapen, že všechny věci byly nachystány a mohlo se nakládat. Chvilí panoval chaos, ale pak už to šlo. Desky do Avie a zbytek do Tranzitu. Večer při cestě vojenským prostorem jsem byl rád, že oddíl vychovává lidi s dobrým orientačním smyslem. Po příjezdu na místo bylo fakt hnusně a trošku mě překvapila oddílová celta – cedník a taky igeliták. Je pravdou, že za našich let nebyly tyto krycí plachty a proto měla velká celta cenu zla-ta. Ráno nás čekalo překvapení ve formě několika vzrostlých stromů volně pohozených na louce, které jsme museli pořezat a odtažit pryč. Další vymoženost, která se hodila byly sekačky a motorová pila. Za dopoledne jsme vyčistili prostor pro tábor. Jen ty hrábě, ty chyběly. Práce nevázla a každý makal na svém dílku. Po příjezdu Avie napěchované, až po strop se hodila chvilka oddechu. Vozit to všechno Tranzitem, asi bychom to fakt nestihli. Pro zbytek podsad jsme museli jet na dvakrát a každá cesta zabrala cca. 35min. K večeru jsem se podílel na stavbě kuchyně a obrovská výhoda byl přivezený materiál na stavbu. I tak jsme končili za tmy a další den zbývalo udělat kus práce. Obvykle mám lehké spaní, ale v neděli jsem se vzbudil až za nějakého jekotu, ve kterém jsem po chvíli poznal Fantův zpěv „Ej už je ráno ...“ Nástup na makačku byl takový neurčitý, ale po chvíli se všechno srovnalo. Při dostavbě kuchyně se projevil hřebíkový paradox – stovky hřebíky jsou krátké a dvoustovky jsou zatraceně dlouhé. Je moc dobře, když takováto parta dokáže táhnout za jeden provaz a přes víkend udělat obrovský kus práce pro oddíl a tábor. Měl jsem v oddíle šikovné rovery, ale musím si přiznat, i když mi to jde jen ztuha, že lidi v Šestce jsou lepší. A Fialka, která toho má až po uši zaslouží velkou pochvalu.

Odvoz věcí na tábor 1.7.2009

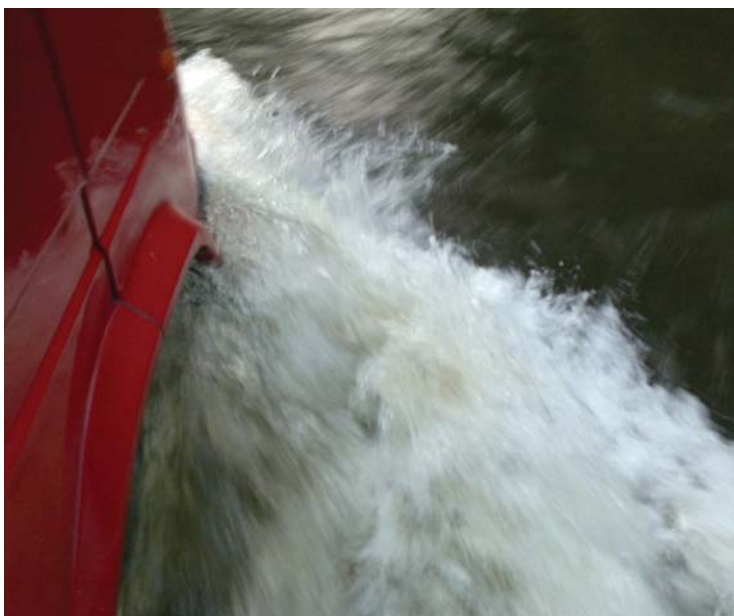

(Dazul) V úterý večer jsme u klubovny nakládali auto - Irča, Fial, Gabča, Zdendáš a Peťa V. Bylo to trochu náročnější, protože jsme při neplánovaném nakládání hangáru z kolně, zapadli v blatě. Ale po delším úsilí se podařilo tranzitka vyprostit :-)

Ve středu 1.července 2009, před třetí hodinou, vyrážím pro Pípu do Jablůnky a v děsné průtrži mračen jedeme do Valmezu, kde nás už čeká Zdendáš. Tam přesedáme do tranzita a Pípa se (jako nejlepší řidič) ujímá šoférování. Je zajímavé, že tady - 13 km od Jablůnky není po průtrži mračen ani památka.

Na nové tábořiště jedu cestou z Klokočůvku přes Spálovský mlýn prvně. Jsem docela zvědavý, jak budeme zvládat brod přes Odru. Zatím jsem jej jel vždy pouze na kole. Navíc dneska je hladina Odry o poznání větší než byla na předtábořové výpravě a tak to asi bude vzrůšo.

A taky, že ano - když Pípa najel na kraj Odry - asi metr do vody, chybělo 10-15 cm k tomu, aby voda začala téct přes dveři do auta. Náš odvážný šofér chvíli zaváhal a vzápětí vyrazil vstříc vodnímu žilvu. Věřil jsem mu bezmezně a tak mi ani nepřišlo na mysl, že nás ten proud na kluzkých panelech mohl strhnout, že bychom se mohli převrátit, ...

Nic takového se naštěstí nestalo. Snažil jsem se během přejezdu brodu otevřeným oknem kontrolovat výšku vody a pokoušel se o nějakou fotku. Voda v nejhlubším místě sice sahala 15-20 cm nad spodní okraj dveří, ale trošku vody do auta nateklo pouze ze strany řidiče. Pípa totiž seděl proti proudu a tam byla výška hladiny umocněna ještě nárazovou vlnou Odry.

Na tábořiště jsme dorazili bez dalších problémů. Nacouvali jsme co nejbližší (a nejnižší) k tábořišti, co nám rozmoklý terén dovolil. Bylo něco kolem 17:00. Hned jsme začali vykládat věci a nosit je do kuchyně. Barely, várnice, pily, sekery, krumpáče, lopaty, stany, lana, hřebíky, vruty, banánovky s osobními věcmi pro expediční jednotku, kolca, plachty, věci pro kuchyň, hangár, tyče a kolíky ... - tranzitek byl narvaný po strop. Zdendáš mezitím objevil ukrytý vozík z předtáborovky a tak se nejtěžší část nákladu - hangár - dala bez větších problémů přepravit přes vstupní bažinku.

Před šestou hodinou jsme měli z auta vše vystěhované a pustili jsme se do odvažnější části plánu pro dnešní den - postavení hangáru. Nejsem si 100% vědom toho, že bych někdy stavěl velký hangár ve třech lidech. Ale určitě jsem jej jednou stavěl ve čtyřech, takže proč to nezkusit ve třech :-). Plán byl jasný - společnými silami hangár rozbalíme, roztáhneme na prostor, kde přijde postavit, roznosíme po obvodu tyče, kolíky a kotevní lana. Pak půjde Pípa k jedné tyči a já k druhé, hangár zvedneme a Zdendáš bude kmitat kolem nás s velkým kladivem - zatluče rohové kolíky, dá do rohů tyče a napne kotvicí lana. Logisticky to nemělo chybu a na teoretické části nešlo co vylepšovat :-)

První překvapení bylo nemilé. Zprvu jsme si mysleli, že jsme naložili nějaký cizí hangár, ale bohužel tomu tak nebylo. Proti loňskému balení hangáru na táboře se nyní při stavění na několika místech objevily docela velké díry :-). Jedna díra byla na místě, kde je normálně kožená výztuha na tyč - takže tady nebudeme moci vůbec dát podpěrnou tyč, ... Chvíli jsme váhali, zda máme hangár vůbec stavět. Zdendáš měl nějaké nejasné poznámky, že lepší bude spát pod širákem než v hangáru, protože bude aspoň méně mokrá. Bylo nám jasné, že po loňském táboře musel tenhle hangár ještě někdo stavět a protože jej měl zapůjčený patrně zadarmo, podle toho se k němu taky choval. Vzhledem k tomu, že nový hangár nelze nyní koupit za méně než 74.000,- Kč, přišlo mi to strašně líto. Sám jsem před cca 6 lety hangár zapůjčil, ale oddíl na zápujčném získal 2000 Kč pro tábor. 2 malé díry, které tam tehdy nájemce udělal si na své náklady spravil. Ale doba se nějak změnila ... Jak je z fotky patrné, hangár se nám ve třech lidech (Zdendáš, Pípa a Dazul) podařilo postavit. A trvalo nám to 45-60 minut. Víím, že to nemůže působit jinak než jako bohapusté vychloubání, ale my jsme na svůj výkon patřičně hrdí :-)

Pak jsme pomohli Zdendášovi (a Fredovi, který dnes přijede z puřáku) udělat postele do jeho stanu a napnout plachtu na podsadu. Pípa stavěl podsadu poprvé v životě a tak ho to Zdendáš učil :-). Když Pípa vedl 4.CH (Lvíčata) jezdil na tábory výhradně do tee-pee (na jednom táboře jich stálo 12). Další hodinku, kterou jsme chtěli původně věnovat stavbě golema, jsme strávili vytahováním zapadlého tranzitu z blata. Použili jsme k tomu četinou, dřevěný plot a štěrk. Podařilo se, ale moc nechybělo a šli jsme shánět dřívka, který by nás vytáhnul.

Vyzvednutí našich poutníků z Puřáku na nádraží v Suchdole nad Odrou byla už jen nudná večerní rutina. Překvapení jsme byli snad jen z toho, že jich přijelo jen 5 - ale protože se na Expedičce pracuje, tak jsme to chápali. O to větší uznání si zaslouží těch 5 skalních, kteří přijeli (Kája, Ferda, Pavuk, Vápno a Fanta). Zdendáš pak zůstal s ostatními na tábořišti, Pípa a já jsme vyrazili domů. Dorazili jsme chvíli před půlnocí :-). Byl to příjemný a fakt zasloužený den.

Tábor nad Barnovem 4.-19.7.2009

(Dazul) Po osmi letech strávených na tábořišti Ostrov ve Vojenském výcvikovém prostoru Libavá (2001-2008) jsme byli AČR donuceni tábořiště opustit. Povolení zde tábořit jsme v roce 2009 neobdrželi. Neoficiální zprávy říkaly, že si to prosadila myslivecká loby, protože VVP je ideální honidba, což podle množství jelenů a divočáků pohybujících se v blízkosti našeho tábořiště, můžeme dosvědčit. Podařilo se ale získat povolení tábořit na plácku, který se nachází cca 40 výškových metrů nad a 150 metrů vzdušnou čarou východně od břehu tankobrodiště, označovaného jako vodní nádrž Barnov. Při strovnávání s Ostrovem prohrává nové tábořiště na všech frontách, ale zaplatpánbůh aspoň za něj.

I letos jsme se na stálém táboře ŠESTKY jako oldskauti vyskytovali. Někdo nárazově (dovoz a odvoz věcí, pomoc se stavbou tábora, ...), jiný pár dnů pomáhal s programem nebo se alespoň protáhl na návštěvním dnu.

Puťák i stálý tábor je zaznamenán v ŠESTÁKu číslo 108, který byl k tisku připraven už 5 dnů po návratu z tábora. Další měsíc se čekalo, zda dorazí chybějící záznamy z 6 „puťákových“ dnů a 6 „tábotových“ dnů. Protože se jednalo o 52% z 23 denního tábora, naděje umírala pomalu, ale 25. srpna úplně chcipla a ŠESTÁK byl vytištěn tak, jak byl připraven 25. července :-(Má sice 28 stran, ale navždy zůstane zapomenuto mnohé z toho, co se na táboře událo. Samozřejmě, že rozsah či samotná existence táborového ŠESTÁKA není žádným měřítkem toho jak se tábor povedl!

6.července 2009 (*Dazul*) Oldskautská sekce (Irča a Dazul) pomáhá při budování tábora ŠESTKY, ale po noci v hangáru (společně s Klíštětem a Honzou) jsme si s Irčou odskočili v 8:50 na Slezskou Hartu - dorazili jsme tam v 9:30. Už před dvěma dny jsme dovezli 1. smečce vsetínských vlčat střediskovou plachetnici vaurien „LaVor“. Táboří a břehu za Roudnem. Samozřejmě, že musíme placehtnici pořádně „zajet“ :-). Dvě hodinky jsme s Irčou proháněli „LaVor“ a já si i hezky zaplavával. Poklábosili jsme v táboře Vlčat a kmitali zpátky do tábora ŠESTKY. Tam už zuřily divoké odpolední hry a další část etapovky.

10.července 2009 (Kecka) Kolem čtvrté vyrážíme vlakem z Olomouce, který má už teď 15 minut zpoždění a já už přemýšlím jak pojedeme ze Suchdolu, když nám ten náš motoráček ujede a nepočká na nás. Vlak nabírá zpoždění už půl hodiny a já už vidím nejčernější scénář, že budeme čekat až do osni do večera na další vlak.

Vystupujeme z vlaku a spěcháme na spoj, juchuu čeká na nás, nastupujeme a vyrážíme. Oddechli jsme si a dáváme si sváču ve vlaku. Radim mi volá ať vystoupíme v Heřmánkách, vystupujeme a strhne se strašná bouřka - lélo jak z konve. Chvilu čekáme a vychází sluníčko a je pařák. Radim přijíždí s Denisem a jedeme n tábořiště.

Přijíždíme a jdeme si udělat vzpěry pod postele a dáme si věci do stanu. Vozíme šutry na bahno z jakých si kráterů po bombách.

Přijede Dazul s Irčou a jdeme dělat stůl a lavičky do hangáru. Už je tma a máme to trochu udělané, zbytek uděláme zítra.

11.července 2009 (Kecka) Ráno budíček, nástup, rojnice, a už přijíždí první rodiče, buchty a melouny se hromadí zatím máme 5 velkých melounů od Pípy které doveze v kolečkách.

Sjíždí se rodiče a další buchty a melouny už teď jich je 13ks. To bude bašta. Všeci papajů buchty a už su docela přeslazení.

Jdeme se projít k vodě kde si povídáme s Kájinou maminkou a Kájou.

Oběd, papáme a je klid. Sekalo se dřevo a dodělávaly se lavičky.

Po obědě je baseball s rodiči. Jsme rozděleni do dvou skupin a hrajeme, nekterí tatínci dávají velké houmrany. Baseball trvá asik 2 hodky.

Svačinka a lehárko. Jdeme začít chystat dřevo na saunu. Ogaři stahují dřevo z hory a Ferda s Laďů je přenášejí po vodě na druhou stranu. Já lámu četinou a nosíme šutry. Ogaři začínají kotlit a my jdeme nahoru, kde hrajeme hry s Gabčou jako třeba na muže a ženy, nebo čísla a nebo suprovou a srandovní hru vřeténko, která byla suprová.

Bereme si věci do sauny a jdeme dolů. Jdeme do sauny a zpíváme písničky a kotlíme. Ještě vymýšláme jméno duchovi který stojí vedle mola a kterého jsme se báli, je tam silueta nekocho kdo tam stojí, bude se jmenovat Víťa.

Vlezeme do sauny a zařveme ahoj Víťo. Když vylézáme ze sauny Víťa tam není. Máme motáky a Čeči nám málem uplavala museli jsme ji chytat.

Po sauně jdeme spát a večer máme hlídku. Po hlídce jdeme spát.

12.července 2009 (Kecka) Ráno vztáháme pozdějc a jdeme házet nožama a sekýrama. Po obědě vyrážíme domů. Doufáme že bude pěkné počasí a že už nebude pršet přes tábor.

(Viky) V neděli ráno byl budíček v 7.30. Pak byla snídaně a poté ranní nástup. Po nástupu byly hry. Pak byl oběd. V poledním klidu jsme se byli koupat.

Po poledním klidu byla etapovka a baseball. Po baseballu byla svačina – meloun. Pak po svačině jsme hráli hry až do večere.

Po večeri byl samozřejmě večerní nástup, zdělala se vlajka a šly se hrát hry, po hrách jsme už šli spát.

(Dazu!) Myslím si o sobě, že jsem spíše životní optimista, než pesimista a i když klasik praví, že “člověka to potěší, když slyší o neštěstí”, mám radost jen z dobrých zpráv. Přesto všechno, že to ze stránek oddílového časopisu ŠESTÁK může vypadat, že jsem spíše “posel špatných zpráv”. Ne každý je ochoten špatnou zprávu sdělit. Někteří se tomu dokonce programově vyhýbají, protože si třeba myslí, že je to dělá v očích jejich kamarádů lepšími. Každý má s takovými “kamarády” své zkušenosti. Ty moje zkušenosti jsou o tom, že mými skutečnými kamarády byli a doposud jsou ti, kteří mi dokázali “špatné zprávy” předat, říct, nezastírat, ...

Protože jsem se snažil (se střídavými úspěchy a neúspěchy) o to, abych byl (z mého pohledu) skutečným kamarádem pro každého ze ŠESTKY, nebudu to měnit ani teď a jednu “špatnou zprávu” přinesu i nyní. Mám totiž jeden smutný fakt potvrzený. Epidemie “free” (životního) stylu, který naše středisko zachvátila v roce 2007, dorazila v plné síle i do ŠESTKY :-)

Před pár týdny jsem byl ve střediskové mailové konferenci požádán o vysvětlení výrazu “free”, s tím, že pisatel předpokládá, že se v mém pojetí jedná spíše o urážku. Odpověděl jsem tedy (aniž by mne napadlo, že o tom budu za čas psát do ŠESTÁKU), že já tento výraz na středisku používám obvykle u těch lidiček, kteří objektivně především berou a už mnohem méně dávají, nedrží slovo, termíny a nectí dohodnutá pravidla, ... :-)

Není to z mé strany pohrdání, ale konstatování. Tuším, že změny k lepšímu se podaří uskutečnit spíše v partě, která bude méně brát a více dávat, držet slovo, termíny a ctít dohodnutá pravidla, ...

Pokusím se “free epidemii” demonstrovat na konkrétních faktech, které většina z vás mohla nedávno pozorovat. Jen je možná proto, že zhoubná “epidemie” už v ŠESTCE řádí, nevnímali.

1) free trend zkusíme to jako “neregistrovaní” členové. Jaký rozdíl je mezi příživníkem, nemakačkem, bezdomovcem, zneužívatelem státní podpory v nezaměstnanosti, ... kterého bychom vzali na náš tábor a on pak stál v řadě mezi “vedením” tábora a liboval si jak zase někoho (v tomto případě vůdkyni oddílu) “pěkně překabátil”. Vydělal 2x - jednou tím, že ušetřil na ročním oddílovém registračním příspěvku, který byl 200 Kč. A podruhé tím, že se účastnil akcí, které byly dotovány oddílem (tedy peníze registrovaných členů) a sponzory (kteří

sponzorovali právě “skauty” a ne třeba bezdomovce). Ale protože “free” životní styl je založen na volném průchodu vlastního egoismu - hlavně brát a co nejméně dávat, během řádící epidemie to je vlastně úplně normální. A protože takové počínání nevyvolá žádnou reakci, je to schváleno jako správné a následováníhodné.

2) množství udělané práce na expedici x množství práce vykonané 3 členy při závozu. Vůbec nám to nepřišlo divné. Mohli jsme jen vyložit materiál pro tábor a jet nazpět. Místo toho jsme mákli a měli radost z toho, co se nám podařilo ve třech za tak krátkou dobu udělat - vyložit a odnést dovezený materiál, vyprostit auto z bláta, postavit hangár a postavit stan č.12 - včetně kompletních postelí. Když jsem dorazil po 8 dnech stálého tábora na tábořiště, nebyly vyrobeny ani stoly, u kterých by mohli především mladší členové oddílu jíst. Tradičně se stoly a sezení vyráběly už na Expediční jednotce. Vyrobení 2 stolů a sedátek k nim nám 8. táborový den zabralo jen 3-4 hodinky. Rozumím tomu, že “free tenageři” si jedou na tábor především užít a berou jako normální, že tímto svým postojem učí “free styl” i mladší členy oddílu. Promarněná příležitost naučit ty mladší cosi z těch umírajících konzervativnějších oddílových tradic a dovedností je pochopitelně netrápí.

3) chybějící zápisy - u 7 “puťákových” dnů chybí 6 zápisů - to je 85% dnů puťáku, kdy není napsaná ani řádka. Z celkových 23 dnů tábora těch “nezaznamenaných” dnů je 12 - to je VĚTŠINA - 52%. V historii ŠESTKY se to doposud nikdy nepodařilo :- (Na táborových nástupech bylo v řadě “vedení tábora” 6-10 starších členů oddílu, ale nikdo z nich neměl čas na to, aby zápisky z letošního puťáku a tábora sesbíral, aby hříšníkům (širitelům “free epidemie”) připomínal jejich závazek odevzdat zápis pro ŠESTÁK a aby je dokázal “dovést” k naplnění jejich povinnosti. Namísto toho se nechali “nakazit” - pokud už sami k širitelům epidemie nepatřili.

Na závěr téhle “špatné zprávy” jedna zpráva dobrá - bez ohledu na to jak s ní “free” vedení oddílu naloží: na většinu známých epidemií už lidstvo zná lék. Přeneseno do oddílové praxe - lék na “free epidemii” je znám taky - a dlouhá léta :-) Méně brát a více dávat, držet slovo, termíny a ctít dohodnutá pravidla, ...
Furt samé staré, černobílé plky :-

Expedice Dolomity

25.7.-1.8.2009

Aktuálně poslední EXPEDIČNÍ KNIHA je z roku 2009 a popisuje vandrování po Dolomitech v Itálii. Má 20 stran a je zatím pořád volně k dispozici ke stažení na www.oldsakuti.cz Pro úplnost zde, stejně jako u předešlých expedic, publikujeme alespoň krátkou ukázkou z jednoho dne.

(Dazul) **5.DEN - 29.července 2009** ... Když jsme narazili na boční skalnatý hřeben, který nešlo přelézt a po jištěných feratách nebylo ani stopy, zkusil jsem to bez báglu prozkoumat ještě dalších cca 200 metrů na západ. No, asi by to šlo tím velkým komínem přelézt na ledovec GHIACICIA DEL VERNEL., ale tušil jsem, že ani Irču, ani Zdendáša k tomu nepřemluví.

A tak jsme se vraceli zpátky na východ a pak jižně na trek, po kterém jsme chtěli sestupovat. Jistota je jistota. V tuto chvíli všichni scházejí dolů, jen my tři táhneme dýchavičně po ledovci nahoru. Sklon ledovce je 45 stupňů a více. Zdendáš trefně poznamenává, že ty mačky a tyčky byl fakt dobrý nápad.

Šlapu si to pořád nahoru. Raděj pomalu, ale o to déle. Myslím na dávnou zkušenost, když jsem ve věku Zdendáša šlapal ve sněhu do Snoza s dědečkem Kamasovým. Mně bylo asi 14 a on byl v už důchodu. Na čaganu měl přes rameno zavěšenou tašku s nákupem a já nenesl nic. Cítil jsem se tehdy plný síly a bral jsem ten výstup do Snoza jako výzvu, že musím být nahoře dřív než děda. U maliňáci mi děda povídá - "Nežeň tak, ogare. Rači pomály, ale furt." Hahaha - pomylel jsem si. Ale u březí už byl děda o dobrých 10 metrů přede mnou a vůbec to nevypadalo, že by byl nějak unavený. Na rozdíl odemne :- (Asi tehdy jsem začal mít bezmeznou úctu k "běžcům dlouhých tratí".

Zdendáš postupuje stejně jako já. Je plný síly a energie a snaží se být napřed. K nástupu na jištěnou feratu zvítězila moudrost dědy Kamasového :-)

Cesta k feratě mi připadala jako stoupání na "Chilcoot" při zlaté horečce na Klondike. Ta stará fotografie mi evokovala přesně tuhle situaci :-)

Když ledovec končil a začly skaliska, zažili jsme stav, kdy jsme museli čekat, než davu turistů navázaných na dalším laně nemotorně slezou po zajištěné feratě dolů a my budeme moci teprve "zaseknout" karabinu feratového úvazku na ocelové lano.

Nevím jak ostatním, ale tahle ferata mi přišla mnohem jednodušší než ta včerejší. Tohle byla nudná rutina, ale včera to byl i sportovní a technický výkon.

Nad feratou začal zase ledovec, po kterém jsme došli až k vrcholu masivu MARMOLADA - P.TA PENIA (3343 m.n.m.). Je tu železný kříž poskládaný z trubek. Jednoduché a prosté. Jasná dominanta. Fotíme se.

Kousek pod vrcholem je i horská bouda - Irča si tu dává kafe a obědváme. Společnost nám tvoří všudypřítomní havrani, kteří posedávají asi metr od nás.

Sestup byl poměrně pohodový - vyhodnotili jsme, že navazovat se na lano je zbytečné, nová a nečekaná ledovcová trhлина tu nehrozí.

Dolů se dalo i v mačkách místy docela dobře sbíhat. I moje nožky to zvládaly, protože dopadaly do měkého sněhu.

K autu jsem ale dorazil poslední, protože na skále dostaly kolena a lýtkové svaly pořádný záhul a tak jsem raděj několikrát odpočíval.

Studená ledovcová voda u "vyvěračky", kde jsme měli auto, byla jako elixír :-)

(Anita) Procestovali jsme celou oblast Norte Grande v Chile - na horách v Parinacotě - jsme v rámci aklimatizace oblezli snad všechny místní 5.000.. Pak se jeden den ztratili mezi jezery a lagunami a po tmě s čelovkama v obří kose hledali auto - tu noc jsem měla takovou třesavku, že se s mnou třepala pak i židle - a hnedka na druhý den jsme zase vstávali ve 4 hodiny ráno a že teda polezem na Parinacotu 6.304 mnm - ale navrch jsem už nevylezla -měla jsem teplotu a fakt jsem byla normálně úplně úplně vyřízená..

Pak jsme se přesunuli do Atacamy - poušť, laguny, salar -tam jsme lezli na vulkán 5.600 mnm - byl ještě tak nějak činný -dýmilo se tam a síra tě všude štípala a hrozně tam fičelo...jinak mi docela solidně omrznul nos - když jsem si na něho šáhla tak jsem to necítla a pak se sloupal - fakt bych nevěřila, že když se chce člověk nadechnout, že by bečal..a prsty na nohách ty roztály až doma.

Pak následoval jih Peru - je to nejchudší oblast v Peru ...jezero Titicaca -z perské strany jsou plovoucí otrovy z rákosu, na kterých žilo původní obyvatelstvo... V Cuzcsu jsme byli jen dva dny (už nebylo

moc času) Machu picchu - to je docela hodně přeturistovaná oblast...

Bolivie - vesnička Copacabana a ostrov na jezeře Titicaca Isla de la Sol a přesun do Lapazu - to je fakt díra - jáma lvová - na okraji chudinské čtvrtě, smečky zdivočelých, vyhladovělých psů a úplně dole - banky, luxusní hotely, žebráci..u vstupu do banky tam stojí policajt normálně se samopalem. Jak jsme v Lapazu vylezli z busu tak nás hnedka odchytila policia turistica a zavolali nám „legálního“ taxíka... No, a pak se už bohužel jelo do ČR.

Jinak anglicky se tam v podstatě člověk moc nedomluví, nejlépe španělsky. Při vstupech do země se vyplňují pořád nějaké papíry. A jinak já jsem byla buď za Irku či Norku. Kde je „Checoslovakia“ vědí, ale jakmile řekneš že si Checo - tak prej kde to je....je potřeba říct „Checoslovak“.

Hasta luego !

Kiteboarding na Rujaně

13.-17.8.2009

(Dazul) Žádný srpnový víkend není „volný“ - tentokrát jsme vyrazili ve čtvrtek večer skoro 1000 km na sever k Baltskému moři. Naším cílem byl už po druhé ostrov Rujána se zátokou u vesničky Wiek. Tahle zátoka je bezi kiteboardisky pojmem. Nic lepšího v dosahu z ČR není. Minule jsme tu byli v červnu - tedy před dvěma měsíci. Snad jsme toho moc nezapomněli :-)

Na vodu jsem šel hned po deváté v pátek ráno. Foukalo hezky a já nafasoval devítku draka s potiskem DNA a Zdendáš nafasoval pětku - kofolu s jelenem. Se Zdendášem jsme oby draky roztáhli, nafoukli, natáhli a navázali šňůry. Docela se nám to povedlo. I na to, že máme povolený jeden ventilík jsme asi po 10 minutách marného foukání přišli úplně sami.

Jakmile jsem vstoupil do slané vody, upadl jsem v drsnou realitu - od minula jsem toho zapomněl dost.

Tím, že jsem měl draka dost dlouho sám pro sebe, mohl jsem laborovat, zkoušet a ověřovat si, že to, co nám zkušený „kajťáci“ radili je pravda. Měl jsem poměrně široké prkno, které je pro učení asi

vodnější k vůli stabilitě. Na nohou jsem si dal nové neoprenové ponožky, které mi Irča nadělila k narozeninám - jsou tenké a dobře se v nich dostávají chodidla do poutek na prkně.

První den se mi sice podařilo na prkně postavit, ale na žádnou velkou jízdu to nebylo. Měl jsem problém s rovnováhou na prkně. Fakt je, že po úraze na paraglidu mám o poznání větší problémy s rovnováhou, ale kiteboarding je přímo ideální na to, jak ji co nejméně bolestně vypilovávat. Pády do vody jsou přece jenom mnohem příjemnější než na zem. První den (pátek) mého tréninku nebyl příliš povedený - dokonce se mi podařilo 2x položit dráčka do rákosí. A při druhém „položení do rákosí“ jsem byl z moře vykázán. Naštěstí jsem draka nijak nepoškodil, ale i tak mi to nebylo moc příjemné. Sám jsem hodně háklivý na to když mi někdo položí padák pro paragliding do křoví.

V sobotu dopoledne to na kite nevypadalo - pršelo a nefoukalo. Vyrazili jsme tedy na výběžek ARKONA, kde je hezký maják a romantické útesy. Po třetí odpoledne jsme šli do „naší“ zátoky, kde už se jezdilo. Na nás se ale nedostalo, ale Milan si alespoň hodinku zkoušel na suchu ovládat komorového dráčka. A taky jej položil 2x nevhodně na zem - do šípkového keře.

Zato v neděli byl pro mne velmi úspěšný den. S nafasovaným drakem jsem odešel asi půl kilometru do moře, skoro až k zelené bójce, kde začínala větší hloubka. Tady jsem udělal první praktický poznatek dnešního dne - když mám vodu po prsa a draka nahoře, nejde dojít do větší hloubky, protože voda hodně nadnáší a i ten nejmenší poryv dává drakovi takovou sílu, že mne klidně z vody vytáhne.

Na prkně se z vody zvedám poměrně brzy a snadno. Dokonce mám pocit, že i několik metrů jedu tam, kde chci. Úspěch! Po několika desítkách postavení se na prkno už ani neřeším něco jako je stabilita a rovnováha. Jde to přirozeně samo. Dostávám se do stádia, kdy se snažím draka udržet v takovém tahu, abych na prkně jel a neklesl ke dnu. To už je milník, který jsem dnes tak docela nezvládl. Jel jsem sice i několik set metrů a střídal směry jízdy, ale drak je pořád více svým pánem než bych potřeboval :-)

Před polednem jsem vycházel z moře a měl jsem pocit, že dnes teprve jsem udělal ten rozhodující krok k tomu, aby se mi začalo na koteboardingu dařit. Doufám, že se to moc nezapomíná - v zimě to natrénuju na lyžích a v červnu 2010 hurá opět na Rujánu :-)

(Dazu!) Už třetím rokem jsme podnikli vícedenní vyjížďku na koních. Irča a já jsme zajišťovali odvoz lidí do Francovy Lhoty a tak jsem spěchal, abych to stíhal na 18:00 do Březin. Protože jsem při tom ještě stěhoval druhou várku nových „Bet“ na HELP, musel jsem s plným vozíkem za autem jet velmi pomalu. Zpoždění jsem měl „jen“ 9 minut :-)

Do Hucul klubu jsme dojeli za šera a na tábořiště k týpkám jsme došli až za tmy. Rozdělali jsme v jenom týpku oheň a dohodli se jak to zítra bude probíhat.

V sobotu ráno jsme byli těsně po 9:00 ve stáji - posnidaní, sbalení a připravení hnát koně z pastvy zpět. Pak jsme koně vyčistili - vyhřebelcovali a očistili kopyta, nastavili - deku, sedlo, brašny, ohlávku a vyvedli na jízďárnu. Tam jsme dostali stručné instrukce a hned vyrazili přes louky směrem k Půlčinským skalám.

Dohodl jsem se s Kačkou, že pojedeme spolu ne Eponě. Tedy - měl jsem na Eponě jet jenom já, protože Kaččina maminka jí to zakázala - moc dobře věděla jak divoká Epona loni shodila Pavuka

a trochu ho i potáhla po zemi. Ale nakonec maminku nějak ukecala. První jsem ale jel na Sonym, kterého mi Bob (Bohouš) na půlhodinku půjčil. Sony je totiž nejkrásnější kuň ustájený v Huculklubu. Měl postrojené westernové sedlo a jet na něm byl o třídu větší zážitek. Když jsem Sonyho trochu pobídl a on klusal, byla to nádhera, protože sedlo vůbec netlačilo a měl jsem pocit úžasné jistoty. To když se občas podařilo rozklusat Eponu, měl jsem (i díky sedlu) mnohem menší pocit jistoty. Samozřejmě, že jsem nespádl, ale ta celková ladnost při jízdě na Eponě nebyla taková jako na Sonym.

A když jsem šel nějakou dobu pěšky a zdržel se fotografováním, všichni na mne po kilometru čekali a já se pak už jen vezl - nejprve na Palině a pak opět na Eponě. Prostě - jel jsem si jako pán. Občas jsem utrhl ze stromu trnku, občas utržil šrám přes čelo - když se mnou Epona schválně projela krajem šáší. Epona neměla na zadních kopytech podkovy a tak jí dělalo trochu potíže jít po lesní asfaltce. Raděj si to šinula po kraji - šáší nešáší :-)

S koní jsme slezli skoro až za tmy a já měl dost problém rozhybat svoji železnou pajdu. Díky sychravému počasí si titan nějak nerozuměl s mým tělem :-)) V týpku jsem nemohl rozehrát chodila, ani když jsem si je zabalil do oddílové flaušky. A tak jsem po dohodě s rozespalou Irčou vyrazil hodinu po půlnoci se nahřát a vypotit domů.

Když jsem v neděli odpoledne přijel na tábořiště, byla už většina týpek zbouraných. ŠESTKA pomáhala Huculklubu uklidit jeho tábořiště a naložit vybavení k odvozu do stáje. A tak jsme si po cca měsíci znovu vyzkoušeli jak se bourá tábor :-)

Help 11.-12.9.2009

(Dazul) Letošní ročník HELPu se vrátil ke svým kořenům - organizačně zůstal plně v režii ŠESTKY. Oproti roku 1999, kdy jsme uskutečnili první ročník, jej organizovali mimo ŠESTKY i OLDSKAUTI, kteří v roce 1999 formálně neexistovali :-). Letos jsme se v klíčových věcech spolehli hlavně na sebe a zdá se, že to vyšlo.

Poslední porada k HELPu se uskutečnila v úterý večer. Dohodli jsme na ní finální pravidla, které Pípa obratem vyvěsil na web, zkontrolovali časový průběh akce, dohodli se na upozornění hasičům (k vůli plánovanému použití světlic a dýmovnic), ...

Pípa zajistil pro imitaci vraku letadla nové bety, vrtuli, padák, ...

Ve čtvrtek, den před zahájením akce, jsme postavili hangár pro nemocnici a k vraku navozili všechny BETY. Byla to docela makačka, ale jako vždy jsme ji se ctí zvládli :-). V pátek to začalo naostro. Už na oddílovce se začali srocovat naši lidé. V 18:30 byl sraz všech organizátorů a začal briefing. Vojsko, velvyslanectví, ranění, nemocnice, štáb - stručně se probralo vše. Je to až zarážející, ale nebyly ani žádné dotazy. To svědčí buďto o tom, že vše bylo dobře připraveno (vzhledem k letošním změnám) a nebo k tomu lidé v organizátorských týmech přistupovali sovětským způsobem „vsjo jáсно“ :-).

Při sčítání lidí jsme po zahájení hry zjistili, že nás je ve:

- štábu - Dazul, Irča, Kecka, Klíště
- zraněných - Zub, Čeči, Mazan (1.Ch), Hanýsek (1.sm) + 12
- nemocnice - Klamerka (1.Sm), Kája-Šmoula (1.D)
- vojáků - Pípa, Fanta + dalších 27 vojáků
- obsluha velvyslanectví - Fialka, Dita, Delfín a Janina, Gabča, Barča, Budul, Lenka U.
- týmů - z přihlášených 20 týmů dorazilo 7 na velvyslanectví Lazy + 9 na velvyslanectví Ratiboř
- hráčů -49 (Lazy) + 68 (Ratiboř)

Tedy - organizátorů v době zahájení akce bylo 58. Samotných hráčů dorazilo na čas 117. První potyčky byla zahájena nedlouho po začátku hry - ve 22:00. Většině týmů se podařilo do 24:00 obsadit své kóty - vojsko kontrolovalo chvíli po půlnoci. Vrak letadla byl letos objeven nezvykle pozdě - až kolem 8:15 ráno. Černá skříňka byla nedlouho po objevení vraku odnesena patrně týmem „L“. První skupinky, kterým se podařilo vynést zraněné, byly brzy vojskem odchyceny. Neměly platné víza, vybraly si lehce raněné, kteří mohli sami chodit, chovaly se velmi hlučně a přitom všem měly pocit, že se ani nepotřebují pohybovat skrytě :-)

Kolem poledne už byli všichni ranění (mimo Berušky) od vraku odneseni a cca 5 z nich i dopraveno do Nemocnice. Nakonec byli všichni zranění úspěšně dopraveni do Nemocnice.

HELP není pro každého. To je fakt, který si uvědomujeme a se kterým nechceme nic dělat. Víme, že vydržet 20 hodin nonstop hrát na počítači virtuální hru je obtížné, ale několikrát obtížnější je ji hrát „naostro“. Na HELPu je tma opravdovou tmou, ranní chlad opravdovým ranním chladem, kilometr poklusu je skutečným kilometrem, mlha opravdovou mlhou a únava je tady opravdovou

únavou. Když se řekne, že na HELPu někdo nesl raněného 6 kilometrů, každému je jasné, že si těch šest kiláků opravdové váhy poctivě odnesl. Takovou simulaci je možno zažít mimo HELPu snad jen v armádním výcvikovém středisku :-). Jenže na HELPu za to nepobírá nikdo plat ani nebude za úspěšnou misi povýšen. Na HELPu to je jen a pouze o tom, že si každý účastník sám na sobě prověří, zda na něco takového má, či ne. Ve své podstatě jsou všichni účastníci této podivuhodné akce blázni. Ale krásní blázni - jakých by tenhle svět potřeboval víc.

I na letošním HELPu vyhráli všichni, kteří se účastnili. Čelní pozice těch nejlepších zažila invazi Brňáků :-). Letošní umístění i „bodové“ hodnocení je zde.

Jako ten, který měl HELP „na starost“ chci ještě jednou poděkovat svým spoluorganizátorům - především Pípovi (vojsko), Irči (finance), Anitě (štáb), Fialce (velvyslanectví, ranění, nemocnice), Klíšťeti (štáb) a Fantovi (vojsko). Díky. Pokud se do roku 2011 nenajde jiný vhodný organizátor, třeba se opět potkáme na společném díle. S vámi jsem do toho ochoten jít kdykoliv.

Velká Fatra na horském kole III 28.10.2009

(Dazul) Prvně jsme se pokusili Velkou Fatru přejet na horském kole v říjnu 2005, podruhé to bylo 27.září 2008. Dnes jsme tedy vyrazili potřetí. Vzhledem k tomu, že od cca 1700 metrů hlásila Horská služba souvislé pásma sněhu, zvolili jsme tu část Velké Fatry, kterou se nám doposud nepodařilo projet - ze Smrekovice do Ružomberku. Tedy, ne, že by bylo nereálné zvládnout úsek z Královej studně, přes Křižnou, Ostriedok, Ploskou, Smrekovicu do Ružomberku během jednoho dne, ale i když jsme vyjeli v 6:00 ráno - tedy za tmy s čelovkama na cyklopřilbách, na Smrekovici jsme byli kolem 14:00-15:00. No a ze Smrekovice to je určitě 3-4 hodiny do Ružomberku, a to bychom jeli ten nejdrsnější úsek za Šiprůňským sedlem taky za tmy.

Původně projevilo o tuto náročnou akci zájem 10 lidí a tak jsem měl trochu problém jak efektivně vyřešit dopravu kol i účastníků přejezdu. Zkušenost ale velí nepropadat panice a nechat to uzrát. Vše se jako vždy vyřešilo samo - postupně zájemci odpadávali. Někteří to řekli, jiní poslali zprávu a další na akci raději „zapomněli“ :-)

Ráno jsem měl přibrat Luďu v Ratiboři, Pípu v Jablůnce a Juru na Vsetíně. Asi čtvrt hodinky před tím, že jsem vyjel, volá Pípa, že mají doma epidemii moru, cholery a prasečí chřipky. A tak jsme ve 4:15 vyjžděli ze Vsetína v kompletním složení Luďa, Jura a Dazul :-)

7:45 jsme na místě odkud chceme letos výšlap začít - na rozcestí z hlavní cesty ke Smrekovici. Odsud to je nahoru na hřeben cca 6 km + docela solidní stoupání s převýšením cca 700 výškových metrů. Tohle je naštěstí po hrozné asfaltce. Od střediska Smrekovica už to bude po horských hřebenových pěšinách.

8:15 skutečně vyjždíme. Je takové pozdně říjnové počasí. Bez sluníčka, sychravo a místy mlhavo, ale naštěstí neprší.

9:55 jsme na konci upravené horské silnice, u vojenské zotavovny Smrekovica. Před studánkou děláme krátký odpočinek a osvěžujeme se chladivou vodou. Zima nám po tom zdolaném převýšení rozhodně není. Teď už nás čeká kamenitá, místy bahnitá stezka.

Za Janošikovův kolkárňův míjíme ostrůvky prvního sněhu nastávající sezóny. Rezaté borůvčí ostře kontrastuje s jasně zelenými mladými smrčky. Mlha je tu větší než o pár set metrů níže. Takže dnes to bude bez rozhledů a výhledů. Škoda.

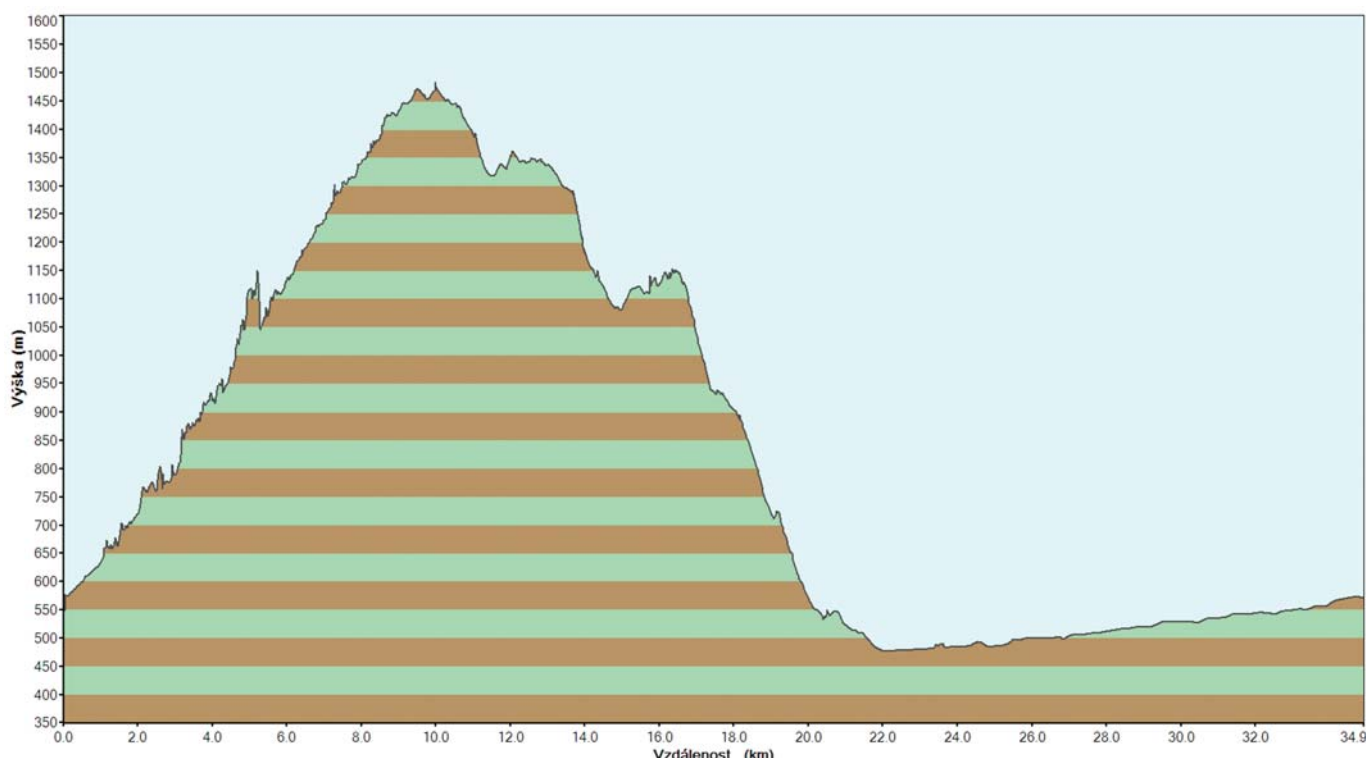

11:20 jsme na Nižném Šiprúnském sedle (1327 mnm). Odsud už to je v podstatě jen „z kopca“ :-)
12:35 krátce odpočíváme po šíleném sjezdu (s několika pády) po sjezdovce do střediska Malino Brdo (925 mnm). Ještě nás čeká dalších 400 metrů k vodní nádrži Hrabovo, dole u nástupní stanice lanovky. Trvá nám to dalších 25 minut.

Ve vodní nádrži se snažíme alespoň nahrubo omýt naše zaprasená horská kola a pak šlapeme přes Ružomberok směrem na Donovaly k rozcestí, kde máme zaparkovaný Ford Galaxy. Jsme tu 13:40, dřív než jsem odhadoval.

Nakládáme kola a ve 14:25 už parkujeme v Kalamenech u přírodního termálního „koupaliště“, respektive u naší oblíbené žbrně. Nahřívá se tu jen 5 lidiček a tak se dnes nemusíme mačkat :-)
I třetí jízdu na horských kolech po Velké Fatře hodnotím velmi pozitivně.

Rychlebské hory na kole i pěšky

30.10.-1.11.2009

(Irča) V televizi jsme shlédli reportáž o pěkné cyklostezce v Rychlebských horách. Proč to nezkusit? A tak už zase šlapu do kopce. Připadám si jako idiot a na otázku, co tady v té zimě a blátě dělám, nenacházím odpověď. Ale šlapu a doufám, že se to jako vždy utřepe. Že mlha ustoupí, vysvitne sluníčko a za tu „námahu“ budeme odměněni alespoň pěkným výhledem.

Na kolo nasedáme až kolem oběda, volíme tedy kratší trasu. Dazul má sice tajný sen (který asi tak šestkrát za cestu zopakuje) dojet až do nejzazšího cípu, ale to se mu se mnou nepodaří. Nějak mi to nejezdí. Nemám z toho už takovou radost jako dřív.

Počasí se umoudřuje, mlha ustupuje a my jedeme nádhernou krajinou. Míjíme místo, kde měl tábor Bohouš se svým oddílem. Při zavítání na polskou stranu konstatujeme, že mají líp udržované cesty a zvažujeme, jestli nejít do Polska. Nakonec se držíme původní trasy. Docela nás rozesměje uprostřed lesů na spíše necestě cedule začátek a konec obce. To si musíme vyfotit. Zpět se vracíme kolem docela velkého stáda krav. Dazul tentokrát neprojevil chuť se svézt, tak se jen díváme. Ne

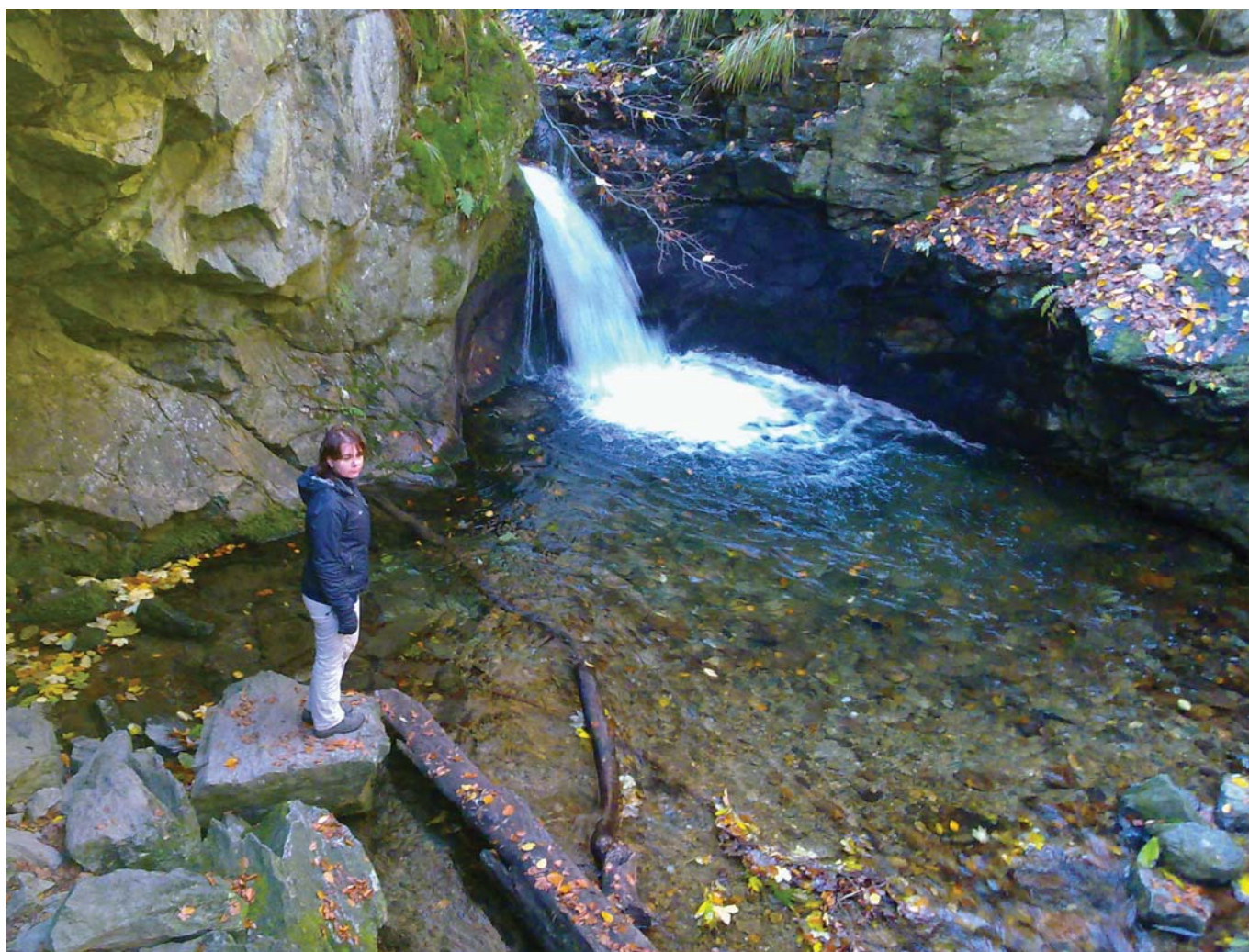

že by to pro nás byla nějaká vzácnost, ale v tomhle podzimním zbarvení, v podvečer, s jemnou jinovatkou je to fakt hezký pohled. Večer přejíždíme na jiné místo, vaříme večeri a k nelibosti Dazula nocujeme v autě.

Ráno nás vítá jinovatka, zima a sluníčko. Vypadá to na opravdu hezký den. Snídáme a vyrážíme, tentokrát pěšky. Cesta začíná pro změnu stoupáním J. Ale je to hezké stoupání. Mám čas se dívat kolem sebe, vnímat krásy podzimu, máme možnost si povídat. Ráda chodím pěšky.

Míříme k vodopádům. Jde se dobře, protože noční mráz zakonzervoval bahno do pochůzí podoby. Všude kolem nás je však vidět kalamita způsobená nenadálým a brzkým sněhem. Stromy, ještě nezbavené listů, polámané pod tíhou mokrého sněhu. Je to smutný obrázek.

Zhruba v jedenáct přicházíme na místo. Cíl naší cesty jsme však málem minuli, až na poslední chvíli si Dazul všiml odbočky. Scházíme dolů k ne moc velkému, ale pěknému vodopádku. Dazul se mě pokouší přemluvit alespoň ke třem tempům v jezírku pod vodopádem, ale teplota vody se příliš blíží teplotě rumunského ledovcového jezera Lala Mare, jen teplota vzduchu je poněkud nižší (asi o 20 stupňů). Takže když z koupání nic není, obracíme zpět k autu.

Sám na vandru po skalách

21.-22.11.2009

(Dazul) Irča si služebně vandruje někde po Turecku a tak jsem vyrazil na víkend sám. Neskutečně jsem se těšil jak si někde navečer udělám ohník a uvařím čaj, zalehnu do spacáku a budu pozorovat hvězdy.

Počasí se ráno ukázalo přívětivě a tak jsem vzal s sebou kolo :-). Vyrazil jsem z Mužíkova (kousek odtud jsme měli s oddílem v letech 1993-94 tábor) nalehko a kolmo. Vyšlapal a vytlačil jsem kolo přes mokré listí, popadané stromy, bláto a tlející jehličnany zkratkou, podle GPS, k horním Lačnovským skalám.

Na Lačnovkách jsem byl naposledy ložit před cca 11 lety - se Šnekama na družinové táborové výpravě. Už tehdy vypadaly Lačnovky jinak než jsem je znával z dávných vandrů. Dnes jsem tady chodil kolem a pokoušel se najít místo, kde jsme s Irčou před dvaceti lety spali. Nakonec jsem jej našel - bylo obrostlé desetimetrovými smrkami. Podle odpadků a dalších průvodních turistických jevů se zdá, že tyhle skály naštěstí nejsou moc navštěvované. Jen nové skoby, borháky a řetězy svědčí o

tom, že mají pořád své věrné příznivce mezi horolezci.

Vyrazím půlkruhově zpět k Mužíkovu - jedu zpátky na Láz a pak směrem na Čertovy stěny. Cestou se stavuju na louce pod Kopcem. Kousek pod skalama tu stával křesťanský skautský tábor. Byl docela pěkně postavený a místo mi utkvělo v paměti. Dnes tu stojí kostra táborové kuchyně a nově postavená budova, relativně vkusně umístěná. Kousek pod touto loukou objevuji další tábořiště. Kostry větších táborových staveb ještě pevně stojí na svém místě.

Cestou k autu se chci stavit na staré tábořiště Lvičat (4.chlapecký oddíl), ale trvá mi dost dlouho než najdu ten starý brod, přes který jsme překonávali říčku Seninku. Dneska tu je ale dost vody a zkusit to překonat na kole je dost riskantní. Tak raději pokračuju dál. Každopádně se podívám, komu ta louka dnes patří a zda by nebyla na prodej - při troše úpravy by se opět dala na tábor použít. Lépe než louka v Dinoticích.

Z Mužíkova vyrazím na Půlčín. U hospody nechávám auto a pokračuju s báglem kolem veřejného tábořiště do skal. Podzim je „v plném rozpuku“ :-). Kolem mne je úžasně hnědočerveně a zapadající slunko tu náladu ještě víc umocňuje. Nespěchám. Broukám si „Píseň co mne učil listopad“, pomalu se soukám po skalách nahoru, poslouchám zvuky podzimního podvečera a je mi úžasně dobře. Místo, kde jsme před třiceti lety zakopali oddílovou úmluvu, mívám za šera. Začínám postupovat svižněji. Rád bych se na starý camp dostal, než bude úplná tma. Potřebuju jej totiž najít. Naposledy jsem v něm nocoval v roce 1988. Je to takový převis, obestavěný kulatinou, s oknem, dveřma a postelí s chvojí.

Tady v Zadním skalním městě je o poznání víc popadaných stromů než si pamatuju. Jsou to mohutné smrky, které mají i metr v průměru. Byly před časem dobrým orientačním bodem. Nechám se tedy vést instinktem. Ještě víc na severoseverovýchod. Tady to staré ohniště s mohutnými kameny poznávám. Tady to někde musí být. Slézalo se k tomu trochu obtížněji, takže to musí být tam, jak jsou ty padlé stromy. Z části ten camp určitě zakrývají. Prodírám se bez báglu do skalnaté rokliny a - je to tu. Po posteli a dřevěném obestavení převisu není ani památka, ale je to ono. Tady pod skaliskem je sucho a o poznání teplej než nahoře,

Přemísťuju se i s báglem na místo, kde hodlám strávit dnešní noc. Už přestalo smrákání a je prachspřstá tma. Tady mi přijde vhod Zdenášova čelovka, která se mu letos tak osvědčila ve feratových chodbách v Dolomitech :-). Sbíráám nějaké dřevo na ohník, abych si mohl opéct klobásu a udělat něco horkého k pití. Všechno je mokré a tak to po chvíli vzdávám, Beru to, co mám a jdu chystat teplo a světlo.

Je poznat, že jsem vyšel ze cviku a dlouho v takových podmínkách oheň nerozdělával. Vozením vaříče člověk po této stránce docela rychle zdegeneruje. Já jsem si preventivně vaříč dnes nevzal a tak budu muset oheň rozdělávat jako za starých časů. Nemám ani papír, ani svíčku, ani tuhý

podpalovač. A tak používám setonův podpalovač a dělám z těch nejsušších klacíků drobné třísky a hobliny. Po více než půl hodině mi to hoří :-)

Kdo zná, ví dobře o čem píšu - než se pod převisem oheň pořádně rozhoří, je to na plynovou masku. Jak ale ohník chytne tah a teplý vzduch jde nahoru, bere sebou i kouř, který se usadil dole při zemi. Najednou je tady pod převisem téměř trenýrková teplota.

Do spacáku lezu plně nasycen před osmou večerní. Velké větve jsem z ohniště vytáhl a malé nechávám dohořet. Ještě kolem půlnoci ohník občas zaplápolá.

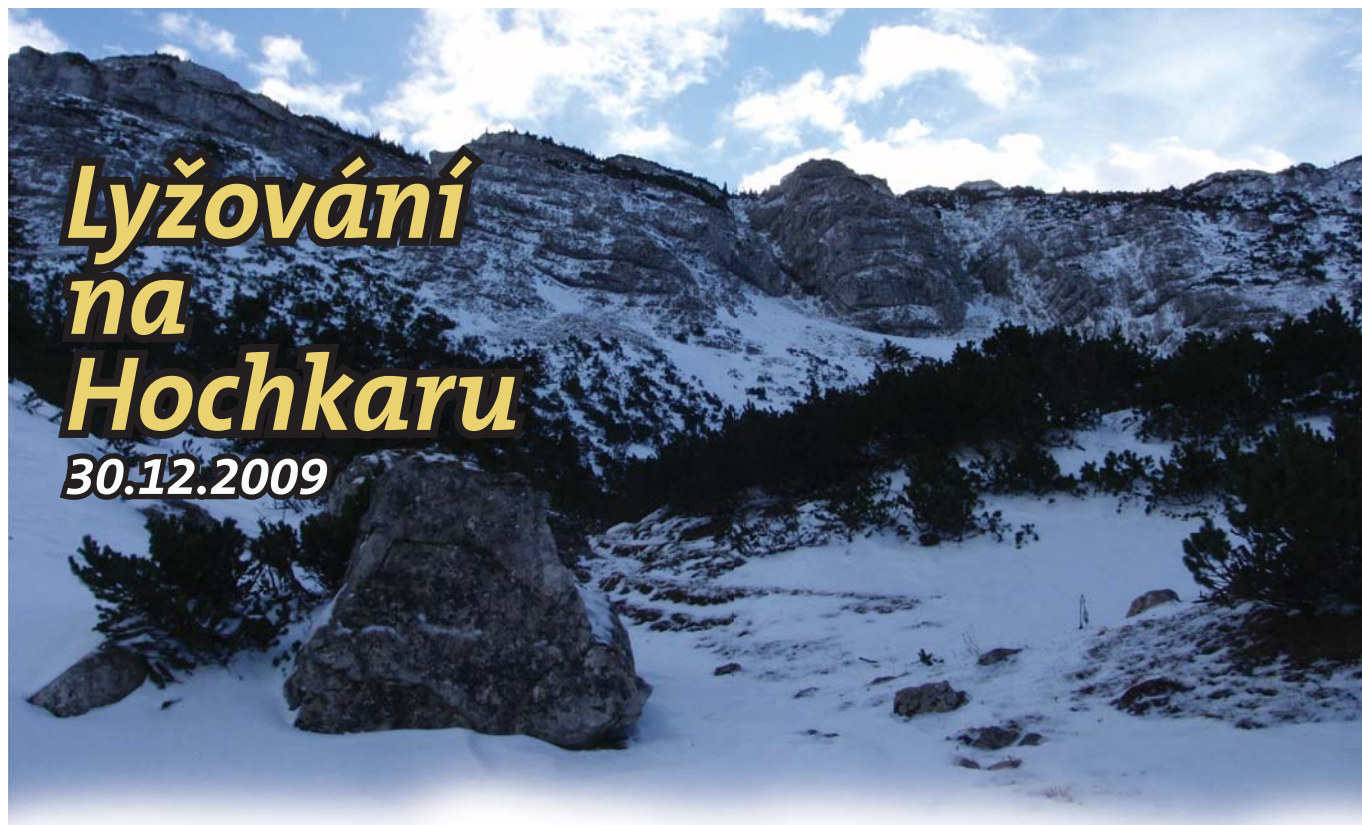
Ze sna mne budí zvuk příchozí sms. Irča píše z Turecka, že se mi nemůže dovolat. Tady mezi skalami není pořádný signál, je proto div, že dorazila aspoň sms. Ve spacáku píšu odpověď a věřím, že těch pár tisíc kilometrů urazí brzy.

Ráno vstávám za šera. Balím bágel, uklízím ohniště, zahlazuju stopy. V 6:15 by ani E.T.Seton nepoznal, že jsem tady spal :-). Chci stíhat východ slunka a udělat nějaké hezké fotky. Tady mezi skalami to bude skvělé. Jenže jsem si nějak neuvědomil, že tyhle skály jsou nakloněné k severu a slunko většinou vychází na východě :-). Vyrážím tedy mírně volnějším tempem nahoru do skal, abych se dostal na východní stranu. Po chvíli si uvědomuju, že je dneska 22. listopadu a já mám na sobě v 6:50 ráno jen tričko a starý vojenský mantl. Vůbec není zima. Tady mezi skalami není ani ranní jinovatka. Když se dostanu na hřeben, narážím na cestě na zmrzlé a ojíněné trsy trávy. Krásně křupou pod nohama.

Volně kráčím krajinou, fotím, kochám se a najednou si s hrůzou uvědomuju si, že jsem asi porušil nějaký předpis či zákon. Tady by se asi nemělo moc chodit, natož tak nocovat. Ale možná byl ten starý camp už za hranicí národní přírodní rezervace a nic zásadního jsem neporušil ...

Stejně to byl nádherný víkend.

Lyžování na Hochkaru

30.12.2009

(Dazu!) Vstáváme ve 2:00, protože ve 3:00 máme nakládat Pípu v Jablůnce. Vše šlape jako hodinový strojek.

Venku zjišťujeme, že napadlo asi 5 cm sněhu. Vzhledem k tomu, že před pár hodinami tady nebyla ani vločka, je to spíše příjemný pohled. A protože je i +1 C, není v tuhle ranní dobu venku nepříjemně. Z Jablůnky řídí Irča - jedeme podle GPS navigace. Na Hochkar to je 460 km. Já osobně v autě zaujal polohu ležícího střelce, kterou mám za dva roky vojenské základní služby hodně dobře nacvičenou. A protože je vojenský dril hluboko ve mně, pozici ležícího střelce jsem opustil až na Hochkaru. Ještě 20 km před naším kopcem jsme byli v dost velké nejistotě - sníh nikde. Snad jsme nejeli těch 5 a půl hodiny zbytečně!

Dole pod kopcem jsme vystáli s autem malou frontu před závorou a zaplatili 31 Eur. Pak už nás

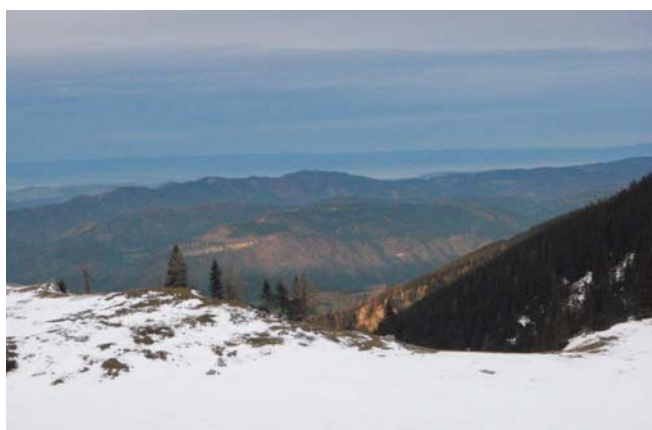
čekala jen cesta serpentinama nahoru k vlekům. Po pár kilometrech už jsme viděli sních. Čím výš jsme stoupali, tím jsme byli klidnější - už jsme věděli, že si zalyžujeme. Cesta s četnými zatáčkami s hora trochu připomínala Cestu trolů v Norsku. V 8:55 jsme na parkovišti před nástupy na lanovky. Pohodlně parkujeme a ustrojujeme se do lyžáků. 9:15 si dáváme na zdar naší výpravy po loku z placatice - po zbytek dne si už žádnou lihovinu nedopřejeme. Jednak se bude šoférovat dlouhá cesta domů a taky se nikdo z nás nechce na sjezdovce zrakvit.

9:45 u lanovkujeme všichni (Irča, Zdendáš, Pípa a já) na jedné sedačce nahoru na hřeben. Vezeme s sebou i jedno prkno, které si budeme střídat. První jej má Zdendáš, který je na něm nejlepší. Já si jej půjčím raději v nižších partiích.

Tady nahoře to je úžasné - zasněžené alpské panorama zapůsobí i na cyniky. A my navíc žádní cynici nejsme. Není tu sice žádný prašan jen starý ztvrdlý sních, ale je ho tu zase dostatek, abychom si dobře zalyžovali.

Za sebe můžu zodpovědně pohlásit, že jsem si to užíval. Mé kreace na snowboardu neoslbnily nikoho, ani mne samotného, pozitivní ale je, že jsem nezranil nikoho kolem sebe, sám jsem také vyvázl bez újmy a materiální škody na sjezdovce či okolní přírodě byly minimální.

15:50 sjíždím poslední jízdu z hřebene dolů k autu : -(

Silvestr s OS Tůlavé papuče na Bařince

31.12.2009 - 1.1.2010

(Dazu!) Letošní Silvestr jsme prožili spolu s OS Tůlavé papuče tradičně na naší skautské chalupě Bařinka. Akce to byla komorní, nepostrádajíc klasické prvky - přípravu ini-tipi (indiánské potní chýše), přípitek u půlnočního ohně pod otevřeným silvestrovským nebem, ...

Pro nás s Irčou byl tenhle Silvestr zvláštní v tom, že s námi prvně nejel Zdendáš (14), který chtěl tuto noc trávit po svém (bloumáním s ostatními stejně starými členy po dědině). Pája (17) s námi nebyl už podruhé - tentokrát trávil Silvestr na oddílovém srubu v Dinoticách. A tak jsme si aspoň popřáli přes telefon.

Trochu mne zamrzelo, že už pominuly doby, kdy jsme se na Silvestrovskou noc scházeli z ŠESTKY i ve více než 20 lidech a byly to věru hezké akce. Ale vše má svůj čas :-)

(Maťa) Pár dní před termínem letošní K2 se nám počasí rozhodlo ukázat, jak má vypadat pravá zima, a v pátek před startem se meteorologové předháněli s informacemi o kalamitním chumelení, takže to vypadalo na pěkně sněhový ročník.

Když večer začlo pršet, trochu jsem znervózněl. Ještě víc jsem znervózněl, když ráno byl na všem včetně auta tlustý povlak ledu a do toho stále pršelo. No co - nahore nebude! Vyrážím, postupně nakládám účastníky zájezdu a jedeme směr VK. Nenecháváme se rozhodit pohledem na louky, kde se na sněhu lesknou ledové plotny, ale když na rozcestí Léskové/Podřaté končí veškerý posyp, začíná to být zajímavé. Středem silnice pomalu kloužeme kupředu a zjišťujeme, že dojet až k Tabulím je dnes iluzorní.

Místo startu se operativně přesouvá k Razule a po krátkém brífinku následuje ještě startovní foto, aby nám doma věřili, že jsme tam všichni byli.

Holky spatřujeme dnes naposled - škoda. S lyžema na ramenou vyrážíme Hanzlovou směr Vysoká, ale čím jsme výš, tím je sníh horší. Na hřebeni se střídá břečka v lesních úsecích se zledovatělou stopou, obstojně namazat nelze.

Občerstvujeme se krátce na Soláni a pokračujeme směrem na Cáb. Počasí se každou chvílí mění,

Valašský deník ve zprávách na internetu 4.1.2010 uveřejnil:

Běžkaři se chystají zdolat K2

Velké Karlovice, Kateřinice – Změřit své síly na jednom z prvních amatérských běžkařských závodů sezony a zároveň jednom z nejtěžších, mohou všichni milovníci bílé stopy již v sobotu 9. ledna na tradiční K2.

Na start v pořadí 11. ročníku vytrvalostního přejezdu z Velkých Karlovic do Kateřinic o celkové délce téměř 70 kilometrů se i letos postaví celé rodiny po bok amatérských a závodních lyžařů. Přesto, že se stále čeká na pořádnou sněhovou nadílku, pořadatelé nezoufají.

„Závod určitě bude,“ vzkázal hlavní organizátor přejezdu Pavel Drábek s tím, že se závod pojede ve skupinkách dvou či třech lidí starších patnácti let. Každý účastník musí mít z bezpečnostních důvodů u sebe mobilní telefon.

Začátek klání plánují organizátoři ze Vsetínského skautského střediska na devátou hodinu ráno.

většinou prší, chvilku svítí i slunko, místy mrzne...poprvé v životě vidím v zimě duhu. Tu a tam z břechy trčí šutry, jsme mokří od pádů i od deště.

Na Cábů na sebe čekáme a necháváme chataře vydělat - dáváme si polévku. Někteří řešíme dilema, jestli nebude lepší jet domů na Vsetín. Sníh okolo Cábů vypadá obstojně a proto pokračujeme přes Dušnou směrem Jablůnka. Viktor hlásí, že on jede na Vsetín. Milan pokračuje s odstupem za námi.

Pasáž v kolejích vyjetých lakatošem nám zvedá adrenalin - kolem je ale tolik ostrého ledu, že se nikdo neopovažuje spadnout.. Začínají úseky, kde si musíme sami prošlápnout cestu ledovou krustou, a to bolí. Nekonečným klesáním se potmě probíjíme do Jablůnky. Rozum už jsme pozbyli dávno, takže se nerozhodujeme ani moc dlouho a rovnou pokračujeme do Kateřinic s tím, že Dazula přece můžem zabít i u něho doma.

V břechce šmatláme na Prženské paseky, kde v lese je najednou prašan a poprvé za dnešek i obstojná stopa (!). Před Chladnou udává Dazul směr k cíli a posílá nás opět do ledového pole. Tam, kde jindy musí být úžasný sjezd, dnes rozbíjíme kry a ploužíme se z kopce nekonečných pár set metrů. Najednou jsme u Drábků před domem a to značí konec utrpení. Za chvíli už sedíme v obýváku - klobásky, víno, akvářko... Asi hodinu za čelní skupinou doráží Milan. Dostáváme diplomy, firma Lachim pro vítěze připravila praktické dárky - vypijem je při nejbližší příležitosti. Závěrem Dazul rozváží naše zubožená těla a předává je manželkám.

Co závěrem... Zázitky nemusí být krásné, stačí když jsou intenzivní. Tentokrát byl celkový dojem opravdu hluboký. Takže se může stát, že mě někdy zklame paměť a dám se na to znovu.

S Tůlavýma papučama na Hostýn 24.1.2010

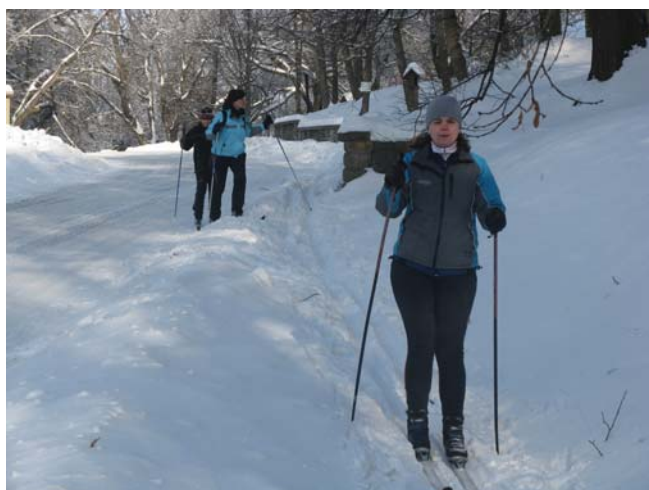
(Dazu!) Vyráží-li OS TŮLAVÉ PAPUČE na běžky, pak zcela určitě ne dřív než před desátou. V podstatě kopírují své návyky z vody. Ale i přes tuto charakterovou vadu je mám rád a snažím se tuto i další nesčetné vady na kráse přehlížet, zbytečně je nekritizovat, abych nesnižoval jejich beztak nízké sebevědomí. Když někoho máte rádi, přimhouříte oko a leccos mu odpustíte. Tak už to na světě chodí. A bez TŮLAVÝCH PAPUČÍ by byl ten můj svět o hodně chudší :-)

Proto jsme se s Irčou rádi připojili k Papučářské jízdě na běžkách z Hostýna směr dom. V 9:20 sedáme do auta a přibližujeme se k mýtickému Hostýnu. 10:20 už spolu s bandou Papučářů nasazujeme běžky abychom podél asfaltky sjeli na odbočku k lesní cestě a po deseti minutách už po turistické značce klouzali směr Skalný a Obřany. 10:55 jsem už kilák před Skalným. V 11:15 jsme na louce u Obřan a na rozcestí k Tesáku v 11:50.

Jede se skvěle, jsou ideální sněhové podmínky a krajina je pohádkově ojíněná.

13:40 jsme na Bludném a pokračujeme po hřebeni směr Pržáky. Prostě postupujeme relativně

svižně, ale v pohodovém tempu. Užíváme si zimní pohodu a davy běžkařů míjející nás v protisměru, či v ojedinělých případech nás předjíždějící, nás nechávají klidnými. Proč se o tu krásu kolem nepodělit :-)

Děkujeme OS TŮLAVÉ PAPUČE za velmi příjemně strávenou neděli a těšíme se na nějakou další společnou aktivitu :-)

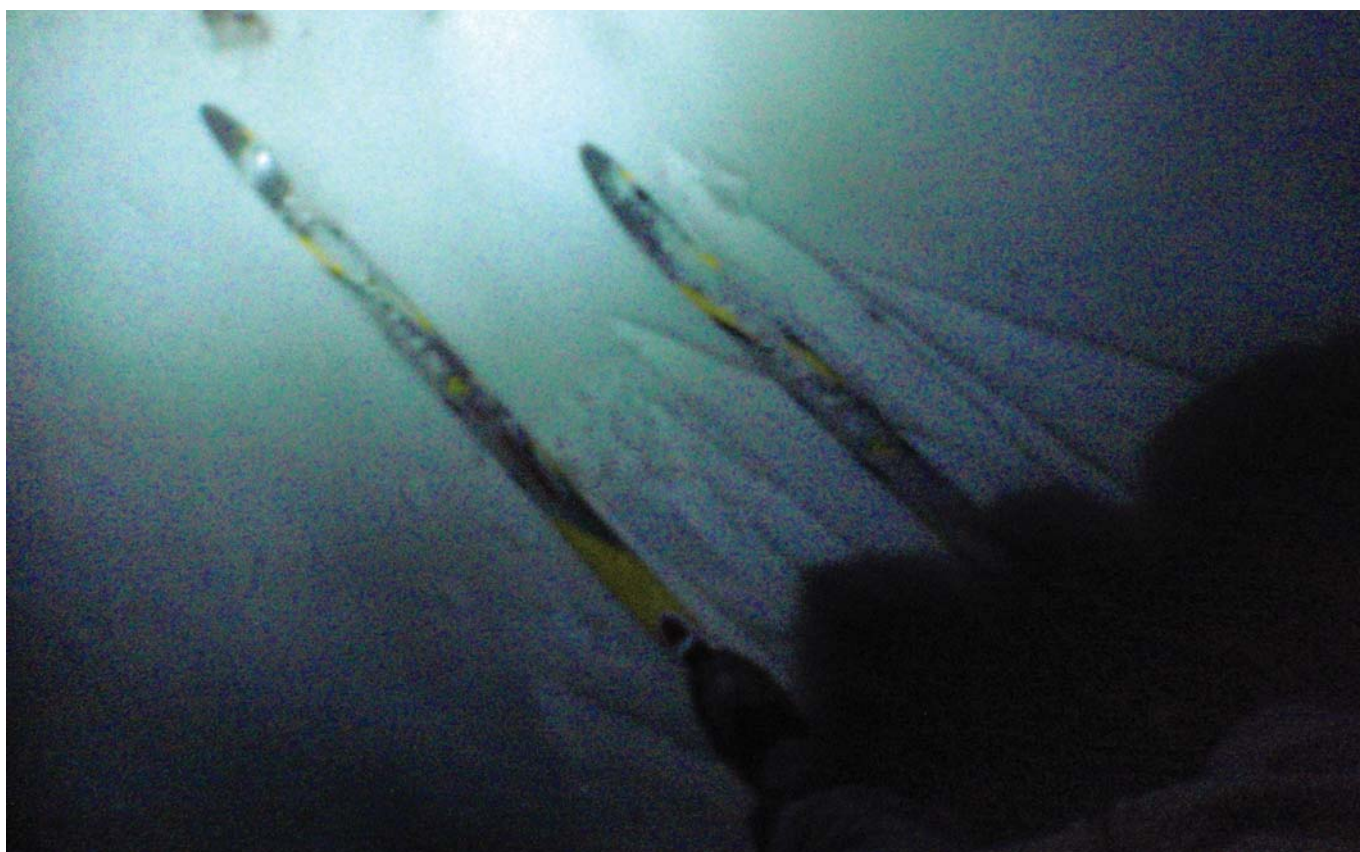

Noční běžky 16.2.2010

(Dazul) Přes léto jsem zpravidla aspoň 1x týdně jezdil do práce i z práce (Kateřinice - Valašské Meziříčí) na kole. Ale samozřejmě, že ne po asfaltu, ale přes kopce, po polňačkách, lesních cestičkách i vlastních vyježděných pěšinkách. A tak už vím, že do práce mi to trvá svižným tempem cca hodinu (nejlepší čas 62 minut) a z práce o čtvrt hodinky déle (nejlepší čas 1:15).

Když se na podzim začalo dříve stmívat, přestal jsem jezdit. Ale na letošní K2 jsem byl Maťou ujištěný, že on jezdí na kole i na běžkách zásadně v noci při čelovce, protože jindy než večer to nestíhá. Něco na tom je. Byl jsem nahlodán a začal se pítit po dobré čelovce, protože ta, kterou jsem si koupil ve Vídni v roce 1991 už dosluhuje, ač je značky Petzl :-). Několik večerů jsem věnoval výběru vhodného typu čelovky na internetu a váhal mezi tím dělem, které na K2 předvedl Maťa a něčím lehčím a skladnějším.

Zvítězila moje zdechlost a šel jsem do čelovky PETZL TIKKA XP2 - je malá (88 g včetně 3 baterek), skladná (žádné další dráty - vše je ve svítilně) a jednoduchá (žádný příčný uchycovací popruh, ale jen

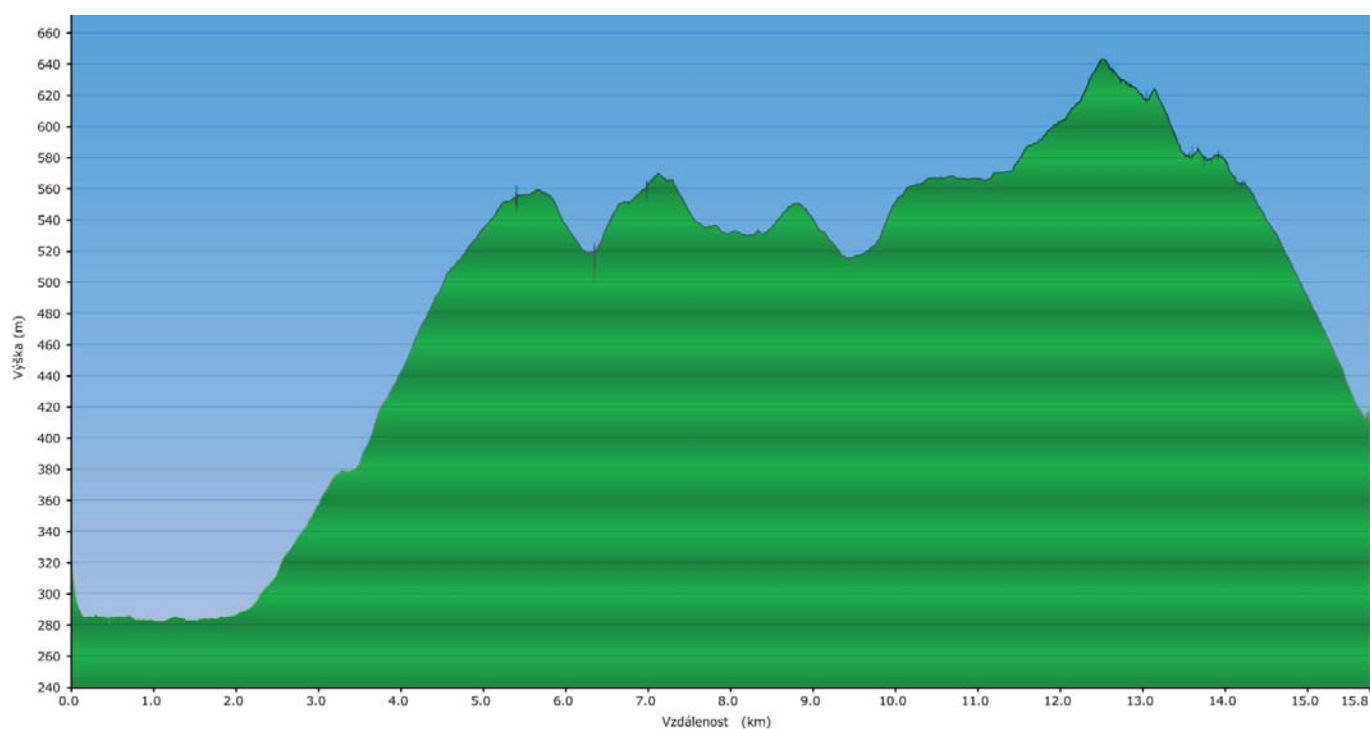

jednoduchá čelenka). A když už jsem do ní vrazil tolik peněz, nezbyvalo než ji odzkoušet v praxi. A tak jsem v úterý večer skončil v práci dřív a už v 18:05 byl na cestě směrem k nádraží - čelovku v kapse, běžky v ruce a v břiše nutkavý pocit hladu. Malé zdržení v Kauflandu na koupení pečiva a pak pokračuju směr Poličná. V klidu pojídam pečivo a pomaličku stoupám po cestě směr Píšková. 19:30 mám za sebou aspoň 5 km stoulání a jsem na prvním vrcholku u Píškové. Z termosky nalévám horký nápoj, nasazuju čelovku a běžky. Ještě že tuhle lesní cestu krásně prohrnuli, nedokážu si představit, jak dlouho bych to šel, kdybych si ještě navíc prošlapával cestu.

Ještě čelovku nerozsvěcuju - sníh krásně odráží zbytky světla ze zimní noční oblohy. Měsíc začal dorůstat a úzký srpek vypadá trochu komicky. Snad proto, že v pravé části oblohy je jediným jasným bodem. Na levé straně oblohy dominuje Orion a tři hvězdy v jeho pásu. Orion je moje nejoblíbenější souhvězdí - asi proto, že jej vždycky a rychle poznám :-)

První malý sjezd od Píškové směrem k Oznickým pasekám. Cesta je tu pořád prohrnutá. Sníh hezky křupe, větve smrků mají přeliv alá mrazík. Nádhera. Rozsvěcuju čelovku. Rázem je po nádheře. Vidím sice krásně pod nohy a jízda je bezpečnější, ale to kouzlo je pryč. Připadá mi to divné, ale mám pocit, jako bych svým světlem narušil i ticho, které jsem ještě před okamžikem tak intenzivně vnímal.

Je pár minut před 21:00 a Irča mi otevírá doma dveře. Takže mi to prvně z práce domů na běžkách trvalo zhruba 3 hodiny.

Tradiční noc bez stanu na zimní Malé Fatře

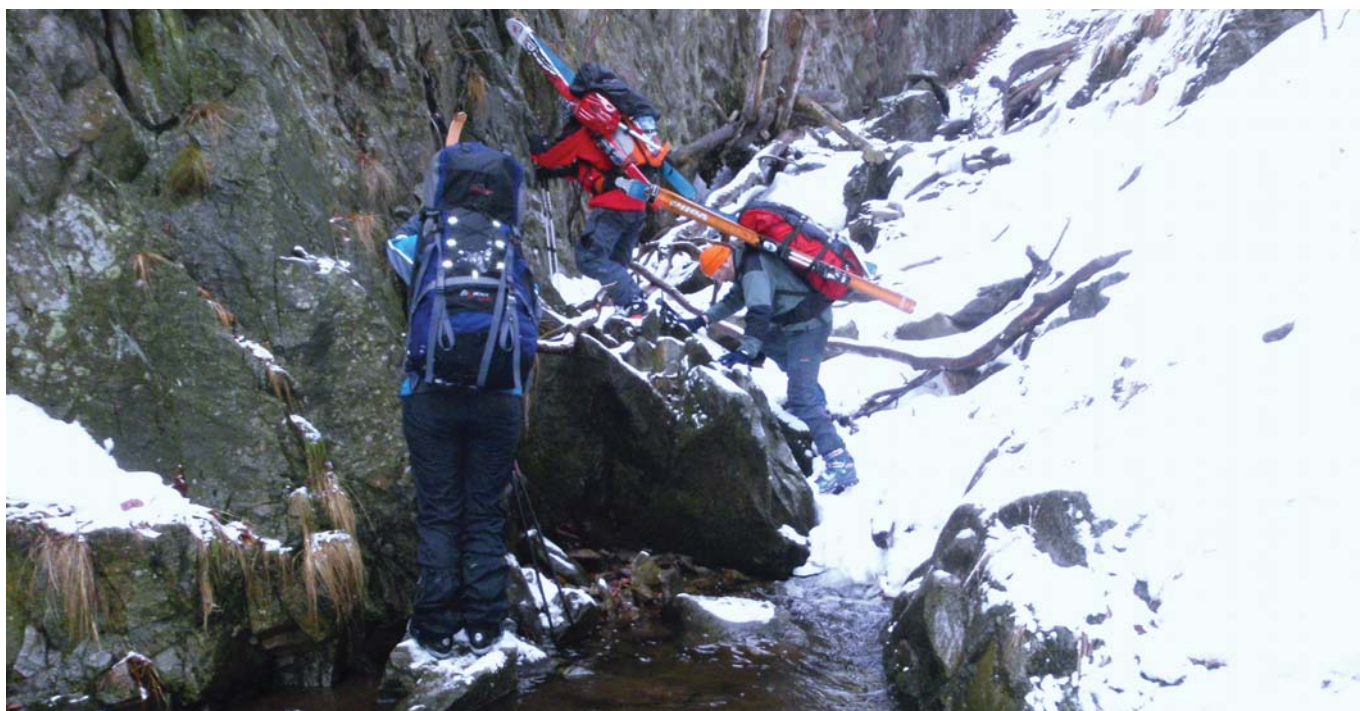
27.-28.2.2010

(Ondřej) Je to velká ostuda, ale dříve jsem se k tomu nedostal, a tak měsíc po našem výletu píšu pár řádek o výborné akci pořádané Dazulem s podporou www.oldskauti.cz.

V lednu jsem obdržel e-mail od Michala Váši, že oldskauti pořádají tradiční zimní bivak na Malé Fatře. Tentokrát to vycházelo na poslední únorový víkend. Hodně mě to zaujalo a ihned začaly přípravy časové a materiální (výběr plusových bodů u rodiny atd...).

Čas plynul a přišel den „D“. V sobotu 8.00 vyrážíme směr Malá Fatra, nakonec ve čtyřech lidech Dazul, Irča, Michal, Ondřej.

Počasí po celou cestu nic moc, stále prší, v Karlovicích je trochu líp. Na zvednutí nálady zastavujeme

u konzumu za Razulou a kupujeme „Veselého verbíře“. Cesta rychlé utíká a za hodinku zastavujeme na parkovišti u Chaty pod vodopádem v Šútovské dolině.

Nálada se ještě zlepšuje, poté co déšť přechází ve sněžení. Obloha zatáhla, kdoví co bude nahoře? Já s Michalem obouváme skialpové lyže a vyrážíme, Dazul s Irčou pěšky, backcountry běžky na batohu. Cesta údolím v pohodě, sněhu tak akorát ať nepoškrábeme spodek lyží, pod vodopádem dáváme pauzu na sváču a focení. Uhýbáme doprava a jdeme zužujícím se kaňonem. První skalku zdoláváme bez problémů směrem dolů, druhý úsek směrem nahoru už tak jednoduchý nebyl, nicméně taky jsme ho za vzájemné pomoci zvládli. Příště by nebylo na škodu vzít aspoň 10 m lana, repka o průměru 4 mm není ideál. Pokračujeme dále bez problémů, trocha traverzu a pomalu se dostáváme k naší odbočce pod Poludňový grůň. Ženské osazenstvo to až na jednu nehodu zvládlo dost dobře, nedokážu si představit naše polovičky.

Mezitím se počasí umoudřilo a přestalo sněžit, sněhu přibývá, stoupáme vzhůru úzkým žlebem, jdou vidět první vrcholky Malé fatry. Za chvíli jsme na rozcestí, kde se musíme rozhodnout, který bivak použijeme. Původně zamýšlený míjíme a jdeme směrem k bývalé salaši ve výšce cca 1200 m. n. m.. Místo je parádně kryté proti případným lavinám. Naskýtá se nám nádherný pohled na panorámu Stohu s Velkým Rozsudcem. Tady nahoře je pravá zima se vším všudy, nakonec se i počasí umoudřilo a obloha je úplně modrá.

Začínáme s přípravou místeček pro přenocování. Po zhlédnutí Dazulova „hnízdečka lásky“ jsem se zastyděl, náš malý záhrab byl proti jeho na zasmání. Čas plynul, Dazul stále hrabal a my s Michalem připravili ohýnek, natahali dřevo a opekli špekáčky. Obloha plná hvězd, bezvětří, výhled na Stoh úžasný.

Noc je za námi, trochu zima, příště to chce větší záhrab nebo stan. Balíme, posilňujeme se a čeká nás traverz posledních 300 výškových metrů pod hřebenem k chatě Pod Chlebom, která je naším cílem. Svítí sluníčko a celkem svižně fouká, na hřebeni to nebude nic příjemného.

Konečně jsme u chaty, bezvětří, sluníčko, těžká pohodička. Ochutnáváme místní speciality a odpočíváme.

Nastává čas sestupu, Dazul s Irčou vyráží dolů a já s Michalem ještě nalehko stoupáme do Snilovského sedla, brzo to ale otáčíme, protože tam strašně fučí. Zastavujeme se zpět na chťě pro bágly a pokračujeme po bývalé sjezdovce směr Šútovo. Na konci sjezdovky uhýbáme doleva na vrstevnicovou a stále klesáme.

Zastavujeme u medvědích stop, které křížují naši cestu, zřejmě má hlad hledá potravu. Po dalších dvou kilometrech míjíme další stopy, radši nezastavuju, jsou dvakrát tak veliké.

Nakonec se všichni potkáváme na začátku Šútova, Dazul zašel pro auto a s nádhernými výhledama na hřeben Malé Fatry se vracíme domů.

Tak příští rok zase....

(Dazul) Ještě pár vět, které zaznívají v sestříhaném šestiminutovém filmu z této akce: V únoru vyrážíme pravidelně bivakovat do 1200 mn.n.m. na Malé Fatře. Letos to dole, ve 470 m.n.m, vypadalo na těžké jaro a mírně přšelo, takže jsme sněžnice nechali v autě. Nejobtížnějším úsekem sobotního výstupu bylo překonání soutěsky s ne úplně zamrzlým potokem. Po opuštění romantické soutěsky začalo náročnější stoupání, které trvalo až do nedělního poledne. Ve výšce 1200 m.n.m., na místě, kde před pár lety stávala opuštěná salaš jsme začali ve sněhu vyhrabávat naše pelišky a připravovat ohýnek. Tady už je skutečná zima se vším všudy. Počasí je tady nahoře úžasné - máme před sebou nádherné panorama Stohu. Vstáváme chvíli po té, co se rozednilo. Čeká nás překonání posledních 300 výškových metrů - po holém svahu Chlebu.

A tak svižně uvařit snídani, sbalit se a zahladit přebytečné stopy po našem bivakování. A teď už poslední táhlé stoupání - nejvěrnějším druhem je nám horský vítr a předjarní mrazík. Každý z nás prožívá výstup po svém. Mužská část jej bere jako příjemnou procházku s báglem na zádech, ale pro ženskou část výpravy to je zatínání zubů při každém kroku. Včerejší nepříjemný pád se rozležel a převrácené koleno o sobě dává vědět. Tak - konečně jsme za nejvyšším bodem naší výpravy. Od této chvíle nás čeká jen několikahodinový sestup do Šutova. Jízda s plně naloženým báglem na zádech se možná zdá jako samozřejmost, ale ono to skutečně není tak lehké, jako to vypadá ve filmech. Při závěrečné etapě této akce měla navrch polovina účastníků na skialpech. Druhá polovina na baccountry bežkách šla raději pěšky a nebo lámala hůlky.

(Dazul) Na paraglide do Monaca jsem se vypravil už po druhé. Se stejnou „cestovkou“ jako loni - opět jsem se přidal k partičce kolem Zdeňka Trčky z „Mac školy“. Je mi 44 a v hotelu jsem doposud spal asi 3x v životě, včetně ložského Monaca. Nevím proč, ale v záhrabu se pořád cítím přirozeněji než v apartmánu kousek od francouzské riviéry. Asi to bude nevhodným životním stylem :-)

Odjíždět se mělo v pátek 5.března 2010, ale už dva dny předem Zdeněk volal, že počasí v Monacu není dobré a že odjezd o pár dnů posuneme. To bylo moudré, protože si pamatuju, že loni jsme se potkali z odjíždějící skupinou, která měla mizerné počasí a údajně nelétala ani jeden den.

Po příslibech a odkladech jsme nakonec odjížděli přesně o týden později - 12.března 2010. Od čtvrtěčního rána jsem byl kompletně sbalen a v práci na chodbě měl v pohotovosti připravený padák, cestovní tašku s věcmi a malý báglik s Macbookem.

Irča mi v dnešní nádherné páteční ráno říkala, že na jihu Francie napadl čerstvý sníh a taky další jobovky, které údajně hlásili v rádiu. Než tam dojedeme, tak to určitě staje :-)

Před čtvrtou odpoledne jsem čekal u rampy s vyloženou bagáží. Zapnul jsem GPS Oregon 550t, abych měl přesně zaznamenanou naši cestu do Monaca. (GPS bohužel vydržela jen cca 15 hodin provozu, pak se vyčerpaly baterky :- (Moc bych si přál, aby další GPS, kterou si ještě určitě za pár let pořídím, vydržela podstatně déle.)

Do mobilu jsem si konvertoval asi 5 DVD, abych se mohl na dlouhé cestě podívat na zajímavé filmy, které jsem doposud nestíhal shlédnout. Samozřejmě, že to není takový zážitek jako na plátně nebo velké obrazovce, ale displej u Nokie N97 už je relativně dostatečně velký, abych z filmu něco měl. Jako fanoušek nové vlny současných ruských filmů, které se na události posledních 100 let ruských dějin dívají méně rudýma očima, jsem si vychutnával 7. a 8. epizodu povedeného seriálu Apoštol. To už jsme ale projížděli Rakouskem a přibrali do vozu další účastníky našeho „zájezdu“.

Peter a Renda mne upozorňovali, že až přistoupí Denisa, mám se připravit na její přítomnost. Jako méně zkušený a méně znalý účastník těchto akcí, jsem úplně nepochopil, co konkrétně bych si pod tímto varováním měl představit.

Asi po půlhodině jízdy jsem už byl v obraze. Denisa je sympatická dívčina s afro copánky a hlučnějšími verbálními projevy. Prostě - nelze přeslechnout, že je součástí osádky. Mimochodem - trochu mi připomněla našeho Vápna, křtěného jako Denis. Asi tím afro stylem :-)

Tradičně se připíjelo na zdar naší výpravy valašskou slivovicí a Denisa to ve zvýšené míře kombinovala (docela chutným) bílým rakouským vínem. Kdyby nechala pustit v autopřehrávači CD původně navrhovanou Hanu Hegerovou, nebyl by účinek jejich verbálních i neverbálních kreací takový jako u kapely Tři sestry :-)

Peter, který je znalec, odborně prohlásil, že jí dáva ještě půl hodinky. Mezitím jí dal několikrát přihnout z láhve slivovice - a skutečně, za půl hodinky jako když utne. Denisa usnula a bylo nezvyklé

ticho. Peter porohlásil, že ve dvě ráno se vzpamatuje a bude zase OK. Zmýlil se pouze o půl hodiny. Denisa se probudila ve 2.30 a začala komunikovat. Ale to už bylo v normě :-)

Historku jak se naše lady D. poblíkla a pokřtila tím Zdenkovo zánovní auto, kterým nás přepravoval, nebudu podrobněji rozepisovat. Ale co stojí za znamenání je úžasná kreativita a vynalézavost s jakou se osádka vozu dala na benzínové pumpě v Rakousku do čištění poblíklané podlahy. Normálně by se vzala hadra a kýbl s vodou za za čtvrt hodinky by bylo uklizeno. Jenomže Zdeněk v autě nevozí ani kýbl a ani hadru...

13.března 2010, sobota - příjezd. Jsem ubytován vzdušnou čarou 1024,52 km jihozápadně od sídla naší firmy, odkud jsem se včera odpoledne přidal k výpravě. Cesta sem do Monaca nám trvala 18 hodin jízdy.

Z našeho pokoje je široký výstup na prostornou terasu, která má větší plochu než náš čtyřlůžkáč. Necelých 5 metrů od okraje terasy dozrávají mandarinky. Škoda, že na ně nedosáhnou, lákají a svádějí k utržení. A 10 metrů od terasy dozrávají citrony. Ty už mne lákají méně, ale mají nádhernou žlutou barvu, která v bočním slunečním svitu úžasně kontrastuje se zelení kolem.

Kolem poledne se jdeme podívat na plážičku na které budeme přistávat. Už z ní nemám takovou obavu jako loni, ale respekt jsem před ní neztratil.

Neodpouštím si koupání v moři. Dnes je 13.března a před 14 dny jsme s Irčou spali zahrabáni ve sněhu na Malé Fatře. Úžasný kontrast :-) Moře sice není tak studené jako řeka za polárním kruhem při naší legendární přeplavbě s báglama, ale na dlouhé koupání to tu není. Dávám 20 metrů proti vlnám a pak rychle zpět. Koupat se v sedačce a s padákem bych se tu opravdu nechtěl. Sedačka nezahřeje a v moři nenadnáší.

Auto, které mělo dorazit pár hodin po nás, se porouchalo někde u Milána. Je to asi 4-5 hodin jízdy odsud. Opět si ověřuju Murphyho zákon, že může-li se něco pokazit, tak se to určitě pokazí :-)(
Tříčlenná skupinka řidičů vyráží pro osádku porouchaného vozu k Milánu a většina z nás ostatních

ostatních podniká procházku do Monaca. Odsud je to do Monaca asi hodinka pěšky podél pobřeží. Ujišťuju se, že i když je Monaco vyhlášené centrum zbohatlíků, bydlet bych tu rozhodně nechtěl. I kdybych na to měl. Jeden den v roce to tady asi umím přežít, ale ty zbylé dny bych trpěl jako zvíře a s největší pravděpodobností bych skončil v blázinci.

Nicméně si užívám fotografického rauše a zachytávám jeden detail „Monaca“ vedle druhého. Budu to muset ale stejně hodně přemazat :-)

Pouštím si z mobilu Jardu Wykrenda a jeho úžasnou písničku „To co ti nejvíc závidím, to lidské oko nevidí ...“ Procházím se přitom těsně kolem luxusních jachet v Monackém přístavu a užívám si paradoxnosti Wykrendova textu a tohoto nezvyklého prostředí ...

Monaco už mám hodně za sebou a blížím se k terasám Le Golfe Bleu. Ještě nikdy jsem neviděl jak se na takovýchto terasách sklízí citrony a mandarinky. Navíc v březnu. Na jedné z terasových miniálejí vidím spoustu mandarinek a citronů na zemi - jsou ustříhané i se zelenými větvičkami - bez ladu s skladu. Asi je budou hospodáři sbírat až zítra. Musím se jít k večeru přesvědčit. Byla by to škoda nechat ty desítky kil shnit.

Proti loňsku je pozitivní, že je na každém pokoji wi-fi. Hurá, už nebudu muset chodit do společenské místnosti, kde býval spolehlivý signál místní wifiny. Letos to zvládnou i s našeho pokoje.

Má to ale jeden háček. Wi-fi je zaheslovaná a tak budu muset zítra vypláznout cca 5 EUR, aby mi dali na recepci přístupové heslo. Pak teprve budu moci vyvěsit dnešní zážitky a fotky na náš web :-)

14.března 2010, neděle - jak jsem šel běhat a první slet. Budím se před šestou ráno. Je to s podivem, ale může za to štěbetání ptactva. Když vylezu z pelechu, jsem překvapený, že je venku skoro ještě tma. Ale když už jsem vzůru, půjdu si zaběhat na pobřeží.

6:08 vyklusávám od recepcce dolů k pláži - opačným směrem než jsme šli včera do Monaca. Ranní šero je pomalu přetlačováno ranním rozedníváním. A je to přesně ten okamžik, kdy už je skoro plné světlo, ale noční osvětlení města je stále ještě vidět. Taková zvláštní tichá symbióza.

Slunko už určitě vychází, ale je až za mysem Cap Martin. Za 2,5 km se dostanu na jeho nejvyšší výčnělek do moře a slunko určitě uvidím. Pokouším se klusat po kamenité pláži - jde to tak nějak divně. Cítím kolena. Včera jsem je procházkou do Monaca a zpět dost namohl. Je to zvláštní, ale při procházce na Malé Fatře, kdy kolena dostávaly evidentně větší zátěž, jsem takovýto méně příjemný pocit nezažíval. Čím míň něco dělám, tím víc jsou ta kolena nepříjemná a musím na ně myslet.

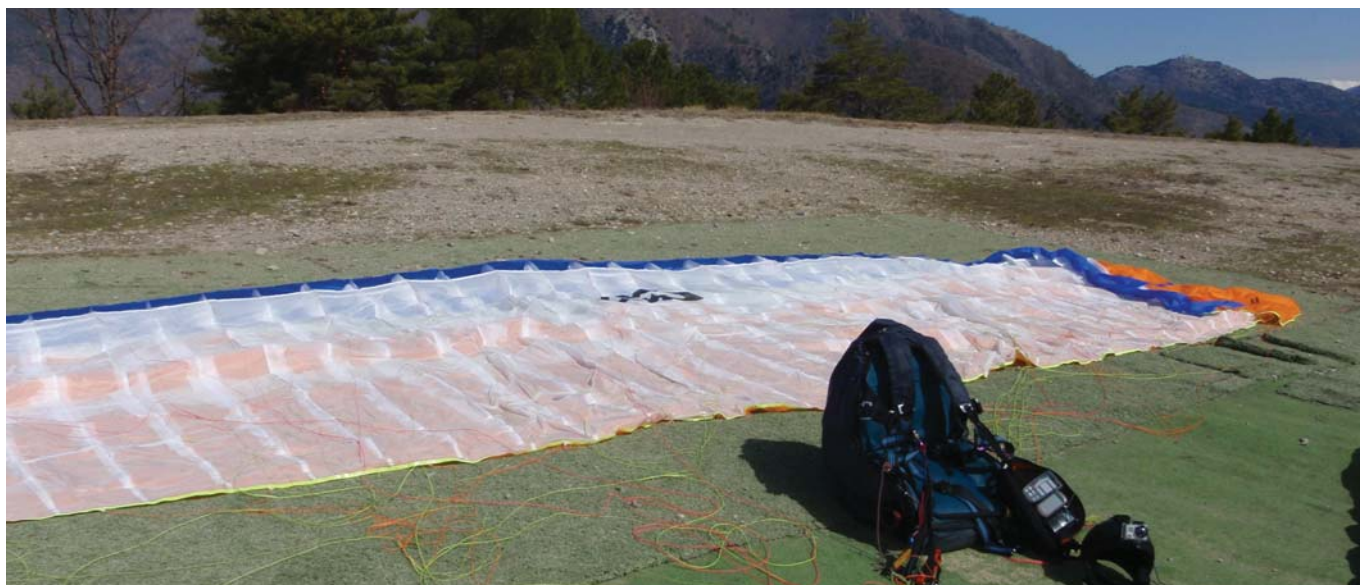
Jihozápadní strana Cap Martin je lemována skalnatým pobřežím, řídké porostlým borovicemi a nízkými křovisky. V bezpečné vzdálenosti od břehu je lemována udržovaným chodníčkem. Potka jsem na něm dva protiběžce.

Střídám poklus s chůzí a vychutnávám si jaro na jihofrancouzském pobřeží.

Na Cap Martin to otáčím zpět, ale nevracím se po stejné cestě. Zkusím to po asfaltce, nebude tam takové stoupání a klesání. Taky by podle GPS měla být cesta do Le Golfe Bleu kratší. Rád bych se vrátil do 8:00.

Už v 7:30 mne na cestě zastavují policajti a evidentně po mně chtějí doklady. Vysvětluju jim, že nerozumí francouzky, německy, anglicky ani italsky. Jen němnožko pa rusky a velmi dobře česky. Pas jsem zapomněl na pokoji, protože jsem šel jen běhat. Ukazuju jim na GPS, co už mám za sebou a kam se vracím. Pokynuli, abych pokračoval. Tak to asi budu muset začít běžet, aby mi uvěřili, že jsem byl skutečně na ranním běhu. Ale ti kulišáci za mnou jeli ve svém autě. A když jsem přidal, přidali plyn. Jakmile jsem zpomalil, zpomalili taky. Asi po půldruhém kilometru je to přestalo bavit a já jsem už taky neposkakoval jako když jsem před více než hodinou vyrazil.

Jakmile mi policajti zmizeli z dohledu, přešel jsem do chůze a pokračoval svým směrem, zpátky na západ. Hlavně, že zmizeli. Represivní složky prostě nemám moc v lásce a určitě by to na mně poznali. Radoval jsem se předčasně. Za 5 minut jeli policajti do protisměru, přibrzdili, pokynuli mi abych přistoupil a něco se mi snažili sdělit. Mimo francouštiny jsem registroval i angličtinu. A protože jsem starý lingvista, pochopil jsem jejich posunky a nasedl si na zadní sedadlo jejich káry. Těch pět minut o kterých něco blekotali jim dám a nebudu držkovat. Tak dlouho se snad přetvařovat dokážu. Polda u volantu tam dal kvalt a už jsme si to svištěli po Cap Martin úzkými uličkami mezi

honosnými domy. U jednoho z domů stálo úplně stejné policejní auto a tam jsme zastavili. Policajti zazvonil u brány a za chvíli přišly 3 ženské s asi padesátiletým chlapíkem seriózního a udržovaného vzhledu. Nejprve se na mne dívali skrz okénko auta. Pak jsem musel vystoupit, různě se otáčet, nasazovat si kapuci a dělat jiné opičárny, které jsem zatím viděl pouze v detektivkách. Ženské i chlap zprvu nejistě vrtěli hlavou a když jsem se nepřestával klidně a pobaveně usmívat, zavrtěli i rozhodně. Jedna z těch ženských říkala cosi ve smyslu, že tamten byl větší než já. Chlápek řekl něco jako sorry a další dva policajti mně naložili do auta a vezli zpátky na místo, kde mne sebrali. Mezitím jsem jim ještě musel napsat jméno, příjmení, datum narození a bydliště.

Policajti na předpisovou jízdu moc nehledí a tak jsme byli na místě, kde jsem nuceně nastoupil za poloviční dobu než když mne vezli k tomu inkriminovanému domu. V tom se ozvala vysílačka a policajti se stříhem alá cizinecká legie, rychle otočil auto zpátky. Pochopil jsem, že je asi náležavě volají k jinému případu. Pochopil jsem špatně. Přijeli jsme zpátky před stejnou luxusní vilu. Brána byla otevřená a já měl jít do domu. Hezký barák. Leštěné mramorové podlahy, spousta zrcadel, štuky, dveře v kombinaci pozlacený kov-sklo, zasouvací okna atd. Jako by se tu architekt snažil skloubit baroko s funkcionalismem. Jen ty kamery mi do toho moc nepasovaly. Přiklusal policajti s kufříkem a já musel ukázat botu. Pak mi botu sebrali a zmizeli s ní do místností, kde jsem neviděl. Bota to je sice zánovní, ale hodinku a půl jsem v ní poklusával, takže asi jim moc vonět nebude. Nevoněla. Za 8 minut s ní byli zpátky a já se mohl about.

Tentokrát mne dva policajti dovezli až k našemu zálivu. Jako slušně vychovaný hoch, jsem jim za odvoz zdarma poděkoval „merci“ - protože to stihli jen pár minut po osmé.

David, Standa a Lucka už jsou vzhůru, snídají a chystají se na odjezd do Sospelu, který má být v 9:15.

Do Sospelu, asi 30 km ve vnitrozemí, jsme vyrazili včas. S Davidem jsme jeli v Nikotínově novém autě, spolu s jeho ženou Hankou. Cesta na kopec se startovačkou se nám protáhla - netrefili jsme tu správnou cestičku. Alespoň jsme podnikli krásnou projížďku podél kopce a podívali se na

startovačku z míst, odkud se na ni už asi nikdy v životě nepodívám.

Na startovačce u bunkru bylo tradičně plno a skoro všichni mluvili česky. Moc to neneslo a tak ve vzduchu nikdo nebyl. Proto se čekalo.

Čekání na start je v téhle komunitě důležitý úsek. Zabírá několikanásobek času, který na padáku stráví padáčkář ve vzduchu. Myslím tím jen čistý čas, kdy nevisí za padák na stromě, ale vznáší se jako Ikarus. Mimo čekání na správný vítr a termiku se při čekání odpočívá po „namáhavé“ cestě od auta na startovačku, prohlíží se, co nového se tu od poslední změnilo, kontroluje se podle větrného rukávu směr a síla větru a taky se dobře zkoumá, zda přistávačka je pořád na stejném místě jako byla. Padák se vytáhne, rozbalí a zkontroluje se zda nejsou na šňůrách nechtěné uzlíky, není-li na vrchlíku díra tam, kde by být neměla. Pokud je to možné tak se padák cvičně nafoukne aby se zjistilo, zda není nějaká neposlušná šňůra omotaná přes vrchlík. Taky se musí připravit sedačka. Zkontrolovat, zda jsou v pořádku karabiny, hrazdička pro speed i uchycení záložního padáku. Pak je potřeba padák připnout pomocí karabin k sedačce a připravit jej k pozdějšímu rychlému nachystání na start. Samozřejmě, že je potřeba taky zkalibrovat vario na výšku startu, zapnout GPS a vysílačku. Padák se pak dá do „kvěťáku“, aby na něj tam moc nepralo slunko a UV paprsky jej neničily více, než je nezbytně nutné. A pak se posedává a polehává, jí, fotí, klábosí a čeká. Deset minut, půl hodinky, hodinku, ... Čím je padáčkář zkušenější, tím déle vydrží čekat. Ti nejzkušenější občas ani neodstartují.

Já se vím 10 let starým MAC JOINTem, který se v místní komunitě pokládá za archivní kousek (už se několik let tento typ padáku nevyrábí), nepatřím zdaleka mezi ty zkušené piloty. Zapomněl jsem totiž dodat, že mimo těch hodně zkušených, dlouze čekají i ti velmi málo zkušení. Proto startuju zpravidla mezi posledními. Ale dneska jsem odstartoval jako třetí. I když to měl být jen pětiminutový sletík, chytl jsem i kousek termické bublinky. Ale protože jsem si v té chvíli právě utahoval na sedačce ramenní popruhy, nestačil jsem zareagovat na Zdeňkův pokyn ve vysílačce „toč to !“. Když jsem si popruhy doutahoval, zaslechl jsem jen „vidím, že se ti moc točit nechce ...“. A

tak jsem dosedl na přistávacíku asi po devíti minutách mého prvního letošního zahraničního letu. Nožky ještě nejsou ve 100% stavu a tak jsem první letošní dosed neustál a klekl si.

Zpět na startovačku nás vyvážel Jirka Večerek (Xfly.cz). Dělal jsem u něj před lety test na piloták z meteorologie. Tehdy jsem mu sice našel v elektronickém testu chybu, proto mám meteorologii za 2, nicméně dneska bych tu zkoušku nerad skládal znovu. Nejsem si jistý, že bych prošel. Ale podobné pochyby mám i z případného reparátu zkoušek v autoškole. Jenže řidičem automobilu jsem z donucení, kdežto padáček je psychická záležitost ikarovského syndromu.

Když jsme u starovačky na autolaně drželi Rendu, který slezl do pětimetrového betonového příkopu pro kopačák, velmi živě jsem si vybavil svůj prvosestup do Zvonivé priepasti. Tedy hlavně svůj šplh bez přírazu na mokrém laně s báglem na zádech. Dnes po více než dvaceti letech bych to už nedal. Škoda.

Před druhým startem jsem se ubezpečil, že se mi baterky ve variu nevzpamatovaly a opět poletím bez něj. Zkontroloval jsem upevnění minikamery HERO na přilbě a pokoušel se najít způsob jak poznám, že zaznamenává, aniž bych musel sundat helmu. Nepřišel jsem na to a proto jsem večer zjistil, že mi záznam končí pravidelně v místech, kdy se začalo něco dít a já měl pocit, že jsem kameru právě zapnul. Snad tedy příště.

Stejnou kameru má na přilbě i Matěj, kterému říkají doktor nebo primář (snad proto, že jím skutečně je). V jejím ovládání jsem asi o 3 centimetry dál než on. Ale viděl jsem u něj manuál, tak se snad něco časem přiučím.

Dnes se zadařil i třetí slet. Byl asi nejkratší, ale umělecky nejhezčí. Myslím tím umělecky po stránce vizuálního záznamu sítnice mého oka. Na kameru se mi to bohužel zachytit nepodařilo. Let chvíli před západem slunce je úžasný. Nasvětlení krajiny je v tu chvíli naprosto dokonalé. Takhle by to nenasvětlili ani ve filmu a možná i místní impresionisté by to nezvládali zachytit na plátno.

Nejlepším pilotem z téhleté partičky je bezesporu ženská. Neměl jsem možnost s ní mluvit, ale Jiří Večerek jí říká „Alinka“. Snad je to dáno pánem Bohem, že ženským je dán větší cit a přesně

dávkovaný poměr mezi rizikem a zkušeností i pro létání. Koneckonců, možná že i Daidalos nebo Ikarus byli ve skutečnosti ženské. Kdo ví?

Seznamovací večírek jsem opustil před půlnocí. Pochytil jsem na něm několik hezkých hlášek typu „po trávě se nešlape, po strávě se směje“.

15.března 2010, pondělí - paragwaiting. Bolí mne pravé kolenu. Dneska víc než to levé. Nepůjdu běhat, dám jim pár dnů klid. Fastungel jsem skoro vypotřeboval :-)

„Když to jde, tak to jde - a když to nejde, tak se musí makat a ono to přejde.“ Tak nějak to před dávnými léty zpíval Nohavica. Jeho písnička mi přijde (jako většina jeho písni) nadčasová. Funguje to. Vstanutí ze židle či postele zabolí, ale desátý krok už je v normě. A při skutečném výkonu kolena skoro vůbec necítím.

Ranní briefing byl na 9:00. Aktuální zprávy hovoří o tom, že počasí není moc dobré. Paragliding je totiž velká alchymie. Nahoře to je silné, dole to moc protahuje, ve zduchu je pořádný bordel,...

Takže se jde na pláž. Já zůstávám na pokoji, abych dopsal zážitky a pokusil se připojit do práce na mail. Obojí se nepodařilo dokončit. V 13:00 je odjezd na kopec u Monaca. Ve vzduchu nikdo není a tak se provozuje oblíbený parawaiting. Poslouchám příběhy Sherlocka Holmese a podřimuju. Po čtvrté se partička sbírá a odjíždíme dolů aniž by kdokoliv provětral krovky.

Nakupujeme v obchodňáku v sousedním městečku Menton. Neodolám a kupuju fantastický sýr Bleu des Causses a křupavé teplé bagety. Taky láhev bílého vína saviñon a nějaké džusy. Bohužel při nastupování do auta mi láhev vína vyklouzla a rozbila se. Když jsem sbíral střepey, zbytek vína jsem ochutnal a zažil smutek podruhé.

16.3.2010, úterý - prvně na LUCKY 2. Včerejší večírek na pokoji č.23 - tkzv. pařícím pokoji - se mírně protáhl, ale pilo se jen víno a byl velmi příjemný. Mimo jiné jsem se měl možnost v rámci kulturní vložky podívat na záznam negativky a odhozu dvou záložáků nad jezerem. Bylo to z kurzu

nácviku krizových situací a točil si to Matěj na kameře umístěné na přilbě. Jeho zážitek mu vůbec nezavidím. Stačí mi bohatě ten můj před dva a půl rokem. Neskončil tak dobře jako jeho.

V 9:00 jsme odjžděli na Sospel. Foukalo klidně a tak mi Zdeněk dal na odzkoušení Lucky II.

V propagačních materiálech MAC PARA TECHNOLOGY píší, že „Kluzák Lucky 2 Vám nabízí vše, co potřebujete k poznávání fantastického světa létání. Konstrukce byla navržena dle požadavků nejvyšší míry bezpečnosti a přesného řízení pro piloty, kteří hledají jistotu certifikace DHV1, ale zároveň si rádi užijí sportovní létání a první přelety. Lucky 2 je ideální padákový kluzák pro začínající piloty, ocení jej ovšem i zkušený pilot orientující se na snadné a pohodové létání.“ Začínající pilot sice nejsem a ke zkušenému pilotu se časem možná propracuju :-). Aktuální „stupnice“ vyráběných kluzáků MAC je: Progress, Lucky 2, Trend 4, Velvia, Envy 2, Magus XC, ... Můj JOINT 27 se už nevyrábí a asi by se dal zařadit k typu Progress. Takže na žádné „žiletce“ jsem neletěl. Všichni kolem mne mají minimálně TRENDa. To jen na srovnání :-)

Nicméně pocity z prvního letu jsou převážně pozitivní. LUCKY 2 má více popruhů než JOINT a tak jsem vypadal jako totální vemeno, když jsem se ptal, kterým že popruhem se dělají „uší“ (jednoduchý manévr pro rychlejší vyklesání). Nedobré zjištění bylo i to, že do oček pro uchycení speed hrazdičky mi chyběly karabinky, které jsem nechal připevněné na JOINTU. Tak jsem letěl bez speedu.

Po startu se i mně podařilo natočit asi 90-100 metrů nad start a povozit se kolem kopce. Kamera mi opět vypověděla službu (baterky jsou asi vybité a tak po 3 minutách se kamera sama vypne) a tak z prvního letu na LUCKY 2 mám jen to jak se na přistávačce chystám balit padák.

Před druhým sletem jsme všichni skoro 6 hodin čekali. Většina ani neodstartovala, protože se muselo opravdu dost běžet a bylo pár nepodařených startů. Vlastně jsme slétali jen 4. Druhý let byl opravdu krátký - asi pětiminutový. 16:59 jsem už balil padák. I když jsem nic nenastoupal, asi 200 metrů nad přistávačkou mne to docela podrželo, protože údolka tady byla docela silná. A trochu to se mnou cloumalo, což nebylo moc příjemné. Těžko říct, zda by to JOINT zvládal lépe než

LUCKY 2. Vyklesal jsem asi dvě třišedesátky a zbytek doesíčkoval. Ale dohnal mne Martin, který startoval za mnou a vypadalo to, že bude na zemi dřív, takže jsem to chvíli podržel a pak raději změnil naplánované přistání - dostatečně daleko od něj.

Pak už se nelétalo. Pak se vařilo, mylo a odpočívalo. Ty hodiny na slunku (vário mi hlásilo 28 C) mne nějak znavily. Vybavila se mi Michalkovova klasika „Unaveni sluncem“ :-)

17.3.2010, středa - zatím nejhezčí let. V 6:00 zazvonil na pokoji telefon. Z velitelství informovali, že se jde na ranní slet z Monte Gros. Odjezd je v 6:30. Už v 7:15 jsme byli na startovačce, ale ani jsme nevytahovali padáky. Neletělo se, protože foukalo nedobře a ani zkušeným borcům se do toho nechtělo.

Vyrazili jsme tedy do Nice a pak asi 10km do vesnice s hradem Gourdon. Hrad je vystavěn v nadmořské výšce 760 m.n.m., patrně na základech římského oppidia.

Na odbočce z asfaltové cesty asi 5 km na Gourdone nás Zdeněk vysadil a cca 1km ke startovačce jsme šli po svých.

Ten výšlap stál za to. Jsem v téhle krajině už po druhé, ale uchvátila mne stejně mocně jako loni. Trochu připomíná některé úseky Plešivecké planiny, jen tahle krajina leží o nějakých 500 metrů výše.

Dneska jsem patřil mezi ty šťastlivce, kteří chytli příznivý vítr na start a letěli. Startoval jsem na čelo a rozběhl jsem to bez většího problému. Okamžitě jsem byl ve vzduchu a navíc jsem rychle chytnul malý stoupáček, takže jsem se dostal asi 20 metrů nad start. A pak už jsem se vozil po úbočí skalisek, pozoroval svůj rychle se pohybující stín na šutrech a malých borovicích pode mnou. Užival jsem si to asi čtvrt hodinku. Díky fantastické krajině, nad kterou jsem se vznášel, jsem tento let vyhodnotil zatím jako nejhezčí, který jsem na této akci absolvoval. Jen dvě věci mi trochu narušily ideální dojem. Moje přistání - dosedl jsem na sedačku a sklouzl se v ní - i když jsem přistával proti větru, najednou mi při dosedání fouklo nějak divně :- (A taky mi před půlkou letu došly baterky v

kameře, takže nemám zaznamenanou poslední fázi letu, kdy se mi dařilo dělat docela ostré zatáčky. Už jsem si na LUCKY 2 asi zvykl a nepřišlo mi, že to je moc jiné než na JOINTovi.

Pak jsme dlouho čekali až všichni přistanou a až Zdeněk doveze ty, kteří neodstartovali. Uvažovaný slet z druhé startovačky (protější hřeben) byl zrušen, protože opět foukalo nepříznivě. A tak jsme jeli dolů do Gourdonu na pizzu. Já jsem neměl hlad ani chuť a tak jsem se věnoval důkladné prohlídce tohoto městečka na skále. Na historii tohoto typu moc nejsem, ale trávil jsem tam víc než hodinku. Pořád se bylo na co dívat. Spousta krámků s voňavkami, parfumerijních dílniček, restaurací, kostel, hrad, kašna, ...

Už od římských dob se této izolované skály používalo jako bezpečného útočiště a k obraně. V dnešní době podoba Gourdon dává téměř dokonalou představu o feudální vesnici - vše natěsnáno v opevnění, úzké uličky, malé kamenné domečky,

Na základnu jsme dorazili před setměním. Večeře, dobíjení baterek, kontrola výstroje,

18.3.2010, čtvrtek - jak se létá nad mořem. Vyrazili jsme v obvyklý čas na Monte Gros - skálu nad Monacem. Na startovačce jsme byli mezi prvními a tak jsme zabrali místa pro rozložení padáků. Žádné velké posedávání nás ale dneska nečekalo. Dnešní výstroj jsem si obohatil o pytlík na pet láhve, které v případě přistání na vodu, mají pomoc, aby se pilot hned neutopil. Vak na léhve se zapíná přímo na karabiny s popryhy padáku.

Na start jsme byli připraveni velmi brzy a za chvíli jsme se už jeden pro druhém odlepovali. Mně se podařilo po startu natočit něco málo nad startovačku a vozil jsem se kolem skal nad Monacem. Na skály byl příjemnější pohled než dolů na město a jeho výškové domy, tenisové kurty a serpentiny úzkých uliček. Přímo nad město se létat nesmí, tak jsem se držel dle Zdenkových instrukcí spíše na jeho levém okraji. Výmluvy na „letadlo v nouzi“ ani „blbá a bezradná“ by při nouzovém přistání na pláži v Monacu dneska už určité nezafungovaly.

Dole na přistávačce zesílil vítr a tak nás Zdeněk po vysílačce posílal směrem k ní. Kdyby vítr ještě

zesíli, tak abychom přistáli raději dřív než později. Přišlo mi to líto, protože jsem se vozil úplně nádherně, a dolů se mi moc nechtělo. Nad mořem jsem měl podle vária 500 metrů a tam jsem začal vyklesávat. Pomaličku jsem dělal třistašedesátky a brousil to ne příliš daleko od břehu.

Nechal jsem si delší rozpočet a u kraje pláže jsem si ještě přeletěl nad luxusní vilou na skalním ostrohu vybíhajícím do moře. Moc se tam prý nemá létat, aby to nezafouklo za skálu, tak jsem nepokoušel osud a esíčkoval mezi mořem a skalnatým okrajem pláže. Ale od skály jsem se držel co to šlo. Vyhodnotil jsem si, že zvolím raději menší koupání než větší čelní náraz do skály :-)

Přistál jsem jako baletka - bez koupání i nárazu na skálu. Ukázkově jsem položil vrchlík padáku na kamínkovou pláž, dostatečně daleko od písečné pláže. Ušetřil jsem si vyklepávání komor od mořského písečku. Tenhle let se mi podařilo celý natočit - trval přes 16 minut. A kdyby mne Zdeněk nechal vozit, tak tam jsem minimálně o půl hodiny déle.

Na oběd jsme si zašli na pokoj. Padáky jsme nechali v autě, protože odpoledne ještě půjdeme na jeden let. Před tím jsme ale zajeli nakoupit do Monaca. Moc jsme nenakoupili, protože tady jsou velké markety otevřeny jen do 13:30 a pak až od 15:30. A my přijeli ve 13:38.

Druhý dnešní start byl ze startovačky, která je na ještě větším skalnatém srázu a je ještě blíže Monacu. Nad náma směrem do vnitrozemí se vytvořit těžký šedý mrak a bylo docela reálné, že nás bude táhnout nahoru. Renda, jako zkušený pilot, odstartoval první a letěl na okraj mraku, aby to otestoval. My ostatní, kteří jsme chtěli letět, jsme startovali v zápětí.

Skutečně, docela to natahovalo a tak jsme museli zprvu dál - až k moři. Když jsem vyklesal asi 100 metrů, otočil jsem to a vozil jsem se kolem skal - od „véčka“ na půli cesty ke startovačce. Několik minut mi neubývala výška. Pořád jsem měl na Váriu kolem 550 metrů, takže jsem se vozil na můj vkus poměrně dlouho. Ale pak jsem přece jen začal ztrácet výšku a když jsem byl pod 400 metry, zamířil jsem si o ke startovačce, abych měl dostatečnou rezervu na přistání. Nad přistávacíčkou jsem měl přes 200 metrů, takže mne trochu mrzelo, že jsem se ještě trochu nepovozil kolem hotelu na skále („véčka“). Prý se lze z padáku dívat přímo do luxusních hotelových místností.

Tenhle let byl asi o 2 minuty kratší než předchozí, ale byl stejně hezký. Navíc jsem prvně letěl v úrovni mraku. A taky jsem si odzkoušel nasazení hrazdičky od speedu za letu. No, spíše jsem hrazdičku dostal do takové polohy, abych si ji mohl v případě potřeby nasadit.

Přistávačka je něco přes tři kilometry vzdušnou čarou od startovačky a tak tohle byl pravděpodobně můj nejdelší letošní let.

Dnešní den se opravdu povedl. Takhle nějak si představuju létání v Monacu :-)

19.3.2010, pátek - náročnější přistání. Ráno jsme se vypravili do Sospelu. Moc nedunělo a tak to vypadalo spíš na rychlý sletík. V místním slengu - budeme sosplit. S ničím jsem neotálel a rozložil si nádobíčko abych byl okamžitě připraven, jakmile to trochu zavane.

Zkontroloval jsem asi 3x kameru, že funguje a je zapnutá na záznam, odepnul si vak s pet láhvema ze včerejška, speed zatáhnul tak, aby mi nezavazel při rozbíhání, prohmátl rukojeť záložáku, několikrát projel šňůry zda na nich nemám uzlík a čekal na pokyn ke startu.

Mezitím už tři naše padáky vytáčely menší stoupák západně od startovačky. Mně se podařilo vystoupat nad startovačku jen 20-30 metrů. Nade mnou byly minimálně dva padáky. S jedním padákem jsem se točil nepříjemně blízko. A protože jsem byl dál od kopce, vyhýbal jsem se mu ještě víc od kopce - a tam jsem ze stoupáčku vyletěl. A pak už jsem šel celou dobu jen dolů.

Druhé méně příjemné překvapení mne čekalo před přistáním. Denisa, která vytočila pod Zdeňkovými instrukcemi docela výšku, už šla na přistání a byla tak 50 metrů nade mnou. Řekl jsem si pohoda - takový výškový rozdíl mi bohatě na pohodlné přistání stačí. Udělal jsem jednu otočku a najednou zjišťuju, že Denisa je už jen o cca 5 metrů výš než já a má zaměřeno na přistání. Nasměroval jsem padák do prostoru mezi altánkem na skále a tratí. Doufal jsem, že pochopí, že má přistávat vedle mne, v druhé půlce louky. Pochopila. Nepotkali jsme se a oba bezproblémově přistáli - Denisa asi 10 sekund po mně. Takovouto situaci jsem řešil prvně v životě a jsem neskonale šťastný, že jsem obstál.

Na další start nad Sospel jsme nevyjžděli a vydali se nahoru nad Monaco.

Funělo tam víc než jsme potřebovali a tak jsme se jeli podívat do La Turbie na pozůstatek římského období - Le trophée d'Auguste. Nad pobřežím, vysoko nad Monakem, byl tento monumentální „pomník“ postavený na oslavu římského vítězství císaře Augusta nad vzpurnými Ligurskými kmeny.

Pak jsme jeli na základnu s tím, že kolem 16:00 se svoláme telefonem. Začal jsem dělat film z této akce a čekal na telefonu. Standa to zalomil a až kolem 17:00 mu volala Lucka, zda pro nás mají přijet, protože na nás zapomněli. Samozřejmě, že jsme chtěli nahoru! Zajel pro nás Renda. Když jsme stoupali toho třičtvrtě kiláku nad moře ke startovačce, viděli jsme dost nechutné mraky. Blížily se ze západu na východ a než jsme dorazili na startovačku, zavelel Zdeněk přes vysílačku, že už nepoletíme. Smutně jsme dali padáčky zpět do auta a šli se kochat pohledem na inverzi v Monacu.

Cestou dolu jsme už projížděli dost velkou mlhou a já byl moc rád, že jsem nestartoval. V mraku není žádný problém ztratit orientaci a zaletět daleko nad moře nebo naopak to narvat do skály. Zítra odjíždíme a tak si navzájem stahujeme fotky, které možná ani všechny neshlédneme.

20.3.2010, sobota - odjezd. Ráno balíme a uklízíme. V 10:00 předáváme pokoje a pak odjíždíme do Mentonu nakoupit něco specifického jako „vítané“ domů. Počasí není letové a tak si dnes nepoletáme, proto vyrážíme směr domů.

21.3.2010, neděle. Ve Valmeru mne Zdeněk vykládá po třetí hodině ráno. Do postele uléhám kolem čtvrté ráno.

Kolem oběda se vracím do Valmezu pro motorovou pilu a pak s Irčou a Ogarama porážíme na našem pozemku na pasekách starou lipu.

Chopok - poslední lyžování sezony 27.3.2010

(Maťa) Sobota 27.3.2010, 04:30. Na příkaz budíku ztěžka vstávám a začínám se balit, poněkud unaven. Koncert „Tři sestry“ se včera trochu protáhl a já jsem plný dojmů. Myslím, že ty dojmy jsou ze mě i hodně cítit. Ještě že neřídím... Než stačím něco sníst, potlouká se už před domem Dazul s Pípou a chtějí po mně lyže a batoh. Rychle hledám aspoň peněženku a doklady, svačtinu nechávám v bezpečí ledničky a nachávám se naložit. Přibíráme Hanýska a Romana a za ne příliš optimistického počasí ujíždíme jarní krajinou ke státní hranici. Úsek Karlovice - Žilina se rozhodují vystříhnout a intenzivně dospávám na zadním sedadle - mám kufr celý pro sebe. Ostatním asi

opravdu nechybím, protože za Strečnem slyším Romana, jak se ptá, či že jsou ty páté lyže. Následuje další mikrosnánek a jsme v Demanovské dolině.

Nikde ani vločka sněhu, ale nálada je skvělá. Na parkovišti pod sjezdovkou se náš vůz umísťuje na třetím místě - davy lyžařů tady dneska asi nehrozí. Snídám Hanýskovu svačinu, zatímco se soukáme do výstroje. Lehčí o 31 E sedáme na první lanovku.

Na sjezdovkách je sněhu kupodivu dost, přeseďáme a já začínám chápat, že to bude asi něco většího než Jasénka - je to moje první konfrontace s velkým lyžařským střediskem. Já, ještě donedávna zarytý (často i doslovně) uživatel běžek, v posledních letech skialpů, poprvé zažívám několikakilometrové svahy, navíc poprvé na (půjčených) carvingových lyžích.

Už vím, proč jsem u pokladny dostal plánek. Na Chopku je 35 kilometrů sjezdovek, dost místa na freeride a přepravní kapacita lanovek a vleků je 22000 osob za hodinu... U horní stanice se necháváme nějakým cizincem vyfotit pro případ, že bychom se v tom bludišti ztratili a už nikdy se neviděli. Pouštíme se po skoro prázdné sjezdovce dolů a já propadám euforii. Dole nasedáme na 6-timístný gauč pověšený na laně a necháváme se opět unášet k vrcholu. Zanedlouho už svítí slunce, ale to nebrání, aby nás za 15 minut na jiném konci areálu z kropil jarní deštěk. Celkově je ale počasí čím dál lepší a my objevujeme stále nové svahy. Trvá celé dopoledne, než projedeme celý areál aspoň jednou.

Sníh je sice s postupujícím časem už dost mokrá a místy ho není ani moc, ale pořád je to luxusní ježdění. Dazula moc nevidíme, protože ten po většinu času řeší baterky do své kamerky, kterou vozí na čele. Já přicházím na řadu a musím ho filmovat, jak padá a konzumuje sníh. Zkoušíme stále nové trasy, hrajeme si na freeride mezi smrčky a já nechtě filmuji i srážku s jedním z nich. V těžkém sněhu těžknou i nohy. Po obědě v hospodě na svahu vidíme, že jede i vlek až na vrchol a necháváme se vytáhnout do 2004 m.n.m.

Nahoře regulérně mrzne. Cestou dolů si zahráváme s myšlenkou pustit si žilou trochu adrenalinu a sjet si jeden z bočních kotelů. Postáváme na hraně docela dlouho, než se rozhodneme vycouvat. Nemáme helmy, pípáky, zkušenosti, dostatečné pojištění. Dazul nemá ani cepín! Mě navíc chybí i

odvaha. Zato mám dluhy a děti. Takže se jen díváme, jak jede jeden takový, který to umí, a vracíme se na sjezdovku.

Blíží se čas odjezdu, jedu naposled nahoru. Pan vlekař to asi ví, protože zastavuje lanovku a nechává mě vychutnat pohled na Tatry. Poslední jízda až k autu je dlouhá a nohy už opravdu bolí. Skládáme se do auta a jedeme nabrat síly do přírodního termálu v Kalamenech.

Voda v jezírku má zvláštní gravitaci - kdo si do ní lehne, vylézá jen s velkým úsilím. Tento jev nastává, když je venku zima nebo fučí vítr. Jsou splněny obě podmínky. Jdeme s Dazulem příkladem a u auta pak klepem kosu, než ostatní ukončí hygienické orgie. V autě záhy tuhnu a probouzím se opět až u Žiliny. Řeší se politika a v 19:30 míjíme partyzána U Tabulí.

Místo závěru bych si rád zamluvil své místo v kufru na příští rok, můj celkový dojem z akce byl za plný počet bodů.

(Pípa) Kdybychom dali na předpověď počasí, zůstali bychom doma. Ale protože víme jak to chodí, vyrazili jsme i letos na poslední jarní lyžovačku na Chopok i přesto, že bylo hlášeno velmi špatné počasí. Ranní posbírání účastníků proběhlo velmi rychle a v 5:50 už svištíme směrem na slovensko. Díky pohodě v autě cesta rychle ubíhá.

Těsně po osmé hodině už jsme na parkovišti u jezera a začínáme se chystat na svah. Skipas za 31€ není z nejlevnějších, ale těšíme se na pořádnou lyžovačku. Mezi prvními nasedáme na sedačku a necháváme se vyvést nahoru. Končíme na Koňskom Grúni (1843 m.n.m.) a výš se zatím nedostaneme. Všichni pokukujeme po vrcholu, který je zatím nedostupný. Jedeme omrknout kotel pod Chopkom jak vypadá a jestli by se nedal sjet. Sněhu je málo, freeride k Lukové je téměř holý, musíme se vrátit blíž ke sjezdovkám. Při traverzu se mi noha propadá až pod koleno do nějaké díry a už letím přímo na hubu. Takovou lištu jsem nedal za celou sezónu a teď si to asi vybírám. Po několika jízdách se trháme, Dazul musí do auta a Roman s Hanýskem jedou opakovaně na Zahrádky. S Máťou chceme vyzkoušet všechny svahy a tak jedeme testovat. Opět traverz pod lanovku a i když jedu schválně

jinudy situace se opakuje. Noha mizí v díře a já skáču šipku. Jsem celý a jedeme cez Priehybu na Zahrádky. Postupně jsme skutečně vyzkoušeli vše – i novou kabinku z Otupného na Brhliská. Poma do Derešského kotle nejede, tak se vracíme po loučce zpět na Otupné a sedačkou stoupáme na Lukovou. Teď pojedeme Spravodlivův. Je to černá, úzkým žlebem, pěkná, náročná, jen ten sníh je už těžký. Máťa řešil zapeklitý problém s velkým šutrem skokem do lesa. Po chvíli se vyhrabal, je ok a padáme dolů. Počasí je už aprílové – chvíli svítí slunce, chvíli je zamračeno, dole sprchlo a nahoře sněžilo. Pohledy z horních stanic se tak neustále mění. To je odměnou za časně vstávání a cestu sem. Na Lukové volám Dazulovi kde je, protože čas oběda je tu. Ještě jednou sjíždíme oblíbenou černou 7 s mírnou úpravou mezi stromky a scházíme se zase na Lukové. S Máťou si dáváme vypráženého syra a Dazul má nějakou klobásku. Chvíli posedíme a jdeme zpátky na svah. Nohy jsou už cítit, a na konci černé Majstrovské, která má 1,3km je to trochu křeč. Při jednom ze sjezdů mě podjíždí spodní noha a poručím se k zemi. Chvíli kloužu po zádech hlavou dolů a nohy mám nahoře. Okamžitě to srovnávám a vytrénovaným švihem se stavím na nohy. Až v autě jsem se dozvěděl od Dazula, že si myslel, že dělám helikoptéru. Asi to nevypadalo tak špatně. Při jedné cestě jsme si všimli, že poma, která jezdí až na samý vrchol je v provozu. Neváháme ani chvíli a už jsme na cestě. Úplně na Chopku jsem ještě nebyl a tak mám další bonus. Chvíli se kocháme pohledem na druhou stranu (jižní) a taky na nevšední panorama nad Jasnou. Sjíždíme ke kotli, který jsme okukovali už ráno a hledáme cestu, kterou by se to dalo sjet. Nacházím pěkný travers a široký žleb, kterým by se to dalo. Jsem natěšen, tady by to šlo. K mému údivu Dazul prohlásil, že to nedá – teda bez prilby. Chvíli se rozhlížíme a pomalu sjíždíme kolem dolů. Máťa už odjel, když na mě Dazul volá, že má cestu dolů. Vracím se k němu a nestačím se divit. Našel úzký žleb lemovaný skalama, kde by snad nešla udělat ani zatáčka a tady by to jel! Já jsem nabízel široký krásný žleb s velkým traversem a on se chystá na takový humus. Naštěstí mu to vymlouvám (bez prilby ne) a jedeme dolů. Máťa se nám ztratil. Zbývá nám poslední půlhodinka a tak jedeme osvědčenou 7 – vrch mezi stromky, střed pod lanovkou a spodek po sjezdovce. Pod nástupní stanicí sedí Roman s Hanýskem a něco tam dlabají. Děláme poslední 2 jízdy a sjíždíme k autu. Převléct do suchého, uskládat lyže, udělat nějaké záběry a jedeme domů.

Po cestě se chceme stavit na Kalameny – do přírodního termálního jezírka. Každý rok je trošku jiné. Čvachtáme ve vodě a nasáváme minerály. Srandy není konce. Obloha je poseta mraky a sluníčko to vše zajímavě nasvěcuje. Nejhorší je vylést ven – to je trošku zima. Rychle se obléct a v autě zatopit. Na Hovězí vysedá Máťa a Romana s Hanýskem rozvážíme na Vsetíně. Zavezl jsem se domů, Dazul si stáhl natočený materiál a jsem moc zvědavý na výsledek – jak to umí Dazul na Macbooku.

ŠPACÍR - 100 km valašským terénem 7.-8.5.2010

(Dazul) Osobně jsem Špacír absolvoval 3x pěšky a od roku 2007 jej jezdím na horském kole - protože pěšky jej chodí každý jouda :-). A letos (na 11.ročníku ŠPACÍRU) jich bylo přes 200 ! Ale jen 4 z nich to chtěli zvládnout na horském kole. Organizátoři Špacíru (Brouk, Šebík, Body, Komár) naši zvláštní sekci „Nočních jezdců“ sice už třetím rokem ignorují, ale my, stejně jako Jára Cimrman víme, že budeme jednou povšimnuti. Jednou, nevzdají-li to naši milí organizátoři, budeme mít další následovníky :-)

Protože jsem si odzkoušel Špacír klasickým způsobem, vím co znamená při chůzi „tančit s vlky“, jak se může tělo pohybovat mechanicky, jak se dá spát ve stoje opřený o strom i jiné standardní zážitky, jež může Špacír poskytnout. Při prvním absolvování ŠPACÍRU na kole jsem poznal, že lze usnout i za jízdy na horském kole z Makyty. Kde jsou ty doby, kdy jsem vydržel nespát i 56 hodin - dnes mi dělá problém nespát i hloupých 36 hodin :-). (Pořád platí - v našem věku to už není o rychlosti, ale o výdržích :-). V to, že mám pravdu, mne utvrdil nejstarší účastník letošního Špacíru, který byl důchodového věku a ten těch 100 km běžel. Předběhl nás už za tmy, pár kilometrů před Filkou a my jej na kolech dohnali teprve před Makovským průsmykem. Znovu jsem si uvědomil, že se musím ještě spoustu věcí učit, pracovat na sobě a hodně „trénovat“ abych se mohl takovýmito jedincům

alespoň přiblížit. Tohle jsou skutečné vzory hodné následování, tohle v TV NOVA moc neukazují ... Registrace účastníků probíhala v našem Skautském domě (námi zkráceně „na středisku“). Ale stoupající tendence účastníků této ztřeštěné akce přinutila organizátory, aby zahájení akce a instruktáž provedli v „konkurenčním“ ALCEDU přes ulici :-). Komárův „dopis s žádostí o sponzoring Špacíru“ byl moc hezký a doufám, že jej organizátoři vyvěsí na svých stránkách.

„Startovalo“ se na Ohradě. Naše skupina „Nočních jezdců“ měla první 2 km výrazný náskok, ale ve chvíli, kdy jsme v lesích nad Janovou narazili na rozbahněnou lesní stezku a kola se samovolně zadrhávala, projevila se výrazná, nezpochybnitelná univerzálnost a výhoda „pěšáků“. Když nás do kopce pedběhla klusající čtyřčlenná parta, která se povzbuzovala skandováním „klušeme, hop, hop, hop ...“, poprvé mi kleslo sebevědomí. Když nás do zabahněného kopce předcházela lehce se pohybující čtrnáctý špacírník, přestal jsem to počítat. Uklidňoval jsem se notováním písně „... běžci dlouhých tratí, ví, že platí, pořadí v cíli jen ...“. Do 50 km to je jen takové vzájemné škádlení a testování mladických sil. V našem věku už musíme jet „na jistotu, že dojedeme“ a nenechat se neuváženě strhnout :-)

Když se podařilo Anitě na Špacíru 2008 přetřhnout řetěz na kole, považoval jsem to spíše za hodně vyjímečnou záležitost. Ale když se kolem třetí hodiny ranní před Makytou podařilo totéž Tempovi, pochopil jsem, že to v zabláceném terénu nemusí být až tak vyjímečné. Společnými silami se podařilo během půlhodinky řetěz snýtovat a jeli jsme dále.

Na vrchol Makyty jsem kolo vynesl a pak jej také pár set metrů dole snášel. Sjížděl jsem pak i úseky, které bych asi normálně nesjížděl, ale milosrdná tma v rozumné míře otupila mé rozhodovací schopnosti a ještě milosrdnějších 13 andělů nade mnou důsledně bdělo. Právě díky mým andělům jsem letos ani jednou nespádl (i když jsem jel třetinu trasy s přilbou v báglu) a během jízdy vážně neusnul.

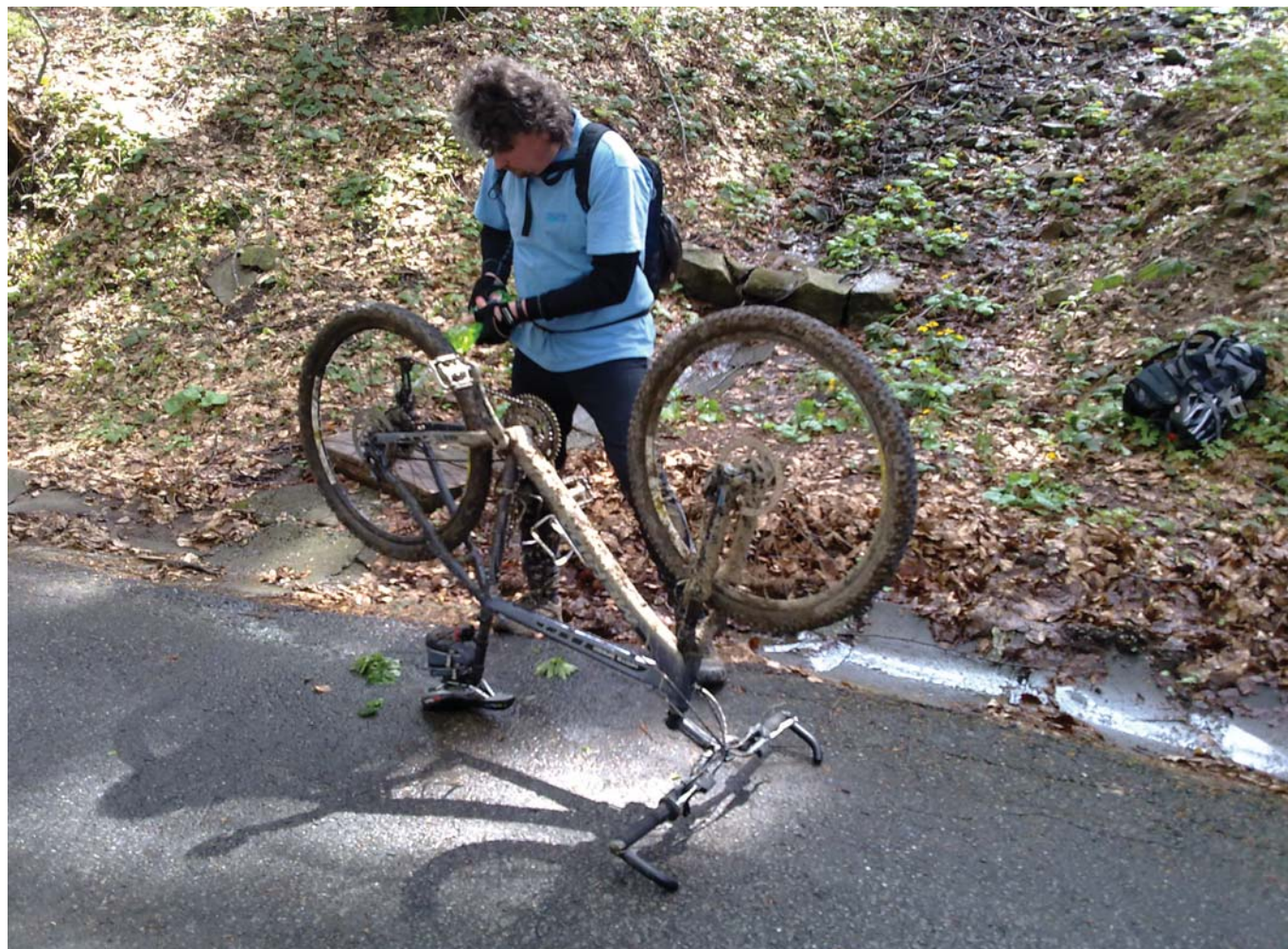
Pod Makytou Tempo opět urval řetěz a tak jsme (tentokrát už skoro za světla) znovu nýtovači. Tempo se rozhodl nás v Papajské sedle opustit a jet domů.

Dál jsme tedy pokračovali společně ve třech (Libor, Milan a já). Na Kohútce jsme byli hodně po sedmé hodině ranní. U hospody, která měla být od 6:30 k vůli špacírníkům otevřená se srocovalo několik úderníků a oznamovali nám, že za chvíli hospodu otevřou. Zatímco mí spolujezdci šli na ranní polévku, já se v sedě opřel o hospodu a pár minut si zdřímnu. Evidentně mi takový mikrosnání prospěl. Směrem na Malý Javorník jsme vyrazili cca 8:10. Dvuhodinová sekera mne moc netěšila, ale ani nijak nevyváděla z míry.

Cestou z Malého Javorníku přes Ztracenec se nám otevřely úžasné rozhledy. Ztráceli jsme další dlouhé minuty focením a kocháním se pohledy na krajinu. Kdo v té chvíli řekl, že ta noční eskapáda nestála za to, je u mně totální babar a ubohý materialista. Tenhle úsek je tradičně nejkrásnější z celého Špacíru - žádné drsné stoupání, dobrá cestička, malebné okolí a k tomu dneska úžasné slunéčko.

Před stoupáním na Velký Javorník se od nás oddělil Libor, který své vytrénované tělo vypustil jak ohař daleko před nás. Potkali jsme jej pak už jen jednou, když nás míjel na Pinduli. Tam jsme si s Milanem dali krátké poležení a já se telefonicky spojil s Irčou, která se právě procházela s Milanovou ženou ve Vídni. Asi bych s ní neměnil.

Do Makovského průsmyku jsme dorazili poměrně v pohodě, napsali tam podstrčené Špacírovské pohledy a pokračovali na Třeštík. A tam došlo i na nás - Milana už od Tabulí nějak zlobila přehazovačka. Kousek před Třeštíkem zjistil, že to je natrženým řetězem. Takže další pokus o snýtování řetězu. Ale přehazovačka zlobila dál. Operativní porada a vyhodnocení rizika nás donutily změnit další plán. Nepojedeme po blátě a hřebenové stezce, ale sjedeme do údolí na asfaltku. V případě, že se řetěz opět přetrhne (jednu nýtovačku řetězů jsme zničili už při druhé opravě Tempova řetězu a druhá nýtovačka je taky nalomená), já pojedou s oběma kolama směrem na Vsetín a Milan se vypraví

stopem, autobusem nebo vlakem pro auto a vrátí se pro mne, abychom kola naložili na vůz. Naštěstí nic takového nebylo zapotřebí, protože řetěz vydržel. Ale cesta po asfalce byla nudná a monotóní. Proto jsem měl náběh na mikrospánek a málem jsem sundal jednu paní na přechodu pro chodce :-(Zjistil jsem, že když při jízdě na kole něco jím, spánek tím zažehnávám. A tak, než jsem dojedl sáček želé bombónů, se mi jelo moc hezky.

Na středisko jsme dorazili ve 14:20, asi 10 minut po prvních dvou běžcích. Ti běžci dlouhých tratí jsou fakt dobří. Až budu velký, chtěl bych být tak dobrý jako oni.

V cíli mne zaujala především úžasná kyselica, která byla zatím úplně nejlepší, jakou jsem na Špacíru jedl a možná úplně nejlepší, kterou jsem kdy chutnal.

V 16:15 jsem měl už umyté kolo, narvané oblečení v pračce a uléhal doma dohnat spánkový deficit s pocitem, že se přes všechny nesnáze s řetězy, letošní Špacír úžasně vyvedl.

Sjezd z Pusteven a nevzlet z Velkého Javorníku 27.6.2010

(Dazul) Dopoledne jsme spolu s Irčou vyrazili na kolo. A protože jsem Irči slíbil, že nepošlapeme do žádného kopce, nechali jsme se vyvézt i s kolem na sedačkové lanovce z Trojanovic nahoru na Pustevny :-)

Kolo jsem vezl na lanovce prvně životě - a byl to příjemný zážitek. Vlekaři jej zavěsili na speciální hák, který i s kolem zasekli za boční tyč sedačky. Kolo se nehýbalo a nezavazelo. Navíc jsme na dvojsedačce museli jet i s kolem každý sám.

Dneska byl nádherný slunečný den, vše nasvědčovalo, že bude pěkný pařák. Ale nahoře na hřebeni to už tak nevypadalo. Sluníčko sice svítilo vydatně, ale v cca 1100 metrech nad mořem docela foukalo a příliš teplo nebylo.

Zahřáli jsme se dobrou kyselicou a vyrazili po vrstevnici dolů do údolí. Sjezd jsem odhadoval tak na 30 minut, ale hodně jsem to podcenil. Abychom nejeli jen po upravené asfaltce, odbočili jsme na domnělou lesní cyklostezku. Po pár kilometrech to už přestala být domnělá cyklostezka a natvrdo se proměnila sice v příjemnou, ale dost často mírně stoupající svážnicovou cestu. Výhledy do krajiny byly naprosto bezkonkurenční a pro mne jedinečné, protože jsem tudy ještě nikdy neputoval.

Když už jsme narazili na kosodřevinu a tušili, že se za pár dalších kilometrů musíme dostat zpět na Pustevny, zvolili jsme jakousi zkratku přímo dolů. Byla docela prudká, ale dal jsem ji na kole. I Irča se některé úseky nechala zlákat a dala to. Bez přílby to bylo trochu víc o opatrnosti.

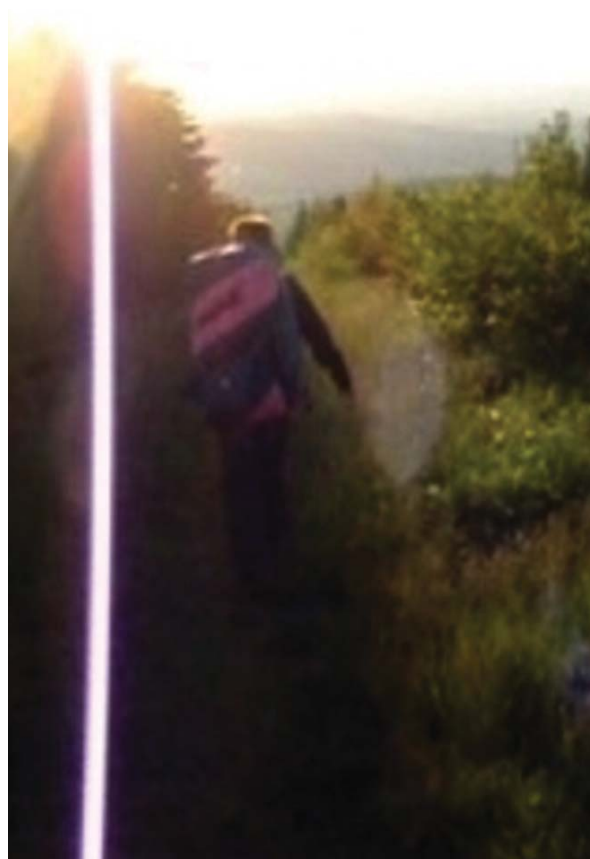
Když strmou zkratku protínal vrstevnicový chodníček, vydali jsme se po něm. Některé úseky jsme natvrdo přenášeli - především popadané stromy a potůčky. Za další kilometr jsme už podjeli lanovku, kterou jsme se před časem dopravili nahoru. To bylo znamení, že musíme brzo narazit na cestu, kterou jsem z lanovky pozoroval. Narazili jsme na sjezdovku - později jsem zjistil, že se jmenuje Malá sjezdovka. Možná že je malá, ale je docela drsně prudká. Nedalo mi to a zkusil jsem ji jet šusem přímo dolů. Samozřejmě, že jsem se snažil jet pomalu a brzdil jsem tak, že jsem měl celou cestu zablokované zadní kolo. Ale na trávě to jelo přesto docela rychle, ač se zadní kolo fakticky netočilo. Když už jsem měl pocit, že bych to nemusel dát a začal jsem se rozhlížet, kde to položím, podařilo se mi z části řízeným a z části náhodným smykem zpomalit a nohama kolo zastavit. Posledních 50 metrů sjezdovky jsem už neriskoval a došel vedle kola. Až když jsem zastavil a zklidnil se, zjistil jsem, že mám v nohách klasický „folklor“, který se vybudil odeznívajícím napětím. Tak tohle byl fakt silný zážitek :-)

Cesta k dolní stanici lanovky už probíhala v pohodě - dojeli jsme tam asi za další půlhodinky. Celkově nám sjezd trval skoro hodinku a půl.

Vítr neustával a přesto, že jsem měl v kufru auta připravený padák, na Velký Javorník jsem ani nezkoušel vyrazit. Foukalo pořád 7-9 metrů/vteřinu - a to je na paraglide hodně.

Nakonec jsem ale dnes na Velkém Javorníku s padákem stál. Zavolal mi Zdena Kubík, že tam kráčí a že se navečer vítr určitě ztlmí. Irča byla tak moc hodná, že mne dovezla skoro nahoru a já víc než 2 hodinky se Zdeňkem čekal až to poleví. Dokonce balón jsme viděli - mířil si to přímo k Javorníku, ale pak se stočil ke Štramberku.

Ve 20:30 jsme to vzdali a i s padáky se vydali dolů :-)

Polétání nad Javorovým u Třince 29.6.2010

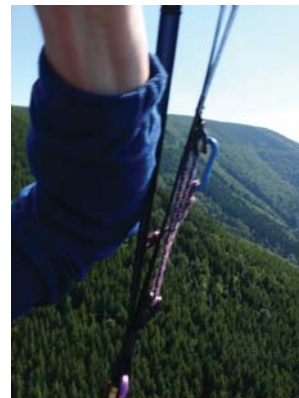
(Dazul) Po neúspěšném nedělním pokusu o slet z Velkého Javorníku, mne vylákal Zdena Kubík na úterní odpolední polétání na Javorovém u Třince. Přibral mne kolem 14:00 z Valmezu. V autě se musela jeho žena Inka vměstnat s oběma padáky a dvěma psy. Pětiměsíční štěně se jmenuje Spídy - pojmenovala jej tak Zdeňkova dcera. K dokreslení souvislostí považuji za správné uvést, že se Zdeňou a Inkou jsme byli v roce 1996 na RS exedici MUNTI v rumunských horách a jeskyních, takže je považuji za dobré přátele :-)

V 15:00 jsme už stáli frontu na sedačkovou lanovku, abychom se i padáky vyvezli nahoru na Javorový. Foukal skoro sever o rychlosti cca 3 m/s - takřka ideální stav. Však už taky bylo ve vzduchu najednou i 20 padáček.

Vrchol Javorového je v 945 m.n.m. a přistávačka je ve 430 m.n.m. Na satelitní fotce jsou vidět padáčky na startovačce i ve vzduchu nad lesem :-)

Na louce už byl nějaký paraglide kurs, ale přesto jsme na start nečekali moc dlouho. Odstartoval

jsem asi 30 vteřin před Zdeňou (a on pak přistál asi 30 minu po mně). Start se povedl téměř ukázkově. Byl to zvláštní pocit - startoval jsem tu naposledy v roce 1997 a mám zafixované, že u přistávacíky jsou dráty vysokého napětí, takže jsem měl i tehdy takové zvláštní pocity.

Po startu jsem to točil doprava nad žleb, kde by to mělo nosit. A taky, že nosilo - za chvíli jsem byl 55 metrů nad kopcem. Na vlastní oči jsem si jej mohl takto prohlédnout prvně - před 13 lety jsem nic nenastoupal. Vozil jsem se v téhle výšce pár minut sem, tam a dával si pozor, aby mne to nezafouklo za hřeben. Speed se mi za letu dost špatně nasazuje a tak létám téměř pořád bez něj. V případě, že by mne to začalo zanášet za vrchol, asi bych se bez speedu se svým staříčkým Jointem neprosadil. Proto jsem si raději držel od hřebene pár set metrů odstup.

Vyzkoušel jsem si vylétnout trochu dál od kopce směrem k Třinci - okamžitě jsem ztrácel výšku a v místech, kde to nosilo, to bylo na můj vkus moc hravé. Navíc jsem ztratil Zdenka z dohledu a už jsem se jej ani nepokoušel najít. U kopce, pár minut po startu jsme se v dostatečné vzdálenosti párkrát minuli - chvíli jsem byl nad ním, pak více chvíli pod ním :-)

Tady nahoře vždycky ztratím pojem o čase. Ač se snažím být maximálně v klidu, uvnitř hladina adrenalinu o poznání stoupne. Za letu to moc nevnímám, ale po přistání ten pocit přijde - najednou cítím, že adrenalin tu byl a odeznívá. Asi jsem si na malé množství adrenalinu navykl a k životu jej potřebuji.

Dneska jsem stihnul lety dva - poslední lanovkou v 17:00 jsem se za 50 Kč nechal vyvézt ještě jednou nahoru. V cca 18:05 jsem už dole balil padák.

Mini předtáborová výprava

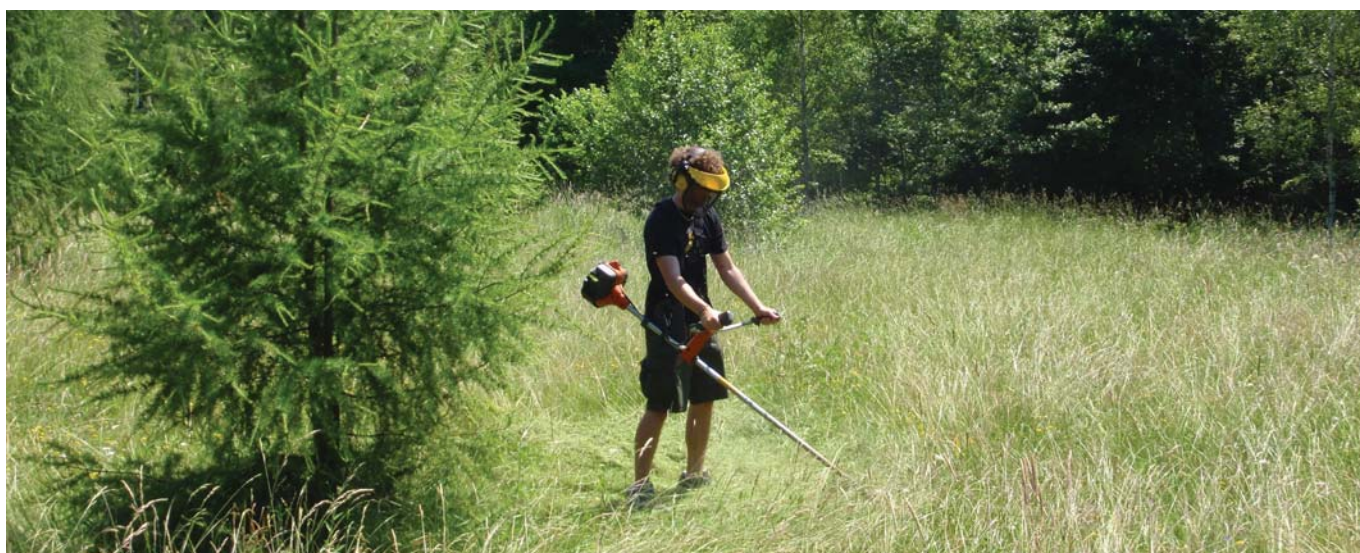
30.6.2010

(Dazu!) Tradiční předtáborová výprava byla naplánována o víkendu, vše bylo připraveno - zajištěná dodávka na odvoz podsad, křoviňáky na sečení louky, motorová pila na dřevo, lisi na práci. Ale vojáci na poslední chvíli výpravu nepovolili. Slovy klasika - může se nám to nelíbit, můžeme s tím nesouhlasit, ale to je asi tak všechno, co s tím můžeme dělat :-)

A tak jsme vyrazili ve všední den - středu. První skupinka jela se mnou - Pája, Zdendáš, Denis a Kája. Druhá vyrazila o 4 hodiny později s Fialkou, jak skončila na brigádě - Číkita, Leňa a Ferda. Přestože na víkend byla dodávka ve 100% stavu, v úterý večer se do ní podařilo řidiči v naší firmě načerpat místo nafty benzin a tak byla v době našeho odjezdu na tábořiště ještě nepojízdná. Problém je potřeba řešit a tak jsem sáhl po náhradním řešení - za osobák Ford Galaxy připojíme vozík a na něm podsady odvozíme. Nepojedeme sice 1x jak jsem plánoval s dodávkou IVECO, ale 5x. Převážka podsad potrvá tedy minimálně o 5-6 hodin déle, ale přece to nevzdáme. Nicméně povolení od vojáků pro vjezd do VVP bylo vystaveno na dodávku IVECO a ne na osobák FORD :-)

Vyřízení změny povolení jsme nechali na Fialce a makali jsme na tábořišti. Zbytky Šesté žací perutě - Zdendáš a Vápno - se chopili křoviňáky a makali jako diví. My ostatní jsme vyrazili pro podsady na

tábořiště 1.CH. Pája řídil (nejezdil po veřejné komunikaci) a tak jsme jeli svižně :-)

Podsady sice byly na svém místě, ale nebyly všechny. Tedy především nebyly všechny krokve.

16:07 volá Irča - před chvílí ji volala Bob a oznámila jí, že o půl jedné porodila třetího potomka.

19:18 přichází SMS od Pípy - „Tak trochu lvíče, nesuňáček a taky šestkař - tak to jsem já. Jmenuji se Michal a narodil jsem se dnes ve 12:23 a vážím 4 kg. Maminka Bobinka a já jsme v pořádku. Bobinka a Pípa“

A taky někdo čornul plachtu, kterou jsme měli podsady přikryté. Na přívesný vozík jsme naložili 3 kompletní podsady, dobře je přitáhli silnými upínacími popruhy. A vyrazili jsme zpět na naše tábořiště. Jedna takováto jízda trvala hodinku. A těch jízd jsme ukutečnili pět.

Mezitím jsme s Pájou vyměřovali táborový kruh - bránu a 13 stanů. Zatloukali jsme kolíky a dost jsme se při tom natrápili. Pája zapoměně vzí kladívko a sekeru, takže jsme si museli pomoci vhodným polenem, které nahrazovalo palici.

Makali jsme až do setmění - já osobně jsem toho měl plné kecky. Zatím co cestou zpět ostatní v autě podřimovali, já musel, bohužel, řídit. Ani oka jsem při tom nezamhouřil :-)

Jizerské hory na kole

3.-5.7.2010

(Dazul) Byl jsem nadšený, když Irča navrhla, že bychom se mohli o svátcích podívat do Jizerských hor na horských kolách. A že bychom se stavili k Milošovi a Evě Zapletalovým. Nic pěknějšího jsem si nemohl přát.

Pokusili jsme se avizovat naši návštěvu Milošovi mailem přes jeho zetě Jardu. Mimo klasické pošty je mail na Jardu nejrychlejším způsobem jak se s Milošem rychleji spojit. Byli jsme téměř šokováni, že nám v mailu od Jardy přišla zpráva, že Eva i Miloš budou asi doma, ale máme jim raději zavolat na mobilní telefon číslo xxx. Měl jsem pocit, že se mi hroutí svět - Miloš má mobil! To, že jsme se mu na něj nedovolali mně povzbudilo - svět se ještě nezhroutil. Později nám Eva vysvětlila, že jim jejich mladí vnutili tento přístroj, aby se mohli spojit až odjedou na Berounku. Ale oni je upozornili, že ten přístroj nechají nahoře v 7:00 a vrátí se k němu až po 21:00 :-)

Do Liberce jsme vyrazili naslepo - buďto Zapletalovy doma zastihneme a vnutíme se na naši (třetí ?) návštěvu, nebo je nezastihneme a budeme pokračovat dál do hor. Irča u maminky a tety Milušky

zařídila napečení frgálů, které minule Evě tak chutnaly, takže jsme mohli s sebou vézt „pozdrav z Valašska“.

Vyrazili jsme kolem 9:00 z Kateřinic přes Valmez, Olomouc, Hradec Králové do Liberce. K Zapletalovým jsme dorazili po 14:00 a s ostychem jsem mačkal zvonek ve Franklinově ulici. „Tady Irča a Dazul z Kateřinic u Vsetína, můžeme vás na chvíli pozdravit?“ vysoukal jsem ze sebe něco takového, když se mi v reproduktoru ozvala Eva. Bezprostředně nás zvala nahoru a měl jsem pocit, že moc dobře ví, kdo se ohlašuje :-)

Vyrušili jsme je z poledního odpočinku, ale Eva jako profesionální herečka to na sobě nedala znát :-). Okradli jsme Zapletalovy o několik hodin, ale měli jsme při tom pocit jako bychom byli na životodárné návštěvě u rodičů či prarodičů.

Z Bílého potoka - severní strany Jizerských hor - jsme na kolech vyrazili až v 19:00. Počasí bylo příznivé a měli jsme před sebou ještě minimálně 2,5 hodiny světla.

Směřovali jsme k Farské louce - místu, které Miloš ve „Stezce odvahy“ popisuje jako tábořiště hlavního hrdiny - šestnáctiletého Ježka. Líčil jsem Irči, kterak jsem se v roce 1985 pokoušel na vlastní nohy rekonstruovat popisovanou cestu. Vzpomínal jsem, jak mne Bob vytahoval z rašeliniště, jak jsme utrhli vlochyni bahenní, jak jsme ve skalkách nad Farskou loukou našli busolu SPORT 3 a táborovou bankovku „10 SETONŮ“. Ve svém tehdejší deníku mám poznamenáno - „Ježkova cesta. Farská louka (tábor jeho oddílu) - Zvon - Sedlo - Srázy (zde někde přespal) - cesta pod Poledníkem ...“ Studoval jsem tehdy Milošovu knihu jako detektiv a dost věrohodně jsme pak cestu „rekonstruovali“ :-)

Nocleh jsme si s Irčou našli na potoce asi kilometr za Zvonem. Zabočili jsme asi 50-100 metrů nad svážnicovou cestu, podél balvanitého potoka. Tady jsme se rozložili. Vlastně jsme netábořili. Byli jsme na prastaré cestě, nerozdělávali jsme ani oheň, ani jsme nic nevařili na plynovém vařiči, nestavěli jsme stan, nerozsvěceli jsme baterku, Jen jsme si lehli a přikryli se :-)

Před ulehnutím jsme se ještě byli „osprchovat“ v malém vodopádu - studené vodě jizerského potůčku. To se pak spalo :-)

Nedělní ráno jsme vstávali relativně brzy - před 6:00. V 7:00 jsme už byli na cestě - po svážní cestě směrem k Ferdinandovu. Asi po 4 kilometrech jsme odbočili na strmější stoupání po Poutní stezce směrem na Bílou kuchyni. Zprvu jsem šlapal, pak jsem ale jenom tlačil a přenášel :-)

První větší odpočinek jsme si dovolili až u vodopádu Malý Štolpich. Narazil jsem tam na trampa mého věku, který si právě balil svoji uesku. Během pár vět jsme oba pochopili, že jsme naladěni na stejnou krevní skupinu :-)

S trampem Jardou jsme se průběžně střídavě potkávali na Bílé kuchyni i na Hřebínku.

Pokračovali jsme směrem k vrcholu Jizera. Mám na tento kopec ne příliš dobré vzpomínky, když jsem na něj prvně vystoupal v roce 1986, pár dnů před uposlechnutím povolávacího rozkazu na dvouletou vojenskou základní službu. Tehdy mi v mokrých kanadách v Jizerském pozdně jarním sněhu skoro omrzly palce u nohou (dobrá průprava na vojnu, kdy mi ty palce na zimním cvičení o rok později skutečně omrzly). A navíc - nic jsme tehdy s Mílou z Jizery (1122 n.n.m.) neviděli :-)

Jizerky jedu na kole prvně, většinou jsou mé vzpomínky k těmto horám vázány na sních. Na opravdu chladnou noc kdesi v přístřešku v horské osadě na Jizerce, na namrzající sních na krácených metrových dřevěných lyžích u přetržené přehradě, - vzpomínky staré čtvrt století :-)

Hezká zastávka je kousek od vyhlídky Krásná Máří - asi 200-300 metrů od kol, která jsme nechali čekat u cesty. Krásná Máří je opravdu krásná :-) vyhlídka - opravdové pohlazení po duši.

Pokračujeme s Irčou na našich kolách dál, směr Na Čihadle, Na Kneipě, pak kolem vrcholu Jizery až na rašeliniště Jizery.

Když už je člověk na „náhorní planině“ Jizerských hor, jede se hodně v pohodě. Žádné velké stoupání či klesání, místní asfaltové i štěrkové cesty jsou „bezbariérové“. I Irča, která nemá ráda stoupání na kolech, si poměrně libuje.

Na Čihadle - nejznámějším jizerském rašeliništi, které dostalo název podle starých chytačů tažných ptáků - jsme si udělali další pořádnou přestávku. Mimo důkladné prohlídky přístupné části rašeliniště a výstupu na dřevěnou věž, jsme u základů vyhlídkové věže poklímali a pořádně spočinuli.

Od rašeliniště Čihadla jsme pokračovali kolem vrcholu Jizera (1122 m.n.m) na velkou asfaltovou cestu, která spojuje Jizerky s Krkonošemi. Ale tahle cesta mně moc nevyhovuje - je tu nezvykle nezdravý provoz. Motorkáři i řidiči automobilů jako naši soupeřníci mi nevyhovují :-)

A tak odbočujeme doprava na rovnou pohraniční cestu - zkratku cesty ze Smědavy na osadu Jizerka. Irča tady slaví triumf, když vyšlape táhlý kopec s plně naloženou bagáží v brašnách na horském kole a udatný muž ve středním věku na svém kole to několik set metrů před vrcholem to vzdal a vytlačil kolo vedle sebe. Irča se nezdá, ale je fakt dobrá.

Na Jizerce jsme si dali občerstvení - já studenou kofolu a Irča horké kafe. Ale hlavně - navštívili jsme Muzemum Jizerských hor. Budova byla postavena v roce 1889 v době největšího rozmachu osady Jizerka a sloužila jako škola pro děti místních obyvatel. Dneska jsme v muzeu potkali i svérázného „nestora“ ČSOP Jizerka - Františka Mrvu. Jeho fotografie v místní fotogalerii „Montana“ byly skutečným pohlazením od „spoluvěrce“ :-)

Z Jizerky jsme se obrátili zpět na severozápad k Bílému potoku, kde máme zaparkováno. Ale tam chceme dorazit až zítra - nač ten spěch.

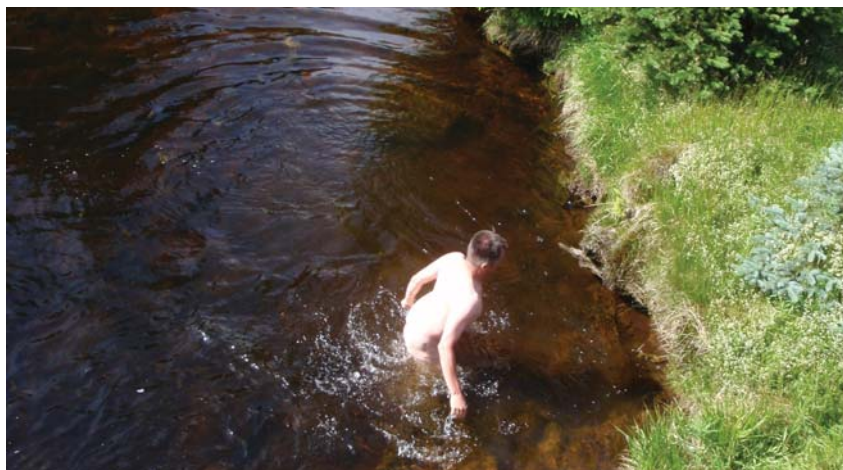
A tak jedeme kolem Jelení stráně, Pytláckých kamenů a Velké Jizerské louky na Předěl. Koupání v tůňce potoka vytékajícího z Černých jezírek do Jizery, není možná úplně ochránářsky správné, ale jednak zde nebyl žádný zákaz koupání inzerován a taky přírodní pudy chtěly svlažit zpcené tělo několika tempy ve studené jizerské vodě.

Od Předělu jsme si to zamířili podél státní hranice s Polskem k pramenům Jizery. Asi 300 metrů před Nebeským žebříkem jsme na přítoku Hájeného potoka zapadli do lesa a našli rovinku na „netáboření“. Umyli jsme se v ledové vodě pramenící pod Smrkem a zalezli do spacáků. Ale miliony mušek a komárů nám vnuknuli nápad vystoupat nahoru na Smrk ještě dnes. A tak jsme vylezli a volně začali Nebeským žebříkem stoupat nahoru na Smrk.

Na Smrku jsme vystoupali na rozhlednu a debatovali, zda by místo jedné DBCB nebylo lepší postavit čtyři takovéto rozhledny :-)

Nahoře foukal krásný vlahý větřík, bez mušek a komárů, dokonce jsme špásovali o tom, zda

nevyneseme spacáky tady nahoru. Zdravý rozum zvítězil.

Od rozhledny jsme si to vyšlápli do Polska a pak kráčeli dolů po státní hranici k našim spacákům. Míjeli jsme v pravidelných intervalech „okopy pro ležící střelce“ a kanálky pro uložení telefonních kabelů - ozvuk totalitní doby :-)

Jizerky jsou překrásné, zvláště v zapadajícím letním slunci. Viditelnost je úžasná a neskutečně mne to láká nahodit krovky a letět nad touhle jedinečnou krajinou. Jsem šťastný, že tu můžu kráčet spolu s Irčou.

Do spacáků zalézáme okamžitě po příchodu - miliony mušek nám nedávají na výběr. Lituji, že nemáme moskytiéru. Už vím, proč mne nelákají tropy. V džungli bych se za noci utrápil. Tady v Jizerských horách, kousek pod Smrkem, se převaluju z boku na bok - než ty potvory objeví úzký otvor ve spacáku :-)

Pondělní ráno si připadám jako totální greenhorn. Jsem doštípaný a označovaný muškama po celém ksichtě. Svědí to, je to nepříjemné. Moje jediné ranní nutkání je abych okamžitě vstal, sbalil se a pořádkem se pohyboval. Tak ty potvory na mne nemohou. Irča je na tom podobně. Tak rychle jsme nebyli nikdy sbalení - a to jsme spolu skoro 20 let.

Na cestě šlapeme ten kousek k Nebeskému žebříku a pak už nás čeká pouze klesání k Bílému potoku. Přilby na kolo jsme nechali doma. Ne že bychom je nepoužívali, ale Jizerské hory nejsou Velká Fatra.

Z Bílého potoka pokračujeme autem do Hrachova. Lanovkou vyjíždíme na Čertovu horu - podél skokanských můstků. Shodujeme se s Irčou, že bychom neměli „morál“ na to, abychom skočili. Vzpomínáme, jak jsme v roce 1993 v norském Trondheimu před zimními olympijskými hrami na Expedici Polar Flare stoupali na tamní rozestavěný skokanský můstek.

Podívali jsme se na Janovu horu a poslali sms našemu Zdendášovi, který je na svém prvním puťáku ve Slovenském ráji. Zdendáš se má dobře a my se máme taky moc fajn :-). Vyrážíme zpět domů.

Návštěvní den

17.7.2010

(Dazul) Letošní návštěvní den tábora dával tušit, že si jej někteří z rodičů těžko vyloží jinak než jako klasickou ukázkou „Potěmkinovy vesnice“. Nejsem typický rodič, protože se na takovouto akci nedokážu dívat „normálníma“ očima. I taková „drobnost“, že se člen oddílu svým rodičům pochlubí vlastnoručně vyrobenou postelí ve stanu nebo potní chýší na břehu Odry hraje ve výchově nezanedbatelnou roli. Mnohem větší než si kdejaký nazelenalý mozek či nedostatečně kreativní vedení uvědomuje.

Byl jsem proto docela rád, když mne Hanýsek požádal, abych mu dopravil střediskovou plachetnici vourien (křtěnou na La Vor) na jejich vlčácký tábor u přehrady Slezská Harta. Iřča mne informovala, vzhledem k tomu, že jí „zapomněli“ připsat do seznamu lidí, kteří mohou vstoupit do vojenského prostoru, se na tábořiště stejně jako všichni ostatní rodiče podíváme a vrátíme se odpoledne domů. Nakonec se vše vyvrátilo tak, že já jsem vyrazil brzo ráno s Hanýskem a lodí. Iřča vyrazila o čtyři hodiny později s babičkou, která chtěla navštívit vnuky na táboře. Byli jsme

dohodnutí, že se potkáme v Čermné ve Slezsku na místním hřišti. Tam byl „návštěvní den“ přesunut. Doprava lodi proběhla bez problémů. Však jsme taky včera večer za vydatné pomoci Irči dlouho a pečlivě loď nakládali a zajišťovali na přívěsný vozík. Včerejší snažení nám komplikovalo fakt, že s lodí někdo evidentně neodborně manipuloval a poškodil ji (uražený vlnolam, chybějící šekly, ...). Taky jsme nemohli dohledat některé součásti výstroje, které nebyly uloženy tak, jak je už léta ukládáme. Doufali jsme, že se nám podařilo vše dohledat a naložit. Taky nám vrtalo hlavou, proč a z jakého důvodu je vozík na loď, který jsme přivázali v kůlně, volně pohozený ve vysoké trávě. Asi jej Březiny o.p.s. potřebovaly na nějaký program a zapomněli jej uklidit. Anebo jej mají připravený na nějakou aktivitu. Moc se nám to nelíbí (slušnost je se alespoň požádat o půjčení) a resignovaně jej znovu uklízíme do kůlny. Přece jen stojí několik tisícovek a středisko opravdu nemá peněz nazbyt. Cestou na tábořiště vlčat dostávám od Anity sms „... jsem právě po seskoku z letadla v tandemu a je to super! Půjdu i sama :-)" Vím o čem píše. Promítají se mi mé osobní pocity před čtyřmi lety. Je to obtížně sdělitelné a jsem za tu zkušenost rád - i když se to s letem na paraglide nedá srovnat. Po vyložení lodi na břehu Slezské Harty, u tábora vlčat jsme začali zjišťovat další problémy. Především poničený hliníkový stěžeň. Vypadalo to, že nebudeme moci vytáhnout hlavní plachtu a celé manévry se stěhováním lodi byly zbytečné. Zanađávali jsme si a dumali, které vemeno či prasečkin mohl takovou věc udělat. Bolí zjištění, že to byli s největší pravděpodobností vlastní lidi (nikdo jiný klíč od kůlny, kde je loď uskladněna, nemá). Někde jsme v našem výchovném snažení udělali chybu. „Soudruzi z NDR“ v tom nejedou sami :-). Hanýska to mrzelo snad ještě víc než mne, protože on osobně loni, před uskladněním, loď několik hodin opravoval a dával do stoprocentního stavu.

Po hodně velkém snažení a improvizaci jsme loď nastrojili s tím, že v dalších dnech dovezeme věci na opravu a zkusíme spravit co se dá. A taky jsme přemýšleli o jiném místě uskladnění. Každopádně než loď opravíme, bude to přepočítáno na peníze ne o tisícikorunách, ale spíše o desetitisících :-). Jen pro zajímavost - samostatné plachty bez stěžeň, lze nyní pořídit za 1140 liber (což je bratru

přes 30.000 Kč). A takovouto loď, na které si to plachtím směrem ke Kružberku, lze pořídit za 3500 liber (bratru 105.000 Kč). Takže se nelze divit tomu, že nás stav lodi jak jsme jej dnes zjistili, mírně vyvedl z míry :-)

Vyplout se podařilo. Za odměnu jsem jel první :-). Vyrzil jsem směrem k hrázi a vzhledem k tomu, že byl vítr příhodný a stálý, loď velmi hezky klouzala po hladině. Navzdory našim improvizovaným zásahům. Než jsem nabyl jistoty v přirozeném ovládní hlavní plachty, kosatky a kormidla, plachtil jsem dobrý kilometr. V jednom okamžiku jsem zažil opravdu horkou chvíli a náklon jsem vyhodnotil jako velmi povedený :-). Po několika kilometrech jsem zkontroloval čas - 10:59. Nejvyšší čas to otočit!

Zpátky na plázičku, která bude sloužit k přistávání La Voru jsem dorazil v 11:30. Jelo stejně rychle a pohodově, proto jsem jízdu vyhodnotil jako povedenou. Přistání se mi za pomoci odborných rad Hanýska ze břehu povedlo taky a zaseklou káču jsem vytáhl bez újmy na lodi.

Zato při skasávání hlavní plachty nastal problém. Díky uraženým nýtům na vodicích lištách hliníkového stěžně se i zasekla plachta a vypadalo to, že budeme zdlouhavě odstrojovat loď abychom to opravili. Ale Hanýsek není nadarmo inženýr :-).

Odzkoušet surf, který dostaly vlčata darovaný od Bobra, jsem už nestihl, vyrzil jsem na návštěvní den tábora ŠESTKY. V Čermné jsem byl chvíli po poledni. Irča s babičkou ještě nedorazily a tak jsem neměl větších výčitek za letošní první jízdu na La Voru.

Mám za sebou několik desítek táborů a tak se i mně zdál takto pojatý návštěvní den spíše méně šťastný. Doporučil bych se vrátit k tradičním návštěvním dnům, kdy si rodiče mohou na táboře vše osobně projít, odzkoušet a třeba si společně se svými dětmi zahrát tradiční baseball. I za cenu změny tábořiště. Ostatně, vojáci nám už dlouhou dobu dávají velmi zřetelně najevo, že jim tam jsme jen na obtíž. Vzhledem k tomu, že jsem před cca 12 lety pro ŠESTKU jako tehdejší vůdce, první tábor ve vojenském prostoru zařizoval a považuju původní tábořiště jako jedno z nejhezčích, kde jsem kdy tábořil, mám k táboření ve VVP Libavá nekritický vztah. Ale fakta hovoří jasně. Může se

mi to nelíbit, můžu proti tomu protestovat, ale to je asi tak všechno, co s tím mohu dělat :-). Tedy - nabízel jsem více než 2 roky vedení ŠESTKY peníze na koupi vlastního tábořiště, které si sama vybere. Ale víc už opravdu nelze :-)

Protože nebyl připravený žádný společný program, vyrazili jsme se Zdenášem a Tomem na zmrzlinu a pak na oběd do skvělé vietnamské restaurace ve Vítkově. Potom jsme se jeli podívat dolů pod Čermnou k břidlicové stezce. Babička to vzdala už před odjezdem na oběd a jela domů :-). Když jsem líčil, že je loď ustájená v DBCB poničená, líčili mi Šneci jak na své družinovce viděli, že se jí rómští účastníci tamního pobytu pokoušeli dostat neúspěšně na vodu. Prý se tomu dost divili. Oni by si na ni nedovolili sáhnout.

Pak mi Fanta líčil, jak čirou náhodou pak našel ve vysoké trávě vedle kůlny v DBCB pohozenou hliníkovou část stěžňoví. Že to tam asi nechali ti „cigáni“, kteří smýkali loď k nádrži. Někdo poznamenal, že jsme měli štěstí, že nepoznali hliník a nebo se jim a část stěžňoví nevlezla do jejich vypucované oktávky, aby jí dali do sběru.

Okamžitě jsem volal zaměstnankyni Březiny o.p.s. (tato společnost má DBCB zdarma vypůjčené) Petře, abych si tuto informaci ověřil. Bohužel je pravdivá. Když mi navíc líčí, že tam původně měl být nějaký hříšník, který měl v DBCB konat v rámci trestu veřejné práce, ale místo toho šel někde pracovat za peníze, cloumá mnou bezmocnost. Vrcholem toho je, že místo něj tam šel sekat trávu Pepa Adámek, který před pár lety se svými kumpány zničil laminátový vojenský člun, který jsme pracně dovezli do DBCB na Parawesterniádu. A Pepa údajně zapomněl klíč od kůlny v zámku, takže si ji účastníci pobytu ze vsetínského Poschla odemkli, loď odvázali a smýkali ji k vodě ... A teď, babo raď - kdo za to může? Kdo by měl zaplatit tisíkové škody na lodi?

Z návštěvního dne jsme odjížděli k domovu chvíli po 16:00. Ač jsme tábořiště oddílu neviděli, jsem přesvědčený, že je ještě lépe vybudované než loni. Z toho, co jsem viděl při navážení věcí na tábořiště usuzuji, že letošní Expediční jednotka makala o poznání více než loni a že se ŠESTCE letošní tábor daří. A to je skutečně důležité.

(Klíště) K vůli nedostatku dovolené jsem si měla vybrat jestli pojedu na první nebo až druhou půlku tábora. Po zkušenostech z předešlých táborů, kdy jsem se po první půlce tábora lúčila a odjížděla, jsem zvolila druhou půlku, protože pak se lúčíja všichni a ne enom já.

Po Hradním bálu balím batoh a nasedám na vlak, je to parádní pocit mět zas po dlouhé době bágli na zádoch a celý volný týden před sebou.

Na táboře je pár dětí, které vůbec neznám, ale první z nich ke mě běží se slovy : „Ty si Klíště? Víš on mě Dazul říkal, že su stejná jak ty, když si byla malá“ Asi chudina nevěděla, jak sem vypadala a co sem jako malá tropila :-)

Mile mě překvapil vybavený stan, rošty, polička (s kterou mám každý rok problémy) a luxusní Susedova postel.

Dny ubíhaly tak rychle až to pěkné nebylo. Sauny, které byly snad nejlepší za poslední 3 roky. Asi tím místem a šutrma, protože tak sme sa ešte niky nezapotily :-)

Teplá voda ve várnici, kterou Denda nechávala pořád puštěnou. Učitelka břišních tanců díky, které sme sa naučily pár ladných pohybů. Dva přepady, které i přes malé chybičky dopadly vždycky dobře a přepadníky sme dopadli. Kopání odvodňovacích járků, které sa dělaly předposlední noc, za svitu baterky, která svítila jen za vynaloženého točícího Zubova úsilí a mnohem, mnohem víc věcí.

Jo a taky pro všechny účastníky tábora - oddíl pořídil za ušetřené penízky aku vrtačku, takže jestli někdo bude chtít půjčit stačí napsat Denisovi, který obdržel finanční obnos, šrubovák a má to jako doživotní brigádu :-) Záruka je 3 roky.

Vzkaz pro Janinu a Barču: Musela sem to po sobě opravovat, abych tam neměla spisovně češtinu tak důfám, že si to aspoň přečtete :-) Bylo mě s Váma krásně, tak příští rok tramtadadá ...

(Dazul) Už několik měsíců před táborem jsem slíbil Fialce, že zajistím i odvoz „tábora“ do klubovny. Sliby se mají plnit nejen o vánocích :-)) a tak jsem (a rád) vyrazil po práci s firemní dodávkou směrem k Vojenskému výcvikovému prostoru Libavá.

Cestou na tábor ŠESTKY jsem se zastavil na táboře 1.smečky Vlčat a 1.chlapeckého oddílu na břehu přehrady Slezská Harta. Byl jsem zde i minulý týden, kdy jsem na jejich tábor dopravoval střediskovou plachetnici vourien „La Vor“. Moc hezky jsem si na poškozené lodi zaplachtil. Hanýsek hlásil, že si nechali dopravit materiál na opravu a za pomoci profesionála „La Vor“ opravili. A tak jsem přijel otestovat, zda je opraven dobře :-)). Celou dobu nepršelo, až když jsem přijel do Leskovce nad Moravicí, spustil se šílený liják. Chtěl jsem to otočit a jet na tábořiště ŠESTKY, ale dorazil jsem alespoň Hanýska pozdravit.

Jejich tábor je v půli svého trvání - vládla tu poklidná pohoda. A přestalo pršet. A taky začalo foukat :-)) Hanýsek mi pomohl nastrojit „La Vor“ a já vyplul k druhému břehu. Přiznám se, že jsem nečekal

tak hezké povětrnostní podmínky.

Vyzkoušel jsem si i surf, který vlčata dostala darem před táborem. Upřímně - vůbec mi to nešlo. Surf, který má darem od Čitina taťky ŠESTKA, je o poznání lepší a troufám si říct, že bych na ně skutečně surfoval.

Ještě jsem si zaplavala, počkal na Pajtáša až se sbalí a společně jsme vyrazili k tábořišti ŠESTKY. Vzali jsme to z Čermné přes vojenský prostor - k Odře, Barnovu a pak na tábořiště.

Na tábořišti jsme společnými silami naložili připravené kola a zbývající prostor jsme zaplnili stanovými celtama, oddílovým sufrem, krokve na podsady, várnice a hrcema, které už nebudou na táboře zapotřebí.

Těsně před setměním jsme s Pajtášem vyrazili přes brod do Heřmáněk, Oder, směrem k domovu. V Březinách nám pomohl vykládat Pája s Tomášem B. Situaci nám trochu skomplikovaly nedobře složené podsady z tábora světlušek. Pak jsem ještě Pajtáša odvezl na Vsetína domů jsem se vrátil chvíli po půlnoci. Měl jsem pocit „spravedlivé únavy“.

V sobotu ráno jsem vyrazil na tábořiště znovu - odvážel jsem auto plně naložené mokřýma podsadama. Nenaložili jsme je všechny, ale zdá se, že bude stačit už jen jedna nakládky zbytku vybavení tábora. Klíště a Martin jedou se mnou. Stavujeme se pro Páju a Tomáše B. a společně skládáme svižně všechny podsady k předchozí vykládce ze zpáteční cesty na začátku tábora.

Zpět na tábořišti jsme kolem 15:30. Pomalu nakládáme zbytek podsad, kamna, zbývající vybavení tábora a bágly táborníků. Fialka pak ukončuje pobyt na tábořišti slavnostním nástupem bez krojů, spuštěním státní vlajky a společným odnesením stožáru k tyčím na týpko.

Poslední várku vybavení tábora odvážím společně se Zdendášem a Ferdou. Opět se stavujeme po Páju a Tomáše, aby nám pomohli vyložit plně naloženou dodávku. Musíme vybavení nosit z parkoviště v rukách do klubovny (nejsme přece jako „břežňáci“ kteří auty jezdí přes louku až ke srubu, a kdyby mohli, zajeli by i dovnitř). Jde to pomalu, ale jde to.

Pak zajíždím kolem nádrže ke kůlně a vykládáme hangár, tyče a posledních 9 dílů podsad. To už je tady zbytek tábora, který se dopravil autama a mikrobusem. Do práce se zapojují všichni.

Už se začíná stmívat, když je vše složeno. Tábor jde spát do klubovna, aby ráno řádně uklidil vše, co se z tábora dovezlo a pak slavnostně ukončil tábor 2010. Moje mise ale už skončila, loučím se a odjíždím domů.

(Dazu) I přes letošní prázdniny byla „stopa“ oldskautské činnosti v DBCB (Dětském bezbariérovém centru Březiny) vidět. Od stěhování věcí na tábor ŠESTKY i navážení věcí zpět, úklid podsad po světluškovském táboře, uskladnění střediskové plachetnice „La Vor“ i práce na plůtku kolem parkoviště.

Do toho ještě vstoupila avizovaná kontrola FÚ na projekt SROP 3.1 (stavba DBCB), která ač se to leckomu nemusí zdát, zabírá hodně času a energie. V hlavě to šrotuje, zda je za tím jen náhoda, splnění výhružek zájemce o koupi pozemků našeho střediska či obyčejné udání „všech dobrých křesťanů“.

Nebylo by správné zapomenout taky kontrolu Stavebního úřadu Vsetín (na udání „všech dobrých křesťanů“), která prověřovala, zda je DBCB užíváno v souladu s tím, jak byly v roce 2006 zkolaudovány. Za touto aktivitou, připomínající doby kdy zde vládla jedna strana a její přísluhovači, se ve skutečnosti skrývala prozaická věc - pobyt občanů rómského etnika v DBCB. Pokoušeli jsme se vysvětlit kontrole i zástupcům ze sociální komise OÚ Kateřinice, že slovo „bezbariérové“ v názvu DBCB znamená, že se snažíme odbourat bariéry i mezi etniky.

Nejhezčí aktivita ale byla v dokončení plůtku kolem parkoviště. Ani komplikace v tom, že část materiálu na plot účastníci tábora (Hnutí Duha ?) v DBCB asi spálili, nezabránila tomu, abychom pokračovali. Nyní je vše připraveno tak, aby družina ŠNEKŮ dokázala v rámci svých družinových aktivit plot samostatně dokončit :-)

Ohlédnutí - s digitálním objektivem za zvířátka našich lesů, vod a strání

(Pajtaš, OS Tůlavé Papuče) Někdy mám pocit, že všichni ti, kterým se dostávají mé pozvání na toulky naší přírodou si myslí, že se honím jen za rekordy v ujitych kilometrech prašnými cestami, spaním pod širákem nebo projetím všech splavných řek. Není tomu tak! Především jsou to výpravy za krásami, na které jsme již dávno zapomněli nebo za kuriozitami, o kterých ani nevíme. V následujícím příspěvku bych se chtěl se všemi podělit o několik zajímavostí ze světa naší fauny, na které jsem narazil při letošních vandrech po střední Evropě a které stojí za povšimnutí.

VÝSTRČKA ZÁSTĚRKOVÁ (Švišťus rendlikus)

Je jedním z druhů výstrček, v českých zemích tak hojných. Je velmi dobře rozeznatelná, a to podle výrazné náprsenky, která jí dala u nás jméno a která připomíná zástěru našich maminek nebo babiček. Někdy, budete-li mít obzvlášť velké štěstí, podaří se vám narazit na tento druh s náprsenkou silně připomínající zástěrku zadního kola terénního motocyklu. Samotná výstrčka je velmi nenápadná, i když neznalého při náhlém setkání v plenéru může až vyděsit svým zjevem. Zdání však klame. Nebudeme-li při setkání s výstrčkou dělat prudké pohyby nebo ji hladit proti srsti, respektive proti strništi, zjistíme, že se jedná o docela milého savce. Zajímavostí zde je, že tak jako si hovnivál s sebou valí svou kuličku, tak si výstrčka za sebou táhne svoji pověstnou zásobárničku se žrádlem. Do ní pak ponořena, vydávajíc mlaskavé zvuky, zaujímá vůči zbytku světa svůj charakteristický – výstrčkovský – postoj, tak jak je možno zřítí na této fotočce. Někteří badatelé ve své literatuře uvádějí, že spatřili tohoto tvorečka jak třímá v předních tlapičkách klacík, silně připomínající vařečku. Zřejmě ne zcela od věci je tedy druhový název používaný na území sousedního Slovenska, a to VYSTRČRITKA KUCHÁRSKÁ.

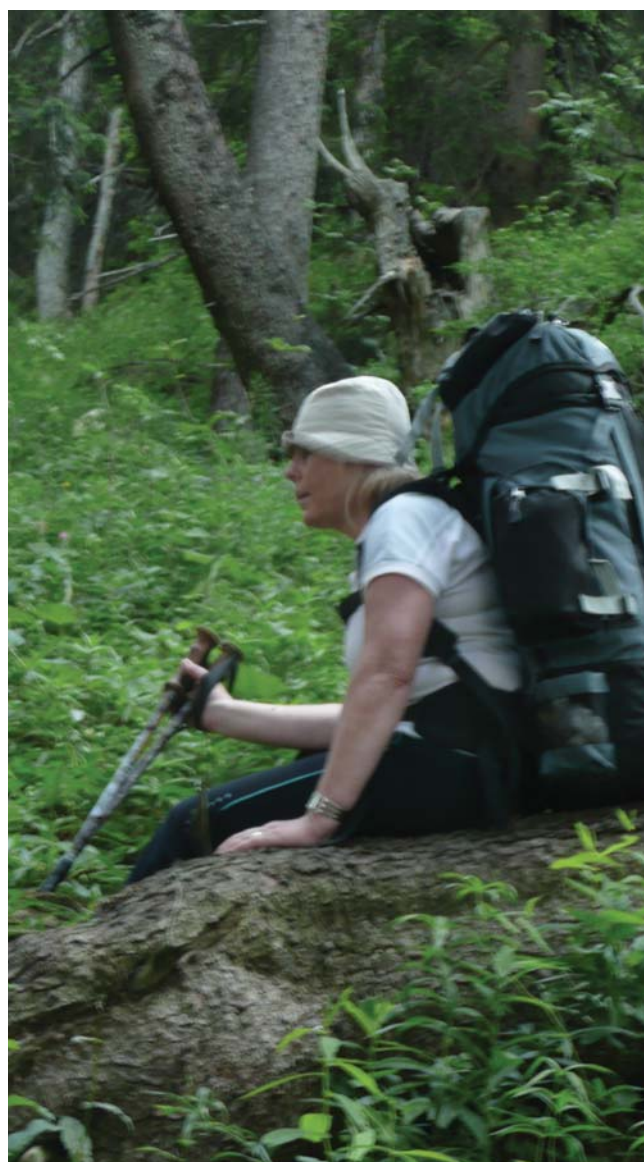

Na dalším záběru pak můžeme zříti dotčenou výstrčku v plné parádě, tak jak je výše popsáno. Čtenář těchto řádků nechť se nedá mýlit tím, že na hlavě zachyceného exempláře je cosi co v popisu nebylo uvedeno. Ano, v teplých měsících výstrčka takto doplňuje letní srst.

DOCUPITALKA VYTRVALÁ (Cupidus aničkus)

Vzácný exemplář nenáročného a dnes již téměř, v rámci Evropské Unie, těžko spatřitelného obratlovce. Budeme-li mít štěstí, spatříme docupitalku, jak se být nepříliš rychle, ale o to více vytrvale pohybuje našimi hvězdy, občas zabloudíc i do některých přilehlých států, tu více či méně vzdálených. Jen ti nejpozornější z nás jí mohou zahlédnout, jak vytrvale cupe za výletníky, jen ti nejpozornější mohou zaslechnout pravidelné oddechování zapadající do taktu cupotu. Jestli si myslíte, že jí uniknete výstupem na zalesněný chlum nebo do skalnaté průrvy divokého kaňonu, jste na omylu. Vytrvale a neomylně je vám v patách a nestřepete se jí ani kdyby jste do hospůdky zašli. Zajímavostí pak tohoto druhu je, že se vyznačuje výraznou pachovou stopou. Ne, nepleťme si ji v žádném případě s jinými, blíže nespécifikovanými jedinci. K jejímu druhovému názvu by se po právu patřilo přidat název AROMATICKÁ a to zcela oprávněně. Je zajímavé, že tento druh vyniká aromatickou různorodostí, pročez je také velmi oblíbená. Historicky je známo, a i v některé literatuře uváděno aroma sušeného ovoce jako jsou meruňky, ananas, rozinky, zázvor nebo směsice čajů. Zvláště pak je oblíbená silná vůně zelových pagáčků nebo závínů. Z ne zcela jasných pramenů lze usuzovat, že se historicky snad jedenkrát podařilo takovýto exemplář domestikovat.

HEJKÁLEK PŮLNOČNÍ (*Bubulus polemikus*)

Při posledních toulkách přírodou z Poustevy do Velkých Karlovic se mi jako jednomu z mála podařilo, vyfotografovat jednoho z posledních exemplářů regionálního Hejkalka půlnočního. Na snímku u tohoto exempláře si můžeme povšimnout krásné letní srsti, která se odborně nazývá šedivka moirová. Ač se jedná zřejmě o jednoho z posledních v našem regionu, zdá se, že je kupodivu dobře živený a tudíž nehrozí, že by zašel na nedostatek potravy. Ano, plné popelnice kolem rekreačních objektů v lůnu našich hor nelákají jen medvědy, lišky, kuny a potkány, ale najde se zde dostatek potravy i pro kriticky ohrožené druhy. Domnívám se, že až tato fotočka se stane známou mezi odbornou i laickou veřejností, dojde konečně ke korekci náhledu na tohoto (jak je ze snímku patrné) savce. Pravda, nepočítám s tím, že se hned změní, zvláště v dětské literatuře, ošklivá vyobrazení Hejkalka, nicméně svou troškou do mlýna snad přispěji, kromě momentky také poznáním, že pakliže má-li tento tvoreček dostatek nutričně výživné potravy, nevydává žádné děsivé zvuky (což v posledních pěti desetiletích nebylo zaznamenáno).

KAPUCÍNEK KNÍRKATÝ (*Permonikus romitus*)

Pozornému stopaři a jeho objektivu nemůže uniknout tento obyvatel české kotliny. Při troše štěstí ho můžeme téměř pravidelně zastihnout v pozdním odpoledni na měkkých, klidných stanovištích, kde pod zdánlivou rouškou hybernity snuje své další pohybové aktivity. Na fotočce je zachycen exemplář v pestrobarevném třísezónním kožíšku, který spolehlivě odolává náporu deště. Jak vidno, déšť nedokázal tohoto čiperného obyvatele našeho ekosystému vyvést z dobré nálady. Není nezajímavé, že v zimním období pak tato srst dostává, byť nakrátko, výrazně carvingový nádech. Další zajímavostí tohoto druhu je to, že již několik badatelů zabývajících se těmito révovníky dospělo k nezvratnému přesvědčení, že tito se již v dávné minulosti stali předobrazem lidských představ o podobách malých skřítků majících svá působiště v průmyslu dobývání hornin. Údajně také odtud je pak jejich latinský druhový název *Permonikus*. Já osobně, na základě letitých poznatků se spíše přikláním ke změně názvu na Révovník červenobílý.

CHRUPEČEK POLEDNÍ (Hanýskus okulárus)

Tak jako se v přírodě nacházejí obojživelníci, kteří se hravě pohybují na souši i ve vodách, tak tam nalezneme i tyto tvorečky, byť je to druh v odborné literatuře nedostatečně popsán, kteří jsou aktivní jak ve dne tak i v noci. Vzhledem k tomu, že se nedá přesně určit, zda-li se jedná o denního či nočního tvora, přimlouval bych se za začlenění do čeledi Denních nočníků. Jedná se totiž o to, že podle mých poznatků, ale i některých informací jiných přírodovědných badatelů se tento savec (což je bezesporu prokázáno) poměrně často zdržuje v nočních hodinách, často překračující půlnoc, ve volné přírodě. Zde pak nehnutě s čenicem zvráceným k obloze

setrvává i mnoho hodin. Důvod se, bohužel, zatím nepodařilo objasnit. Ve starší literatuře jsem však našel tuto zmínku, kterou si zde dovoluji citovat : „ ... noci bloudící mohou podle vztyčeného čenicu Chrupečka poledního, směřujícího k Polárce, určit světové strany a dáti se pak cestou pravou ...“. K tomuto mám však vážné výhrady, neboť podle mých zjištění nezřídka jeho čenic směřuje k některé hvězdokupě či skvrnám na slunci. Následně pak ho lze najít, jak ukazuje foto, na teplých, dobře větraných stanovištích s čenicem zvráceným kamkoliv. Poslední mou poznámkou k tomuto endemitovi je to, že si nejsem jist, jestli patří ryze mezi révovníky nebo špiritusovníky.

BŘEZINOMEN POLÉTAVÝ (Dazulus rex)

Ač tento živočišný druh je poměrně často zmiňován, jsou kolem něj trvalé nejasnosti a jistě by si do budoucna zasloužil podrobnější enviromentální výzkum. Jsou tací, kteří tvrdí, že je celý opeřený. Jiní naopak tvrdí, že opeřený není. Další ho popisují se šupinami. Jiní to popírají. Vyskytl se názor, že mezi prsty má plovací blány. To však doposud nebylo prokázáno. Podle některých poznatků by měl mít na všech tlapkách přísavky a panuje také názor, že na zadečku má složené brka, které za určitých okolností fungují jako výškové kormidlo. A tak by jsme mohli pokračovat téměř do nekonečna. Co je však jisté, je to, že se jedná o obojživelného savce z rodu výstrček. Svůj názor dokládám výše uvedeným fotoúlovkem, kde může pozorný čtenář těchto řádků spatřit charakteristickou polohu výstrček, které takto svému okolí oznamují, co si o něm myslí. V tomto případě si můžeme dovodit, že tento signál patřil zřejmě všem zvířátkům pohybujícím se na hladině této vodní plochy (kačenkám a jiným).

Následující snímek je bezesporu raritou, neboť je na něm snad historicky poprvé zachyceno co si výstrčka (tataž jako na snímku předchozím) myslí o rybách.

Toliko tedy něco málo z toulek a cest roku 2010, které jsem zachytil svým digitálním objektivem a rád se s vámi o to podělil. Doufám, že tato má snaha vám rozšíří obzory, poodhalí roušku biodiverzity a přivede vás k trvalému zájmu o přírodu i její méně známé obyvatele. *(Text článku je uveden ve formátu připraveném pro převedení do jazykových mutací listopadového čísla Nationál geografic).*

Dokončujeme plot 5.10.2010

(Dazul) Zdendáš slíbil, že zařadí na program své družiny práci na dokončení oplocení parkoviště a plotu kolem cesty v areálu DBCB. Už před pár týdny Šneci natřeli dovezené dřevěné půlkuláče a čekalo se na vhodný čas, kdy se začne vyměřovat, vrtat, zahlubovat, šroubovat, řezat,

Domluvili jsme se, že jim před družinovkou dovezu pár beden s nářadím a prodlužovačkami, aby se práce zadařila a svižně ubývala. Přibral jsem i křoviňák, abychom mohli vyžnout trávu alespoň kolem plotu - lépe to vypadá a taky se na vysečené ploše lépe hledá odložené nářadí ... :-)

Dnešní úterní družinovka Šneků nebyla z nejpočetnějších - dorazil rádce Zdendáš a podrádce Lukáš. Ferda je po operaci slepého střeva (ale už prý aspoň lépe vidí), Tomáš to prý vyhodnotil, že se mu asi nechce, ostatní dva nováčkové prý ještě nenašli ke klubovně cestu. Rozjezd oddílového roku šel ztuha před třiceti roky, když jsem vedl družinu Bobrů a stejně ztuha jde i dnes :-)

Práce nám šla velmi dobře - žádné prostoje a protože se ogaři „nezdržovali“ žádnou jinou družinovou činností, pracovali jsme jen na dokončení oplocení, vyžnutí trávy, opravení horního dílu brány a uklizení beden z natírání. Za šera bylo hotovo.

Zbývající „kosmetická“ část práce je na cěrkách z družiny Žab - rádkyně Kája ví, kde najde barvu :-)

(Pípa) Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet a možná ještě dál jsou Velké Karlovice. Po mlze jaká byla v Jablůnce a na Vsetíně ani stopy. Nebe bez mráčku slibovalo krásný den na kolech. S mírným zpožděním jsme dorazili k partyzánovi kam nás spolehlivě dovezla Irča. Po cestě jsme měli na Hovězí zásah – Maťa byl povolán k akutnímu případu.

Dofoukáváme kola, chystáme věci a po nalezení kešky Maťou a Dazulem vyrážíme. První prověrka přichází hned za zatáčkou kdy začínáme stoupat na Čarták. Barvy listů na stromech mají úžasné barvy a sluníčko nám je krásně zasněcuje. Slunce mezi stromy proniká jen stěží a na zemi vytváří ostrý kontrast. Světlo a stín. Mijíme rozhlednu na Čartáku, v zimě se na ni díváme ze sjezdovek na Kasárnách.

Čeká nás výšlap na Vysokou – nejvyšší bod Vsetínských vrchů. Na vrcholu odkládám co možu. Odměnou za námahu je úžasný výhled na Rozutec se Stohem, který je jako na dosah ruky. Vrchol je hodně zarostený, ale výhled právě na tyto vrcholy je možný díky průseku cesty. Další cesta ubíhá celkem dobře jen mám drobný problém při šlapání do prudkých kopců, kdy mi padá řetaz z největšího kolečka a taky fyzická dostává zabrat.

První vážný zádrhel nastal nad Jezerným v sedle Pod Kotlovou. Po chvílce kochání se rozjíždíme a v tom se ozvala rána a upadlo mi sedlo! Sedlovka drží, ale šroub pr. 8mm, který drží sedlo se ulomil

jako nic. Kolem stojící turisté mají o zábavu postaráno a my musíme řešit co dál. Do Dazula jako by se vlila nová energie – koumá co s tím a že to vyřešíme. Jsem k tomu dost skeptický. Po chvíli pokusů se jako jediná možnost jeví přivázat sedlo k sedlovce šňůrou. Obětavě vytahuje z horního tunelu batohu špagát a jde se na to. Po chvíli sedlo celkem drží, prej akorát nesmím sedět moc vepředu.

Na Soláň to není daleko a tam uvidíme jestli to vydrží. Na Soláni sjíždíme od hotelu a přes hlavní cestu na druhou stranu k malé hospůdce. K našemu zklamání je však zavřeno. Pojíme něco z vlastních zásob a jedeme dál. Další drobný problém nastal někde pod Tanečnicou, kde Dazul píchl a měnil duši – naštěstí jen na kole.

Nepřestávám se divit těm barvám listů kolem – od zeleno-žluté až po sytě červenou se na stránkách padajících do údolí střídají a vytváří fantastické mapy. Po cestě se trháme - Dazul jede a my s Maťou hledáme 3 kešky – vrch valašského klobúka. Na Ptáčnici dojíždíme každý zvlášť a setkáváme se až na Cábě. Dazul nýtuje řetaz, protože ho má na jedné straně prasklý. Jenže minule si nýtovačku zničil a ještě si nepořídil novou. Půjčuju svoji a po chvíli půjčuju i Maťa. Nakonec je řetaz opraven a jdeme na kyselicu a kofolu.

Po dobrém jídle se musíme rozdělit – Maťa jede na Vsetín, takže po chvíli odbočuje na Krošenk a my pokračujeme dál. Na hlavní cestě jsme za chvíli, ale ve stínu je pěkně chladno. Přejíždíme přes vrchol Dušné a padáme dolů a kolem ovčínů zase lezeme nahoru. Odbočujeme a sjíždíme nad Jablůnku. Sedlo sice drží, ale protože musím hodně stát bolí mě záda a nohy. Přeci jen po tom porodu ještě nejsem ve formě! Rozhoduju se, že s Dazulem pojedu kolem školy dolů a tam se rozdělíme – on bude pokračovat na Prženské paseky a já domů na druhý konec Jablůnky. Dole na křižovatce se loučíme a jedeme každý svou cestou.

Tady bych mohl skončit, ale nemůžu. Poté co jsem dorazil domů a pojedl se z ničeho nic zjevuje Irča a že potřebuje zavolat Dazulovi, protože si zapomněla mobil doma. Dazul jí totiž volal, aby pro něho přijela ke škole – ale tam jsme byli asi tak před 2 hodinami. Jelikož jsem mu zatím nevolal, můžu jen hádat co se stalo. Po zveřejnění fotek je to myslím celkem jasné, že?

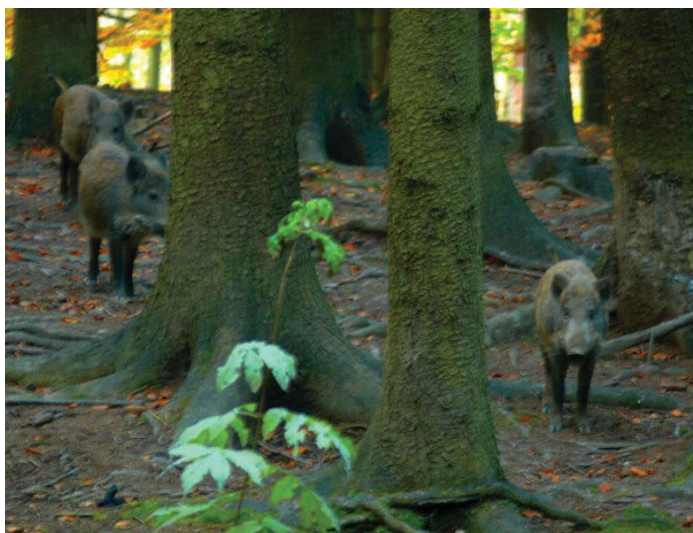
Lov beze zbraně 10.10.2010

(Dazul) Vstávám za tmy, což v říjnu není příliš brzy. Oproti včerejšímu plánu si ještě od spícího Páji půjčuju videokameru - má přece jenom lepší předpoklady zachytit obraz v horších světelných podmínkách než zrcadlovka.

Za svítání jsem na místě. Je docela kosa, jinovatka na javorových listech to potvrzuje. Upevňuju brašnu s foťákem šikmo přes rameno - aby se mi v případě potřeby dobře běželo nebo lezlo lépe na strom. Ještě předvoluju tichý režim, aby ranní ticho nerušilo cvakání uzávěrky. Kameru dávám do levé kapsy bundy a ruce ohřát za krk.

Jeleny s parožím v sobě vidím naživo prvně. Jsou ode mne asi 50 metrů - zvětšuju na maximum. Ranní opar, třesoucí se ruka a vzrušení nedovolují pořídit fotku, jakou by si tahle situace zaslouhovala. Později zjišťuju, že 90% pořízených fotek je rozmazaných. Ale obraz uložený v mé hlavě je ostrý :-)

Divočáka nejprve slyším. Chrochtá nezaměnitelně. Vítr jde naštěsí správným směrem. Našlapuju v jehličnatém lese lépe než na táborových bojovkách. Tady to je totiž doopravdy. Neustále kontroluju

nejbližší vhodný strom na který se zavěším, bude-li to potřeba. Víím, že divočáci jsou zpravidla plaší a měli by přede mnou zdrhnout, ale co kdyby. Zvláště, když je jich asi osum. Samec se drží většinou mezi mláďaty a mnou. Udržuje se mnou vizuální kontakt. Zoom na maximum, mačkám spoušť co situace dovolí a foťák stíhá. Ani moc nezkouším zaostřovat. Vidím dokonce páru z jeho rypáku. Tak blízko jsem ještě nikdy nebyl.

Foťák sice fotí, ale vidím, že skoro vše bude rozostřené. Pomalu zasouvám přístroj do otevřené brašny a z kapsy vytahuju videokameru. V lesním raním pološeru si přibližuju samce na maximum a točím, pokud mi nezmizí za stromy. Nedovazuju se k němu moc blízko ...

Je 10:00 a já jsem doma. Promrzlý, ale neskonale šťastný. Za chvíli vyrazím navázat v kolečkách cihly na kolnu a odpoledne na padáček - bude-li vítr příznivý a stálý. To bude nádherná neděle :-)

(Dazul) Když jsem před třemi dny telefonicky mluvil s Klamerkou a jako první jsem ji položil otázku „Už rodiš?“, byla to spíše řečnická otázka. Ale dnes, přesně v 15:12 mi dorazil mail od Hanýska: „Přátelé, s velkou radostí vám můžu oznámit, že se dnes v 10:20 narodil náš syn Víťa a on i maminka jsou v pořádku. Vítek váží 3,3kg a doufám, že bude dělat čest významu svého jména :). Dnes od 19:30 mám v úmyslu řádně připít na jeho zdraví a budu velmi rád, pokud mi budete dělat společnost :)))“. Pokud vám tedy nebudou vadit ještě trochu bojové podmínky, které u nás doma jsou...“ Irča je ještě ve škole a tak ji jen provolávám - určitě se ozve. A taky že ano. Asi za tři čtvrtě hodinky volá zpět a já ji mohu oznámit tuto šťastnou zprávu. Samozřejmě to dnes za Hanýskem pojedeme oslavit :-)

Na Vsetín nás veze náš Pája - čerstvý držitel řidičského průkazu. Organizuje sice v DBCB velkou LANPÁRTY s asi dvaceti účastníky, ale poměrně ochotně nás veze i s Pípou k Hanýskovi a potvrzuje, že až mu zavoláme, zajede pro nás zpět. Konečně si můžeme s Irčou oba zavdat dobrého vína :-)

U Hanýska už byli usazení Jltmelka s Noriem a Pajtáš. Po nás dorazil ještě Hanýskův brácha Koli a na skok se stavil Roman s Aničkou. Zkolaudovali jsme Hanýskovy úpravy v obou bytech - především novou kuchyňskou linku. Všichni jsme Hanýskovi blahopřáli, ale hlavně jsme decentně, ale poctivě připíjeli na zdraví Vítka a Klamerky. Mimo to jsem si opět mohl moc hezky popovídat se všemi, které jsem už dlouho neviděl.

Hanýsek pořídil na Vítkovo narození úžasnou láhev Rulandského bílého, ročník 2007. To byl somelitérský zlatý hřeb večera - o několik tříd lepší než naše nejlepší víno Muškát moravský 2009.

Loučili jsme se po půlnoci, kdy dorazil náš taxík „Pája“. Samozřejmě, že jsem nemohl nezpomenout na to, jak jsme s některými účastníky dnešní akce, před osmnácti lety oslavovali jeho narození - na ubytovně v garsonce, 300 metrů od místa dnešní oslavy :-)

Do kůta Míšovi

16.10.2010

(Dazul) Povčerejší velmi příjemné oslavě narození syna vůdce našeho střediska jsem si to dopoledne vyrazil odpracovat na základy naší rodinné kolně :-). Odpoledne jsme s Irčou konečně vyrazili „do kůta“ podívat se na tříměsíčního Michala - třetí dítě Bobinky a Pípy.

Pípa právě dodělával výměnu prasklého obrubníku zámkové dlažby na vjezdu do dvora. Symbolicky jsem polaskal jeho kolečka s betonem, lopatu i krumpáč a pak se připojil k Píďovi s Peťkou, malou Lucinkou a Marečkem, kteří dorazili na návštěvu dříve než my :-)

Malý Pípa byl prisátý k mamčině prsu a zjevně byl inspirován panem Hrušínkým, který v Postřižínách usnul na hrudi paní Vašáryové :-). Ale po té, co se probral, jsme si s ním mohli „popovídat“ :-)

V mezičase jsme sledovali průběžné výsledky komunálních voleb v Jablůnce a Kateřinách. Internet je fakt úžasná věc.

Vyhodnotili jsme, že Míša prospívá a má se čile k světu. Za chvíli začne běhat a přijede se podívat na tábor ŠESTKY :-).

Velkotatranský špacír

21.-22.10.2010

(Dazul) Že se chystá nějaký přechod ve Vysokých Tatrách jsem se dozvěděl v neděli o Ludi, který jej plánoval uskutečnit spolu se Smerfem. V podstatě jsem se na tuto akci vnutil :-)

Od pondělí, kdy se mělo původně vyrazit jsem očekával, kdy dostanu zprávu že se vyrazí. Asi v úterý mi Smerf volal, že by se vyrazilo ve čtvrtek. Protože jsme měli v práci zrovna ve čtvrtek už měsíc dopředu nahlášenou kontrolu z ČSSZ a já jsem ten, kdo odpovídá za to, že kontrola dopadne dobře a měl jsem se jí osobně účastnit, musel jsem rychle a kreativně přemýšlet jak to zařídit, aby vše dopadlo OK. Přesunout kontrolu nepřipadalo v úvahu. Zatímco jsem žhavlil mozkové závitky rozličnými kombinacemi, vnímal jsem Smerfa jen částečně. Telefon jsem ukončil slovy, že mu dám odpoledne vědět, zda budu moc vyrazit spolu s nimi. Ještě jsem pochytil, že by bylo dobré vzít s sebou i mačky, což byl další problém, protože mačky navlastním a ani v oddíle je nemáme. Přiznám se, že jsem ani moc nevnímal naplánovanou trasu, jen to, že vyrazíme z Podbánského, kde necháme auto, pak až někam do Polska a druhý den se vrátíme ke Štrbskému plesu.

Jakmile jsem dotelefonoval se Smerfem, pokračoval jsem ve žhavení svých mozkových závitů a řešil jsem rébus čtvrtěční kontroly a zajištění maček. Zkrátím to – když jsem měl vše vyřešeno a později volal Smerfovi, překvapilo mne, že Smerf už má v práci jakýsi problém a nemůže ve čtvrtek vyrazit. Navrhoval, abychom vyrazili na jeden den v pátek. Ani jsem dlouho nepřemýšlel, abych odpověděl, že vyrazím klidně sám. Ale doufal jsem, že Luďa vyrazí se mnou :-). Nevyrazil :-).

Večer jsem Irči na mapě Vysokých tater ukázal, kudy se zamýšlím oba dny pohybovat, kde bych rád přenocoval a kde nechám zaparkované auto. Mapu 1:100000 jí nechávám, aby mohla sledovat na základě mých sms a telefonátů, jak postupuju. Já budu mít svoji aktuální podobu vždy na své GPS. Víc pro zabezpečení asi nemůžu udělat :-).

Vyrazím sám před 3:00 z domu. Jedu pomalu, protože si umím přiznat, že jsem řidič z donucení a řízení vozu považuju za nezbytné zlo.

Kolem 7:00 vycházím od zaparkovaného auta na parkovišti v Podbánském proti proudu řeky Belá. Držím se jejího levého břehu asi 3 km. Ale pak to dál nejde – Belá protéká těsně u strmého skalnatého srázu. Je trochu pokrytý sněhovým popraškem a bez solidních chytů. Přes něj se nedostanu, neudržím se na něm. Belá tu není hluboká, ale to, že do ní ze skály sklouznu i s báglem mne zrazuje od dalšího postupu po této straně řeky. Mám dvě možnosti – vrátit se zpět k nejbližšímu mostu (což je asi ty 3 km) nebo Belou přejít na druhý břeh. Vracet se mi “z ideologického důvodu” nechce a tak hledám místo, kde bych mohl po kamenech Belou přeskákat. Okem znalce vyhodnocuju, že kluzké balvany jsou od sebe v každém úseku vzdáleny asi 2 metry – to neskočím ani bez báglu, natož tak se 15-17 kg těžkým kletrem. Zbývá jen možnost brození. Začíná sněžit a tak chvíli váhám. Ale jen chvíli. Nacházím místo, kde se mi zdá hloubka nejmenší. Ale protože vím, jak dokáže průzračně čistá voda o své hloubce opticky klamat, raději sundávám kalhoty. Z báglu odepínám hůlky a nastavuju je na výšku 145 cm. Goretexové kožené pohorky svazuju na “chytrý uzel” a přehazuju přes bágl. Studí to. A to ještě nestojím ve vodě!

Na prvním šutru vyčnívající z vody jsem se pomocí hůlek udržel i když byl oblý kámen neskutečně

kluzký. Na další šutr jsem nedošlápl a tak jsem musel opravdu do vody. Hlavně rychle, než se zima zachytí na kosti. Naštěstí v Belé nejsou ostré kameny a tak nehrozí, že bych si o ně zkrvavil chodidla. Mocně se opírám o tyčky a udržuju rovnováhu. Vody je místy po rozkrok, ale zvládám to, aniž by mne proud povalil i s báglem – to by dnešní vandr skončil :-)

Nakonec to nebylo tak strašné i když vločky sněhu připomínají zimu i vizuálně. Sedám rychle na bágl, natahuju kalhoty na mokré nohy a nasazuju teplé ponožky. Rychle do bot a rozchodit to. Tyčky skládám a připevňuju zpátky na bágl. Takto se mi kráčí lépe. Hůlky mi při chůzi zpravidla překáží. Používám je jenom na ledovci spolu s mačkama. Na tuto akci jsem je vzal jen jako zbytnou zátěž.

Napojuju se cestu podél Koprovského potoka a pokračuju vzhůru Koprovskou dolinou. Asi 5 km před polskou hranicí, si odskakuju prohlédnou si několika stupňový Kmeťov vodopád. Tady si všímám, že jsem asi už dlouho mimo signál mobilu. Chtěl jsem totiž Irči poslat zprávu, jak jsem slíbil, kde se pohybuju. Takže budu muset na hřeben vystoupat už dnes, tam by měl signál být.

Po dalších 3 km odbočuju z Koprovské doliny v pravo a držím se až pod úpatí hory stezky, která vede podél Hlinského potoka. Tady už sněhu začíná přibývat. Není jej ale tolik, aby dostatečně vyplňoval mezery mezi kameny a já mohl lehkomyšlně našlapovat kdekoliv. Sněhu je ale o pár centimetrů víc na to aby klamavě maskovat pevná místa došlapu. Postupuju tedy pomaleji než by asi bylo možno. Nevadí mi to. Mám spoustu času, nemusím nikam spěchat.

Po pravé ruce mám v mlze Hrubou kopu (2221 m.n.m.), Terianskú vežu (2355 m.n.m.) a Hrubý vrch (2428 m.n.m.). Koprovský štít, který bych měl mít vepředu nalevu, nevidím – kryje mi je Prostředný chrbát.

Začínám mít hlad. Sbíráám polovysušené a zmrzlé borůvky. Chutnají skvěle. Tuhle tatranskou zmrzlinu zbožňuju a dokázal bych se jí vždycky přežrat. Ale prsty bez rukavic drsně mrznou a tak si této pochutiny jen občas zobnu.

Kousek nad pramenem Hlinského potoka jsem našel dostatečně velkou trhlinu ve skále, kde jsem

se mohl natěsno prohánout a kde jsem našel potřebné závětrí. Není tady taková zima a půjde tu zapálit vařič. Protahuju bágel na druhou stranu trhliny a ze všeho nejdřív vytahuju zimní bundu Sherpa. Odhaduju, že jsem ve výšce cca 2000 m.n.m. a do této chvíle jsem na sobě měl jen dvě vrstvy – icebreaker triko a firemní fleecovou bundu. Teď na sebe oblékám třetí vrstvu – Sherpa bundu – a je mi okamžitě úžasně teplo. Vytahuju vařič a ešus. Pramen Hlinského potoka není ještě úplně zamrzlý a tak sestupuju pro vodu. Myslím, že jí ani není potřeba převařovat :-)

Na třetí sirku se mi daří zapálit plynový hořák vařiče (tak úplně závětrí v téhle úzké trhlíně není). Rozmíchat těstoviny gulášové pochutiny mi činí zjevné potíže – několikrát musím prsty ohřívát nad plamenem. Pro drsnou kosu upouštím od nakrájení červené cibule do guláše. Jakmile má po desíti minutách vaření pochutina správnou konzistenci, zhasínám vařič a okamžitě беру horký ešus do dlaní bez rukavic. Za normálních okolností bych se šeredně popálil, ale nyní mne to jen snesitelně hřeje. Půlkilový obsah ešusu je za chvíli ve mně. Dostatečně se zasycuju. Je kolem jedné hodiny odpoledne a tohle je po více než desíti hodinách moje první jídlo. Navíc je teplé, což v téhle kose dodává i pocit tepelné pohody. Na dlouhé posedávání na bágel není čas, zima je starý vlezlý diverzant. Umývám ešus ve sněhu a teplou vodou ohřátou ve víčku ešusu. Odlil jsem si ji do víčka před tím, než jsem začal vařit. Během cca 20 minut se z ní stala ledová tříšť, kterou jsem teď musel pracně rozpouštět a o to dýl ohřívát.

Vyšné Koprovské sedlo (2180 m.n.m.) je nejvyšší bod mého samotářského vandru. Výšlap na Koprovský štít (2363 m.n.m.) zavrhuju. Pro mlhu není vrchol vůbec vidět, fouká silný vítr a i když je jen -7°C, vítr

mráz řádně násobí, jsem tu široko daleko sám, ... Riziko jsem si chtě-

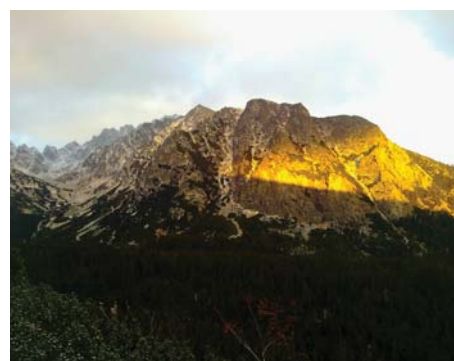
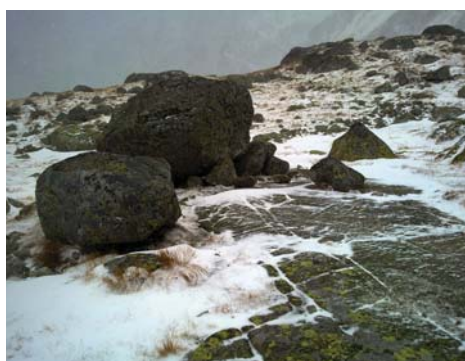
nechtě vyhodnotil jako vysoké proto, abych se v tuto chvíli pokoušel zdolat vrchol.

Pokračuju směrem k Velkému Hincovu plesu, které je občas dole pode mnou vidět skrze cáry divoce se pohybující mlhy a sněhové poryvy. Zahajuji sestup. Tady mi skládací tyčky přichází vhod. Před došlapem tyčkou odzkouším, zda je "pevná půda". Sněhu je zde místy po kolena a tak několikrát scházím mimo chodníček.

Cestou z Koprovskej doliny do sedla jsem měl vítr zpravidla v zádech. Jen občas jsem musel traverzovat a foukalo mi přímo do tváře. To nebylo vůbec příjemné. A tak jsem v takovýchto úsecích krácel bokem proti větru i když jsem zpomalil na minimum. Ještě že fouká směrem do sedla, říkal jsem si. Jak bude ze sedla sestupovat do Mengusovské doliny, budu v závětrí a budu se kochat. Se svými paraglidistickými zkušenostmi jsem se projevil jako totální naivka a zelenáč. Samozřejmě, že na druhé straně hřebenu foukal vítr přesně obráceně – tedy přímo do ksichtu.

Sestup k Hincovu plusu mi trval asi hodinu. Velké Hincovo pleso je ledovcové jezero v nadmořské výšce 1945 m Hincovy kotliny, která tvoří jeden z nejvyšších stupňů Mengusovské doliny. Je to největší, nejvýše položené a nejhlubší pleso na slovenské straně Tater. Pleso je úctyhodných 740 m dlouhé a 370 m široké. Má rozlohu přes 20 hektarů a místy je hluboké přes 50 metrů. V plese byl úspěšně vysazen pstruh potoční - jde o nejvyšší nadmořskou výšku na Slovensku, kde se pstruh vyskytuje.

Je tu kosa, silný vítr (přes 30 km/h) se sněhem fouká v nárazech, jakmile jsem se na chvíli zastavil, začala mi být docela kosa. Vždycky když jsem vytáhl z kapsy foťák abych pořídil fotku či krátkou videosekvenci, musel jsem sundat rukavici. Proto jsou všechny videa velmi krátká :-)

Asi sto výškových metrů pod Hincovým plesem jsem pro sníh vybočil z treku a dostal se do míst, kde už jsem se zpátky nahoru nemohl vyškrábat, do boku to pro skálu nešlo a přímo dolů to bylo opravdu velmi náročné. Relativně nejbezpečnějším řešením bylo hodit tyčky dolů a skočit asi metr dolů s tím, že se trefím na zasněžený výstupek a současně se zapřu se pravou rukou o skálu, abych nepřepadl dolů a neskutálel se asi 10 metrů dolů po trsy trávy zarostlém skále. Celé to bylo o tom, že se na tom zasněženém výstupku opravdu udržím a noha mi nesklouzne. Podařilo se.

K Popradskému plesu jsem se dostal ledovcovým údolím Mengusovské doliny. Až tady jsem si vybavil, že jsem ve Vysokých Tatrách už byl – v roce 1987 jsem tudy kráčil “za odměnu” s vojenskými svazáky (ač sám zarytý antisvazák) v maskáčích a kanadách na Rysy. Okamžitě se mi vybavila jedna

ze dvou dochovaných fotografií z dob mé dvouleté čestné vlastenecké povinnosti :- (Ta fotka je právě z vrcholku Rysů.

Od Popradského plesa kráčím po chodníku (červená značka) směrem na Štrbské pleso. Počasí se jako mávnutím kouzelného proutku změnilo - zapadající slunce úžasně ozařuje Ostrvu a její hřeben. Cestou na mne padá kalorická krize a tak se sedám na bágel, popíjím zmrzlou trest minerálky a vytahuju pohotovostní balíček pochoutky - sušeného masa. Pár kousků shltnu na báglu, zbytek masa dožvýkávám až když v šeru vidím světla meky tatranských luffáků. Uvědomuju si, že se začíná stmívat. Ale protože to je k plesu jen pár kiláků, žívím se nadějí, že bych se mohl od tamtud dostat autobusem do Podbánského.

Za tmy hledám autobusovou zastávku. Asphalt je namrzlý a několikrát sebou málem seknu na zem. Poslední autobus mi ujel před hodinou. Vzít si taxík mi nedovoluje moje hrdost a tak se vydávám 16 km směrem do Podbánského. Cestou budu stopovat a určitě mne někdo vezme.

Prvních 5 km po asfaltu se kochám úžasným, téměř úplňkovým (úplněk je až zítra) měsícem, který nádherně osvětluje namrzlou krajinu. Místy září tak, že není vůbec vidět kužel světla z mé čelovky. Čelovka je pro moji chůzi samozřejmě zbytečná, ale protože mne občas mýjí auto, raděj jsem ji rozšítil.

Asi po 12-13 km chůze po asfaltu mi zastavilo (osmé) projíždějící auto. Řidič mi vysvětluje, že možná měli ostatní strach zastavit, protože dnes medvěd poškrábal a pokousal dělníka, který připravoval sjezdovku na sezónu.

Má za sebou více než čtrnáctihodinový pochod přes vysokotatranský hřeben se dvěma zastávkami a plně nastrojeným báglem pro přespání v zimě. Napadá mne, že neposledy jsem si obdobnou zátěž dopřál na Špacíru, kdy jsem 100 km šlapal asi 19,5 hodiny. Nohy mne sice nebolí tak jako tehdy, ale i tak toho mám plné kecky. Aby ne - našlapal jsem 47 km s převýšením skoro 1200 m nahoru a 1200 m dolů, ...

Dneska čtyřhodinovou cestu autem domů opravdu nezvládnou. I kdyby, stejně bych dojel až zítra.

Popojedu autem kousek k domovu a jak to na mne přijde, zalehnu a přespím v autě. Přišlo to na mne u odbočky do Šutova. Vytahuju spacák ...

Velká Fatra na kole 23.10.2010

(Pípa) Šlapu jako ďas už hodinu, ale hřeben nevidím ani náznakem. Na to že jsme vyrazili ve 04:30 ze Vsetína a z Podsuché v 7:30 na kolech, jsme naprosto ve střehu. Teď navíc začíná být cesta zledovatělá a zadní kolo krásně prokluzuje. S Luďou to vzdáváme a nejhorší úsek tlačíme. I tak si musíme dávat velký pozor na to kam šlapeme. Po dalších 20 minutách se začíná mezi stromy objevovat světlo a to znamená, že se hřeben konečně ukázal. Na křižovatce pod Smrekoviců Maťa odbočil na chatu a my jedeme k ozdravovni.

Do areálu VZaH Smrekovica dojíždím jako poslední a Jirka s Luďou jsou až u budovy, když se z lesa vynořil Dazul. A že máme jít za ním ke studánce kde počkáme na Maťu. Kluci sjíždí k nám a stoupáme do mírného kopce. Dazul říká, že je tam závětří, ale já neslyším, protože hrozně fučí :-)

Probíráme politickou situaci po volbách.

Něco málo pojíme a popijem ze zásob a vyrážíme po zelené směrem Nižné Šipruňské sedlo. Jsme nahoře, ale i tak cesta neustále stoupá a klesá. Z nějakých 520m.n.m. jsme vyšplhali až ke 1485m.n.m. což je výška Malé Smrekovice. Ve stínu leží poprašek sněhu na napadaném listí, takže co je dole zjistíme, až na to najedeme. Kola jedou v poho, Jirka si ze začátku stěžoval, že mu po složení kola drhnou kotoučové brzdy. Jeli jsme v pěti Focusem, takže 4 kola byly na střeše a páté rozebrané v kufru.

Z velkých plání se otevírají krásné výhledy, jen se projevuje mírný opar. Sluníčko se po raním tréninku schovalo za mraky a jen občas nesměle vykukne. To nám nevadí, protože se udržet v teple není žádný problém. Stačí šlapat. Jirka testuje nové triko z Merina co jsme mu dodali (za skialpy) – Icebreaker. Zatím se zdá, že je spokojený. Nikde na loukách není sníh, jen na cestě po které jedeme se mrška drží. Lepí se na kolo a na něj čerstvě spadané listí, takže to vypadá dost strašně. Tento úsek cesty není moc záživný. Až kousek před rozcestníkem je zajímavá partie se stoupáním na plošinu s krásným výhledem na protější hřeben Jarabina-Klak.

Objíždíme Šipruň a u rozcestníku se dělíme: Maťa jede hledat na protější vrchol kešku a po chvíli se Jirka s Dazulem přidávají. S Luďou fotíme a točíme – je vidět horní stanice lanovky na Malinné, a v dálce zasněžené vrcholky Roháčů. Po dlouhé chvíli mi zvoní telefon – volá Dazul, že máme jet za nima a budeme pokračovat po červené po hřebenu dál. Původní plán byl jet po sjezdovce z Malina Brda, nebo po zelené úbočím do Ružomberka. Vyrážíme a za mírným kopcem jsme už zase všichni pohromadě. Sjíždíme po šílené cestě k rozcestníku Chabzdová a pokračujeme dál po červené. Po chvíli máme neplánovaný oddech, vychutnáváme podívanou na vedlejší hřeben s krásným úbočím. Typické smrky a keře na obrovské louce, mírné žleby – to by šlo na skalpech, na tom se všichni shodujeme.

Bližíme se k poslednímu kopci naší cesty a tím je Vtáčník. Na posledním sjezdu před ním po projetí krásného úseku kolem skal mi podjíždí přední kolo – to je ta nevýhoda, že není vidět co je pod listím. Následuje skok přes řídítka a několik kotoulů - naštěstí je tráva vysoká a měkká. Jen koleno našlo schovaný kámen a bolí.

Další cesta kolem Vtáčníka se ukazuje jako velmi zajímavá – prudké stoupání, skalní stěny a mezi nimi se vine pěšina v některých místech jen metr široká. Dorážíme na planinu, na které je malý amfiteátr a kaplička (už zazimovaná) a několik křížů. Asi poutní místo. Pokračujeme a pod Tlstou horou nás čeká sjezd do údolí. Krásný downhill úzkou, kamenitou cestičkou s spoustou ještě prudších míst. Zase hromady listí, které zabrděné zadní kolo hrne před sebou. A to je ještě spousta

listí na stromech! Mimo několika nesjízdných skalnatých úseků se to dá jet a co jsme ráno pracně vyšlapali, tak teď jedeme dolů. Z lesa nás cesta vyvádí zase na travnaté pláň a Ružomberok mám jako na dlani.

Stojíme u silného pramene, i s velkým korytem. Dál pokračujeme po šotolinové cestě pořád dolů. Údolí se otvírá a my přijíždíme do Ružomberka. Jsme na druhém konci, než je cesta na Donovaly kde máme asi po 8km zaparkované auto. Projíždíme centrem a chvíli kličkujeme, než nás to navedlo na výpadovku. Cesta neustále stoupá a fučí silný protivítr. Po 4km u odbočky na Vlkolíneč, kam se chceme podívat děláme krátkou přestávku. Maťa se někde ztratil před námi, ale ztráty budeme počítat až u auta.

Poslední stoupání, zatáčka a jsme u auta. Kola na střechu, Jirkovo rozmontovat a někdo říká: „Naložíme Jirkovu kostru!“ Ujalo se to a ještě chvíli ho tím zlobíme. Přijíždí Maťa, který se zdržel někde po cestě u děla. Vše naloženo, řídím já, ostatní si desinfikují v krku a míříme na Vlkolíneč – je tam taky keška. Je to něco jako skanzen, žijí tam trvale lidé a je zapsána do seznamu UNESCO. Po asi 4km přijíždíme na parkoviště a zjišťujeme, že vstup je za 2€, parkovné za jedno. Postupně opadá zájem o návštěvu a tak to otáčíme a jedeme na Kalameny se vykoupat. Je to sice zajížd'ka, ale těch 15km se vyplatí!

Po příjezdu neotálím a vrhám se do malé tůně. Když se už všichni nachystali, přecházíme do velké trubce. Tady je teplota vyšší a i hloubka je lepší. Po chvíli přichází i Maťa, který byl hledat – co jiného než kešku. Tak jako po celou dobu srandy není konce, a když už jsme úplně rozmočeni nezbyvá, než vylést do zimy. Fouká a tak rychle obléct a obout. V autě topíme a přes Žilinu a Makov se vracíme

domů. První vyložíme Jirkovu kostru, Maťa měl být v 19:00 doma což se skoro podařilo. Pak jsem se zavezl domů a předal řízení Luďovi.

Musím na závěr říct, že jsem nikdy neměl podzim moc rád, ale asi z přibývajících léty se to začíná měnit. Letos jsem si vychutnal, užil a prožil nádherný podzim a ještě není zdaleka konec.

(Luda) Dne 23.10.2010 v 04.00 hod. odjezd z Valašských dědin Kateřinice, Ratiboř, Jablůnka a Vsetín. Příjezd v 7:00 hod. do místa zvaného Podsuchá nedaleko Ružomberka. Zúčastnění Dazul, Pipa, Jura, Maťa a Luďa.

Počasí opět dobré jako vždy. Na zledovatělé vozovce pokryté sněhem za silného větru mají zúčastnění, kteří nejsou vybaveni 29 palcovými koly problémy a tak musí na nebezpečných místech jít pěšky. Na některých úsecích je zapotřebí mačky avšak tyto dnes nemáme sebou. Přesto jsme se dostali až na vrchol kde začíná být docela solidní rozhled i na zasněžené vrcholky Vysokých a Nízkých Tater.

Cyklostezka velmi podobná pravým Valašským cyklostezkám je z velké části pod listím a tak kameny a díry nejsou vidět. Vidět jsou ale padající a kutálející se cyklisté. Jedná se o cyklisty od nás jelikož, žádného jiného jsme nepotkali. Asi ostatní byli v práci a neměli čas.

Oproti loňsku jsme cestu přes Fatru inovovali a vydali jsme se přes místní krásné lesy kde se nám však lepily listy stromů na kola obalená sněhem. Nakonec jsme se dostali k poutnímu místu se dvěma kříži. Na místě jsme zjistili z jakého důvodu se zde nacházejí protože nedaleko na cestě byl sjezd lesem značený známkou 5+ kdy cesta byla pokryta hnijícími listy a kamením, sklon cca 60 stupňů. Sem tam nějaký kořen a větev. Částečně pěšky a na kole jsme se dostali dolů do Ružomberku a poté cestou zpět k vozidlu. Po cestě jsme chtěli navštívit na kole vesnici Vlkolínec umístěnou v horách. Z „časových důvodů“ jsme toto změnilo na vyjetí autem při cestě zpět. U vesnice byla pak pokladna a paní pokladní nás od návštěvy odradila s tím, že bychom zbytečně platili když obdobnou vesnici máme v Rožnově.

Nasedli jsme do auta a zajeli do Kalamen – paseky do místního Aquacentra kde jsme provedli očistu. Poté zpět do našich vesnic.

Podzimní přechod Nízkých Tater 28.-31.10.2010

(Jerry, Pardubice) Na jedním dnem dovolené prodloužený víkend 28. – 31.10.2010 vyrazilo na Slovensko mraky Pepíků, Čehůňů a Moraváků. Napadlo nás nenápadně rozšířit jejich řady a podívat se do východní části Nízkých Tater, zda jsou již průchodné po řádění Kirila před pár lety. Ve čtvrtek ráno (po pětihodinovém sezení na batohu v chodbičce v přeplněném Euronightu Slovakia) v 8:30 vystupujeme s Maruškou pod sedlem Besník na zastávce Telgárt-Penzion z motoráčku. Sedlo Besník odděluje Nízké Tatry od Slovenského Rudohoří a trať ho překonává možná jediným spirálovým tunelem na Slovensku. V Telgártu už nás čeká valašská část party : Dazul, Irča a Murzílek. Bez květnatých řečí vyrážíme do hory. Na první krtinec – Kraľovu Holu jdeme po zelené značce přes Kraľovu Skalu. Zdá se nám to jako mnohem hezčí cesta než po červené od trafačky pod vedením k vysílači. Počasí naprosto ukázkové a po dvou hodinách stoupaní máme Slovensko na dlani. Vrcholové partie jsou již pocukrovány popraškem čerstvého sněhu, který napadal začátkem týdne.

Po krátkém odpočinku v turistické místnůstce pod vysílačem pokračujeme dál na Orlovou. Vzpomínáme s Maruškou, jak jsme se tento úsek pokoušeli projít v březnu na sněžnicích v počasí, kterému familiárně říkáme h....a s háčkama a z Orlové museli utéct pod ochranu lesa a předčasně ukončit akci. Teď je to o něčem jiném. Poslední vysoký a holý vrchol v této skupině je Bartková, odkud se již schází do zalesněné části a za Andrejcovou leží dnešní cíl – útulňa. Útulňa je už trochu plná, dokonce parta Pepíků si nějakou dobu myslela, že uhájí své pozice prvních příchozích (kde to žijou?) a my snad budeme spát venku. Naštěstí ostatní přítomní Čehúni a Moraváci se ochotně smrskli, takže se i nás pět ještě vešlo na půdu. Odhaduji, že nás bylo okolo třiceti, avšak s „dolní“ partou jsme se nedružili a šli brzy dospat deficit.

Ráno vyrážíme poměrně brzy, páč nevíme jak vypadá poměrně dlouhá cesta na Ramžu. Počasí stále trhá rekordy, cesta na Velkou Vápenici je v pohodě. Čeká nás nejnižší sedlo v hřebeni – Priehyba a také část hor poznamenaná řaděním živelů. Sestup je dost náročný a místy kluzký. Z Priehyby (pouhých 1 190m) pokračuje cesta prudkým stoupáním, radícím se do kategorie hnusných, na Kolesárovou a pak už se mírně houpe v rozmezí 1 500 až 1 600 m přes Homolku a Zadnú Hoľu. Na hřebeni naštěstí roste převážně kosodřevina, na kterou neměl Kiril šanci, takže úsek je dobře průchodný. Napravo míjíme poslední vysoký kopec v této části – Velký Bok (přes 1 700m), který ale leží v bočním hřebeni (viz jeho název) a bohužel se začínáme nořit do již z velké části odstraněných polomů. Z těchto míst nikdy nebyly žádné rozhledy, je to smutný pohled na obrovské plochy, kde rostl smrkový les. A začínají orientační problémy. Kdo by tady šel úplně poprvé a neznal aspoň přibližný směr, tak by zde měl orientační potíže. I tak jsem nevěřičně kroutil hlavou, jak to tady nepoznávám. Slováci se snaží turistické značení obnovovat a občas jsou na zbytcích vývrátů značky, ale je jich v nepřehledném terénu zoufale málo (není kam je kreslit), takže asi třikrát lehce kufujeme.

Nicméně za světla docházíme k útulni Ramža, která je mnohem hezčí a udržovanější než Andrejcová. Jsou zde jen dva místní chalani a ochotně nás vítají. Již mají zatopeno v kamnech i venku hoří oheň

(dřeva je tu na roky). Jdem hledat vodu. Pramen není hned u chaty jako na Andrejcové, ale musí se jít kousek po červené směr Čertovica a asi po 150 m je vyšlapaná odbočka doprava a po dalších 100 m dojdete k vydatnému prameni. Za tmy ještě přichází pět Opaváků, ale místa je dost a všichni se vejdem na palandy.

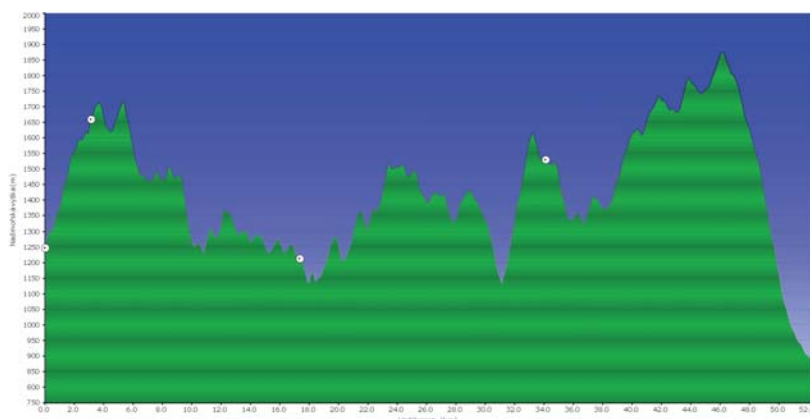
Třetí den máme relativně nekratší část cesty, cíl je Štefanička, takže i pohodový nocleh. Z Bacúšského sedla je to na Čertovici fakt maso. Opět trochu bloudíme a Valaši dokonce přicházejí po hřebeni a sjezdovce přímo k silnici. Na Čertovici nejde si nedat halušky a pivo...kafe, zmrčinový pohár. Posilnění bereme ztečí poslední stoupání z kategorie hnusných po sjezdovce na Lajštroch. Nebe stále vymetené, ale začíná silněji foukat. Na Kraličce to už s námi trochu mává. Na Štefaničce jsme okolo 16. hodiny a čeká nás dlouhá (a drahá) noc. Nemyslel jsem ubytování že. Večer proběhl v družné zábavě s Opaváky, dobré jídlo, pivo (ušlo), svařák., boro....obsluha sličná, leč neměla nárok stačit našim neustálým požadavkům na občerstvení.

Poslední den musíme stihnout bus v Jasné ve 12:55, naštěstí je už zimní čas, takže ráno brzy světlo. Po povinné snídani (v ceně ubytování) vyrážíme na poslední úsek cesty. Valaši odcházejí rovnou na Srdiečko, aby se dostali zpět do Telgártu k autu, my pokračujeme na Chopok. Vítr přes noc zesílil na pozici vichřice a jinak pohodová cesta traverzem pod Ďumbierem se stává bojem. Naštěstí ne se zimou, jen s tím prokletým vichrem. Nejhorší je přejít široké a otevřené Demänovské sedlo, kde nás to téměř odnáší.

Následuje krátký odpočinek v zánvětrí nejvyšší chaty (Kamenka) a utíkáme do Demänovské doliny. Sestup není tak jednoduchý, chodník je namrzlý a nebezpečný, takže musíme chtě-nechtě jít mimo něj ve sněhu a trávě. Tohle trvá nejen k mezistanici lanovky, ale vlastně až dolů do lesa, kde již není sníh a ani uklouzané kameny v serpentínách chodníku. Dole v Jasné je tzv. mimosezóna, takže téměř všechny občerstvovny jsou pozavírané a tak celou vydařenou akci zakončujeme až v nádražním bufetu Liptovského Mikuláše. (Jerry článek publikoval i v TREKINGU)

Martinské hole na horském kole II. 6.11.2010

(Luďa) Dne 5.11.2010 jsme se dozvěděli z našeho utajované zdroje o možném teroristickém útoku na město Vsetín ze směru „Slovensko“. Ihned 6. listopadu v brzkých ranních hodinách byla vyslána speciální protiteroristická skupina ve složení Dazul, Luďa, Pipa, Elen a Jura aby zaujala dělostřelecké postavení v oblasti Martin v sedle pod Minčolem.

Vsetínské středisko skautů skupinu vybavilo dělem z roku 1943 jelikož nová děla vzhledem k neprůhlednému výběrovému řízení doposud nebyla Kateřinické ŠESTCE dodána a starší tanky vzor 72 do horského terénu nejsou vhodné.

Skupina svůj úkol přes značné převýšení splnila a dělo do sedla umístila a to tak, že teroristům zasadí ránu když toto nebude čekat - tzn. zezadu.

Po aretaci děla skupina sjela směr Martin k dalšímu plnění svých povinností a dále pak po vlastní ose zpět na velitelství do Kateřiníc.

Rozvracet republiku si nedáme !

(Jirka - Dick) Martinské hole - Již podruhé jsme vyrazili na tuto milou vcelku nenáročnou hřebenovku jihozápadní části Malé Fatry. Akce se stává tradiční jako poslední cykloakce ve vyšších horách. Tentokrát vyrazilo jen jedno auto a pět cyklistů - Dazul, Pípa Luďa a jeho žena a já. Vyjeli jsme po horské cestě až do lyžařského areálu Martinských holí a Luďu poslali s autem dolů zaparkovat ke hřbitovu s tím, že stopem vyjede zpět nahoru (jinak by šel pěšky ca 1,5-2 hod). My mezitím čekali u horské chaty ve vcelku čerstvém větru, jelikož Pípa zjistil, že dveře jsou zamčeny a hospoda zavřená. Asi po patnácti minutách dorazili nějací turisté. Udělali jsme ze sebe chytré Moraváky a řekli jim, že je zavřeno i když už mají mít otevřeno. „Naozaj“? odpověděli a zkusili dveře - bylo otevřeno. Pípo, Pípo ...

Dali jsme si polévku a někteří kafe a v tom už přijel Luďa s lesákem autem a tak jsme dojedli, dopili a vyrazili k vysílači na hlavní hřeben. Zde jsem zavelel jet zkratkou, protože to mapa KST jasně doporučovala - bylo to delší zato tam byla horší cesta - vlastně žádná. Prošli jsme se s koly nádhernou horskou krajinou a všem se nám to líbilo - hlavně Dazulovi. Po těchto drobných peripetiích jsme se dostali na červenou hřebenovou značku a vesele svištěli směr Minčol. Na Minčolu jsme se dlouho nezdržovali díky svižnému větru i když výhledy byly pěkné a sjeli k dělu, které do sedla pod Minčolem vysmýkali za SNP. Všichni už víme, odkud vznikla průpovídka, že „soudruh Šverma byl jak dělo“. Na dělu je mimo jiné vyryto: „Na pamiatku slovenských vojakov v boji proti německým fašistom“. Slova slovenských a německých byla začmárána. Tak nevím.

A pak už následoval jen „downhill“ ke svážné cestě, kde jsme z mapy zjistil, že tato cesta traverzuje celý masiv Martinských holí až ku hřbitovu, kde jsme měli auto. Nádherných 12 km mírného sjezdu krásné krajiny s výhledy na Malý fatranský Kriváň a Suchý jsme zakončili přímo u auta, při cestě zpátky nakoupili ovčího sýra a vzhůru k domovu.

Mladá vína - OS Tůlavé papuče 19.11.2010

(Dazul) Každoročně pořádají Tůlavé papuče akci „Mladá vína“. Jak název napovídá, je to příležitost se společně sejít a ochutnat rozmanité značky prvních letošních vín - svatomartinských a božolé. Tradičně jsme také zváni a jako vždy se s radostí účastníme :-). Na této akci Papuče chytře vybírají i členský příspěvek na další rok. Naštěstí jsem Murzílkovi stihl vysvětlit, že jeho 350 Kč přijde ne do 36.OS Tůlavé papuče, ale do 6.OS Oldskauti.cz :-). :-)

Mimo povedených vín - vždy bylo profesionálně provedeno představení značky, která se rozlévala - byl největší atrakcí měsíční Vítek, kterého s sebou Klamerka s Hanýskem vzali. Ten moc místa nezabíral a neustále se houpal na jiných rukou.

Také se tradičně promítalo - něco z našeho DVD č.120 (sestříhy z podzimních akcí) a fotky z akcí Tůlavých papučí (červencové Choče, ...). Velmi příjemně mne překvapila debata, respektive její výsledek, ohledně toho, zda vůbec má smysl Tůlavé papuče i po cca pěti letech dále udržovat při životě a formálně je registrovat. Neformálně se i tak pořád něco děje. Asi nejtrefněji to formuloval

Svišť, který pronesl hezkou glosu o vlivu stáří vlastních dětí na činnost oldskautů. Hanýsek nejen z pozice stávajícího vůdce střediska vysvětlil i symboliku formální existence oldskautů pro ostatní oddíly střediska atd. Přiznám se, že nevím kolik bylo zúčastněných, ale žádný z názorů mi nepřipadal jako ten, který by úvodní provokativní zpochybnění potvrzoval. Někdo prostě občas z vozu vyskočí a po čase opět přirozeně naskočí zpět. :-)

Jakmile jsme dochutnali všechny vzorky (odhadem kolem 21:30), přivolali jsme si našeho taxíka Páju (má už druhý měsíc řidičák) a nechali se jako panstvo odvézt domů :-)

(Pajtáš) Bylo, nebylo, ale spíš bylo, kolem půl sedmé večer, 19. 11. 2010, když jsme se sešli u Pavliců na již tradiční ochutnávce mladých vín. Podle sčítání účastníků, které jsem nenápadně provedl kolem deváté večerní, nás bylo celkem šestnáct (doufám, že jsem již v tu dobu nezapočítal účastníky dvakrát), jeden pes (Čita) a jedno nevinné dítě, které bylo nezodpovědně rodiči svými přineseno s tím, že „ať si zvyká“ (Vítek).

U prohýbajících se stolů a při degustaci růžových, bílých a červených vín jsme strávili pět příjemných hodin. Když se nedegustovalo (což se téměř nedělo), tak byly na programu fotografie a videa z akcí tohoto roku. V jedné slabé chvíli se Roman chabě pokusil navodit diskuzi na téma „Jak dál s Papučáři“ a „Naše charitativní činnost“. Výsledkem bylo jednomyslné prohlášení, „že jedeme dál“ (zde si ovšem nejsem zcela jistý, zda-li tím účastníci nemysleli další rundu mladých vín). Já jsem se tedy, pro jistotu, dal do dalšího nalévání a Roman tiše, téměř pro sebe, šeptal něco o příspěvcích. Dlužno dodat, že při ukončení celé akce se mu opravdu podařilo tyto vybrat. Ono to nebylo ani žádné umění, protože většina účastníků se kolem půl dvanácté stejně domnívala, že je zavírací a jsou kasírováni. Závěr z této akce je tedy takový, že kromě příjemného posezení u Pavliců a ne zcela jasných výsledků hlasování o vůdci této smečky je stoprocentně jisté, že Čita pije červené.

Vánoční vzpomínání 23.12.2010

(Klíště) Je 23.12.2010 v práci fofry, lidi nervózní a všichni někam spěchají. Dnes i já spěchám... Jakmile sednu do vlaku, všechny stres opadá a já se začínám těšit na večer. Uvidím lidi, které jsem tak dlouho neviděla, kdo ví kolik jich přijde...

Fijalka nachystala stoly s fotkami a Dita nějaké dobroty, Sused zatopil v krbu...atmosféra dokonalá. Tolik se toho změnilo. Sedíme, popijíme svařák, díváme se na fotky a vykládáme spoustu zážitků z výprav, táborů, oddílovek.....kdo ví jestli bych všechny ty lidi znala nebyť skautu...

Mrzí mě, že někteří lidi ač mohli nepřišli, ale snad se s nima uvidím při jiné akci, třeba na táboře :-D Padá na mě únava tak se loučím a mám při odchodu takový zvláštní pocit....bylo to s vámi fajn.

(Fialka) Shrnu to asi tak, je krásné potkat se „starými známými“ před Vánocemi. A ne jen tehdy. Člověk zavzpomíná, popřemýšlí nad tím, jak to bylo dřív a nechápe, jak některé akce mohl vůbec dát. U starých videí a fotek pomalu slza ukápně a všechno se vybaví nanovo. Samozřejmě zkonstatujeme, jak na tom kdo teď, kdo už je ženatý nebo vdaná, kdo už má dítě nebo kde právě studuje nebo pracuje. A letošní vzpomínání vypadalo právě takhle, podle mě. Pokud se nemýlím, potkalo se nás tam tak 15, což je docela dost. Něco jsme pojedli, popili a mezitím aktivně konverzovali, jak to má být. Byla jsem strašně ráda, že jsem se všema, co tam byli potkala.

(Fanta) Susedka mi volala, že nestíhá a že to mám ze začátku vzít za řnu. Tak jsem to za ni vzal! Dofícel sem do klubovny a ještě tam probíhaly oddílové Vánoce, tak jsme s RS rozdávali dárečky, hodnotili scénky a tak. Každý jsme si mohli ještě udělat svůj vlastní koktejl.

Oddilové Vánoce už pomaly končily a pomalu mělo začít Vzpomínání pro pamětníky. Taký divný název, že? Já a pamětník? Kdo toto vymyslel...

No co už, říkal jsem si, že by bylo moc fajn, kdyby hořel v krbu ohýnek, tak jsme sebrali Denyho s Kájou a jeli k Ferdom dom pro dřevo. Samozřejmě se nic neobešlo bez kolize a při odebírání dřeva Pájovi spadla celá strana dřeva!! Tak jsme to zase zpátky poskládali a rači mazali pryč, bo Ferdova mamka se zdála být mírně nazlobená.

Oheň tedy hoří, Pája ladí datač a cěrky v kuchyňce chystajů nějaké ovoce a čaj ke stolu. Jako první host přišel sám pan nový starosta Vojta a v závěsu pak dorazil Miris, Tucek, Kikina a dokonce i sama velká pořadatelka se zadním náhonem na pólu :-)

Videjko běželo, ohník hořel, vzpomínky se vybavovaly a o historky na našich akciach nebylo nouze !! Nálada prfektní, pil se i svařák a likér vaječný ... A po pár hodinkách se zase všichni začali odebírat do svých domovů. Ale zrovna mně nanapadá, co říct závěrem ... Takže - závěr.

Velké lyžování na Chopku

30.12.2010

(Pípa) Je ráno 30.12.2010 a vyrážíme lyžovat na Chopok! U Hyperky máme sraz s druhým autem ve kterém necháváme zákeřně Murzilka se třema holkama. V našem Fokusu jedeme Irča, Dazul, Zdendáš, Maťa a já, v Zafíře jede Murzilka, Pepína, Sabča a Anita. Aby situace nebyla tak jednoduchá tak nejdelší lyže dáváme z našeho auta do rakve k Murzovi :-)) Počasí nám přeje, sněhu už míň, ale většina sjezdovek je otevřených, takže to vypadá na dobrou lyžovačku.

Cesta je však dost hladká, ve vyjetých kolejích lehce namrzlá a tak občas plaveme. Máťa dává k lepšímu historku, jak byl na svých nových skialpových lyžích na Karlovicích a při nenápadném pádu na sjezdovce v Karolince je obě zlomil těsně před vázáním. Ještě že byly v záruce. V Demanovské nás pouští na parking č.4 a po nachystání vyrážíme skibusem nahoru na Bielu púť. Všichni po vystoupení z busu míří vpravo a tak my zahýbáme vlevo. Koupit kartu za 31€ a můžeme vyrazit. Při nasedání na lanovku jsme ztratili Maťu, ale šak on sa najde. Jedeme na Lukovou a protože v tak velké skupině bychom si moc nezalyžovali, tak se trháme. Asi hodně, protože po příjezdu na dolní stanici zjišťuji, že jsem sám. Postupně testuju všechny sjezdovky, ale je to dost ledové a ani moje čerstvě nabroušené hrany se občas nechytají. Na mojí oblíbené černé sedmičce se moje hrana nechytá a v krásném karvingovém oblouku si sedám na bok a jedu pár desítek metrů po zadku, než se mi podaří zaseknout lyži a postavit se.

Blíží se čas oběda, tak volám kde kdo je. Asi za ¾ hodiny, což je dost dlouhá doba se slézáme na Lukové a dáváme si oběd. Kapustnica, parená buchta, kofola a kávé to jistí. Maťu nikdo neviděl,

tak předpokládáme, že skialpuje někde výše a dále. Jelikož je už dost hodin, dáváme Spravedlivú Moguls. Je dost náročná i tak, ale teď ještě musíme kličkovat mezi kosodřevinou, protože je málo sněhu. Při jízdě v dolní části žlebu jsem brknul nohou o kleč tak blbě, že se mi vypla lyže. To bohužel zjišťuji, až když chci zatočit na druhou stranu. Víc to rozpitvávat nebudu, nechť si závěr jak to dopadlo udělá každý sám.

Úplně poslední jízda nahoru a z Lukové vyrážíme z Dazulem a Zdendášem směrem na děrešský kotol. Traverzujeme až nad první žleb a pak jedeme dolů. Pod cca. 20cm prašanu je ledová deska, takže při zahranění uvolňujeme malé lavinky. Sjíždíme do lesa a po jakési cestičce jedeme pořád níž. V jednom místě se cesta větví a Dazul se od nás odděluje a jede jinama. Dole na sjezdovce se zase scházíme a vyrážíme na skibus. Po chvíli jsme skoro v plném počtu.

Cesta je úplně zablokovaná odjíždějícími auty. Skibus sice projel dozadu, ale než se vrátí to chvíli potrvá. A teď přichází velká chvíle pro Mátu: nové skialpové vázání Dynafit dnes neodzkoušel. Při zapínání do lyží se mu zlomil jeden z trnů, které drží botu. Vázání vydrženo jen o kousek víc, než lyže. A tak skončil dřív než začal. No a pak si kupte nové vybavení. Máta si musel jít půjčit do půjčovny lyže (za 21€ na den!!) a stoupací pásy co měl v batohu moc neužil. Statečně si pěšky vyšlápl až na do sedla a přešel na Chopok Juh, ale na skiaplech by z toho měl mnohem větší požitek. Skibus přijel po neuvěřitelné půlhodině a svezl nás dolů k autu. Už za šera se loučíme s Chopkom a myslíme na to, že na jaře se vrátíme na poslední lyžovačku. A taky abychom vrátili karty – máme v každé z nich 2€.

registrovaní členové v roce 2010

Dazul - Pavel Drábek (vůdce 6.OS)
Irča - Irena Drábková (granty a vedení účetnictví pro ŠESTKU)
Klíště - Lenka Drdová
Pípa - Ivo Uhřík
Bobina - Ilona Uhříková (účetnictví střediska)

registrovaní členové v roce 2009

Radek - Radek Pořízka (vůdce 6.OS)
Anita - Anita Sedláková
Tutíno - Petr Vágner
Miris - Miroslav Škarpa
Klíště - Lenka Drdová
Dazul - Pavel Drábek (vůdce střediska)
Irča - Irena Drábková (granty a vedení účetnictví pro ŠESTKU)
Pípa - Ivo Uhřík
Bobina - Ilona Uhříková

registrovaní členové v roce 2008

Radek - Radek Pořízka (vůdce 6.OS)
Anita - Anita Sedláková
Tutíno - Petr Vágner
Brumla - Sabina Sedláková
Miris - Miroslav Škarpa (správcovství střediskové chalupy Bařinka)
Klíště - Lenka Drdová
Dazul - Pavel Drábek (zástupce vůdce střediska a projekt DBCB)
Irča - Irena Drábková (granty a vedení účetnictví pro ŠESTKU)
Fanta - Radim Zbranek (stavba oddílového srubu v Dinoticách)
Pípa - Ivo Uhřík
Judy - Veronika Sušňová

registrovaní členové v roce 2007

Radek - Radek Pořízka (vůdce 6.OS)
Anita - Anita Sedláková (zahraniční expedice)
Tutíno - Petr Vágner
Brumla - Sabina Sedláková (účetnictví střediska)
Miris - Miroslav Škarpa (správcovství střediskové chalupy Bařinka)
Klíště - Lenka Drdová
Kecka - Zdenka Gottwaldová (sazba oddílového časopisu ŠESTÁK a vedení světlušek a vlčat)
Danka - Daniela Jurajdová
Dazul - Pavel Drábek (zástupce vůdce střediska a projekt DBCB)
Irča - Irena Drábková (granty a vedení účetnictví pro ŠESTKU)
Fanta - Radim Zbranek (stavba oddílového srubu v Dinoticách)

registrovaní členové v roce 2006

Radek - Radek Pořízka (vůdce 6.OS)
Anita - Anita Sedláková (zahraniční expedice)
Tutíno - Petr Vágner
Brumla - Sabina Sedláková (účetnictví střediska)
Miris - Miroslav Škarpa (správcovství střediskové chalupy Bařinka)
Klíště - Lenka Drdová
Kecka - Zdenka Gottwaldová (sazba oddílového časopisu ŠESTÁK a vedení světlušek a vlčat)
Judy - Veronika Sušňová
Dazul - Pavel Drábek (vedení střediska a projekt DBCB)

Od založení našeho OS klubu je dobrým zvykem, abychom mimo nárazových akcí pro ŠESTKU, **pomáhali** oddílu nebo našemu skautskému středisku i oficiálně, v rámci volených či jmenovaných funkcí - vedení střediska, podáváním grantů, správou základu, vedení oddílového účetnictví, příprava ŠESTÁKU, vedení světlušek a vlčat, ... Stavba „srubu“ v Dinoticách či projekt Dětského bezbariérového centra Březiny patří mezi velmi dobře investovanou energii na „pomoc“, které je zhmotněna a jejíž výsledek zřejmě přetrvá ještě dlouhá léta : -)

Věkový průměr našeho OS klubu v roce 2006 byl **24,8 let**. Byli jsme tak nejmladším OS klubem na vsetínském středisku (2.OS - 28,2 let, 36.OS - 53,9 let).